Clancy Tom
8 - OPERAČNÍ CENTRUM
BOJOVÁ LINIE

OBSAH

Nová operace elitní skupiny Striker má za cíl zajmout islámského duchovního, který podněcuje povstání proti indické vládě; když však na hranicích mezi Indií a Pákistánem dojde ke střetu, skupina se ocitne mezi dvěma ohni skutečné války. Jde i o otázku Kašmíru. Osud Strikeru je v rukou agenta-dubléra, o jehož činnosti se v Americe mnoho neví, a který může skupinu, s níž má nevyřízené účty, zaprodat, nebo naopak dostat na svobodu.

Elitní jednotka Striker z Operačního centra se na žádost indické vlády vydá do akce, která má zabránit jadernému konfliktu na indickém subkontinentě. V podhůří Himálaje stojí proti sobě Indové a Pákistánci; obě strany si dělají nárok na území Kašmíru. Jejich vojska se drží navzájem v šachu a zákopy přitom dělí jen úzký pruh země - "bojová linie". Původní záměr akce Strikeru narušil bombový útok ve Šrínagaru, podniknutý pákistánskou teroristickou buňkou. Exploze však zničí kromě indické policejní stanice i hinduistický chrám a autobus s hinduistickými poutníky. Takový útok bezpochyby vyburcuje nenávist vůči pákistánským muslimům a hrozí, že se stane záminkou k preventivnímu jadernému úderu na Pákistán. Ukáže se, že není zcela jisté, kdo za bombovým útokem stojí a že může jít o spiknutí. Čtenář sleduje vývoj událostí, jež mají vyjasnit, zda skutečně jde o spiknutí; pravdu zná mladá indická agentka, je však třeba ji přesvědčit, aby tuto pravdu sdělila světu, a za tímto účelem ji dostat do Pákistánu. Teroristickou buňku, která drží agentku v zajetí, pronásleduje indická armáda, neboť jisté kruhy v indické vládě nemají zájem na tom, aby pravda vyšla najevo. Po buňce pátrá i jednotka Striker. Na samém začátku jejího nasazení ji potká tragická událost, avšak jednotka vytrvá a díky zcela nečekanému přispění Pákistánu se jí za dramatických okolností, odehrávajících se na ledovci Siačen, podaří umožnit agentce vyslat zprávu, která vše uvede na pravou míru.

PŘEDMLUVA

Základna Siačen 3, Kašmír

Major Dév Purí už nemohl usnout. Stále ještě si nezvykl na chatrné polní lůžko, kterými byla indická armáda vybavena. Ani na řídký horský vzduch. Nebo na ticho. V okolí kasáren v Udhampuru, kde předtím sloužil, neustále rámusila nákladní a osobní auta, všude bylo slyšet hlasy vojáků a panoval tam pracovní ruch. Zde mu to ticho připomínalo nemocnici. Anebo márnici.

Oblékl si tedy olivově zelenou uniformu a na hlavu si nasadil červený turban, vyšel ze stanu a vydal se do přední linie zákopů. Vyhlédl do krajiny. Za jeho zády vycházelo sytě rudožluté slunce. Díval se, jak oranžová záře postupuje údolím a pomalu zaplavuje liduprázdnou planinu, demilitarizovanou zónu. Ta představovala nejchatrnější předěl na nejnebezpečnějším místě na zemi.

Zde, na úpatí Himálaje v Kašmíru, byl lidský život vždy vystaven nebezpečí; neustále jej ohrožovaly extrémní klimatické podmínky a neschůdný terén. Na teplejších, níže položených náhorních planinách vždy hrozilo, že člověk přehlédne smrtelně jedovatou kobru královskou nebo indickou kobru naja naja, skrývající se v houští. Stejně tak tomu bylo, když člověk třeba jen o pouhý

okamžik nestačil včas zahnat komára, přenášejícího nějakou chorobu, nebo zaplašit pavouka, jedovatou hnědou vdovu. A ještě větší nebezpečí hrozilo o několik kilometrů dál na sever, na ledovci Siačen; tam, na příkrých, oslepivě bílých svazích vzduch sotva stačil k udržení života. Pěší hlídky byly denně vystaveny nelítostné hrozbě lavin a teplotám pod bodem mrazu.

Toto území však nebylo nejnebezpečnějším místem na planetě jen kvůli přírodním podmínkám; všechna tato úskalí nebyla ničím ve srovnání s tím, jak se zde navzájem ohrožovali lidé. Ta nebezpečí nezávisela na denní době nebo na ročním období. Existovala tu trvale, přítomná každou minutu či hodinu, každý den, již téměř šedesát let.

Purí stál na hliníkovém žebříčku v zákopu se stěnami vyztuženými pozinkovaným vlnitým plechem. Přímo před sebou měl val z pytlů s pískem vysoký téměř dva metry a zesílený ostnatým drátem, nataženým mezi železnými sloupky. Napravo, asi deset metrů daleko, bylo malé strážní stanoviště, dřevěný přístřešek za valem z pytlů, maskovaný listím rozloženým na síti z konopných provazů. O deset metrů dál stála další pozorovatelna.

Sto dvacet metrů vpředu, směrem na západ, se nacházel téměř stejný pákistánský zákop.

Purí vytáhl z kapsy kalhot váček s ghutkou, žvýkacím tabákem. Učinil tak úmyslně pomalu, neboť bylo třeba vyvarovat se prudkých pohybů, které by někdo mohl zpozorovat a mylně si je vyložit jako sáhnutí po zbrani. Rozdělal balíček a do úst si vsunul malý žvanec. Vojákům se nedoporučovalo kouřit, ohníček cigarety by mohl vyzradit místo, kde se nachází pozorovatel nebo hlídka.

Purí žvýkal a přihlížel, jak svou ranní hlídku zahalují mračna černých much, pátrajících po trusu hnědých veverek, divokých koz markbor i jiných býložravců, kteří se ještě před rozedněním probouzejí a shánějí potravu. Byl začátek zimy. Purí se doslechl, že v létě jsou tu hejna hmyzu tak hustá, že vypadají jako oblaka kouře, vznášející se nad balvany a podrostem.

V duchu uvažoval, jestli se dožije toho, že je uvidí. Během několika týdnů byly na obou stranách zabity tisíce lidí. Tam, kde podél tři sta dvacet kilometrů dlouhé "bojové linie" stojí proti sobě v těsné blízkosti více než milion zfanatizovaných vojáků, tomu ani nemohlo být jinak. Přes pruh země, pokryté pískem a prostírající se mezi zákopy, major Purí některé z těch vojáků viděl. Přes ústa měli černé muslimské šátky chránící je před západními větry. Jejich oči v obličejích ošlehaných ostrým vzduchem však plály nenávistí, zažehnutou již v osmém století, v době, kdy se v této oblasti hinduisté a muslimové srazili poprvé. Dávní rolníci a obchodníci se chopili zbraní a bojovali o obchodní cesty, o území, o právo na přístup k vodě a kvůli ideologii. Boj se stal ještě zuřivějším v roce 1947, když Velká Británie opustila své impérium na indickém subkontinentě. Britové ponechali znepřáteleným hinduistům a muslimům - nyní státům Indii a Pákistánu - na vůli, aby se domohli svého. Rozdělením se Indie zmocnila vlády nad územím Kašmíru, ovládaným muslimy. Od té doby Pákistánci hledí na Indy jako na okupanty Kašmíru. Téměř neustále docházelo k válkám, v nichž se obě strany pokoušely násilím získat území, jež se stalo symbolickým srdcem konfliktu.

A já jsem v samém srdci toho srdce, říkal si Purí.

Základna 3, opevněné území nacházející se nejblíže k Pákistánu a Číně, představovala místo, které se velmi snadno mohlo stát ohniskem konfliktu. Taková situace je stěží pochopitelná, přemítal Purí; toto "srdce" vypadá přesně jako městečko Dabhói na úpatí pohoří Satpura ve střední Indii, v němž vyrůstal. Dabhói nemělo žádnou skutečnou cenu pro nikoho, kromě domácích lidí, většinou obchodníků, a těch, kdo se chtěli dostat do města Bharúč, ležícího při Khambátském zálivu. Tam mohli levně nakupovat ryby. Představa, jak nenávist, spíš než spolupráce, dokáže učinit jedno místo cennějším než nějaké jiné, byla znepokojivá. Lidé namísto toho, aby posilovali to, co je jim společné, se snaží ničit to, co jim společné není.

Důstojník upíral zrak na území, na němž platil klid zbraní. Horní linii

valu z pytlů s pískem lemovaly oranžové triedry, upevněné na nízkých železných sloupcích; to bylo jediné, na čem se Indové dokázali s Pákistánci dohodnout: triedry budou opatřeny barvou, aby nedošlo k jejich záměně se zbraněmi. Purí však triedr nepotřeboval. Za jeho zády vycházelo zářivé slunce a on za hradbami ze škvárových kvádrů zřetelně rozeznával tmavé obličeje Pákistánců. Vypadaly úplně stejně jako obličeje Indů, až na to, že se nacházely na nesprávné straně bojové linie.

Purí si dával záležet, aby dýchal pravidelně. Bojová linie byla pruh země místy tak úzký, že hlídky na obou stranách mohly vidět vydechované obláčky páry. A viditelné obláčky páry mohou hlídkám na obou stranách prozradit, zda se protivník chová nějak vzrušeně nebo zda spí a dýchá pomalu. I špatně volené slovo, šeptem pronesené k vojákovi stojícímu vedle a zaslechnuté druhou stranou, mohlo křehké příměří rozbít. Úder kladivem na hřebík bylo nutno tlumit kusem látky, aby nezněl jako výstřel, což by mělo za následek rozpoutání palby z pušek,

potom z děl, a nakonec i použití jaderných zbraní. K tomu by mohlo dojít tak rychle, že silně opevněné základny by se vypařily ještě dřív, než by v průsmycích, prořezávajících strmé štíty, utichla ozvěna prvních výstřelů.

Situace byla duševně i fyzicky tak náročná, že každý důstojník, který zde úspěšně absolvoval roční nasazení, měl automaticky nárok na práci za stolem v "bezpečné zóně", jakou byly třeba Kalkata nebo Dillí. A k tomu se jedenačtyřicetiletý Purí dopracovával. Před třemi měsíci sem byl převelen od velitelství Severní armády, kde měl na starosti výcvik pohraniční stráže. Na malé základně ho čeká ještě devět měsíců "ekvilibristiky na nástražném drátě", jak to nazval jeho předchůdce, a potom bude moci zbytek života trávit v pohodlí. Hovět své vášni pro antropologické vykopávky. Toužil poznávat dějiny svého národa. Civilizace v údolí Indu byla stará více než 4 500 let. Obyvatelé dnešního Pákistánu a Indie tvořili jeden celek, po tisíc let vládl mezi nimi mír. Tak tomu bylo až do doby, kdy na toto území proniklo náboženství.

Major Purí žvýkal tabák. Od stanu, v němž byla polní kuchyně, se k němu donesla vůně čaje. Byl čas na snídani, a po ní přijde ranní hlášení. Ještě chvíli si vychutnával atmosféru jitra. Ne že by nový den přinesl novou naději; znamenal pouze, že noc uplynula bez konfliktu.

Purí sestoupil ze žebříčku. Neočekával, že během následujících týdnů bude takovýchto jiter nějak moc. Je-li pravda to, co si mezi sebou říkali jeho přátelé na velitelství, pak tenhle sud prachu dostane novou zápalnou šňůru.

A ta šňůra bude hodně krátká a bude rychle hořet.

01 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 05.56

Vzduch studil víc, než odpovídalo ročnímu období. Nad leteckou základnou Andrews visely husté šedé mraky. Navzdory bídnému počasí se však sedmačtyřicetiletý dvouhvězdičkový generál Mike Rodgers cítil skvěle. Nechal svého černého mustanga z roku 1970 na parkovišti pro důstojníky, svižným krokem přešel úhledně střižený trávník a pokračoval ke kancelářím Operačního centra. Rodgersovy světlehnědé oči jiskřily, až se zdálo, že mají téměř zlatou barvu. Ještě si pobrukoval melodii, kterou před chvílí poslouchal z přenosného přehrávače kompaktních disků, nahrávku Victorie Bundonis z padesátých let, nazpívanou mladým Davidem Sevillem, řečeným "Vymítač ďábla". Zpěvákovo tiché, pro něj typické podání melodie připomínající písně o zmařené lásce, jeho "úú-íí-úú-áá", vždy dodávalo sil do nového dne. Cestou po tomhle trávníku se Rodgers obyčejně cítil zcela jinak. Ranní rosa mu zmáčela vyleštěné boty, bořící se do měkké půdy, vítr mu cuchal krátké, černé, ale už šedivějící vlasy

a opíral se do nažehlené uniformy. Rodgers si však hlíny, větru a vody, tří ze čtyř odvěkých hlavních živlů, obvykle nevšímal. Významný pro něj byl živel čtvrtý - oheň. Bylo tomu tak proto, že tento živel jako by v něm přetrvával, uzavřen do láhve opatřené uzávěrem, a generál ji v sobě nosil, jako kdyby obsahovala nitroglycerin. Stačí jediný prudký pohyb a vybuchne.

Dnes ale ne.

V místnůstce za neprůstřelným sklem, nacházející se hned za dveřmi, stál mladý strážný. Když Rodgers vešel, strážný řízně zasalutoval.

"Dobré jitro, pane!" pozdravil.

"Dobré jitro," odpověděl Rodgers. "Rosomák," dodal. To bylo jeho heslo pro tento den. Předchozí noci mu je šéf vnitřní bezpečnosti Jenkin Wynne uložil do pageru elektronické pošty GovNet. Kdyby heslo nesouhlasilo s tím, které měl ve svém počítači strážný, Rodgersovi by nebyl povolen vstup.

"Děkuji, pane!" řekl strážný a znovu zasalutoval. Stiskl tlačítko, dveře se s klapnutím otevřely a Rodgers vešel dovnitř.

Přímo před ním byl jediný výtah. Cestou k němu Rodgers přemítal, jak je ten desátník letectva asi starý. Dvaadvacet? Třiadvacet? Před několika málo měsíci by se Rodgers vzdal své hodnosti, zkušeností, všeho, co měl nebo co věděl, jen kdyby nyní mohl být na místě toho mladého a bystrého strážného, který má před sebou celý život a vše, co k němu patří. Tak zoufale se generál cítil, když došlo k oné katastrofální zkoušce Oblastního operačního centra v terénu. Mobilní zařízení, vybavené špičkovými přístroji, bylo na Blízkém východě odhaleno, Rodgers a jeho lidé uvězněni a mučeni. Po jejich propuštění senátorka Barbara Foxová a členové Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností program OOC přehodnotili. Té smečce hlídacích psů připadalo, že výzvědná základna, otevřeně působící na území cizích států, představuje spíš provokaci než odstrašující sílu. Jelikož za činnost OOC odpovídal Rodgers, měl pocit, že se Operačnímu centru zpronevěřil. A také měl dojem, že promarnil svou poslední a nejlepší šanci, jak se vrátit zpět k práci v terénu.

Mýlil se. Spojené státy teď potřebovaly zpravodajské poznatky o situaci s jadernými zbraněmi v Kašmíru, zvlášť o tom, zda někde hluboko v horách Pákistán nerozmístil bojové hlavice. Indičtí agenti do oblasti nemohli. Kdyby je Pákistánci odhalili, mohlo to rozpoutat válku, a Spojené státy chovaly naději, že jí mohou zabránit. Americká jednotka by měla poněkud širší manévrovací prostor, zvlášť kdyby mohla prokázat, že přináší do Pákistánu zpravodajské informace o indickém jaderném potenciálu, informace, které by spojka Národního bezpečnostního úřadu předávala ve Šrínagaru Rodgersovi. Indické ozbrojené síly by o tom samozřejmě neměly tušení. Byla to hazardní, vysoká a nebezpečná hra, při níž bylo třeba uhádnout, která karta vyhrává. Ten, kdo

rozdával, si musel pamatovat rozložení karet a přitom nedopustit, aby se jeho totožnost provalila.

Rodgers vstoupil do malé, jasně osvětlené kabiny výtahu a sjel do suterénu.

Operační centrum - oficiálně známé jako Národní krizové centrum -se nacházelo v dvoupodlažní budově nedaleko letové čáry Námořní zálohy. V dobách studené války tato nenápadná budova s fasádou barvy slonovinové kosti sloužila jako místo, kde se zdržovaly pohotovostní letové posádky. V případě, že by došlo k jadernému útoku, bylo jejich úkolem evakuovat z Washingtonu, D.C. klíčové činitele. Když padl Sovětský svaz a když se snížil stav útvarů rychlé reakce na jaderný útok, patřících k vojenskému letectvu, byla budova předána do užívání nově ustavenému Národnímu krizovému centru.

Kanceláře v horním poschodí byly vyhrazeny činnostem nepodléhajícím utajení, například monitorování zpráv v médiích, otázkám financí a lidských zdrojů. V suterénu pracovali Hood, Rodgers, náčelník zpravodajců Bob Herbert a další personál zabývající se shromažďováním a zpracováním zpravodajských informací.

Rodgers dojel do suterénu a kancelářskými místnostmi prošel do své pracovny. Zpod stolu vytáhl starý kožený kufřík na písemnosti, do zavazadla uložil přenosný počítač a vybíral si diskety, které bude potřebovat na cestu. Soubory obsahovaly zpravodajská hlášení z Indie a z Pákistánu, mapy Kašmíru a jména kontaktů spolu s údaji o tajných úkrytech, nacházejících se v celé oblasti. Když si takto chystal nástroje pro své řemeslo, připadal si málem jako kluk v době, kdy vyrůstal v Hartfordu ve státě Connecticut. Hartford trápily zuřivé zimní bouře, byly to však vlhké bouře, které přinášely sníh, jenž se vzápětí pevně slehl. Než si malý Rodgers oblékl kombinézu do sněhu, musel si do sportovního pytle dát kbelíček, lano, lopatičku a plavecké brýle. Na brýlích matka trvala; věděla, že tomu, aby se syn pral, zabránit nedokáže, ale nechtěla, aby přišel o oko, kdyby ho do něj někdo zasáhl sněhovou koulí. Všichni ostatní kluci budovali pevnosti ze sněhu, Rodgers však vylezl na strom a tam si na kusu překližky postavil boudu. Déšť sněhových koulí, který se snesl z tlusté větve, nikdo nečekal.

Až bude mít Rodgers sbaleno, půjde si pro "zálivový vozík", zaparkovaný u zadních dveří. Tyto motorové vozíky takhle pokřtili v armádě

proto, že je důstojníci používali k jízdám na místa jednotlivých schůzek během operace Pouštní štít i operace Pouštní bouře. Pentagon jich nakoupil tisíce - krátce před tím, než se ukázalo, že jsou něčím jako posledním zalapáním po dechu tam, kde šlo o setkání tváří v tvář, a než vznikly telekonference. Potom byly vysloužilé vozíky rozeslány důstojníkům do základen po celé zemi jako dárek k Vánocům.

Zálivový vozík dnes nečekala žádná daleká cesta. Čtyři sta metrů odtud na vyčkávacím bodě před pojížděcí dráhou parkoval AC-130 Hercules. Dráha procházela hned za budovou Krizového centra. Za necelou hodinu pak třicet metrů dlouhý transportní letoun zahájí přepravu zásob pro NATO a Rodgerse a jeho elitní tým Striker tajně přepraví z Andrewsu na leteckou základnu Královského vojenského letectva v Alconbury ve Velké Británii a dál na základnu NATO u Ankary v Turecku. Tam bude na tým čekat nákladní AN-12 indického vojenského letectva, jenž patří k eskadře Himálajských orlů. Poletí s ním na základnu Čušul v horách nedaleko hranic s Čínou a odtud bude tým pokračovat vrtulníkem do Šrínagaru, kde se setká se svým kontaktem. Cesta to bude dlouhá a namáhavá a potrvá přes čtyřiadvacet hodin. A až se tým dostane do Indie, na odpočinek nebude čas, lidé budou muset být připraveni jít do akce hned, jak letadlo dosedne na zem.

Miku Rodgersovi to však zcela vyhovovalo. "Jít do akce" byl připravený již celé roky. Nikdy nechtěl být až druhým ve velení. Jeho prapradědeček, kapitán Malachai T. Rodgers, se během španělsko-americké války vypracoval z velení jednotce až ke službě přímo pod tehdy čerstvým podplukovníkem Teddym Rooseveltem. Paní Rodgersové tenkrát psal: "Není nic lepšího než věci řídit. A nic horšího než jen někoho dohánět, byť by se tak náhodou dělo ve službách pána, kterého ctíš."

Malachai Rodgers měl pravdu. Jediným důvodem, proč Mike Rodgers přijal místo zástupce ředitele, bylo, že vůbec neočekával, že Paul Hood v Operačním centru zůstane. Rodgers předpokládal, že Hood, bývalý starosta Los Angeles, je celou duší politikem, pošilhávajícím po Senátě nebo po Bílém domě. Mýlil se. Další rána generálovým ambicím přišla, když Hood rezignoval na místo ředitele Operačního centra, aby mohl trávit víc času s rodinou: Rodgers si již myslel, že Operační centrum bude konečně jeho, jenže Paul a Sharon Kent Hoodová nedokázali spra-

vit, co v jejich vztahu skřípalo. Manželství bylo rozloučeno a Hood se do Operačního centra vrátil. Rodgers se tak opět stal mužem číslo dvě.

Generál potřeboval velet. Před několika týdny on a Hood skoncovali s obležením budovy Spojených národů, v níž byli delegáti drženi jako rukojmí. Tu operaci řídil Rodgers. Její průběh mu připomněl, jak se mu zamlouvá vsadit vše na svou schopnost přelstít a lepší taktikou překonat protivníka. Udělat totéž

v bezpečí od stolu prostě není to pravé.

Otočil se k otevřeným dveřím právě v okamžiku, kdy dovnitř vjel Bob Herbert. Muže číslo tři vždy ohlašovalo tiché předení motorku jeho invalidního vozíku.

"Dobré jitro," pozdravil, když se s vozíkem stočil do Rodgersova zorného pole.

"Dobré jitro, Bobe," odpověděl Rodgers.

"Můžu dovnitř?"

Jistě," souhlasil Rodgers.

Herbert vjel do kanceláře. Plešatějící devětatřicetiletý zpravodajský génius ochrnul při bombovém útoku na velvyslanectví v Bejrútu v roce 1983. Při tom teroristickém útoku přišla o život jeho manželka. Počítačový kouzelník centra Matt Stoll pomáhal zkonstruovat Herbertův vozík, vybavený tou nejmodernější technikou; zahrnovala počítač vestavěný do opěradla tak, že se dal vyklopit, a malou družicovou anténu, která se vysunovala z pouzdra vzadu na opěradle.

"Právě jsem se chystal popřát vám hodně štěstí," řekl Herbert.

"Díky."

"A Paul vám vzkazuje, že se u něj máte stavit, než odcestujete," pokračoval Herbert. "Právě telefonuje se senátorkou Foxovou, a nechce vás propást."

Rodgers pohlédl na hodinky. "Senátorka je vzhůru trochu brzy. Má pro to snad nějaký zvláštní důvod?"

"Nic, o čem bych věděl, ale Paul se netvářil nijak nadšeně," odtušil Herbert. "Možná že ještě doznívá něco kolem toho útoku v budově Spojených národů."

Pokud je tohle pravda, pak být mužem číslo dvě je ovšem výhoda, uvažoval Rodgers. S touhle hovadinou se nemusí vypořádávat. Udělali tam to, co bylo naprosto správné. Zachránili rukojmí a pobili ty mizery.

"Nejspíš do nás budou šít tak dlouho, dokud generální tajemnice neřekne ,už dosť," poznamenal Rodgers.

"Senátorka Foxová se v tomhle vyzná," podotkl Herbert. "Plácá vás pěkně silně po zádech a vašim nepřátelům tvrdí, že za trest; vašim přátelům zase, že je to pochvala. Jen vy sám víte, co z toho je pravda. No, Paul si s tím poradí," uzavřel. Napřáhl k Rodgersovi ruku. Jen jsem vám chtěl popřát, ať se vám daří. Míříte do pěkně nepřístupné a nepříjemné oblasti."

Rodgers sevřel Herbertovu ruku a usmál se. "Vím. Ale já jsem taky nepřístupný, nepříjemný chlap. Kašmír a já se spolu už nějak porovnáme." Chtěl ruku vyprostit, Herbert ji však nepouštěl. Ještě něco," řekl. "Ano?"

"Nemůžu zjistit, co je zač váš tamní kontakt." "Sejde se s námi důstojník Národní bezpečnostní gardy, kapitán Prém Nazir. To, že se neví, kdo kontaktem je, není nic neobvyklého."

"Pro mě je," namítl Herbert. "Pár telefonátů, pár slibů, výměna několika informací obyčejně stačí, abych věděl, co potřebuju. Můžu tak lidi prověřit, přesvědčit se, že od druhé strany nehrozí žádný podraz. Tohle je ale něco jiného; o kapitánu Nazirovi nemám vůbec nic."

"No, abych byl upřímný, docela se mi ulevilo, když vidím, že jednou je něco konečně důkladně utajené," odtušil Rodgers se smíchem.

"Důkladné utajení znamená, že to, co se děje, neví protistrana," opáčil Herbert. "Mně ale dělá starosti, když to, co se děje, mi nemůžou přesně říct naši vlastní lidé." "Nemůžou nebo nechtějí?" "Nemůžou."

"Tak proč nezavoláte Male Čatterdžíové?" navrhl Rodgers. "Vsadím se, že jí udělá radost, když vám bude moci nějak přispět." "To není k smíchu," odrazil ho Herbert.

Čatterdžíová byla Indka, generální tajemnice Spojených národů, celoživotní pacifistka, nejhlasitější kritik Operačního centra a způsobu, jakým se ujalo řešení krize a jak ji vyřešilo.

"Mluvil jsem se svými lidmi v CIA a na velvyslanectvích v Islámábádu a

Dillí," pokračoval Herbert. "O téhle operaci nic nevědí. To není běžné. Ani Národní bezpečnostní úřad nemá věci pod kontrolou. Plán

neprošel obvyklou počítačovou simulací. Lewis má moc práce, dělá tam pořádek a na tohle neměl čas."

"Vím," souhlasil Rodgers.

Termín "obvyklá počítačová simulace" označoval proces, jímž prošel každý plán před tím, než byl schválen pro použití v terénu. Příslušná agentura zpravidla věnovala takovým simulacím celé dny, aby se odhalily mezery v hlavním návrhu a současně aby poskytla výběr možností, které agenti, odcházející do terénu, mohou využít. Národním bezpečnostním úřadem však nedávno otřásla rezignace jeho ředitele Jacka Fenwicka, poté, co ho Rodgers odhalil jako jednoho z vůdců spiknutí zosnovaného s cílem donutit prezidenta k odchodu z funkce. Fenwickův nástupce Hank Lewis, bývalý prezidentův asistent a koordinátor strategického plánování, byl nyní zaneprázdněný odvoláváním těch, kdo Fenwickovi stranili.

"Nic se nám nestane," ujišťoval Herberta Rodgers. "Ve Vietnamu všechny moje plány vždycky vyšly na chlup."

Jo, jenže tam jste aspoň věděl, kdo je nepřítel," prohlásil důrazně Herbert. "Chci po vás jedině to, abyste zůstal v kontaktu. Kdyby se zdálo, že něco hapruje, chci mít možnost dát vám vědět."

"Zůstanu," sliboval Rodgers. Budou s sebou mít telefon TAC-SAT, umožňující spojení přes družici. Utajené spojení dovolí týmu Striker zavolat do Operačního centra prakticky odkudkoli na světě.

Herbert odjel a generál posbíral složky a diskety, které si vezme s sebou. Na chodbě začínalo být rušno, přicházela denní směna Operačního centra. Přes den tu pracovalo téměř třikrát víc lidí, než kolik tvořilo základní obsazení noční směny. Rodgers si přesto připadal jaksi podivně odříznutý od vší té činnosti. Nejednalo se tak docela o "soustředění na akci", stav, do kterého se dostával vždy před odchodem ze základny. Bylo to cosi jiného. Obezřetnost, jako kdyby již byl v terénu. Ve Washingtonu i v jeho okolí neměl takový pocit daleko k pravdě.

Herbertova slova však v Rodgersovi přece jen doznívala, navzdory jeho přesvědčení i ujišťování, které kolegovi dával. Herbert nikdy nevaroval naplano, a jeho obavy Rodgerse tudíž trochu znepokojovaly. Nebál se o sebe nebo o svého starého přítele, plukovníka Bretta Augusta, který bude elitní zásahové jednotce Striker velet. Rodgers se obával o mladé příslušníky týmu, kteří s ním budou v Kašmíru pracovat, zvlášť

o ty, kteří mají rodiny. Takovou okolnost má každý velitel vždy na paměti. Herbert tyto obavy jen trochu posílil.

K uniformě a ke štědré penzi však riziko patří. Rodgers udělá všechno pro to, aby své lidi ochránil a zajistil i splnění samotného úkolu. Za všemi akcemi, které lidé jako Mike Rodgers a Brett August provádějí, stojí totiž jedna nevyvratitelná pravda.

Cíl za to riziko stojí.

02 KAPITOLA

Šrínagar, Indie středa, 15.51

Pět hodin poté, co se Ron Friday úředníkům Cizineckého registračního úřadu na šrínagarském letišti prokázal falešným pasem, již procházel ulicemi města, o kterém doufal, že se na rok či dva stane jeho domovem. Ubytoval se v malém levném hostinci na ulici Šérvání. O "Binúově paláci" poprvé slyšel, když tu byl posledně. Vzadu se nacházela herna, což znamenalo, že místní policie dostala zaplaceno za to, aby místo bylo utajené. Tam bude Friday v anonymitě a

v bezpečí.

Pracovník Národního bezpečnostního úřadu byl rád, že se dostal z Baku. Nejen proto, že je z bývalé sovětské republiky pryč, ale i proto, že je zde, ve Šrínagaru, necelých čtyřicet kilometrů od bojové linie. V hlavním městě severního indického státu byl už dříve, a silně na něj zapůsobilo. Vzdálené dunění dělostřelecké palby neustávalo, stejně jako tlumené lupnutí připomínající výbuchy min v kopcích. V časném ránu zněl nad jeho hlavou jekot motorů proudových letounů a až sem se doneslo zřetelné hump vybuchujících kazetových bomb i hlasitější, práskavé exploze řízených střel.

Ve vzduchu visel dnem i nocí strach. Dávnému výletnímu městu vládli vojáci, kteří patřili k indickým hinduistům, zatímco obchod měli v rukou kašmírští muslimové. Nebylo týdne, aby přinejmenším čtyři nebo pět lidí nebylo zabito bombou teroristů, zastřeleno někde venku nebo usmrceno jakožto rukojmí.

Fridaymu se to zamlouvalo. Nic člověku neosladí každé nadechnutí tolik jako chůze minovým polem.

Sedmačtyřicetiletý rodák z Michiganu procházel největším městským tržištěm pod širým nebem. Rozkládalo se na východním konci města, v blízkosti kopců, jež kdysi bývaly úrodnými pastvinami. Tak tomu bylo před tím, než je armáda vyvlastnila pro výchozí stanoviště vrtulníků a konvojů, směřujících k bojové linii. Kousek pěšky na sever byl hotel Centaur Lake View, kde se ubytovávala většina cizích turistů. Nacházel se v blízkosti Mughalských zahrad, dobře udržované oblasti na břehu jezera. Tyto zahrady s přirozenou vegetací mají spojitost s pojmenováním Kašmír, které tato oblast dostala, a které v jazyce obyvatel Mughalu znamená "Ráj".

Pršelo. Chladný deštík však neodradil davy místních lidí i cizinců, kteří sem pravidelně chodili. Tržiště bylo cítit tak jako žádné jiné místo, které Friday až dosud navštívil. Byla to směsice pižma - vůni pižma vydávaly ovce a vlhké ratanové střechy stánků -, levandulového kadidla a zápachu spálené nafty. Zápach nafty pocházel od taxíků, minibusu a rikš, které tu obstarávaly dopravu. Byly tu ženy v sárí i mladí studenti oblečení po západním způsobu, a všichni se strkali, aby se dostali k malým dřevěným stánkům. Vybírali to nejčerstvější ovoce, zeleninu nebo pečivo. Trhovci vyháněli krátkými pruty ovce, které sem zahnal nedostatek potravy na přilehlých pastvinách nebo vojáci, cvičící se ve střelbě. Ty toulavé ovce se pokoušely ukrást mrkev nebo zelí. Ostatní zákazníci, většinou Arabové nebo asijští podnikatelé, nakupovali klidnějším tempem; zajímali se o šály, kožené kabelky a kašírované krabice na různé tretky. Šrínagar i celé území Kašmíru se ocitly na seznamu nebezpečných oblastí, kam není radno cestovat, sestaveném ministerstvem zahraničí USA společně s britským ministerstvem zahraničí i vládami dalších evropských zemí. Návštěvníků ze Západu tu proto bylo jen velmi málo.

Několik trhovců nabízelo koberečky. Byli tu rolníci, kteří svá nákladní auta a káry nechali stát na konci tržiště a k jednotlivým stánkům roznášeli koše s čerstvým zbožím nebo chlebem. A byli tu také vojáci. Nikde - kromě Izraele - Friday neviděl na veřejnosti tolik vojáků jako zde. Bylo jich tu téměř tolik co civilistů. A to počítal jen ty v uniformě. Byl si jistý, že tu jsou i příslušníci Speciálních pohraničních sil, obdoby CIA, a příslušníci indického Křídla pro výzkum a analýzu, zahraniční rozvědky. Úkolem Speciálních pohraničních sil bylo zpřetrhat tok

materiálu a zpravodajských informací do nepřátelských postavení či naopak z nich. Friday si byl stejně tak jistý i tím, že v davu jsou rovněž příslušníci pákistánské Skupiny zvláštních služeb; tato skupina, součást armádního Ředitelství vzájemné výzvědné služby, monitoruje činnost za nepřátelskými liniemi. Spolupracuje také s agenty na volné noze, kteří páchají teroristické útoky na Indy.

V Baku nic takového nebylo, tam vládl na tržištích klid a pořádek; počet obyvatelstva byl nízký a lidé poměrně vycepovaní. To, co Friday viděl zde, se mu zamlouvalo víc. Když se člověk snaží uživit rodinu, musí si dávat pozor na

nepřítele.

Mít zaměstnání za stolem v Baku bylo zajímavé, nikoli však díky práci, kterou dělal pro zástupkyni velvyslance Dorothy Williamsonovou. Friday celé roky působil jako právník u společnosti Mara Oil, a proto ho Williamsonová ráda přijala. Oficiálně měl za úkol jí pomáhat při sestavování návrhů pro "souhrnná stanoviska", jimiž se měly upravovat nároky Ázerbájdžánu na kaspickou naftu. Fridayho práci však dodávaly tu pravou šťávu utajené služby poskytované Jacku Fenwickovi, bývalému prezidentovu poradci pro otázky národní bezpečnosti.

Fridayho, širokoramenného muže, získal Národní bezpečnostní úřad v době, kdy ještě studoval na právnické fakultě. Jeden z jeho profesorů, Vincent Van Heusen, byl během druhé světové války operativcem Úřadu strategických služeb. Van Heusen objevil u Fridayho některé vlastnosti, jaké měl v mládí on sám. Patřila mezi ně nezávislost. Friday si ji osvojil v době, kdy chodil s otcem do michiganských lesů, kde lovili zvěř pro obživu. Lovil nejen puškou, ale i lukem. Po promoci na Newyorské univerzitě Friday prodělával výcvik v Národním bezpečnostním úřadě. Když po roce přešel do naftařského průmyslu, začal pracovat současně jako špion. Vedle toho, že získal kontakty v zemích Evropy, Blízkého východu a v oblasti Kaspického moře, se dostal i ke jménům agentů CIA, působících v těchto zemích. Občas dostal příkaz sledovat je: špehovat špiony, přesvědčit se, že pracují pouze pro Spojené státy.

Friday nakonec před pěti lety soukromý sektor opustil. Práce v naftařském průmyslu na plný úvazek, a na částečný v Národním bezpečnostním úřadě, ho začínala nudit. Rovněž ho frustrovalo, když viděl, jak výzvědné operace v zahraničí jdou k čertu. Mnozí z agentů v terénu, se kterými se setkal, byli nezkušení, bázliví nebo nedůrazní. To platilo

zvlášť pro třetí svět a pro celou Asii. Ti lidé toužili po živočišném pohodlí. Friday byl jiný, toužil po nepohodlí, horku, zimě, bolesti a nevyváženosti.

Po něčem, co si žádá vynaložení určitého úsilí. A současně klade nároky na ochranu vlastního života.

Dalším problémem bylo, že rozmáhající se elektronická špionáž nahrazovala a vytlačovala shromažďování informací přímo v terénu. Výsledkem bylo hromadné, mnohem méně účinné získávání informací. Pro Fridayho to bylo jako chodit si pro maso na jatka namísto toho, aby se jej zmocnil lovem. Jídlo z hromadné výroby nechutná tak dobře, neposkytuje náležitý prožitek. A jak plyne čas, lovec začíná být změkčilý.

Friday neměl ani v nejmenším v úmyslu stát se změkčilým. Když mu Jack Fenwick vzkázal, že s ním chce mluvit, Friday dychtil po tom, aby se s ním sešel. Stalo se tak potají v baru hotelu Hay-Adams. V tom týdnu právě probíhala inaugurace prezidenta, bar byl plný do posledního místečka a jich dvou si sotva kdo povšiml. Fenwick Fridayho naverboval do "podniku", jak svému záměru říkal. Do operace, jejímž cílem bylo prezidenta svrhnout a do Oválné pracovny dosadit nového, aktivnějšího člověka. Amerika stála před jedním z nejzávažnějších problémů, jak čelit nebezpečí hrozícímu od teroristů. Viceprezident Cotten by se s ním vypořádal rázným způsobem; zemím, o nichž bylo známo, že se v nich zdržují teroristé, by dal na srozuměnou, že pokud budou podporovat útoky proti americkým zájmům, rozbombarduje jejich hlavní města na prach. Budou-li Američané v zahraničí zbaveni strachu, podnítí se tím konkurence na trhu a prospěje to turistice, což by tajným službám pomohlo infiltrovat do nacionalistických organizací, náboženských uskupení a dalších extremistických spolků.

Spiklenci však byli odhaleni. Pro válkychtivé vládce, anarchisty a zločince mezinárodního formátu se svět znovu stal bezpečným místem.

Odstoupení viceprezidenta, Fenwicka i ostatních vysoce postavených spiklenců naštěstí působilo, jako když se rána zaceluje elektrokauterem. Vláda měla hlavní pachatele a přestala s pouštěním žilou. Prozatím se zdálo, že tato

odstoupení odvedla pozornost od dalších podezřelých, kteří se na tom plánu mohli zřejmě také podílet. Fridayho úloha při napomáhání atentátnické činnosti teroristy Harpunáře a při vraždě agenta CIA zůstala neodhalena. Hank Lewis se snažil co nejrychleji zís-

kat co nejvíc zpravodajských informací, aby se mohl dívat dopředu, ne ohlížet dozadu. Agenti Národního bezpečnostního úřadu mimo Washington byli vyzváni, aby šli do míst, kde hrozí rozsáhlé nepokoje, a tam aby pomáhali při výzvědných operacích a podávali informace z první ruky. Proto Friday odešel z Baku. Původně se pokoušel o převedení do Pákistánu, avšak na zvláštní žádost indické vlády byl poslán do Indie. Už dřív zde působil ve službách Mara Oil. Pomáhal při vyhodnocování budoucí produktivity jak tam, tak na hranicích mezi Velkou indickou pouští v Rádžastánu a pouští Thár v Pákistánu. To území znal, znal jazyk, jímž se v Kašmíru mluví, i samotný národ.

Ironií samozřejmě bylo, že jako první úkol dostal příkaz pomáhat útvaru z Operačního centra při akci, která má mít prvořadý význam pro mír v této oblasti. Toho Operačního centra, které zavinilo, že "podnik" ztroskotal.

Jestli v politice dochází k námluvám mezi velmi podivnými, nesourodými partnery, potom výzvědné operace svádějí dohromady partnery ještě prapodivnější. Mezi oběma těmito skupinami však existuje i další rozdíl. Diplomacie vyžaduje, aby politici své spory pohřbili, je-li to nutné. Agenti to nedělají. Ti si svou zášť pěstují.

Navždy.

03 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, O6. 32

Mike Rodgers šel rázně chodbou ke kanceláři Paula Hooda. Kufřík měl nachystaný a stále ještě si pobrukoval "Vymítače". Přímo cítil, jak ho úkol, který má před sebou, odpoutání se od každodenní rutiny a nakonec i to, že se dostane pryč z té své kanceláře bez oken, naplňují novou energií.

Hoodův asistent Stephen "Bugs" Benet ještě nedorazil. Rodgers prošel malou přijímací kanceláří k Hoodově pracovně. Zaklepal a vstoupil. Ředitel Operačního centra přecházel sem a tam, na uších sluchátka. Právě dokončoval hovor se senátorkou Foxovou. Pokynul Rodgersovi, aby šel dál. Generál zamířil k sedačce na opačné straně místnosti. Kufřík postavil na zem, ale nesedl si. Nasedí se dost celý příští den.

Hoodovi bylo pětačtyřicet, skoro tolik jako Rodgersovi, přesto však působil mnohem mladistvějším dojmem. Možná to bylo jen zdání, protože se hodně usmíval a byl optimista. Rodgers byl realista, což byl termín, kterému generál dával přednost před termínem pesimista. A realisté se vždycky zdají starší, zralejší. Jak se jednou jadrně vyjádřil Rodgersův starý přítel, poslanec Layne Maly z Jižní Karolíny: "Nikdo mi nefouká do zadku sluneční svit, tak se mi nemůže objevit na rtech." Pokud jde o Rodgerse, tento výrok říkal téměř vše.

Ne že by Hood měl nějak mnoho důvodů k úsměvu. Jeho manželství se rozpadlo a dcera Harleigh trpěla posttraumatickým stresem, jenž byl následkem toho, že se ocitla mezi rukojmími při přepadení budovy Spojených národů. Do Hooda se za divokou přestřelku, jíž krizi vyřešil,

tvrdě obuly světový tisk i americká liberální média. Rodgers by se nedivil, kdyby kvůli tomu zásahu senátorka Foxová dala Hoodovi co proto, až by mu z toho zaléhalo v uších. Na tomhle je zatraceně zlé to, že nic našim soupeřům nepomůže tak, jako když se pereme mezi sebou. Rodgers téměř slyšel jásání Japonců, islámských fundamentalistů, Němců, Francouzů a ostatních z eurocentrického bloku. A my se tu hádáme poté, co jsme jejich velvyslancům zachránili život.

Je to pokřivený svět. A možná právě proto potřebujeme, aby Operační centrum řídil někdo takový, jako je Paul Hood. Kdyby to záleželo na Rodgersovi, cestou z té budovy by pár těch velvyslanců sám s chutí odstřelil.

Hood si stáhl sluchátka z uší a pohlédl na Rodgerse. V tmavých očích barvy lískových oříšků se zračily jakási bezmoc a frustrace; černé vlnité vlasy měl nezvykle neupravené. A neusmíval se.

"Tak jak je?" zeptal se. "Všechno zařízené?"

Rodgers přikývl.

"No, dobrá."

"Jak to jde tady?"

"Nijak dobře," odtušil Hood. "Senátorka Foxová si myslí, že jsme se dostali lidem moc na oči. Chce s tím něco udělat."

"A co?".....

"Utlumit nás," odpověděl Hood. "Chystá se Kongresovému výboru pro dohled nad výzvědnou činností navrhnout, aby svým výnosem změnil Operační centrum na menší organizaci s lepším utajením."

"V tom cítím prsty Kirka Pikea," poznamenal Rodgers.

Pike byl nově ustanovený ředitel CIA. Ctižádostivý bývalý náčelník výzvědné služby válečného námořnictva byl nesmírně oblíbený v Kapitolu a tuto funkci přijal s cílem, který si sám sobě určil: co nejvíc zpravodajské činnosti v zemi shromáždit pod jednu střechu.

"Že do toho vrtá, v tom jsem s vámi zajedno, ale asi za tím nebude jen on," odtušil Hood. "Foxová říkala, že generální tajemnice Čatterdžíová pořád ještě reptá, prý nás pošle před Mezinárodní soudní dvůr a bude žádat, abychom byli obžalováni z vraždy a ze svévolného vstupu na svrchované území."

"Chytré," podotkl Rodgers. "Toho prvního se nikdy nedočká, ale v tom druhém jí někteří právníci můžou dát za pravdu."

"Přesně tak," souhlasil Hood. "Posílí tím vlastní pozici a stvrdí status Spojených národů. A taky zaboduje u pacifistů a u protiamerických vlád. No, a Foxová si očividně myslí, že tohle všechno vyšumí, když se náš dosavadní statut zruší a v tichosti přepíše."

"Chápu. Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností chce být o krok napřed, aby se postup Čatterdžíové jevil jako zastrašující a zbytečný."
'

"To jste trefil," potvrdil Hood.

"A ke zrušení statutu dojde?"

"To nevím," přiznal Hood. "Foxová o tom ještě s ostatními členy nemluvila."

"Ale chce, aby k tomu došlo," dodal Rodgers.

Hood přikývl.

"Pak se to tedy stane."

Ještě na tom nejsem tak špatně, abych to připustil," prohlásil Hood. "Podívejte, nechci, abyste si dělal hlavu s politikou. Potřebuju, abyste udělal svou práci v Kašmíru. Čatterdžíová může být stokrát generální tajemnicí, ale pořád je to Indka. Když na ní uhrajete bod, bude pro ni moc těžké jít po nás."

"Nebude to zas tak těžké, když hůl na psa předá Pikeovi."

"Proč by to dělala?"

"Jánabráchismus a přístup," odtušil Rodgers. "Spousta zpravodajských informací, které o Kašmíru mám, přišla od CIA. Ta úzce spolupracuje s Indickým zpravodajským úřadem."

"Domácí dohlížecí skupina," podotkl Hood.

"Tak, správně," souhlasil Rodgers.

Podle indického zákona o telegrafii má Indický zpravodajský úřad právo sledovat veškeré formy elektronické komunikace, včetně faxů a elektronické pošty z Afghánistánu i dalších islámských států. Byl to právě IZÚ, který v roce 2000 důrazně upozornil na irácký podvod s léčivy. Na humanitární dodávky léků se sankce OSN nevztahovaly; jenže místo aby léky šly do iráckých nemocnic

a klinik, ministr zdravotnictví je ukryl pro pozdější použití. Když nedostatek léků vyhnal poptávku, byly prodány na černém trhu za zahraniční tvrdou měnu, za kterou se pak pro vládní úředníky nakoupilo přepychové zboží, a sankce se tak obešly.

"IZÚ se o shromážděné informace dělí se CIA, a ta je analyzuje," pokračoval Rodgers. "Když Pike Čatterdžíové pomůže, Indové pak budou pracovat výhradně s ním."

"Pike ať si ty své trofeje klidně nechá," prohlásil Hood. "My zpravodajské informace dostaneme i tak."

"Pike chce ale víc," opáčil Rodgers. "Ve Washingtonu se nespokojí s tím, že vyhrajou. Musí konkurenci zničit. A když to nevychází, jdou po konkurentových přátelích a rodině."

"Nojo - hm, na to si ale budou muset vzít speciální jednotku," pronesl tiše Hood. "My Hoodově jsme se teď trochu rozběhli do všech stran."

Rodgers si připadal jako osel. Paul Hood se svou rodinou nežije a jeho dcera Harleigh strávila mnoho času na léčení; narážka na to, že by jeho rodina mohla být v ohrožení, nebyla zrovna vhodná.

"Promiňte, Paule. Takhle doslova jsem to nemyslel."

"To nic. Vím, jak jste to myslel. Ale neřekl bych, že Pike tu čáru překročí. Máme dost lidí schopných odhalit všelijaké politické svinstvo a také dobré kontakty na tisk. Nebude stát o to, aby se na veřejnost dostalo něco o nějaké rivalitě."

Rodgers o tom nebyl přesvědčen. Hoodovou pracovnicí pro styk s tiskem je Ann Farrisová. Už několik dní jde po kancelářích zvěst, že tato rozvedená žena a Paul Hood mají spolu románek. Ann zůstávala dlouho v práci a oba byli viděni, jak jednoho rána odcházejí společně z hotelu. Rodgersovi to bylo úplně jedno, pokud takový vztah nenaruší hladký chod Krizového centra.

"Když mluvíme o rodině - jak se daří Harleigh?" Generál toužil už jen po tom, aby se o Pikeovi přestalo mluvit; jeho teď čeká odlet do Indie. Představa, že bojuje proti vlastním lidem, se mu silně příčila. Ačkoliv se on a Hood v soukromí příliš nestýkali, přece jen si byli s Hoodem natolik blízcí, aby se ho na rodinu zeptal.

"Pořád ještě se vzpamatovává z té události v New Yorku a z toho, že jsem se odstěhoval. Ale je odolná, a její bratr je pašák."

"Alexander je dobrý kluk. Už je zase ve své kůži, a to rád slyším. Co Sharon?"

"Zlobí se. A plným právem."

"To přejde."

"Liz říká, že ne," namítl Hood.

Liz Gordonová byla psycholožka Operačního centra. Harleigh do její péče nespadala, sám Hood se s ní však radil.

"Doufám, že ta zlost se časem zmírní," pokračoval Hood. Jenže nevěřím, že budeme někdy zase přáteli. Ale při troše štěstí bude náš vztah aspoň normálně lidský."

"K tomu se dopracujete," odtušil Rodgers. "Hergot, to je víc, než jsem kdy s některou ženskou prožil já."

Hood se zamyslel, potom se usmál. "To je pravda. Táhne se to už od páté třídy, k vaší přítelkyni Biscuit."

Jo," přikývl Rodgers. "Podívejte, vy jste diplomat. Já jsem voják, vězeň své okoralé přirozenosti."

Hoodův mírný úsměv se rozšířil. "Trochu toho horka, ve kterém jste okoral, bych si možná měl vypůjčit k jednání se senátorkou Foxovou."

"Nějak ji udržte v klidu, než se vrátím. A Pikea si hlídejte. Až budu zpátky, kouknu se na něj."

"Domluveno," řekl Hood. "A dávejte na sebe pozor."

Rodgers přikývl a oba si potřásli rukama.

Generál se cestou k výtahu cítil nesvůj; nerad nechával problémy nedořešené - zvlášť když se týkaly člověka tak zranitelného jako Hood. Rodgers to poznal z jeho chování. Něco podobného už viděl, v boji. Zde vládlo jakési podivné ticho, jako kdyby si Hood nechtěl připustit, že tlak začíná narůstat. Jenže on narůstá. Hood má myšlenky jinde kvůli blížícímu se rozvodu, kvůli stavu, ve kterém se ocitla jeho dcera Harleigh, a je vystaven náporu každodenních nároků, vyplývajících z jeho postavení. Rodgers měl dojem, že tlak ze strany senátorky Foxové hodně zesílí, až se sejde Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností. Z paluby C-l30 zavolá Herbertovi a požádá ho, aby na ředitele Operačního centra dohlédl.

Dohližitel dohlíží na dohližitele, uvažoval Rodgers. Šéf zpravodajců dává pozor na ředitele Operačního centra, který jde po stopě Kirka Pikea. Generálovi, na něhož jako vichr ze všech stran doráželo to lidské drama, připadlo budoucí pátrání po nukleárních raketách téměř jako naprosto běžná činnost.

Jenže velmi brzy se ohlásila přítomnost. Už cestou k letištní ploše viděl tým Striker, shromažďující se u letadla. Všichni byli v uniformě,

stáli v pohovu, zbraně a batohy složené u nohou. Plukovník August společně s poručíkem Ojedou, svým novým zástupcem, kontroloval

jakýsi seznam.

Za ním, v suterénu Krizového centra, jsou v ohrožení životní kariéry. Zde venku se muži a ženy chystají k cestě do Indie a jako zástavu dávají

své životy.

Den, kdy se i tohle stane rutinou, bude dnem, kdy, jak se generál Rodgers zapřisáhl, pověsí uniformu na hřebík.

Rázným, hrdým krokem kráčel k siluetě letounu a ke svému týmu, který čeká, aby ho mohl uvítat řízným zasalutováním.

04 KAPITOLA

Kargil, Kašmír středa, 16.11

Apu Kumar seděl na posteli se starou, avšak nadýchanou pérovou matrací. Na té posteli kdysi spala už jeho babička. Zadíval se na čtyři holé stěny malé ložnice. Stěny nebyly vždycky holé; visívaly na nich zarámované fotografie jeho zesnulé manželky, dcery a zetě, a také zrcadlo. Ale návštěvníci domku je sundali. Sklo se dá použít jako zbraň.

Postel byla zastrčená v rohu místnosti, kterou sdílel s dvaadvacetiletou vnučkou Nandou. V téhle chvíli byla venku a čistila kurník. Až skončí, osprchuje se v boudičce za domkem a potom se vrátí do pokoje. Rozloží malý karetní stolek, postaví jej vedle dědečkovy postele a přitáhne k němu dřevěnou židli. Dveře ložnice zůstanou otevřené dokořán. "Hosté" jim oběma donesou jejich vegetariánské jídlo v malých dřevěných miskách. Potom budou Apu a Nanda poslouchat rádio, hrát šachy, číst, meditovat a modlit se. Budou se modlit za osvícení a také za Nandinu matku a otce, kteří oba zahynuli ve řvoucím pekle, jež se před čtyřmi roky rozpoutalo nad Kargilem. Někdy kolem desáté či jedenácté půjdou spát. Bude-li mít Apu štěstí, prospí celou noc. Náhlé zvuky ho okamžitě budily a jako by přivolávaly zpátky obrazy letadel i týdny nekonečných leteckých náletů.

Rolník, narozený zde, v Kargilu, se ráno směl jít postarat o slepice. Vždy s ním šel jeden z návštěvníků domku, aby měl jistotu, že se Apu nepokusí utéct; jeho nákladní automobil stál zaparkovaný vedle kurníku. I když Pákistánci vzali Apuovi klíčky, mohl docela snadno spojit

kabely zapalování a odjet. To by samozřejmě udělal jen v případě, že by vnučka Nanda byla s ním. Proto nikdy nesměli jít ven společně.

Útlý, stříbrovlasý muž krmil slepice, rozmlouval s nimi a pátral po snesených vejcích. Potom ho jeho hlídač odvedl zpátky do pokoje. V pozdním odpoledni byla řada na Nandě, aby šla ven a kurník vyčistila, což byla těžší práce. Apu by to sice mohl udělat také, návštěvníci však trvali na tom, aby to dělala Nanda. Tato práce měla za následek, že umíněná, vzdorovitá mladá žena byla neustále unavená. Když se nashromáždilo tolik vajec, že nastal čas odnést je na trh, místo Apua či Nandy vždy šel do Šrínagaru některý z návštěvníků. Stržené peníze vždycky Apuovi odevzdali. Pákistánci tu nebyli kvůli finančnímu prospěchu. Třebaže se Apu usilovně pokoušel potají poslouchat, dosud s jistotou nevěděl, proč tu vlastně jsou. Kromě povídání toho nijak moc nedělali.

Již pět měsíců, od chvíle, kdy uprostřed noci těch pět Pákistánců přijelo, se život třiašedesátiletého rolníka řídil tímto zavedeným rozvrhem. Třebaže se život Kumarových nyní omezoval na každodenní práci v kurníku, Apu si uchoval zdravý rozum, ducha, a což bylo nejdůležitější, hrdost. Dosáhl toho tím, že se oddal četbě a meditaci o své hluboké hinduistické víře. Dělal to kvůli sobě, a také proto, aby svým islámským věznitelům ukázal, že jeho víra a odhodlání jsou stejně pevné jako jejich.

Sáhl za sebe a povytáhl podušku trochu výš. Peří v ní se stářím zcuchalo do chuchvalců, poduška posloužila už třem generacím Kumarových. Na obličeji, potaženém kůží připomínající zašedlý pergamen, mu pohrával úsměv. Prachové peří si již protrpělo dost; možná že ta kachna nalezne klidné spočinutí v nějakém jiném převtělení.

Jeho úsměv náhle vyprchal. Tyhle myšlenky jsou svatokrádežné: tak nějak by se možná vyjádřila ještě tak jeho vnučka. On by měl uvažovat rozumněji. Ty měsíce vězní mu možná začínají lézt na mozek. Rozhlédl se kolem.

Nanda se ukládala na noc ke spánku na druhém konci místnosti, kde měla spací pytel. Apu se občas budil uprostřed noci a naslouchal jejímu dechu. Líbilo se mu to; když nic jiného, vězní jim aspoň napomohlo k tomu, že jeden druhého líp poznali. Třebaže ho vnuččiny netra-

diční náboženské názory znepokojovaly, byl rád, že ví, jaké jsou. Člověk nemůže s protivníkem bojovat, nezná-li jeho tvář.

Kamenný domek měl ještě dvě místnosti. Dveře do obývacího pokoje byly otevřené. Tam se Pákistánci zdržovali přes den; na noc se uchýlili do místnosti, jež bývala jeho. Všichni kromě toho, kdo držel hlídku. Jeden z nich byl vždycky vzhůru. Musel; ne proto, aby měli jistotu, že Apu a Nanda zůstanou uvnitř, nýbrž proto, aby dávali pozor, jestli k farmě někdo náhodou nepřichází. Poblíž sice nikdo nebydlel, ale nízkými pahorky někdy procházely hlídky indické armády. Když skupina Pákistánců přišla, slibovala svým nedobrovolným hostitelům, že se nezdrží déle než Šest měsíců. A pokud Apu a Nanda budou dělat, co se jim řekne, nic se jim nestane. Apu té pětici, čtyřem mužům a jedné ženě, moc nevěřil, byl však ochoten je na požadovanou dobu přijmout. Co jiného mu také zbývalo?

Ovšemže by mu nevadilo, kdyby přišli představitelé úřední moci a tyhle lidi postříleli. Pokud on sám nezpůsobí, že se jim něco stane, jeho budoucnost to neovlivní ani v tomto, ani v příštím životě. Všechno je to nějak pomotané. Lidé by se mezi sebou všichni snášeli dobře, ale politika a náboženství všechno zpřevracely. Tak tomu v této oblasti bylo už od Apuova mládí. Sousedé byli prostě sousedé, dokud z nich kdosi zvenčí neudělal nepřátele.

Místnost měla jedno malé okno, ale okenice byly přitlučené hřebíky; jediné světlo dávala lampička na nočním stolku. Její tlumená záře dopadala na malý, v kůži vázaný výtisk upanišad, mytického písma Apuovy víry. Upanišady sestávaly ze závěrečné části véd, svatých spisů hinduistů. Apu se v myšlenkách vrátil k textu. Četl první z upanišad, veršovanou část zabývající se bráhmanským učením, univerzálním samým sebou, čili duší. Cílem hinduismu, stejně jako jiných východních náboženství, je nirvána, konečné vysvobození z cyklu znovuzrození a utrpení, způsobeného člověku jeho vlastními činy, neboli

karmou. Lze toho dosáhnout pouze duševní jógou, jež vede ke spojení s Bohem. Apu byl odhodlán tohoto cíle dosáhnout, třebaže skutečné jeho dosažení bylo snem. Také se oddával studiu purán, následujících po védách; purány hovoří o životě z hlediska jednotlivce i společnosti a čtenáře provádějí opakujícím se cyklem stvoření a zániku vesmíru, tak jak jej představuje božská trojice Brahma - stvořitel, Višnu - udržovatel a Šiva - ničitel.

Apu vedl těžký život, jak příslušelo jeho kastě rolníka. Musel však věřit, že to je pouhý okamžik vesmírného cyklu; jinak by neexistovalo nic, k čemu se upnout, žádný definitivní cíl.

Nanda byla jiná. Větší důvěru věnovala světcům, kteří psali náboženské písně a texty. Pro hinduismus je literatura důležitá, na Nandu však víc působily vnější projevy lidí než učení, které tito světci popisovali. Vždy měla v oblibě hrdiny, kteří nahlas vyslovovali své názory. Stejnou povahu měla i její matka. Vyslovit nahlas, čemu věří. Bojovat. Vzdorovat.

Právě tohle vedlo k tomu, že Apu přišel o dceru a zetě. Když pákistánští vetřelci přišli poprvé, oba tito chovatelé ovcí vyráběli pro spěšně zorganizované bojovníky hnutí odporu Molotovovy koktejly. Po dvou týdnech byli Savitri i její manžel Mandžaj chyceni, když zápalné láhve převáželi v pytlích s vlnou. Vetřelci je oba spoutali, nechali je v kabině Apuova nákladního auta a pytle zapálili. Apu a Nanda našli jejich těla následujícího dne ve zčernalých zbytcích vozu. Pro Nandu to byli mučedníci. Apu na jejich oběť nahlížel jako na bezohlednost. A Pad, Apuově churavé manželce, ta událost zasadila poslední ránu jejímu chřadnoucímu tělu; za osm dní zemřela.

"Všechny lidské omyly pramení z netrpělivosti," tak stojí psáno. Kdyby si Savitri a Mandžaj bývali s Apuem promluvili, byl by jim řekl, aby vyčkali. Čas přináší rovnováhu.

Indická armáda nakonec většinu Pákistánců vyhnala. Nebylo třeba, aby se jeho děti uchýlily k násilí. Druhým ublížily, a tímto břemenem obtěžkaly své duše.

Do očí se mu draly slzy. K ničemu z toho nemuselo vůbec dojít; přesto však se mu Nanda jakýmsi zvláštním způsobem stala tím dražší. Byla to jediné, co mu po ženě a dceři zůstalo.

Ve vedlejší místnosti se v té chvíli začalo cosi dít. Apu zavřel knihu a odložil ji na vratký noční stolek. Vklouzl do pantoflí a potichu přešel po dřevěné podlaze. Nahlédl dveřmi. Uviděl čtyři Pákistánce. Cosi tam prováděli, jejich paže a hlavy se pohybovaly nad čímsi, co měli mezi sebou. Tři muži byli k němu obrácení zády, takže neviděl, co dělají. Tváří k němu stála jen žena, útlá, s velmi tmavou pletí, krátkými černými vlasy a zamračeným, pronikavým pohledem. Její druzi jí říkali Šarab, Apu si však nebyl jistý, jestli je to její pravé jméno.

Mávla proti němu pistolí. "Vrať se!" přikázala mu.

Apu otálel. Pokud si vzpomínal, návštěvníci ještě nikdy nic podobného neděla li. Odcházeli, zase se do domku vraceli a běžně jen tak mezi sebou rozmlouvali. Občas se dívali do map. Nyní se tu však děje něco zvláštního. Apu se naklonil trochu dopředu. Na podlaze viděl pytel z konopného plátna; jeden z mužů seděl na bobku vedle něj a jeho ruce jako kdyby přerovnávaly a upravovaly cosi, co bylo uvnitř.

"Jdi pryč!" zakřičela žena znovu.

V jejím hlase znělo napětí, jaké v něm Apu dosud neslyšel. Uposlechl.

Kopnutím shodil pantofle a ulehl na postel. Zaslechl, jak se otevřely dveře. Byla to Nanda a s ní zřejmě pátý Pákistánec; že přichází Nanda, vždycky poznal podle toho, jak hlasitě dveře zaskřípěly. Mladá žena vždy otvírala dveře rázně, jako kdyby jimi chtěla udeřit každého, kdo by snad stál za nimi.

Apu se usmál. Vždycky se těšil, až vnučku zase spatří, i když byla pryč jen hodinu či dvě.

Tentokrát tomu bylo jinak; její kroky neslyšel, donesl se k němu pouze tichý hovor. Zatajil dech a pokoušel se pochytit, o čem ti lidé mluví, srdce

mu však bušilo tak hlasitě, že se mu to nedařilo; vstal tedy tiše z postele a kradl se ke dveřím. Nahnul se k nim a dával přitom pozor, aby ho nebylo vidět. Naslouchal.

Neslyšel nic.

Pomalu a lehce do dveří strčil a pootevřel je víc. Jeden z mužů vyhlížel oknem ven, v ruce pistoli, a kouřil cigaretu. Ohlédl se dozadu na Apua.

"Nechoď sem," řekl tiše.

"Kde je moje vnučka?" zeptal se Apu. Tohle se mu nelíbilo. Něco je špatně.

"Odešla s ostatními."

"Odešla? Kam?"

Muž znovu vyhlédl ven. Potáhl z cigarety. "Na tržiště," odpověděl.

05 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 07.00

Plukovník August ztratil přehled o tom, kolikrát už letěl v roztřeseném, jeskyni podobném břiše některé z transportních C-l30. Jedno si však pamatoval: všechny ty zatracené lety nenáviděl.

Tenhle Hercules představoval jednu z modernějších verzí, určenou pro bojovou záchranu lidí, SAR HC-l30H s velkým doletem, a zkonstruovanou tak, aby její provoz byl úspornější. August už letěl v několika zvlášť upravených C-130: v C-130D s podvozkem umožňujícím přistávání na sněhu pro výcvik v Arktidě, v tankeru KC-130R, v útočném transportním C-130F a v mnoha dalších. Bylo až neuvěřitelné, jak se ani v jedné z těchto verzí nedalo cestovat pohodlně. Trupy byly uvnitř holé, aby se snížila hmotnost a co nejvíc prodloužil dolet. Znamenalo to chabou ochranu před hlukem a zimou. A rámus od čtyř silných turbovrtulových motorů, s námahou vynášejících mohutný stroj k obloze, byl ohlušující. Vibrace byly tak silné, že řetízek, který měl August zavěšený na krku, se doslova zmítal v jakémsi prapodivném tanci.

Pojem "pohodlí" rovněž nepatřil do slovníku charakterizujícího tuto originální konstrukci letounu. Sedělo se na čalouněných plastových sedačkách, umístěných podél stěn trupu. Měly vysoká, tlustě vycpaná opěradla zad a opěrky hlavy, jejichž zamýšleným účelem bylo pasažéry hřát. Teoreticky tomu tak mohlo být, kdyby ovšem nestudil samotný vzduch. Sedačky neměly postranní opěrky a zbývalo mezi nimi jen velmi málo volného místa. Pod sedačkami byly uloženy plátěné vaky.

Hoši, kteří tohle zkonstruovali, se pravděpodobně nijak neliší od těch, kdo sestavují bitevní plány. Na papíře obojí vypadá velkolepě.

Ne že by si plukovník August nějak stěžoval. Vzpomínal na příběh, který mu kdysi o časech své vojenské služby vyprávěl otec. Sid August sloužil u leteckého výsadku U.S. 101. Airborne Division, který krátce před bitvou o Bulge padl do pasti 15. divize Panzer Grenadier. Vojáci měli k jídlu jen dávky K, vynalezené zřejmě sadistickým fyziologem jménem Ancel Benjamin Keys. Dávky K sestávaly z bezchuťových slisovaných sucharů, tenoučkého plátku sušeného masa, kostek cukru, bujónu v prášku, žvýkačky a lisované čokolády. Čokoláda nesla kódové označení dávka D; proč právě čokoláda potřebovala kódové označení, nikdo netušil, vojáci však měli podezření, že vyhladovělí Němci by bojovali urputněji, kdyby věděli, že v nepřátelském doupěti je něco víc než jen sušené maso a suchary podobné papírové lepence.

Vojáci jedli dávky K střídmě a drželi se v krytu. Za několik dní se letectvu podařilo shodit v noci několik bedniček s dávkami C a s municí. Dávky C obsahovaly jednotlivé porce masa a brambor, jenže přísun opravdového jídla způsobil, že se lidem dělalo špatně a trpěli větry tak, že rachot a zápach vyzradily německé hlídce místo, kde se nacházejí. Vojáci se pak museli

probojovávat ven. Z tohohle vyprávění se Brett August vždycky cítil nesvůj, kdykoli mu připadalo, že se mu dostává přespříliš pohodlí.

Napravo od něj seděl Mike Rodgers. August se sám pro sebe usmál; Rodgers měl velký, zahnutý nos, čtyřikrát zlomený při basketbalových zápasech na vysoké škole. Mike Rodgers znal jen postup vpřed. Sotva vzlétli, už měl ten svůj nos ponořený do kufříku, nadouvajícího se složkami. August s Rodgersem létal tak často, že dávno věděl, jak to vždycky skončí. Jen co pilot dá svolení používat elektronická zařízení, Rodgers některé z těch složek vytáhne. Položí si je na levé koleno a na pravé si dá přenosný počítač. Až bude s materiálem hotov, předá jej Augustovi. Asi v polovině cesty přes Atlantik začnou otevřeně a upřímně mluvit o tom, co se dočetli. Právě tak spolu projednávali vše během více než čtyřiceti let, co se znají. Většinou ale nebylo třeba říkat nic, oba myšlenky toho druhého znali.

Brett August a Mike Rodgers se spolu přátelili od dětství. Poprvé se setkali v Hartfordu, když jim bylo šest let. Vedle toho, že měli společnou lásku, basketbal, sdíleli i vášeň pro letadla. O víkendech jezdili oba hoši na kole osm kilometrů po Route 22 na letiště Bradley Field; tam prostě jen seděli a pozorovali vzlétající a přistávající stroje. Byli dost stan, aby ještě pamatovali dobu, kdy vrtulová letadla ustoupila proudovým. Oba byli nadšením bez sebe, když se jim nad hlavou přehnala s řevem některá z těch nových 707. Vrtulová letadla vydávala dobře známý, uklidňující hukot, ale tyhlety nové věcičky - ten jejich jekot každého kluka rozechvěl od hlavy k patě. August i Rodgers ten pocit milovali.

Po vyučování každý den dělali společně domácí úkoly, dělili se o vypracovávání matematických úloh a řešení otázek z přírodních věd, aby byli s prací hotovi dřív. Potom stavěli modely letadel, lodí, tanků a džípů; dbali na to, aby je přesně vybarvili a jednotlivé, i drobné součásti aby přišly na správné místo.

Když nadešel čas přihlásit se na vojnu - kluci, jako byli oni dva, nečekali, až je povolají -, Rodgers šel k pozemnímu vojsku, August k letectvu. Oba skončili ve Vietnamu. Rodgers plnil své služební úkoly na zemi, August podnikal průzkumné lety nad Severním Vietnamem. Při jednom letu severozápadně od Hue byl Augustův letoun sestřelen. Ztráty stroje želel, letoun se stal téměř součástí jeho bytosti. Byl zajat a strávil přes rok v zajateckém táboře, nakonec však v roce 1970 společně s jiným válečným zajatcem uprchl; tři měsíce se dostával na jih, až ho nakonec objevila hlídka námořní pěchoty.

Ztráta letadla Augusta velmi mrzela, jinak však kvůli tomu, co prožil, nezatrpkl. Spíše naopak. Posílila ho statečnost, které byl mezi americkými válečnými zajatci svědkem. Doma, ve Spojených státech, nabyl nových sil a vrátil se do Vietnamu, kde vybudoval špionážní síť, která pátrala po dalších amerických válečných zajatcích. Pracoval tam tajně ještě rok po stažení amerických vojsk. Když využil všechny své kontakty při pátrání po vojácích ztracených v akci, byl převelen na Filipíny; tam tři roky cvičil piloty, aby pomohl prezidentovi Ferdinandu Marcosovi v boji proti secesionistům Moro, příslušníkům islámské osvobozenecké fronty. Potom krátce pracoval jako styčný důstojník mezi vojenským letectvem a NASA; pomáhal při vypracovávání bezpečnostních opatření pro špionážní družice. K létání se tam však nedostal; a pobyt mezi kosmonauty znamenal nyní něco jiného, než když v době, kdy byl kluk, byla kosmonautem opička Ham. Práce s muži a ženami, kteří měli skutečné cestovat do vesmíru, ho frustrovala, takže přešel na Velitelství speciálních operací při vojenském letectvu; tam sloužil deset let a poté se stal členem Strikeru.

Rodgers a August se během let po válce ve Vietnamu stýkali s přestávkami, avšak pokaždé, když se spolu sešli nebo rozmlouvali telefonem, jim připadalo, že mezitím vůbec žádný čas neuplynul. Když Rodgers přišel do Operačního centra, požádal Augusta, aby ho následoval a stal se velitelem skupiny Striker. August dvakrát odmítl; nechtěl trávit většinu času na základně a tam

pracovat s mladými specialisty, takže velení dostal podplukovník Charlie Squires. Squires byl zabit při akci v Rusku, a Rodgers se na svého dávného přítele obrátil znovu. Od doby, kdy mu učinil první nabídku, uběhly dva roky; situace však už byla jiná. Ztráta velitele týmem otřásla a Rodgers potřeboval velitele, který by skupinu dostal co nejrychleji zase do tempa. Tentokrát už August nemohl odmítnout; k tomu, že Rodgersovi vyhověl, ho nevedlo jen jejich přátelství: v sázce byla bezpečnost země.

Krizové centrum se stalo životně důležitou silou při řešení složitých krizových situací, a Operační centrum skupinu Striker potřebovalo.

Plukovník se zadíval dozadu do letadla a pozoroval skupinu. Iidé seděli mlčky, zatímco letoun pomalu, za hřmotu motorů, stoupal. Ukázalo se, že útvar rychlé reakce je něco víc, než August očekával. Jako jednotlivci jsou jeho členové mimořádní. Seržant Chick Grey se před příchodem do Strikeru specializoval na dvě věci: jednou z nich byly seskoky volným pádem s otevřením padáku v malé výšce. Jak se vyjádřil Greyův velitel v Braggu, když ho doporučoval: "Ten člověk dovede lítat." Grey dokázal trhnout za šňůru níž a přistát přesněji než kterýkoli jiný voják v historii Delty. Tuto schopnost připisoval tomu, že má cit pro vzdušné proudy. Věřil, že mu ku prospěchu je i další jeho dovednost - střelecké umění. Nejenže trefil vše, o čem prohlásil, že trefí, ale vycvičil se v tom, že se dovedl bez mrknutí dívat tak dlouho, jak potřeboval. Tuto schopnost si vypěstoval, když si uvědomil, že mrknutí stačí, aby propásl "klíčovou dírku", jak říkal - okamžik, kdy se cíl nachází v dokonalém postavení a lze jej sundat.

August pociťoval zvláštní spřízněnost právě s ním, protože seržant byl ve vzduchu jako doma. Jakožto velitel však měl plukovník stejně blízko ke všem svým lidem. K vojínům Davidu Georgeovi, Jasonu Scottovi,

Terrenci Newmayerovi, Walteru Pupshawovi, Mattu Budovi a Sondře DeVonneové, zdravotníkovi Williamu Musicantovi, desátníkovi Patu Prementineovi a poručíku Orjuelovi. Jsou víc než specialisté. Jsou tým. A mají víc odvahy, víc odhodlání než kterákoli jiná jednotka, s níž August kdy pracoval.

Nově povýšený desátník Iši Honda, syn havajské matky a japonského otce, představoval další zázrak. Dokázal dělat kouzla s elektronickým zařízením a byl expertem na spojení. Od telefonu TAC-SAT, který plukovník August a generál Rodgers používali ke spojení s Operačním centrem, se nikdy neodloučil. Batůžek s telefonem měl vyložený neprůstřelným kevlarem, aby se přístroj při přestřelce nepoškodil. Protože v letadle byl rámus, Honda jej měl nyní v klíně, nechtěl, aby mu ušel i jediný telefonát. V poli nosil Honda límec z materiálu Velcro se zabudovanými sluchátky. Límec si sám sestrojil. Sluchátka byla připojena přímo na batůžek. Když byl límec zapojený, "pípnutí" se automaticky vypnulo, a přišel-li hovor, límec jednoduše vibroval. Když skupina Striker prováděla sledování, neozval se tak žádný zvuk, který by ji prozradil. Límec byl navíc spojen s malými kondenzátorovými mikrofony, jež Hondovi umožňovaly komunikovat jen šeptem, přičemž příjemce slyšel jeho hlas jasně.

Striker však byla víc než jen elitní vojenský oddíl sestavený z příslušníků různých specializací. Podplukovník Squires odvedl vynikající dílo, když vytvořil bystrou, disciplinovanou bojovou jednotku. Určitě vznikl ten nejefektivněji pracující tým, se kterým August kdy sloužil.

Letoun se stočil k jihu; Augustův starý kožený kufřík vyklouzl pri náklonu zpod sedačky. Kopnutím paty jej vrátil zpátky. Zavazadlo obsahovalo mapy Kašmíru a vládní dokumenty týkající se tohoto území. Plukovník si je již s týmem prostudoval. Za pár minut se k nim vrátí. Nyní se chtěl zabývat tím, co dělal vždy, než zahájil nějakou akci: chtěl si ujasnit, proč tu je, proč do té akce jde. Dělal to tak každý den od doby, kdy se stal válečným zajatcem: dobrat se podstaty své motivace k tomu, proč dělá to, co dělá. Tak tomu bylo vždy, ať už v době, kdy seděl ve vojenském vězení Vietcongu, ráno před odchodem na základnu Strikeru, nebo když šel do akce. Nestačilo říkat si, že slouží vlasti nebo že dělá práci, kterou si vybral jako životní náplň;

potřeboval něco,

čím se dokáže dopracovat k výkonu lepšímu, než jaký podal předchozího dne. Jinak by jeho práce i život utrpěly.

Zjistil však, že žádný další důvod již nenalezne; byl-li naladěn optimisticky, jako nejsilnější motivaci pociťoval hrdost a vlastenectví. Ve dnech, kdy měl v duši chmury, si říkal, že lidé, jako všichni masožravci, brání své teritorium a jsou vězni své vlastní přirozenosti. Vrozeným imperativem jsou boj a přežití. Ty však přece nemohou být tím jediným, co nás ovládá a pohání. Musí existovat něco jedinečného, něco, co překračuje politické a profesní hranice.

Takže v takových klidných obdobích pátral po té druhé, chybějící motivaci. Po klíči, jenž z něho udělá lepšího vojáka, lepšího vůdce, silnějšího a lepšího člověka.

Přitom samozřejmě objevil řadu věcí a napadaly ho zajímavé myšlenky. A začal uvažovat o tom, jestli samotná tato cesta může být celou odpovědí. Míří do jednoho z míst, kde se zrodila východní civilizace. V tomto světle bude cesta příznivým poznáním a prozřením. Možná že to bude vše, co nalezne. Na rozdíl od oficiálního úkolu k tomu nebude potřebovat mapy, které by mu ukázaly, kudy jít, ani letadlo, které ho tam dopraví.

Zatím se ale bude dál jen dívat.

06 KAPITOLA

Šrínagar, Indie středa, 16.22

Časový rozdíl mezi Baku a Kašmírem činí dvě a půl hodiny. Ron Friday, stále ještě nastavený na ázerbájdžánský čas, si u jednoho z obchodníků s potravinami koupil několik špízů s jehněčím masem, šel do kavárny pod širým nebem plné lidí a k jídlu si objednal čaj. Bude muset jíst rychle, od soumraku až do rozednění začne pro cizince platit zákaz vycházení. Vojenské hlídky v neprůstřelných vestách a ozbrojené automatickými puškami chodily ulicemi a na jeho dodržování přísně dbaly.

Déšť sice ustal, nad stolky však dál zůstaly roztažené velké deštníky; když pod nimi Friday procházel, musel se přikrčit. U stolku seděl se dvěma hinduistickými poutníky; ti si při pití čaje četli. Oba na sobě měli dlouhé bílé bavlněné pláště přepásané hnědým opaskem. Byl to oděv svatých mužů ze Sjednocených provincií poblíž Nepálu, na úpatí Himálaje. Poutníkům visely na bocích vaky, těžké už od pohledu. Byli pravděpodobně na cestě ke svatyni Pahalgam, nacházející se asi devadesát kilometrů jižně od Šrínagaru. Vaky napovídaly, že se muži chystají strávit u svatyně nějaký čas. Když si Friday přisedl, nevšímali si ho, ačkoliv to nebylo z nezdvořilosti; nechtěli ho rušit v jeho mlčení. Jeden z nich listoval v International Herald Tribune; to Fridayho udivilo, třebaže nevěděl, proč by vlastně mělo. I svatí mužové potřebují sledovat, co se děje ve světě. Druhý, sedící napravo od Fridayho, si četl ve svazku básní psaných v sanskrtu i v angličtině. Friday nahlédl přes mužovo předloktí do textu.

"Višajairindrijagraamo na thrutnptamadhigačathi adiasram poorjamaanoopi samudraba salilairiva," stálo tam v sanskrtu; anglický překlad zněl:

"Smysly nelze nikdy nasytit neustálým předkládáním předmětů, jež na ně působí, tak jako nelze oceán naplnit neustálým přiléváním vody."

Proti tomu Friday nic nenamítal. Lidé, kteří žijí, musí do sebe vstřebávat vše kolem. Přijímají prožitky a předměty a toto palivo mění v cosi jiného. V cosi, co na nich zanechává své otisky prstů. Když to člověk nedělá, sice žije, není však živý.

K poutníkům se připojil jakýsi muslim; nabízel jim levné přístřeší ve svém

domě, pokud by si přáli zůstat přes noc. Poutníci mnohdy nemají ani čas, ani peníze na to, aby se ubytovali v hostinci. Muži zdvořile odmítli s tím, že se pokusí odjet příštím autobusem a odpočinou si, teprve až dorazí ke svatyni. Muslim jim řekl, že kdyby zmeškali tenhle autobus nebo i autobusy další, může zařídit, aby je ke svatyni dovezl následujícího dne jeho švagr. Dal jim kartičku, na níž byla rukou napsána jeho adresa. Poděkovali mu za jeho nabídku; muslim se uklonil a s omluvou odešel. Vše se odehrálo ve velmi vstřícném duchu. Muslimové a hinduisté se k sobě obvykle chovali srdečně. Války vyvolávají jen generálové a politici.

Za Fridaym seděli dva jiní muži, kteří se zde stavili na čaj. Z jejich hovoru vyrozuměl, že jdou do nedaleké cihelny na noční směnu. Po jeho levici stáli tři muži v khaki uniformách kašmírské policie a pozorovali dav. Na rozdíl od Blízkého východu nejsou bazary v Kašmíru obvykle místem, kde dochází k teroristickým útokům; je tomu tak proto, že na tržištích jsou často pohromadě muslimové i hinduisté. Cílem se naopak zhusta stávají místa, kde se zdržují výhradně hinduisté - domy místních úředníků, podniky a obchody, policejní stanice, finanční společnosti a vojenské základny. Ani militaristické, agresivní gerilové skupiny, jako Hizb-ul Mudžáheddín, zpravidla nenapadají místa, kde se zdržují civilisté, zvlášť v době, kdy jsou lidé v práci. Nechtějí si obyvatelstvo proti sobě popudit, svou válku vedou proti hinduistickým vůdcům a těm, kdo je podporují.

Oba poutníci dopíjeli svůj čaj ve spěchu; jejich autobus právě zastavoval tři sta metrů odtud. S hlasitým skřípotem zabrzdil u malé zastávky sestávající z jediné místnůstky v boudě na západní straně tržiště. Zelený autobus byl starý, avšak čistý, s železnou střešní zahrádkou na uložení zavazadel. Uniformovaný řidič vylezl ven a pomáhal cestujícím vystoupit, jeho pomocník zatím přinesl z čekárny schůdky a dal se do

vykládání zavazadel těch, kdo vystupovali. Jiní, s jízdenkami v rukou, se stavěli vedle něj do fronty. Chovali se nesmírně ukázněně. Když byli řidič i pomocník hotovi, vešli do dřevěné boudy.

Oba poutníci u Fridayho stolku nechali čtení a sebrali ze země své velké neforemné vaky; s námahou si je přehodili přes ramena a vydali se po ulici plné lidí. Friday je sledoval pohledem a říkal si, jaký trest je zde za krádež. Tam, kde jsou zákazníci natlačení jeden na druhého a soustředí se na kupování, je ráj kapsářů; zvlášť když se chystají nasednout do autobusu a rychle zmizet.

Friday dál upíjel čaj a z dřevěných špejlí ukusoval své jehněčí. Přihlížel, jak kolem spěchají další poutníci. Někteří na sobě měli bílé nebo černé pláště, jiní západní oblečení. Mužům a ženám, kteří nejsou oblečení do tradičních plášťů, bude dovoleno účastnit se pobožnosti u svatyně, do samotné jeskyně však nebudou smět vstoupit. Několik z nich vleklo za sebou své děti. Fridaymu vrtalo hlavou, jestli jejich téměř horečně soustředěné výrazy vyjadřují obavy z toho, že se nedostanou do autobusu, nebo zda jsou fyzickým projevem náboženského zanícení, které prožívají. Pravděpodobně trochu od obojího.

Jeden z policistů vykročil k zastávce dohlédnout na to, aby se nástup odbyl v pořádku. Prošel kolem policejní stanice, nacházející se po jeho levici. Byla to dvoupodlažní dřevěná stavba s bílými stěnami a zelenými okapy. Obě přední okna byla opatřená mřížemi. Za stanicí, téměř jako její přístavek, stál hinduistický chrám, starý desítky let. Friday se v duchu ptal, jestli místní správa postavila policejní stanici hned vedle chrámu ve snaze chránit ji před teroristy. Ten chrám už jednou navštívil. Chrám byl dvibhéda - svatyně -, rozdělená na dvě části, z nichž v jedné se uctíval Šiva, bůh ničitel, v druhé Višnu, udržovatel. Přední část hlavního portálu tvořila pětiposchoďová Rádžagopuram, Královská věž, po obou jejích stranách pak stály nad vedlejšími vchody menší věže. Tyto stavby z bílých cihel byly k poctě obou bohů obloženy zelenými a zlatými kachlíky. Stěny zdobily závěsy, řvoucí lvi, lidem podobní

strážci brány v postojích připomínajících tanec i další postavy. Friday toho o ikonografii moc nevěděl, vzpomínal si však, že interiér chrámu má za účel symbolizovat odpočívající božstvo. Přední místnost představovala hlavu, následovaly obličej, břicho, koleno, noha a chodidlo. Pro hinduisty je důležité celé tělo, ne pouze duše nebo srdce. Kterákoli část

lidského těla bez části další je nehotová. A nehotový jedinec nedosahuje konečné dokonalosti takové, jakou víra vyžaduje.

Poutníci sice chvátali, přesto však se každý z nich na okamžik zastavil, otočil se, a než šel dál, mírně se uklonil. Jakkoli se cíle jednotlivých hinduistů liší, chápou, že existuje cosi mnohem většího, než jsou oni sami. Z chrámu vycházeli další poutníci a také mířili k autobusu. Jiní hinduisté, pravděpodobně místní obyvatelé, a mezi nimi i turisté, vcházeli nebo vycházeli pod obloukovým portálem.

O ulici dál od chrámu bylo kino, vpředu se starodávně vyhlížející markýzou. Indie vyrábí víc filmů než kterákoli jiná země na světě. Friday jich hodně viděl na videokazetách; patřily mezi ně Hoden být králem a Květiny a rumělka. Věřil, že sny národa - a jejich prostřednictvím i jeho slabost - lze spatřit v jeho příbězích, v náměte ch a postavách nejoblíbenějších filmů. Indy nejvíc přitahují tříhodinové akční muzikály ze současnosti. V nich v hlavních úlohách vždy účinkují atraktivní hvězdy, neměnné pojmenované buď "Hrdina", nebo "Hrdinka". Ti i oni ztělesňují ve výpravně a dramaticky pojatých zápasech Každého a Každou, přesto však vždy mají v srdci hudbu. Tak Indové sami na sebe nahlížejí. Realita je rušivá, na obtíž, a oni ji odmítají uznat. Život je nezřídka totožný s krutým kastovním systémem. Friday na to měl svou vlastní teorii: vždy zastával názor, že kasty jsou ztělesněním víry Indů. Společnost, stejně jako jedinec, má hlavu, chodidla i vše mezi tím. K vytvoření celku jsou zapotřebí všechny části.

Ohlédl se dozadu na tržiště. Vše tam bylo v pohybu, který nijak neutuchal, spíš nabýval na intenzitě, jak sem před večeří lidé přicházeli cestou z práce. K jednotlivým stánkům mířili zákazníci pěšky i na kolech. Neustále přijížděli další a další s koši a s trakaři, občas dorazilo i nákladní auto se zbožím. Tržiště obyčejně zůstávalo otevřené až do doby těsně po západu slunce. Ve Šrínagaru i jeho okolí dělníci vstávají časně. V místních továrnách, na polích i v obchodech mají být kolem sedmé ráno.

Friday dojedl a pohlédl na autobus. Řidič se vrátil a pomáhal lidem nastoupit, zřízenec ze zastávky byl zase na schůdcích a nakládal na střechu zavazadla. Fridaymu nešlo na rozum, jak to, že uprostřed všeho toho zdánlivého zmatku panuje jakýsi vnitřní řád. Každá jednotlivost fungovala dokonale, počínaje stánky až po samotné kupující, počínaje

policií až po autobus. I jednotlivé náboženské frakce, jež měly být znepřátelené, spolu dobře vycházely.

Opět se spustilo drobné mžení. Friday se rozhodl jít k zastávce. Zdálo se, že tu přibyly nové stavby, a on byl zvědavý, co se nachází vzadu za ní. Šel za posledním z poutníků a díval se, jak si řidič bere jízdenky a pomáhá lidem nahoru.

Něco ale bylo jinak.

Řidič nebyl urostlý, podsaditý člověk, nýbrž dost útlý. Možná je to nový řidič. Může být, všichni nosí stejná saka uniforem. Potom si uvědomil cosi jiného. Zřízenec, který nakládal zavazadla na střechu, s nimi zacházel velmi opatrně. Friday si ho předtím nijak důkladně neprohlédl, ve výhledu mu bránili vystupující cestující; nemohl tvrdit, že je to tentýž.

K autobusu to Friday měl ještě dvě stě metrů. Přidal do kroku.

Náhle mu svět před očima zmizel, pohlcen výšlehem oslnivě bílého světla, bílou vlnou pekelného horka a ohlušujícím rámusem.

07 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 07. 10

Paul Hood seděl sám ve své kanceláři. Mike Rodgers a Striker již odcestovali, a nic naléhavého se právě nedělo. Dveře byly zavřené, na monitoru byl soubor s názvem "Pracovní VSOC", který si Hood otevřel. Slovo "pracovní" znamenalo, že se nejedná o originál návrhu, nýbrž o kopii; zkratka VSOC označovala schéma vnitřní struktury Operačního centra. Pod každou sekcí byl seznam oddělení a jejich pracovníků a ke každému jménu patřil připojený podsoubor s příslušným spisem. Podsoubory vytvářel každý den každý pracovník; udávaly činnost toho kterého z nich. Přístup k těmto podsouborům měli jen Hood, Rodgers a Herbert. Sestavovaly se proto, aby vedení Operačního centra mělo přehled o činnosti osazenstva a možnost křížově ji ověřovat prostřednictvím záznamů o telefonických hovorech, seznamů elektronické pošty i dalších připojení. Toto vše představovalo v pořadí první bezpečnostní opatření tam, kde by někdo nejednal v souladu s činností ostatních v týmu - spolupracoval s jinou agenturou nebo dokonce s jinou vládou. Počítač automaticky ohlásil každou činnost, k níž nebyl přiřazen odpovídající příkaz k provedení nebo doložka o jejím schválení.

Paul Hood však nyní nepátral po "krtcích". Pátral po beráncích -obětních. Jestli senátorka Foxová a Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností zamýšlejí prosadit snížení stavu centra, chtěl na to být připraven. Stál před otázkou, kde má ke snížení dojít.

Kliknul na Herbertovo oddělení pro výzvědnou činnost a procházel jednotlivá jména. Vystačí Herbert jen se sledováním elektronické pošty

v Evropě, prováděným pouze ve dne? Asi ne. Špioni pracují čtyřiadvacet hodin denně. A co třeba jediný styčný pracovník pro CIA i FBI namísto jednoho pro každou z těchto agentur? Pravděpodobně ano. Zeptá se Herberta, kterého z těch dvou může oželet. Přejel kurzorem na technický odbor. Co Matt Stoll? Obejde se bez pracovníka pro družicové spojení nebo bez manažera zdrojů pro zvyšování úrovně výpočetní techniky? Činnost, potřebnou pokaždé, když je nutné odposlouchávat cizí komunikační družice, měnit hardware nebo software, Matt dokáže provést tak, že se napojí na prostředky někoho jiného. Bude to nepříjemné, ale účinnost to nijak neoslabí. Dvakrát kliknul na okénko manažera a toto pracovní místo zmizelo.

Když přešel k dalšímu oddělení, srdce mu začalo tlouci rychleji. Bylo to pracoviště pro styk s tiskem. Potřebuje Operační centrum vydávat tisková prohlášení a organizovat tiskové konference? Pokud se senátorka Foxová obává, že Středisko pro řešení krizových situací je příliš na očích, pak pracovnice pro tuto činnost i její asistentka jsou první, kdo musí odejít.

Hood upíral zrak na počítač. Senátorka Foxová ať si myslí, co chce. Co si ale myslí on?

Neměl před očima pouhý seznam; viděl tvář Ann Farrisové. Po letech flirtování oba konečně strávili společně noc. Stalo se z toho to nejnádhernější a současně nejničivější setkání, jaké Hood zažil. Nádherné proto, že se s Ann měli rádi; hodně. Ničivé proto, že jak Hood, tak Ann si museli přiznat, že tu existuje jakýsi závazek, ještě silnější než ten, který si Hood připomněl, když se v Německu setkal se svou starou láskou Nancy Jo Bosworthovou. Stále ještě je ženatý se Sharon. Musí mít na paměti blaho a potřeby svých dětí, a nemůže opomenout ani své potřeby. A musí se nějak vypořádat s tím, jak se bude Sharon cítit, jestli se o tomhle někdy dozví. V blízkosti Ann byl nesmírně rád, nyní však pro podobný vztah nebyl vhodný čas.

A Ann? Její rozvod rozhodně neproběhl v klidu, a po něm nebyla tak zcela vyrovnaná. Před reportéry vystupovala odhodlaně, pohotově a se sebevědomím a je vynikající matka samoživitelka. Právě tohle však byly "vlastnosti vyjadřující reakci", jak to kdysi nazvala psycholožka Liz Gordonová na

semináři na téma "Zaměstnání vs. rodičovství". Na vnější podněty reagovala Ann vhodnými, přirozenými instinkty, uvnitř, tam,

kam Paulovi dovolila nahlédnout, však bylo vystrašené děvčátko. Když ji nechá odejít, bude ho podezřívat, že to udělal, aby si držel odstup. Když si ji tu ponechá, bude si myslet, že jí nadržuje, že ji chrání.

Osobně i profesně to je situace, která nemá vítěze. A to Hood ještě nezvážil, jak by reagovali ostatní v Operačním centru; určitě vědí, co se mezi ním a Ann odehrává. Centrum je úzce provázané pracoviště a navíc také výzvědná organizace. Tohle musí být to nejhůř udržované tajemství na základně.

Dál upíral zrak na monitor. Tvář Ann Farrisové už neviděl. Viděl jen její jméno. Závěr vyznívá tak, že musí dělat svou práci, ať jsou následky jakékoli. A to nedokáže, dopustí-li, aby do ní zasahovaly osobní pocity.

Dvakrát kliknul myší. Ne na jméno, nýbrž na celé oddělení, sestávající ze dvou lidí.

V následujícím okamžiku bylo tiskové oddělení pryč.

08 KAPITOLA

Šrínagar, Indie středa, 16.41

Ron Friday si připadal, jako by mu někdo vrazil do uší kovové ladičky. V uších i v lebce se všechno rozvibrovalo, zvonilo mu v nich vysokým tónem. Neslyšel nic, jen to zvonění. Oči měl otevřené, nedokázal však říct, na co se dívá. Svět se změnil v opar hustý jako vata, v prostor celý zahalený do nehybné mlhy.

Zamrkal. Do očí mu napadal bílý prach, který pálil. Zamrkal silněji, dlaní si promnul nejdřív jedno, pak i druhé oko. Doširoka oči rozevřel a znovu se zadíval před sebe. Stále ještě si nebyl jistý, na co se vlastně dívá, uvědomil si však, že leží na břiše, obličej natočený na stranu. Vsunul si ruce pod tělo a nadzvedl se. Z paží, vlasů i boků se mu sypal bílý prach. Znovu zamrkal, aby jej konečně dostal z očí. V ústech cítil cosi jako příchuť křídy; odplivl si. Slina vypadala jako bílá pasta. Pachuť křídy zůstala. Znovu si odplivl.

Zvedl se na kolena. Tělo ho bolelo od toho, jak upadl, sluch se mu však začínal vracet; nebo aspoň ustupovalo to zvonění. Nic jiného však přesto neslyšel. Podíval se doleva. Na okamžik si připadal, jako kdyby uvázl v mraku uvnitř jiného mraku. Prach, který ze sebe setřásl, se začal usazovat. Nyní již opět viděl to, na co se ještě před chvílí díval, výjev, který však stále nedokázal pochopit.

Trosky. Tam, kde stávaly chrám a policejní stanice, byla teď změť suti nakupená mezi polozřícenými zdmi, z nichž trčely zubaté výstupky. Mlhou z prachových částic viděl oblohu.

Zvonění v uších dál utichalo a pronikalo jím sténání. Friday si položil ruku na koleno, opřel se o ně a vstával. Záda ho bolela a celý se třásl. Jeho hlava jako kdyby se náhle kamsi vznášela, před očima se mu zatmělo. Klesl zpátky na kolena. Potom pohlédl před sebe; skrz prach, visící ve vzduchu, viděl autobus. A také blížící se lidi.

Prostor za nimi, kolem autobusu, náhle dostal žlutorudou barvu. Běh času jako kdyby se zpomalil a barvy se jako při výbuchu rozprskly do všech stran. Následovalo další hlasité prásknutí, které hned nato přešlo v rachot. Autobus jako by nadskočil; vzápětí se rozpadl na kusy. Jako když někdo dupne na nafouknutý balónek - autobus se na obou koncích protáhl a pak zmizel. Většina kusů, na které se rozpadl, se rozlétla do výše, do stran a udeřila i do země. Po ní klouzaly střepy skla a kusy plechu, rychle a přímo jako nějaký odporný hmyz. Větší kusy - sedadla a kola - poskakovaly, převracely se a mizely kamsi pryč. Lidi stojící nejblíž k autobusu pohltily plameny, ty, kdo byli dál,

výbuch odmrštil do všech směrů za většími kusy autobusu.

Od autobusu se vyvalil černošedý mrak kouře a tu vířící kouli tmy jako blesky protínaly rudé zášlehy krve a plamenů.

Friday odtáhl dlaně z uší; pomalu vstal, podíval se na nohy a na trup, jestli není zraněný. V okamžicích krajního traumatu má tělo tendenci uzavřít se pocitu bolesti. Bok a pravá paže, tam, kde se udeřil o asfalt, ho bolely. Oči měl plné lepkavého prachu a musel neustále mrkat, aby si je pročistil. Až na vrstvu prachu z rozmetaného chrámu, která ho celého pokrývala, se zdálo, že vyvázl bez pohromy.

Výbuch vymrštil do výše stránky knih a papíry z kanceláří; nyní se začínaly snášet k zemi, většinou jen jako ohořelé útržky, některé z nich pouhý popel. Jemnější listy vypadaly jako stránky modlitebních knih. Možná to byly ty se sanskrtským textem, který onen poutník ještě před několika minutami studoval.

Šedý mrak se dostal až k Fridaymu a zahalil ho. Sahal do výše skoro tří metrů a vycházel z něj výrazný, jedovatý zápach spálené gumy. Jakoby v pozadí byl cítit sladší, méně dusivý pach. Zápach spáleného lidského masa a kostí. Friday vytáhl z kapsy kapesník a přidržel si jej u nosu a úst. Odvrátil se pryč od štiplavého kouře. Bazar v pozadí ztichl. Lidé se tam vrhli na zem; nevěděli, co ještě může vybuchnout. Leželi pod

stánky, za trakaři a kárami. Jak ustupovalo ohlušení, Friday slyšel vzlyky, modlitby a sténání.

Ohlédl se na zbytky chrámu a policejní stanice; mrak kouře díky mžení řídl a kapičky vody udusily těch několik ohňů, které výbuch zažehl. Pocit lehkosti v hlavě již pominul a Friday se vydal k troskám budov. Nyní si všiml, že policisté, kteří byli venku, jsou mrtví. Záda uniforem měli zakrvácená a posetá dírami od úlomků kovu. Ten, kdo tohle spáchal, použil cosi, co mělo mít drtivou sílu spíš než způsobit požár.

To bylo zvláštní: kromě exploze autobusu to vypadalo na dva směry tlakové vlny. Z epicentra vějířovitě vyrazily dvě sprškydrobné suti, jedna po linii vedoucí od průčelí policejní stanice, druhá zevnitř, z hloubi chrámu. Friday nemohl pochopit, proč zde použili dvě nálože. Bylo neobvyklé, aby útok byl veden proti dvěma cílům, kde jsou shromážděni lidé, které spojuje náboženství - chrám a k tomu autobus plný poutníků. Proč byla napadena také policejní stanice?

Ticho, zhutnělé jako vata, prořízl zvuk sirén; přijížděla policie, která hlídkovala poblíž. Ke zříceným budovám přibíhali další policisté, kteří hlídkovali pěšky. Lidé na tržišti se již také zvedali ze země. Nechtěli tu být, kdyby došlo k nějakým dalším explozím. K sutinám zamířilo jen několik lidí, ochotných pomoci vysvobodit z nich někoho, kdo snad přežil.

Ron Friday mezi nimi nebyl.

Vracel se k hostinci, ve kterém se ubytoval. Chtěl se spojit se svými kontakty v Indii a ve Washingtonu, zjistit, jestli mají nějaké poznatky o tom, co se právě stalo.

Ozval se zvuk, jako když se porážejí kuželky. Friday se tím směrem ohlédl; zbytky zdí chrámu se hroutily a měnily v suť. Vyvalila se klubka hustého prachu, převalovala se sem a tam a donutila lidi ustoupit. Když se kvádry přestaly kácet a sypat jeden přes druhý, lidé opět vykročili k sutinám. Mnozí z nich měli obličeje a ruce pokryté bílým prachem a vypadali jako duchové.

Friday šel dál a jeho mysl horečně pracovala.

Policejní stanice. Hinduistický chrám. Autobus plný poutníků. Dva církevní cíle a jeden světský. Friday si dokázal představit, že chrám byl rozmetán náhodou, jako "průvodní škoda" při útoku na policejní stanici. Mezi těmi, kdo sestrojují bomby, je plno takových, kteří se v té práci

nevyznají natolik, aby dokázali nálože přesně propočítat. Spoustě těch, kdo vyrábějí bomby pro teroristické útoky, je jedno, jestli zbourají třeba půl města. Dvě linie tlakové vlny však napovídaly, že šlo o dvě souběžné exploze. A autobus dokazuje, že šlo o plánovaný útok proti hinduistům, ne pouze proti

Indům. Friday si nevzpomínal, že by se někdy něco podobného už stalo. Určitě ne v takovémhle měřítku.

A jestli cílem byli hinduisté, proč teroristé zaútočili také na policejní stanici? Když udeřili proti dvěma církevním cílům, očividně nebylo jejich úmyslem svůj záměr nějak skrývat.

Zastavil se.

Nebo snad ano? napadlo ho náhle. Co když útoky na chrám a na autobus mají odvést pozornost jiným směrem? Tady se možná děje něco jiného.

Exploze sem přilákaly celé zástupy. Co když šlo právě o to? Dostat lidi na určité místo nebo naopak z nějakého místa pryč.

Friday si protřel oči a šel dál; cestou se rozhlížel kolem. Lidé spěchali buď k místu neštěstí, nebo pryč od něj. Oproti dřívějšku tu nepozoroval žádné proudy uvnitř proudů; volba byla nyní prostá. Utéct nebo pomáhat. Nahlížel do postranních ulic, do oken. Pátral po lidech, kteří nevypadají jako zachvácení panikou. Možná někoho takového uvidí, možná ne. Ten vak se mohl do autobusu dostat na některé předchozí zastávce. Nálože mohly být odpáleny časovacím zařízením uloženým v některém z kufrů nebo batůžků, důkladně vyplněném něčím měkkým, co ztlumí nárazy při kodrcání přes výmoly. Možná že cestující, který takové zavazadlo nesl, zde vystoupil, nastražil další nálože do chrámu a na policejní stanici a vytratil se. Útočníkem mohl také být někdo přestrojený za policistu nebo za poutníka; třeba zrovna jeden z těch, co seděli s Fridaym u stolku, nebo někdo jiný, koho si Friday jen tak mimochodem všiml. Není ani vyloučeno, že výbuch zabil jednoho nebo i více teroristů. Možné je všechno.

Friday se neustále rozhlížel. Nikoho podezřelého ale neviděl. Pokud jde o teroristy, od jejich činu jako kdyby už uplynuly roky. Ten, kdo tohle udělal, je buď mrtvý, nebo dávno zmizel. A Friday nespatřil nikoho, kdo by okolí pozoroval z ulice, zevnitř z nějaké místnosti nebo ze střechy.

Tuhle záležitost bude nejlíp vyřídit pomocí výzvědné činnosti: shromáždit údaje z okolí cílů a informace použít k přesnému vytipování potenciálních pachatelů. Potom se proti nim zasáhne. Neboť jedna věc je jistá: byl podniknut útok na hinduistické cíle, a pokud viníci nebudou odhaleni a potrestáni, situace v Kašmíru se hodně rychle zhorší. Jaderná válka pak nebude pouze možnou volbou, nýbrž reálnou možností.

09 KAPITOLA

Šrínagar, Indie středa, 16. 55

Šarab jela ve starém nákladním autě s korbou bez postranic; seděla vpředu na sedadle spolujezdce. Zpocený řidič svíral volant pevně oběma rukama. Jeli na sever po silnici 1A, té, kterou přijel na tržiště i autobus. Mezi Šarab a řidičem seděla Nanda, pravý kotník připoutaný k ocelovému peru pod sedadlem. Ostatní dva muži seděli na korbě mezi pytli s vlnou, opření o zadní stěnu kabiny. Choulili se pod plachtou, aby se chránili před sílícím deštěm.

Stěrače přejížděly po čelním skle jako zběsilé, míhaly se Šarab před tmavýma očima, a do toho vyl vítr. Stejně tak i mladá žena; nejprve ječela příkazy své skupině: dostat nákladní auto pryč z bazaru a držet se plánu, aspoň do té doby, než dostanou další informace. Teď vykřikovala otázky do svého mobilního telefonu; nekřičela proto, aby ji bylo slyšet přes hluk motoru, nýbrž z pocitu frustrace.

"Ishaku, volal jsi?"

"Samozřejmě jsem zavolal, tak jako vždycky," odpověděl muž na druhém konci.

Šarab udeřila zlostně pěstí do koženkou vyložené přístrojové desky tak neočekávaně, že Nanda sebou leknutím trhla. Šarab udeřila do desky znovu, nařekla však ani slovo, ani jedinou kletbu. Klení je hřích.

"Nějaký problém?" zeptal se Ishak.

Šarab neodpověděla.

"Vyjádřila ses přece jasně," pokračoval Ishak. "Chtělas, abych volal přesně ve čtyři hodiny čtyřicet minut. Já vždycky udělám, co mi přikážeš."

‚Já vím," odtušila Šarab tiše, bezbarvým hlasem.

"Něco se ale děje," prohlásil muž. "Poznám ti to na hlase. Co to je?"

"Promluvíme si potom. Teď potřebuju přemýšlet."

Opřela se.

"Nemám pustit rádio?" ozval se nesměle řidič. "Možná půjdou zprávy, třeba uslyšíme nějaké vysvětlení."

"Ne," odmítla Šarab. "Rádio nepotřebuju. Vysvětlení znám."

Řidič zmlkl. Šarab zavřela oči. Dýchala trochu sípavě. Větrací otvory vtáhly dovnitř do kabiny nakysle štiplavý vzduch smíšený s kouřem z výbuchu na tržišti. Nevěděla, jestli ji v krku bolí od toho vzduchu nebo od toho, jak křičela. Pravděpodobně od obojího. Zakroutila hlavou. Nutkání křičet ji neopustilo, výkřiky se jí stále ještě draly do hrdla. Potřebovala dát své frustraci průchod.

Nezdar nebylo to nejhorší. Nejvíc ji znepokojovala myšlenka, že ji i její skupinu kdosi zneužil. Před takovou možností byla varována už před pěti lety, ještě v Pákistánu ve výcvikové škole v městě Sargódha. Agenti Skupiny speciálních služeb, kteří tam vedli výcvik, ji upozorňovali, že k úspěchu má být obezřelá. Když nějaká buňka dosahuje opakovaně úspěchu, nemusí to ještě znamenat, že je dobrá, nýbrž se tak možná děje proto, že ten, proti komu buňka pracuje, ji naopak úmyslně nechává být úspěšnou, aby ji mohl sledovat a někdy později využít.

Skupina, kterou Šarab vedla, součást Pákistánem financované Domobrany svobodného Kašmíru, prováděla útoky na vybrané cíle v celé oblasti. Způsob provedení byl pokaždé stejný. Zaberou nějaký dům, naplánují útok a pak na cíl udeří. V okamžiku útoku jeden člen buňky, který zůstal v domě, zatelefonuje na místní policejní stanici nebo vojenské velitelství. Přihlásí se k útoku za Domobranu svobodného Kašmíru; buňka se potom přesune do jiného domu. Koneckonců rolníkům, žijícím odděleně jeden od druhého, jejichž domovy si dočasně zabrali a jejichž životy ovládli, víc záleželo na přežití než na politice. Mnozí z nich byli tak jako tak muslimové. Nechtěli sice spolupracovat z obav před uvězněním, nicméně proti Domobraně se nestavěli.

Šarab a její lidé napadali budovy vojenských, policejních a vládních institucí, nikdy však civilní nebo církevní cíle. Nechtěli proti sobě popuzovat nebo si odcizit hinduistické obyvatelstvo Kašmíru či Indie, aby se z něj nestali jejich zarputilí protivníci. Chtěli pouze narušit zdroje a zvik-

lat rozhodnutí čelních představitelů Indie; donutit je vrátit se domů a Kašmír nechat na pokoji.

A tohoto cíle se pokusili dosáhnout i útokem na šrínagarském bazaru; ochromit policii, ne však ublížit trhovcům. Zastrašit lidi a udeřit na hospodářství jen do té míry, aby to stačilo k tomu, že se rolníci a obchodníci postaví proti přítomnosti indických úřadů, působících jako zánětlivý bod na těle země.

A dávali si přece takový pozor, aby dosáhli právě tohohle. Posledních několik nocí chodil na tržiště ve Šrínagaru jeden z členů skupiny. Do chrámu vstoupil oděný do kněžského roucha, vyšel zadním východem a vylezl na střechu policejní stanice. Tam podle určitého postupu zvedal tašky a ukládal pod ně plastickou trhavinu. Protože se tak dělo uprostřed noci, kdy tato část města byla obvykle liduprázdná a tichá, policisté, držící noční službu, nebyli tak obezřelí jako ve dne. A kromě toho, v noci k teroristickým útokům zpravidla nedochází. Záměrem terorismu je narušit běžný chod života, vyvolat v obyčejných lidech strach vycházet ven.

Dnes k ránu, ještě dost dlouho před rozedněním, byly na střechu uloženy poslední nálože i s časovačem nastaveným tak, aby trhavinu odpálil, až bude

přesně za dvacet minut pět hodin odpoledne. Sarab sem s ostatními dorazila v půl páté a z kraje silnice cíl pozorovali, aby se přesvědčili, zda k explozi došlo.

Došlo. A zasáhla Šarab naplno, jako pěst.

Již při té první vytušila, že je něco špatně. Plastická trhavina, kterou uložili, nebyla natolik silná, aby způsobila takovou škodu, jakou viděla. A při té druhé pochopila, že byli zrazeni: hinduistický chrám a autobus plný poutníků zdánlivě napadli muslimové. Hněv téměř jedné miliardy lidí se obrátí proti nim a lidu Pákistánu.

Muslimové ale hinduistický cíl nenapadli, říkala si Šarab rozhořčeně. Domobrana svobodného Kašmíru zaútočila na policejní stanici. Církevní cíle vyhodila do vzduchu nějaká jiná skupina a útok načasovala tak, aby k němu došlo současně s útokem Domobrany svobodného Kašmíru.

Nedomnívala se, že je zradil některý člen buňky; muži, se kterými teď jede v nákladním autě, s ní pracují už celé roky. Zná jejich rodiny, přátele, vše z jejich minulosti. Jsou to lidé neochvějné víry, kteří by nikdy neudělali nic, čím by věc, za kterou bojují, poškodili.

A co Apu a Nanda? Tam v domku byli neustále pod dohledem, nikdy se nikam nevzdálili kromě doby, kdy spali. I pak zůstávaly dveře dokořán a vždy bděla hlídka. Ten muž i jeho vnučka neměli ani tranzistorové rádio, ani mobilní telefon. Domek buňka prohledala. Žádní sousedé, kteří by členy skupiny mohli vidět nebo slyšet, poblíž nežili.

Šarab se zhluboka nadechla a otevřela oči. V téhle chvíli na tom nezáleží; otázkou je, co dál.

Nákladní automobil ujížděl po silnici, míjel poutníky s černými plnovousy, oblečené do bílých rouch, a horaly, vedoucí své koníky z tržiště. V dálce, v mlhou zahaleném podhůří Himálaje, bylo vidět rýžová pole. Kolem se hnala nákladní auta s vojáky a mířila k bazaru. Možná nevědí, kdo za tím útokem stojí. Anebo je nechtějí chytit hned. Ten, kdo je zradil a tohle na ně nastrojil, možná vyčkává, aby zjistil, jestli nejsou napojeni na jiné teroristické skupiny v Kašmíru, a teprve potom zakročí.

Pokud je tomu tak, dožije se zklamání.

Šarab otevřela přihrádku pod přístrojovou deskou a vyndala mapu oblasti. Na mapě bylo zakresleno sedmnáct čtverců mřížky, každý označený číslem a písmenem. Pořadí čísel a písmen bylo kvůli bezpečnostnímu zajištění přehozeno.

"Tak dobrá, Ishaku," řekla do telefonu. "Teď z toho domku odejdi a jeď do pozice 5B."

Ve skutečnosti tím myslela, že Ishak má jet do oblasti 2E. Písmeno E znamenalo 5 a 2 znamenalo B. Každý, kdo by snad hovor odposlouchával a měl kopii mapy, by šel na nesprávné místo. "Můžeš se tam s námi sejít v sedm hodin?"

"Ano; co s tím starcem?"

"Toho nech," odpověděla Šarab. Vrhla pohled na Nandu. V dívčině výrazu byl vidět vzdor. "Připomeň mu, že máme jeho vnučku. Když se úřady budou na nás vyptávat, ať nic neříká. Pověz mu, že když se dostaneme bez úhony na hranice, propustíme ji."

Ishak slíbil, že tak učiní a že se s nimi později sejde.

Šarab telefon vypnula. Zaklapla jej a zastrčila do kapsy modré větrovky.

Na rozbor a přeskupení bude času dost. Nyní bylo důležité jedno: dostat se ze země dřív, než se Indové zmocní živých obětních beránků, které povedou v řadě před zraky celého světa.

10 KAPITOLA

Základna Siačen, Kašmír středa, 17.42

Major Dév Purí položil sluchátko. Zamrazilo ho od ramen až dolů k pasu.

Seděl za stolkem z děloviny ve svém podzemním velitelském stanovišti. Na stěně před ním visela podrobná mapa oblasti, posetá červenými vlaječkami, označujícími pákistánské pozice, a zelenými, označujícími indické základny. Za ním visela mapa Indie a Pákistánu, nalevo nástěnka a na ní rozkazy, rozpisy hlídek, časové rozvrhy a hlášení, vše připevněné připínáčky. Napravo byla prázdná stěna a dveře.

Kryt, nazývaný "šachta", byla jáma čtyři krát čtyři a půl metru, vyhloubená v tvrdé hlíně a žule. Stěny, vyztužené zvarhánkovatělými dřevěnými deskami, za nimiž byla tlustá vrstva plastových plachet, zadržovaly vlhkost a prach, ne však chlad. Jak by také mohly? říkal si major. Hlína je vždycky studená, studí jako hrob, a okolní hory nedovolovaly, aby na šachtu někdy přímo svítilo slunce. Nebyla tu okna ani světlíky ve střeše. Větrat se dalo jen otevřenými dveřmi a pomocí rychle se otáčejícího ventilátoru na stropě.

Spíš to je iluze větrání, říkal si Purí. Falešné zdání, podvod, jako všechno tohoto dne.

Majora Purího však nezamrazilo zimou ve velitelském krytu, nýbrž z toho, co mu do telefonu sdělil stručný důstojník od Speciálních pohraničních sil. Důstojník, nacházející se na základně v Kargilu, řekl jediné slovo. Význam toho slova však byl hluboký.

"Pokračujte."

Operace Dešťovka dostala zelenou.

Na jedné straně musel major odvahu Speciálních pohraničních sil obdivovat. Nevěděl, na jak vysoké místo ve vládě tento plán doputoval ani kde vznikl. Pravděpodobně společně s SPS. Možná na ministerstvu zahraničních věcí nebo v parlamentním výboru pro obranu. Obě tyto instituce měly kontrolní pravomoc nad činností skupin nevojenské rozvědky. Na něco tak velkého Speciální pohraniční síly zcela určitě potřebovaly jejich souhlas. Purí však věděl, že kdyby pravda o této akci vyšla někdy najevo, ze Speciálních pohraničních sil by se stal obětní beránek a ti, kdo za spiknutím stojí, budou popraveni.

Na druhé straně se část jeho osobnosti klonila k přesvědčení, že tito lidé si trest zaslouží.

"Očkování" - tak operaci Dešťovka stručný důstojník od Speciálních pohraničních sil charakterizoval, když ji před třemi dny poprvé popisoval. Do těla Indie vpraví trochu zárodků choroby a tak zabrání, aby zemi někdy zachvátila nějaká závažnější nemoc. Když byl major ještě dítě, strach nahánějícími onemocněními byly neštovice a obrna; jeho sestra neštovice přežila a zůstaly jí jizvičky. Tehdy bylo "očkování" slovo, které si zasloužilo obdiv a úctu.

Zde znamená zneuctění. Ať bylo zničení autobusu a chrámu jakkoli nutné a ospravedlnitelné, jde o skutek zlý, bezbožný.

Sáhl po krabičce marlborek na stolku, jednu vytřepl a zapálil si. Pomalu vdechl kouř a opřel se. Tohle je lepší než žvýkat tabák. Pomáhá mu to uvažovat jasně, méně emocionálně.

Méně odsuzovat.

Všechno je relativní, říkal si.

Ve čtyřicátých letech byli jeho rodiče pacifisté; neschvalovali, že se stal vojákem. Bývalo by jim udělalo radost, kdyby se společně s nimi a s dalšími občany Harjany připojil k vládnímu programu povznesení nově vzniklých kast. Seznam Zaostalých tříd zaručoval pro téměř bezprávné obyvatele sedmnácti států málo placená pracovní místa ve státní správě. Dév Purí však chtěl něco jiného. Chtěl si zařídit život po svém.

A tak také učinil.

Potáhl z cigarety silněji. Náhle mu připadlo až odpudivé, jak posuzuje hodnoty. Speciální pohraniční síly očividně pohlížejí na tuto akci jako na

nutné rozšíření své působnosti; tak tomu u nich obyčejně bývá.

Vycvičené společně americkou CIA a indickým armádním Křídlem pro výzkum a analýzu, jsou mistry ve špehování a odhalování cizích agentů a teroristů. Nepřátelští agenti a osoby podezřelé ze spolupráce s nimi byli většinou odstraněni bez nějakých fanfár nebo těžké palebné síly. Speciální pohraniční síly občas prostřednictvím zvlášť zřízeného útvaru, Sítě civilních agentů, také využívaly cizí agenty k zanesení dezinformací do Pákistánu. Ohledně Šarab a její skupiny Speciální pohraniční síly již celé měsíce plánovaly propracovanější akci. Považovaly za nutné hodit na pákistánské teroristy vinu za zavraždění desítek nevinných hinduistů. Potom, až budou členové pákistánské buňky zajati - jak se také stane, díky agentovi z civilní sítě, který cestuje společně s nimi -, se u teroristů "najdou" dokumenty a různé další vybavení. Ty věci prokážou, že se Šarab a její lidé pohybovali po celé zemi a instalovali zaměřovací majáčky pro jaderné údery proti indickým městům. Tak se indické armádě dostane morálního oprávnění k preventivnímu úderu proti pákistánským raketovým silům.

Purí znovu potáhl z cigarety. Pohlédl na hodinky. Je téměř čas. Během posledních deseti let více než čtvrt milionu hinduistů opustilo údolí Kašmíru a odešlo do jiných částí Indie. S tím, jak narůstala muslimská většina, indické úřady narážely při zabezpečování této oblasti před teroristy na stále větší potíže. Pákistán navíc nedávno rozmístil nukleární zbraně a pracoval na co nejrychlejším rozšíření svého jaderného arzenálu. Purí si byl vědom, že se tomu musí učinit přítrž; nejen udržet si Kašmír, ale zabránit, aby další statisíce uprchlíků zaplavovaly sousední indické státy.

Speciální pohraniční síly mají možná pravdu. Asi je načase a namístě pákistánskou agresi zastavit. Major Purí si jen přál, aby existoval nějaký jiný způsob, jak tuto akci spustit.

Zhluboka a dlouze vdechl kouř a cigaretu zamáčkl v popelníku vedle telefonu. Cínový popelník už byl plný nedokouřených cigaret, pozůstatků tří odpolední strávených v úzkostech, pochybnostech a pod hrozivým tlakem role, kterou má v této operaci sehrát. Pobočník by už popelník dávno vysypal, kdyby mu v neděli, když hrál v noci dámu, granát z pákistánského děla neutrhl pravou ruku.

Major vstal. Byl čas jít na večerní raport, zpravodajské hlášení od ostatních postavení na základně. Raport se vždy konal v důstojnickém

bunkru nacházejícím se v zákopu o kus dál. Tenhle raport se bude lišit v jediném: Purí vyzve ostatní důstojníky, aby byli připraveni zahájit noční cvičnou evakuaci s vyšším stupněm utajení. Jestli má indické letectvo v plánu "ozářit" hory jadernými raketami, bude nutno přední linie s velkým předstihem vyklidit. Bude se to muset provést v noci, kdy je menší pravděpodobnost, že si Pákistánci něčeho všimnou. Nepřítel by tak rovněž dostal varování, třebaže hodně málo včasné. Nemělo by smysl udeřit na jeho odpalovací zařízení, pokud jsou mobilní a pokud by Pákistánci měli čas na jejich přesun.

Kolem sedmé, až schůzka skončí, major povečeří, půjde spát, vstane časně ráno a zahájí další fázi přísně tajné operace. Je jedním z mála důstojníků, kteří vědí o americkém týmu, jenž přichází do Kašmíru pomoci indické armádě při pátrání po raketových silech. Ředitelství letecké výzvědné služby, které bude údery organizovat, mělo obecnou povědomost, kde sila jsou, potřebovalo však podrobnější informace. Ojedinělé, nesystematické bombardování Himaláje nepředstavovalo účinné využití prostředků. A vzhledem k hloubce, ve které se sila nejspíš nacházejí, by mohlo být nutné úder uskutečnit zbraněmi jinými než jen konvenčními. I to musí Indie vědět.

Své partnery, které k této operaci přizvali a které udržují v nevědomosti, s tímto plánem samozřejmě neseznámili.

Zpravodajské informace o pákistánské jaderné síle potřebovala Amerika stejně nutně jako Indové. Spojené státy potřebovaly vědět, kdo pomáhal Islámábád vyzbrojovat a zda rakety, které Pákistán rozmístil, mohou doletět k

nemuslimským zemím. Ve Washingtonu i v Dillí si byli vědomi, že odhalení americké jednotky v Kašmíru by vedlo k diplomatické roztržce, ne však k válce; americká vláda tudíž nabídla, že vyšle tým, který se nedá běžným vojenským radarem zjistit. Anonymita byla důležitá, protože Rusko, Čína i jiné země měly v amerických vojenských zařízeních své krtky. Tito špioni sledovali přesuny amerických speciálních jednotek SEAL válečného námořnictva, U.S. Army 1. Special Forces při Delta Force, odloučených operačních jednotek i dalších speciálních sil. Informace, které shromáždili, se využívaly interně a rovněž se prodávaly dalším zemím.

Tým, který sem míří z Washingtonu, skupina Striker z Národního krizového centra, má s odhalováním raketových odpalovacích základen

zkušenosti; nabyl jich už před lety, v době, kdy provedl úspěšnou operaci v Diamantových horách v Severní Koreji. Je v kontaktu s pracovníkem Národního bezpečnostního úřadu; ten již předtím pracoval s indickou vládou a zná oblast, kde bude skupina pátrat.

Major Purí musel zajistit, aby pátrací akce proběhla hladce, rychle a co nejdřív poté, co americká skupina dorazí. O zajetí pákistánská buňky se Američanům neřekne. A nebudou vědět ani to, že k úderu se v podstatě již schyluje. Informace o buňce vyjdou najevo pouze tehdy, bude-li nutno otupit ostří mezinárodního odsudku indických akcí. Bude-li třeba, vyjde najevo i účast Strikeru. Spojené státy nebudou mít na vybranou nic jiného než indický úder podpořit.

Purí popotáhl lem blůzy, aby seděla rovně. Vzal turban, nasadil si jej a zamířil ke dveřím. Na celé věci ho těšilo alespoň jediné: jeho jméno není s akcí Speciálních pohraničních sil nijak spojováno. Pokud jde o oficiální komuniké, jemu prostě přikázali, aby Američanům pomáhal při pátrání po raketových silech.

Dělal jen svou práci.

Jen plnil rozkazy.

11 KAPITOLA

Washington, D.C středa, 08.21

"Není to dobré," prohlásil Herbert; upíral zrak na monitor. "To vůbec není dobré."

Šéf zpravodajců si prohlížel poslední družicové snímky pohraničních hor v Kašmíru. Náhle se na monitoru objevily nejnovější informace od ministerstva zahraničí. Herbert kliknul na záhlaví a právě začal číst, když pípl telefon na stole. Nevrle na malý černý pultík pohlédl. Hovor přicházel zvenčí. Prudce stiskl tlačítko a zvedl sluchátko, nepřestal však číst.

"Herbert," ohlásil se.

"Bobe, tady Hank Lewis."

Jméno znělo Herbertovi povědomě, avšak z jakési příčiny si je nedokázal zařadit. A kromě toho se o to ani nijak usilovně nesnažil, soustředil se na sdělení před sebou. Oznamovalo se v něm, že ve Šrínagaru došlo ke dvěma silným explozím. Obě byly namířeny proti hinduistickým cílům. Tím se napětí na bojové linii jen vystupňuje. Herbert potřeboval víc informací a co nejdřív s nimi seznámit Paula Hooda a generála Rodgerse.

"Chtěl jsem volat hned, jak jsem to v Národním bezpečnostním úřadě převzal," řekl Lewis. "Ale dostat se do tempa bylo přímo hrozné."

Ježíši, pomyslel si Herbert; tak tohle je Hank Lewis. Nástupce po Jacku Fenwickovi v Národním bezpečnostním úřadě. Lewis se právě podepsal, byť ne oficiálně, pod účast Národního bezpečnostního úřadu při operaci skupiny Striker. Herbert si měl na to jméno vzpomenout hned. Ale ten nedostatek si sám

před sebou omluvil; má akci, která směřuje do
horké oblasti, kde se půda právě stala ještě víc horkou. Jeho mozek pracuje naplno, jako hnán svou vlastní energií.
"Nemusíte nic vysvětlovat, já vím, kolik práce tam máte na sobě naloženo," uklidňoval ho Herbert. "Asi voláte kvůli těm novinkám od ministerstva zahraničí o Kašmíru."
"Ještě jsem to sdělení neviděl," přiznal Lewis. "Ale volal mi Ron Friday, ten, co se má sejít s týmem Striker. Řekl mi to, co jste pravděpodobně už četl. Že před hodinou vybuchly ve Šrínagaru tři silné bomby."
"Tři?" podivil se Herbert. "Ministerstvo zahraničí říká, že to byly výbuchy dva."
"Pan Friday byl na dohled od místa výbuchu," odtušil Lewis. "Prý to byly tři exploze najednou, v policejní stanici, v hinduistickém chrámu a hned nato třetí v autobuse plném hinduistických poutníků."
Když Herbert poslouchal líčení té události, v mysli se mu vybavil bombový útok v Bejrútu. Okamžik exploze mu v paměti nezůstal, to bylo něco, jako když se naplno najede s autem do zdi. Živě si však vzpomínal na to, jak se ocitl pod troskami, a na ochromující pocit ve chvíli, kdy si jasně uvědomil, co se stalo.
"Je váš člověk zraněný?" zeptal se.
,Je to neuvěřitelné, ale není," odpověděl Lewis. "Pan Friday říkal, že ty exploze by byly horší, nebýt toho, že tam použili tlakovou trhavinu se silnou rázovou vlnou; tím se zmenšil rádius poškození."
"To měl štěstí," podotkl Herbert. Takovéto trhaviny obvykle vytvářejí rázové centrum, nominální tlakové vlny, a způsobují velmi málo průvodních škod. "Jak může Friday s jistotou tvrdit, že ty první dvě exploze byly skutečně dvě exploze? Ta druhá mohla být třeba od nádrže s propanbutanem nebo naftou. Při takovémhle útoku často dochází k sekundárním výbuchům."
"Pan Friday se výslovně vyjádřil v tom smyslu, že exploze byly současné, ne jedna po druhé," opáčil Lewis. "A po tom útoku zjistil dvě velmi podobné, ale samostatné stopy, kudy byly vrženy kusy trosek. To naznačuje, že se použily dvě totožné nálože na různých místech."
"Možná," podotkl Herbert.
Do povědomí jako by mu vplulo rčení, které slyšel v dětství: Kdo ví, nepoví. Šéfa zpravodajců na okamžik napadlo, jestli ty exploze nemá na svědomí sám Friday, nedokázal však přijít na žádný důvod, proč by to
Friday dělal. A na to, aby po nějakém takovém důvodu pátral, nebyl ještě dostatečně podezřívavě naladěný. V každém případě ještě ne v téhle chvíli.
"Řekněme tedy, že došlo ke třem explozím," navázal. "Co na to vaše intuice?"
"Zprvu mě napadlo, že Pákistánci přitvrzují tím, že napadají církevní cíle," odpověděl Lewis. "K prokázání něčeho podobného ale nemáme dost zpravodajských poznatků."
"A jestli bylo úmyslem zasadit úder přímo hinduistům, proč udeřili taky na policejní stanici?"
"Aby policii ztížili pronásledování, řekl bych," uvažoval Lewis.
"Možná."
Vše, co Lewis říkal, mělo hlavu a patu. Znamenalo to jednu ze dvou věcí: buď má pravdu, nebo je nabíledni, že si pachatelé přejí, aby to pro vyšetřovatele jako odpověď platilo.
"Striker se tam nedostane dřív než za dvaadvacet hodin plus časový posun," pokračoval Lewis. "Řeknu panu Fridaymu, ať tam ještě zajde a podívá se, co dalšího by se dalo zjistit. Máte nějaké zdroje, na které se můžete obrátit?"
"Mám; při organizování akce Strikeru nám pomáhaly Indický výzvědný úřad a ministerstvo obrany. Podívám se, co vědí, a ještě vám zavolám."
"Díky. A... těším se na spolupráci s vámi; vaši činnost sleduju už od doby, co jste v Německu skoulel tu záležitost s neonacisty. Lidí, kteří nezůstanou

sedět za stolem a jdou do akce, si cením a důvěřuju jim. Znamená to, že práci a vlast stavějí nad osobní bezpečnost."

"Buď tohle, nebo jsou to šílenci," odtušil Herbert. "Ale - díky. Ozvěte se."

Lewis mu to slíbil a Herbert zavěsil.

Promluvit si s někým, kdo je v téhle utajené komunitě skutečně ochoten dělit se o informace, bylo jako osvěžující vánek. Zpravodajští šéfové jsou notoričtí tajnůstkáři; tím, že vládnou informacemi, mohou vládnout lidmi a institucemi. Tuhle hru Herbert odmítal hrát. Je sice dobrá pro bezpečnostní zajištění samotné práce, ale špatná pro zemi. A jak se ukázalo na případu Jacka Fenwicka, tajnůstkářský šéf zpravodajců dokáže ovládat dokonce i prezidenta.

Přestože Ron Friday je ostřílený agent z terénu, Herbertovi se tak úplně nechtělo vsadit na jeho hlášení krk. Věřil jen lidem, se kterými pracoval osobně.

Zavolal Paulu Hoodovi a seznámil ho s novým vývojem událostí. Hood vyslovil přání účastnit se formou konference každého hovoru, který přijde od Mika Rodgerse. Potom se Herbert spojil s Indickým výzvědným úřadem. Sudžít Rání, ředitelův náměstek pro vnitřní záležitosti, říkal v podstatě to, co Herbert očekával, že uslyší: sdělení, že IVU exploze vyšetřuje, žádné další informace však nemá. O tom, že exploze byly tři, nikoli dvě, se úřad doslechl a prověřuje to. Tato informace přece jen Rona Fridayho v Herbertových očích poněkud ospravedlnila. Kontakt na ministerstvu obrany Herbertovi pověděl zhruba totéž. Naštěstí je ještě čas, než Striker dorazí do Indie. V případě potřeby bude možné akci zrušit,

Herbert si načetl soubory o Kašmíru; chtěl si prověřit i další nedávné teroristické útoky v té oblasti. Třeba objeví nějaká klíčová fakta, nějaký vzorec, který mu pomůže vysvětlit tenhle nový útok. Cosi tu nesedělo: jestli Pákistánci skutečně chtějí v Kašmíru přitvrdit, udeřili by nejspíš na místě, které má výrazný náboženský význam, jako třeba svatyně v Pahalgamu. Nejenže je to nejuctívanější místo v té oblasti, ale teroristé by si nemuseli dělat starosti s utajením. Hinduisté své svaté trojici zcela důvěřují. Bude-li to přáním Višny udržovatele, nic se jim nestane. Jestliže zemřou násilnou smrtí, Šiva ničitel je pomstí. A budou-li toho hodni, Brahma stvořitel je reinkarnuje.

Nikoli; tušení Herbertovi napovídalo, že útok na hinduistický chrám, na autobus a policejní stanici byl podniknut z nějakého jiného důvodu. On jen neví, jaký důvod to je.

Ale dozví se to.

12 KAPITOLA

Letoun C-130 středa, 10. 13

Když se desátník Iši Honda stal členem Strikeru, zjistil, že na zemi se čas netráví většinou jen tak naprázdno. Čekal ho důkladný výcvik. Ke skupině nastoupil později, nahradil vojína Johnnyho Pucketta, zraněného pri akci v Severní Koreji. Honda, tehdy dvaadvacetiletý vojín, musel ostatní členy skupiny dohnat.

Když nakonec do skupiny zapadl, v usilovné snaze už nepolevil. Matka mu říkávala, že jeho osudem je nikdy nespočinout v klidu. Připisovala to dvěma rozdílným polovinám Išiho duše; jeho dědeček z matčiny strany pracoval jako civilní kuchař na letišti Wheeler Field. Zemřel, když se během útoku Japonců na Pearl Harbor pokoušel dostat ke své rodině. Dědeček z otcovy strany byl vysokým důstojníkem ve štábu kontradmirála Takadžira Onišiho, náčelníka štábu

Jedenácté flotily letadlových lodí. Oniši byl jedním ze strůjců útoku. Išiho rodiče, herci, se potkali a zamilovali do sebe na turné. O tom, z jaké rodiny ten druhý pochází, nic nevěděli. Když na tohle přišla řeč, obvykle se nemohli shodnout, jestli by se věci vyvinuly jinak, kdyby to věděli. Otec tvrdil, že absolutně ne. Matka jen mírně vrtěla hlavou a s očima sklopenýma k zemi říkala, že možná ano.

Iši žádné odpovědi neměl, a snad právě proto nenacházel v životě klidu. Věřil, že kdyby ustrnul na místě, nevyhnutelně by se k té otázce stále vracel - k otázce, jestli by se vůbec narodil, kdyby jeho rodiče navzájem znali svůj původ. A vracet k ní se nechtěl, protože odpověď neexistovala. A nevyřešené problémy Honda neměl rád.

Rád však žil životem skupiny Striker; ten nejenže před něj stavěl úkoly náročné na přemýšlení, ale byl rovněž náročný fyzicky.

Od chvíle, kdy se stal příslušníkem elitní jednotky, to byly každodenní běh na dlouhou vzdálenost, překážková dráha, nácvik boje muže proti muži, výcvik se zbraní, v přežití, a manévry. Výcvik v poli byl pro Hondu vždy obtížnější než pro ostatní; kromě výstroje pro přežití musel navíc nést zařízení TAC-SAT. Skupina pořádala i sezení, kde se diskutovalo o taktice a o politice, a vedle toho také jazykové kurzy. Plukovník August trval na tom, aby se jeho lidé naučili nejméně dva jazyky pro případ, že by se jejich znalost někdy ukázala jako potřebná. Aspoň zde měl Honda výhodu: protože jeho otec byl Japonec, měl Iši náskok v jednom z jazyků, které mu byly přiděleny. Jako druhý si zvolil mandarínskou čínštinu. Sondra DeVonneová si jako jeden z jazyků vybrala kantonskou čínštinu. Hondu nadchlo, že oba jejich jazyky mají společné znaky písma, mluvený jazyk byl však zcela odlišný; on i DeVonneová mohli číst stejné texty, verbálně však spolu komunikovat nemohli.

Čas, který skupina trávila na zemi, byl přínosný, Honda však zjistil, že doba, strávená ve vzduchu, je všechno možné, jen ne přínosná. Krátké lety podnikali jen zřídka a dlouhé cesty byly nesmírně nudné a jednotvárné; proto přišel se způsobem, jak ten čas vyplnit.

Vždy, když takovou cestu podnikali, Honda napojil svůj počítač na soubory Stephena Viense z Národního úřadu pro průzkum a na soubory Matta Stolla, vedoucího počítačového oddělení. Národní úřad pro průzkum řídil činnost většiny amerických výzvědných družic. Viens byl Stollův kamarád z univerzity, a byl tudíž nesmírně prospěšný při obstarávání informací pro Operační centrum tam, kde jiné, již zavedené instituce jako vojenská rozvědka, CIA a Národní bezpečnostní úřad bojovaly o družicový čas. Viens byl před časem obviněn, že neoprávněně převedl dvě miliardy dolarů Národního úřadu pro průzkum na financování černých operací. Za pomoci Operačního centra však byl obžaloby zproštěn a vrátil se do své funkce.

Než se skupina Striker vypravila na nějaké území, Viens vyčlenil určitý čas tak, aby družice obstaraly veškerý fotografický průzkum, který plukovník August potřeboval. Družicovému snímkování se připisoval klíčový význam a vždy, když August prováděl nějakou akci, snímky šly

do jeho souborů. Shromažďování zpravodajských informací ze zájmové oblasti pak Stoll věnoval co nejvíce času. Ani policejní oddělení a armáda nedostávaly všechno, co mělo Operační centrum, a nedostávali to ani spojenci. V mnoha zemích, například v Rusku, Číně nebo v Izraeli, byli američtí agenti sledováni, aniž o tom věděli. Na Operační centrum tak připadlo shromažďování co nejvíce informací, aby se mohlo patřičně chránit. Dělalo to tak, že se odchylovalo od domluvených tras a časového rozvrhu, využívalo agenty, které bylo možné "odložit", ke svedení těch, kdo skupinu sledovali, na falešnou stopu, případně k umlčení těch, kdo se jí pověsili na paty. Hostitelská země si pak nemohla stěžovat, když osoba, kterou poslala špehovat své spojence, byla třeba nalezena spoutaná a s roubíkem v ústech někde v hotelu v komoře na uklízecí prostředky.

Elektronické zpravodajské informace, které Stoll shromažďoval, obsahovaly

vše od faxů a elektronické pošty až po telefonní čísla a rádiové frekvence - vše, co protivník (jeho oficiální instituce nebo síly, o nichž se vědělo) dostával nebo co pocházelo od něj. Tato čísla, frekvence a šifrovací systémy potom prošly příslušnými programy a porovnávaly se s frekvencemi a šifrovacími systémy známých teroristů nebo cizích agentů. Když se v zájmové oblasti vyskytovali "hlídací psi nebo překážky", jak je plánovači akcí nazývali, tyto postupy napomohly k jejich odhalení a identifikaci. Poslední, co by si šéfové amerických výzvědných služeb přáli, bylo, aby cizí vlády měly jejich tajné agenty pod dohledem -aby daly pořídit jejich fotografie nebo sledovaly metody jejich práce. Tyto informace nejenže mohly být prodány třetí straně, ale Spojené státy si nikdy nebyly jisté, které spřátelené vlády by se jednoho dne mohly stát předmětem zájmu jiné výzvědné služby.

"Vzpomeňte si na Irán," varoval plukovník August vždy, když skupina prováděla nějakou společnou akci se spojenci.

Honda si s sebou vzal přenosný počítač s materiály Strikeru, vybavený vysokorychlostním modemem, jenž přijímal všechny údaje, které Stoll stále ještě shromažďoval. Všechny relevantní údaje si Honda zapamatuje; až Striker dorazí do Indie, Iši nechá počítač v letadle a to jej dopraví zpátky na základnu. August si svůj počítač ponechá a údaje si uloží. Až budou na místě, čím méně toho Honda bude muset nést, tím bude raději.

Nové zpravodajské údaje byly uloženy v Hondově počítači; v té chvíli pípl audiosignál, upozorňoval ho, že Stollův program zachytil jakousi anomálii v Operačním centru. Honda údaje načetl.

Program "Pikolík" v družici Sanctity, patřící vojenskému letectvu, nepřetržitě sledoval mobilní telefony a rádia, vysílající na policejních frekvencích. Operační centrum i ostatní americké zpravodajské služby tato čísla měly, aby mohly komunikovat s cizími institucemi. Nabourat se do počítačů a zachycovat přicházející hovory byla jednoduchá záležitost.

Pikolík zaznamenal řadu hovorů mezi dvěma body u mobilního telefonu registrovaného policií; ve slovníku Pikolíka figuroval pod kódovým označením "polní telefon". Většina hovorů se uskutečnila v průběhu pěti měsíců a šla z Kargilu do oblastního policejního velitelství v Džammú, označeného jako "domácí telefon". Během uvedené doby šel z domácího telefonu do polního jediný hovor. Stollův program, integrující informace Operačního centra s údaji Národního úřadu pro průzkum, uvedl, že tento hovor se uskutečnil necelou vteřinu před tím, než družice ClusterStar3, zaměřená na Kašmír, zaznamenala explozi na tržišti ve Šrínagaru.

"Hergot," zabručel Honda jen tak pro sebe.

Říkal si, jestli plukovník August nebo generál Rodgers byli o nějakém možném teroristickém útoku informováni. Že se na to místo volalo policejním mobilním telefonem jen okamžik před explozí, může být shoda náhod. Někdo třeba volal bezpečnostní službu. Na druhé straně tu může být mezi oběma jistá spojitost. Honda si rozepnul pás, vstal ze své nepohodlné sedačky a vydal se dopředu, aby velící důstojníky informoval. Musel jít pomalu a opatrně, letounem pohazoval vířící vzduch a on nechtěl do někoho vrazit.

August s Rodgersem se skláněli nad generálovým počítačem.

"Promiňte, pánové!" Honda musel křičet, aby ho přes jekot motorů slyšeli.

August vzhlédl. "Co máte, desátníku?"

Honda oběma důstojníkům pověděl o explozi. August mu sdělil, že právě čtou e-mail od Boba Herberta, kde se o výbuchu píše. Zpráva obsahovala veškeré, byť nečetné podrobnosti, které byly k dipozici. Potom Honda oběma pověděl o telefonátech; zdálo se, generála Rodgerse silně zaujaly.

"Byly to dva hovory denně po dobu pěti měsíců, vždycky ve stejnou dobu," pokračoval Honda. Jako nějaká rutinní kontrola," podotkl Rodgers. "Přesně tak, pane," souhlasil Honda. "Kromě dneška. Byl jen jeden hovor a šel do polního telefonu, okamžik před explozí, co rozmetala ten chrám."

Rodgers se opřel. "Desátníku, prošel byste si soubor s údaji a podíval se,

jestli se tohle schéma hovorů někde neopakuje, třeba od polních telefonů s jinými kódovými čísly? Hovory do jednoho domácího telefonu a jen jeden či žádný zpátky?"

"Ano, pane."

Honda si klekl na studenou, dunící podlahu a na jedno koleno si položil počítač. Nevěděl, co přesně oba důstojníky zajímá, ale nepříslušelo mu, aby se vyptával. Napsal číslo kódu domácího telefonu a Pikolíkovi dal příkaz k vyhledávání. Tušení plukovníka Augusta se ukázalo jako správné. Honda důstojníkům sdělil, že vedle uvedené série se během sedmi týdnů uskutečnily hovory z jiného polního telefonu v Kargilu, a sice dvakrát denně, ve stejných časech. Předtím šly během šesti týdnů hovory z polního telefonu, rovněž dvakrát denně. Záznamy Pikolíka zahrnovaly jen období těchto třinácti týdnů.

"Dillí muselo pověřit civilní agenty, aby vysledovali nějakou teroristickou buňku," prohlásil Rodgers.

Jak tohle můžeš vědět?" namítl August. "Těmi hovory se prostě mohli jen hlásit agenti v terénu."

"Neřekl bych," opáčil Rodgers. "Za prvé, z těch hovorů na Hondově seznamu šel z domácího telefonu do polního jen jeden."

"Ten v okamžiku exploze," dodal August.

"Správně," souhlasil Rodgers. "To by napovídalo, že ti, co mají na starosti průzkum, nechtěli, aby polní telefony zvonily v nevhodnou dobu."

"To beru," podotkl August.

"To ale není všechno," pokračoval Rodgers. "Když v roce 1999 Pákistánce vystrnadili z Kargilu, indické Speciální pohraniční síly věděly, že nepřátelské buňky tam zůstanou. Za pomoci vojska je zlikvidovat nemohly, místní lidé by poznali, že se v nějaké vesnici pohybují cizí lidé; a kdyby to věděli místní, dozvěděli by se to i členové buňky. Takže Speciální síly naverbovaly hromadu místních ke službě v Síti civilních

agentů." Generál poklepal na svůj počítač. "Všechno je to tady v přehledu zpravodajských informací. Těm naverbovaným lidem ale nemohly dát normální vysílačky, jaké používá domobrana, protože takhle blízko Pákistánu kanály běžně monitorují lidé od elektronické špionáže. Takže jim daly mobilní telefony. Agenti volají do oblastní úřadovny a ohlašují vloupání, ztracené děti, krádeže dobytka, něco takového. Ve skutečnosti ale zašifrovanými vzkazy informují Speciální pohraniční síly o pohybu a činnosti lidí podezřelých z terorismu."

"No dobrá," odtušil August. "Ale co tě vede k myšlence, že hovory na tomhle seznamu nejsou jen pouhá běžná hlášení z terénu?"

"Protože lidi ze Sítě civilních agentů hlášení z terénu běžně nepodávají," odpověděl Rodgers. "Jen tehdy, když mají co říct. Tak je menší možnost, že jejich telefonát někdo zachytí. Klidně se vsadím, že existují teroristické útoky, které časově spadají do ukončení každé ze série těch hovorů. Cíl byl zasažen, buňka se přemístí a telefonáty přestanou."

"Snad," poznamenal August. "To ale nevysvětluje telefonát do chrámu těsně před výbuchem."

"No, vlastně by mohlo," odtušil Rodgers.

"Nerozumím."

Rodgers se otočil k Hondovi. "Desátníku, vzal byste si, prosím, TAC-SAT?"

"Ano, pane."

Rodgers opět oslovil Augusta: "Řeknu Bobu Herbertovi, ať se koukne na data, kdy v té oblasti došlo k teroristickým útokům. Potřebuju zjistit, jestli po těch útocích hlášení z polních telefonů přestala. A taky ať se podívá ještě na něco dalšího."

"Na co?"

Honda zavřel svůj počítač a vstal. Otálel dost dlouho, aby zaslechl, co Rodgers odpoví.

"Chci vědět, jaký typ detonátoru Speciální pohraniční síly používají při

protiteroristických akcích."

"Proč?"

"Protože Mossad, irácká Al Amn al-Khás, skupina Abú Nidala i španělská Grapo občas používají rozbušky odpalované telefonem."

13 KAPITOLA

Šrínagar, Kašmír středa, 18.59

Ron Friday se vrátil na tržiště až téměř za tmy. Byl sice zvědav, jak místní úřady provádějí šetření, víc ho však zajímalo, co by se mohl o útoku dozvědět. Na té informaci mohl záviset jeho život.

Přestalo pršet a z hor vanul studený vítr. Friday byl rád, že má baseballovou čepici a větrovku, třebaže důvodem, proč si je vzal, nebyl pokles teploty. Až do svého pokoje slyšel vrtulníky, kroužící nad oblastí. Když dorazil na místo, viděl, že se oba policejní vrtulníky vznášejí nízko, necelých sedmdesát metrů nad zemí. Pátraly po přeživších. Rámus, rozléhající se náměstím, nedovoloval zvědavcům, aby se tu nějak příliš dlouho zdržovali. Vrtulníky tu však byly ještě z jiného důvodu: Friday předpokládal, že se drží v malé výšce proto, aby jejich posádky mohly fotografovat dav pro případ, že nějaký terorista stále ještě je na místě. Pilotní kabiny jsou zřejmě vybavené záznamovým zařízením s možností úpravy geometrie, digitálními kamerami, které dokážou pořizovat snímky z úhlu a jejich geometrii potom upravit tak, že se z nich stanou přesné záběry obličejů jakoby pořízené zpředu. Interpol i většina bezpečnostních agentur mají soubor "otisků obličeje" obsahující fotografie z alb zločinců a skici tváří, pořízené policií. Snímky otisků obličeje, stejně jako otisky prstů, lze zpracovat počítačem a porovnat se záznamy v souboru. Počítač podobnost vyhodnotí překrytím jednotlivých snímků. Pokud se rysy shodují alespoň v sedmdesáti procentech, považuje se to za dostatečné, aby si policie vzala dotyčnou osobu k výslechu.

Friday si čepici vzal proto, aby kamera vrtulníku nezachytila "otisk" jeho obličeje. Netušil, která vláda by třeba mohla mít jeho podobenku ve své kartotéce, ani z jakého důvodu si ji obstarala. A už vůbec nestál o to, aby snímek jeho tváře vedl někde k založení nového spisu.

Prostor kolem místa exploze byl uzavřen červenou páskou a na třímetrových stojanech, rozestavených okolo, byly namontovány reflektory. Plocha hlavního tržiště Fridaymu připadala jako tělocvična po taneční zábavě - zábava skončila, rozhostilo se přízračné bezživotné ticho a všude se povalují pozůstatky té společenské události; až na to, že tady jsou namísto rozlitého punče krvavé skvrny a namísto girland z krepového papíru markýzy, roztrhané na cáry. A místo prázdných sedadel opuštěné káry. Někteří trhovci své káry odvezli a tam, kde předtím byly stánky, po nich zůstaly na zemi nezaprášené plochy. V ostrém světle reflektorů připomínaly kostry stánků černé stíny stromů a lidí, spálených nukleárním žárem na pouhé siluety, rýsující se na stěnách budov v Hirošimě a Nagasaki. Jiné káry byly jednoduše ponechány na místě. Majitelé zde ve chvíli, kdy k výbuchu došlo, možná ani nebyli a lidé, najatí k nějaké práci, neměli chuť se tu zdržovat. Někteří z trhovců mohli být také zraněni nebo zabiti.

Kolem místa neštěstí se rozestavili vojáci pravidelné armády, v rukou samopaly MP5K, výrazně vystupující v jasném světle. Na náměstí hlídkovala policie s typickými revolvery Webley ráže 11,55 milimetrů. Dopravovat sem po útoku dělostřelectvo - kromě toho, aby se zabránilo rabování, což určitě nevyžadovalo takhle zvlášť viditelné střelné zbraně - mohlo mít jediný důvod; obnovit zraněnou hrdost a ujistit veřejnost, že zodpovědné osoby stále představují mocnou sílu. Všechna tato opatření se dala předpovědět, a ta

jistota budila spíš smutek.

Reportéři dostali svolení odvysílat své reportáže nebo udělat snímky, a potom byli vyzváni, aby odešli. Jakýsi důstojník vysvětloval štábu CNN, že kdyby se tu shromáždil dav lidí, bylo by těžší dávat pozor na ty, kdo by chtěli rabovat.

Anebo všichni ti hlídači nechtějí, aby kamery zachytily, jak kradou sami, říkal si Friday. Vsadil by se, že spousta z toho zboží, které zde zůstalo, do rána zmizí.

Na tržiště přišlo i pár čumilů. Ať už očekávali cokoli - znetvořené mrtvoly, obraz zkázy, reportéry -, zdálo se, že nenalezli nic, co by je

uspokojilo. Většina z nich schlíple odešla. Takhle lidé dopadnou všude - na místech, kde vybuchla puma, na bojišti, u dopravních nehod: ta místa je přitahují, a potom odpuzují: možná je překvapí, jak si náhle uvědomí svou touhu vidět krev. Někteří sem přišli s květinami a položili je na zem pod pás, jímž policie prostor obehnala, po jiných tu zůstaly modlitby za mrtvé přátele, příbuzné nebo i za cizí lidi.

Budovami v blízkosti zničené policejní stanice a chrámu procházeli inspektoři a prověřovali, jestli tam výbuchy neporušily nebo nezničily statiku. Friday inspektory poznal podle bílých přileb a echometrů velikosti dlaně. Přístroje vysílaly jednosměrné nebo vícesměrné zvukové vlny, nastavitelné podle složení předmětů, od kamene po beton a dřevo. Jestliže vlny narazily na něco, co nebylo v souladu se strukturou materiálu - což obvykle znamenalo lom nebo dutinu -, zazněl signál a místo se dál prozkoumávalo.

Vedle inženýrů tu jako obvykle byli i policejní záchranáři a zdravotníci, prohledávající trosky na všech třech místech. Fridayho překvapila jedna věc: v Indii teroristické útoky obyčejně vyšetřuje okresní policie a Národní bezpečnostní garda. Ta byla založena v roce 1986 a působí jako Protiteroristická jednotka; takzvané Komando černých koček se zabývá různými událostmi, počínaje únosy letadel a lidí až po ohledávání mrtvých po bombových útocích. Zde však nikdo v černé uniformě Národní bezpečnostní gardy nebyl, obsadily to tu Speciální pohraniční síly v hnědých uniformách. Friday ještě na žádném místě ve Šrínagaru, kde došlo k bombovému útoku, nebyl. Možná že si pro účely vyšetřování teroristických útoků oba útvary rozdělily úlohy a Speciálním pohraničním silám bylo přiděleno území nejblíž u bojové linie.

Jeden z policistů Fridaymu mávnutím naznačil, ať nevstupuje za ohraničující pás. Do trosek se nesmí. Friday však přesto měl možnost dospět k nějakému rozumnému výkladu toho, jak k útoku došlo. Cestou k místu, kde explodoval autobus, vytáhl mobilní telefon a zavolal do fotoarchivu Národního bezpečnostního úřadu. V tomto oddělení pracovala Samantha Mandorová; požádal ji, aby prohledala archivy agentur AP, UPI, Reuters i ostatní kartotéky s digitálními fotografiemi míst, kde v Kašmíru teroristé udeřili. Také ji požádal, aby shromáždila všechny analytické soubory, přiložené k fotografiím. Některé fotografie možná má ve svém počítači, který nechal v pokoji, potřeboval však

informace s přímým vztahem k tomuto případu. Přikázal jí, aby zavolala hned, jak fotografie i průvodní texty bude mít.

Blížil se k pásům, ohraničujícím zničený autobus. Stěny policejní stanice i chrámu zadržely lidi i předměty uvnitř, trosky autobusu však mohutný výbuch rozmetal do všech stran. Mrtvé již odnesli, ale ulice byla posetá kusy kovu, cáry kůže ze sedadel a střepy skla, povalovaly se tu knihy a fotoaparáty, které si cestující nesli s sebou, různé vybavení na cestu, kusy šatstva a svaté obrázky, které si poutníci uložili do zavazadel. Na rozdíl od obou budov představovala tato scéna momentku zachycující okamžik úderu.

Došel již téměř k pásu, když tu jeho telefon zapípal. Zastavil se. "Ano?"

"Pan Friday? Tady Samantha Mandorová. Obstarala jsem ty snímky a informace, co jste chtěl. Mám je někam poslat? Je tu asi padesát barevných fotografií."

"Ne. Kdy naposledy došlo ve Šrínagaru k nějakému útoku?" "Před pěti měsíci,

na dodávku dělostřelecké munice pro bojovou linii. Byla z toho pořádně velká exploze." "Šlo o sebevražedný útok?"

"Ne. Poblíž se našly úlomky displeje s tekutými krystaly. Podle mikroskopického snímku a laboratorního rozboru to byla součást časovače. V troskách prý nalezli i dálkově odpalovaný nástražný systém, ten ale nálož neodpálil."

To pravděpodobně bylo součástí plánu zabezpečení, uvažoval Friday. Profesionálové často instalují nástražný systém odpalovaný čidlem s přímým výhledem, které má nálož odpálit v případě, že časovač selže nebo je-li předčasně objeven. Přítomnost nástražného systému s čidlem znamenala, že když došlo k výbuchu, téměř určitě se v té oblasti nacházel nejméně jeden terorista.

"Co vyšetřovatelé? Jaké měli na sobě uniformy?" "Byli od Národní bezpečnostní gardy a od místní policie." "A někdo od Speciálních pohraničních sil?"

"Nikdo. Ve Šrínagaru došlo ještě k dalším útokům na vojenské cíle, šest nebo sedm týdnů před tamtím útokem. Tam také byli příslušníci Národní bezpečnostní gardy." "Přihlásil se k těm útokům někdo?"

"Podle toho, co je v údajích, se ke všem třem přihlásila stejná skupina, Domobrana svobodného Kašmíru."

"Díky." O domobraně Friday slyšel; údajně má podporu pákistánská vlády.

"Budete potřebovat ještě něco?" zeptala se Samantha.

"Zatím ne," řekl Friday a telefon vypnul.

Zahákl si jej za opasek. Svému novému šéfovi zavolá později, až bude mít nějaké ověřené zprávy. Rozhlédl se. Nikdo z Komanda černých koček tu nebyl. Možná že to něco znamená, možná že ne, nepřítomnost komanda může být záležitostí územní jurisdikce. Anebo Národní bezpečnostní garda nedokázala teroristy zarazit a celý problém spadl na Speciální pohraniční síly. Třeba byl některý jejich důstojník jmenován do nějaké vysoké vládní funkce; taková jmenování zpravidla vedou k reorganizacím.

Samozřejmě stále existovala možnost, že zdejší vyšetřování není rutinní postup. Jaké výjimečné okolnosti mohou způsobit, že se některé instituci uzavře přístup k vyšetřování? Určitě by se tak stalo v případě, kdy by šlo o utajení. Friday si říkal, jestli Národní bezpečnostní gardu nezkompromitovali pákistánští agenti. Nebo Speciální pohraniční síly dosáhly toho, aby záležitost vypadala tak, že kdosi pronikl do Komanda černých koček. Rozpočty se utahují a rivalita mezi institucemi je ještě větší, než jaká existuje ve Spojených státech.

Friday se pomalu otočil. Kolem tržiště stálo několik dvoupodlažních a třípodlažních budov. Ty by se však teroristům jako pozorovatelny nehodily; kdyby potřebovali použít dálkově odpalované detonátory, přímý výhled by mohly zablokovat káry opatřené vysoko vlajícími prapory, markýzy nebo deštníky. Kdyby v cestě stály nějaké stánky, kde se připravují jídla, viditelnost by narušil i kouř. A kromě toho by teroristé měli také problémy s pronájmem místnosti. Hrozilo i nebezpečí, že zůstanou nějaké písemné důkazy, jak se stalo v případě teroristů, kteří uložili výbušniny do dodávky použité při útoku na Světové obchodní středisko v New Yorku. A jen teroristé-amatéři by za pronájem nějaké místnosti platili v hotovosti. To by bylo něco jako červená vlajka, s jediným následkem - majitel domu by šel rovnou na policii; ani ten nejchtivější majitel nechce mít v domě někoho, kdo možná vyrábí bomby.

A kromě toho zde ani nebylo třeba se skrývat. Na tomhle rušném tržišti si terorista mohl velmi snadno udržet anonymitu po řadu dní, vytipovat si cíle, uložit bomby a dnes toto místo pozorovat. Fridaymu však vrtala hlavou jedna věc: proč k výbuchům v chrámu a v policejní stanici došlo současně, a autobus explodoval až po několika vteřinách? je tu vysoká pravděpodobnost, že šlo o navzájem provázané útoky. K posunu mohlo dojít proto, že časovače nebyly úplně přesně synchronizované. Anebo je tu příčina jiná.

Pokračoval v chůzi k místu, kde autobus stál. Doprava byla ze silnice 1A odkloněna do jiných ulic. Mohl zůstat stát na široké ulici a to místo pozorovat. Tahle silnice byla nejpřímější trasou, kudy se dalo dostat odtud pryč. Pronásledování by bylo nesmírně obtížné, i kdyby policie znala člověka, který věc provedl, nebo typ vozidla, které hledá. Objevil místo s přímým výhledem, které by ideálně vyhovovalo, kdyby časovač selhal. Nacházelo se na obrubníku nedaleko místa, kde autobus zastavil. Bylo asi čtyři sta metrů od cíle; pro dálkově odpalované rozbušky zhruba vzdálenost maximálního dosahu. Kdyby nějaký terorista čekal zde, až nálože explodují, nebylo by v jeho zájmu, aby autobus explodoval také; vyčkal by, až dojde k explozi v chrámu, a potom by se přesunul do bezpečné vzdálenosti. Výbuch v autobuse by byl načasovaný tak, aby pachatel měl dost času zmizet. Anebo nálož odpálil sám za pomoci stejného systému pro dálkové odpálení rozbušky, jaký by použil pro nálož v chrámu.

Tím se však stále nevysvětlovalo, proč došlo ke dvěma samostatným explozím, v policejní stanici a v chrámu. Obě stavby by zbořila jediná velká nálož.

Friday se vydal směrem k opačné straně tržiště. Až bude zpátky v pokoji, zavolá Národní bezpečnostní úřad. Samotný útok na tržišti mu starosti nedělal, bylo mu upřímně jedno, kdo jej vyšetřuje. Starosti mu dělalo Komando černých koček. To nejspíš bude mít přístup ke zpravodajským informacím o něm i o Strikeru, až se skupina vydá do hor. Jestli existuje byť jen malá možnost, že z Národní bezpečnostní gardy unikají informace, musí se postarat, aby byla venku ze hry.

14 KAPITOLA

Kargil, Kašmír středa, 19.00

Ishak Fazeli uháněl na motocyklu podhůřím Himaláje. Trápilo ho jediné; Apuovo hospodářství sice opustil bez večeře a měl hlad, po jídle však netoužil. Jel s otevřenými ústy - to je špatný zvyk - a vyschlo mu v nich; ale netoužil ani po vodě. Nejvíc toužil po tom, aby měl přilbu.

Motocykl Royal Endfield Bullet se hnal horským průsmykem a zpod úzkých pneumatik odlétaly ploché kamínky. Tam, kde se silnice zužovala, jako právě tady, a kde těsně míjel skalní stěnu, se na něj ostré kamínky sypaly jako kulky z pušky. Spokojil by se i s turbanem, jen mít z čeho jej udělat, a navíc i čas, aby si kvůli tomu mohl dovolit udělat zastávku. Vyřešil to tak, že řídil s obličejem natočeným doleva; pokud ho některý kamínek nezasáhne do oka, bude v pořádku. A i kdyby ho to postihlo, vypořádá se s tím filozoficky: pořád ještě bude mít levé oko. Vyrostl na západě, nedaleko průsmyku Khyber, a už dávno pochopil, že hory na tomto subkontinentě nejsou pro slabochy.

I během krátké, dvouhodinové jízdy se počasí rychle mění. Palčivý sluneční svit může v několika minutách ustoupit prudké sněhové bouři. Plískanice se může změnit v hustou mlhu ještě rychleji. Ti, kdo tudy cestují a nejsou na to vybavení, mohou zmrznout, zemřít na dehydrataci nebo zabloudit dřív, než se stačí dostat do bezpečí. Slunce, vítr, sněhové nebo dešťové srážky, horko i syrový chlad čišící z hlubokých rozsedlin ve skále, z jeskyní a od strmých skalních jehel - to vše se šíleně točí kolem nehybně se tyčících horských štítů, naráží do sebe a bojuje spolu zcela nepředvídatelným způsobem. V tomto ohledu hory Ishako-

vi připomínaly dávné kalify. I ti jako by strměli do výše, panovační a zodpovídající se ze svých skutků pouze Alláhovi.

A navíc - podhůřím Himaláje se dá jen s nesmírnými obtížemi cestovat pěšky, natožpak na motocyklu. Horské masivy tu jsou poměrně mladé a jejich příkré srázy tvoří ostré skály. Těch několik stezek, které lze zde v Kašmíru nalézt,

původně vybudovali v roce 1848 Britové, na počátku válek mezi Angličany a Sikhy. Elitním horským jednotkám královny Viktorie sloužily tyto trasy, známé jako "zářezy", k tomu, aby nepřátelské vojáky, utábořené na níže položených místech, napadly z boku. Zářezy, příliš úzké pro nákladní a osobní auta i dělostřelectvo a ne dost bezpečné i pro koně a jiná nákladní zvířata, se přestaly používat již během první světové války a povětšinou jimi nikdo nechodil až do doby, kdy je v roce 1947 znovu objevili Pákistánci. Indové nasazovali k přepravě materiálu a lidí touto oblastí raději vrtulníky, zatímco Pákistánci dávali přednost těmto neschůdnějším, avšak utajenějším stezkám. Zářezy vedly až do výšky kolem dvou tisíc šesti set metrů, kde teploty v noci byly příliš nízké a vzduch příliš studený, než aby se tu daly budovat tábory a lidé v nich mohli přespávat jen zabalení do přikrývek nebo podnikat dlouhé pochody.

Ani teď Ishak nehleděl na nebezpečí nebo nepohodlí. Měl před sebou úkol a službu, kterou musí vykonat pro vůdkyni, a tomu úkolu nesmí nic stát v cestě, ani příkré srázy propastí, ani kamínky, bzučící kolem jako vosy a pokoušející se ho do těch propastí srazit, ani náhlý pokles teploty.

Motocykl si naštěstí vedl tak hrdinsky, jak hlásala jeho pověst; před více než rokem jej Ishak sebral za jedním kasárenským barákem. Byl to pěkný stroj, žádný z těch "značkových", pocházejících z padesátých let, z doby, kdy britská společnost postavila v Indii výrobní závod. Stal se však standardním vybavením jednotek indické armády a policie, a jako takový nepřitahoval nežádoucí pozornost. A byly tu i taktické výhody: jako všechny bullety, i tento červenočerný motocykl měl výjimečně nízkou spotřebu, maximální rychlost činila téměř sto třicet kilometrů v hodině, měl dlouhou životnost a jeho motor s výkonem na brzdě rovnajícím se 22 koňským silám byl poměrně tichý. Při váze necelých dvou set kilogramů také jen málo zatěžoval okraj vozovky v místech, kde vedla těsně nad příkrými srázy propastí. A tichý chod

byl důležitý tam, kde cesta šplhala k úpatí hor a kde hluk mohl uvolnit kamennou lavinu.

Ishak si všiml malých číslic, vyrytých do skály; udávaly výšku 1 300 metrů. Příslušník Domobrany svobodného Kašmíru měl zpoždění; přidal trochu na rychlosti. Vítr se do něj opřel, hnal se proti němu takovou silou, až mu rozkmital tváře; vydávaly zvuk, který zněl téměř stejně jako zvuk motoru. Milostivý Prorok způsobil, že se on i stroj stali jedním tělem. Při pomyšlení, jakými cestami se Alláh ubírá, se Ishak usmál.

Sektor 2E se nacházel nedaleko nejvyššího bodu silničky, vedoucí zářezem v horách. Pákistánští vojáci tuto oblast mapovali celé roky. Když ustoupili z Kargilu, zanechali tu skrýš s velkým množstvím zbraní, výbušnin, šatstva, pasů a zdravotnického materiálu. Skrýš byla jeskyně v sektoru ležícím ve velké nadmořské výšce. Šarab a její tým sem často přicházely doplnit si zásoby.

Ishak jel stále výš a výš do hor. Sledoval hodinky, protože nechtěl nechat Šarab čekat, ne proto, že by vůdkyně byla netolerantní nebo netrpělivá, ale proto, že jí chtěl být k dispozici - kdykoli, kdekoli, a ať byl důvod, proč ho potřebuje, jakýkoli. Šarab, zkušená v politice, avšak bez předchozí zkušenosti v terénu, si svým zaujetím pro věc a vynalézavostí v taktice brzy vysloužila úctu a naprostou oddanost všech členů skupiny. Ishak byl do ní i trochu zamilovaný, dával si však pozor, aby to nedal najevo, nechtěl, aby si myslela, že to je jediný důvod, proč s ní je. Ráda pracuje s vlastenci, ne s obdivovateli. Ishak často uvažoval o tom, jestli vůdcové Domobrany svobodného Kašmíru chtěli, aby tuhle skupinu vedla proto, že je žena: když dávní lékaři žhavým železem zacelovali zranění válečníků, raněného muselo držet pět i více mužů - nebo stačila jedna žena. Neexistovalo nic, co by muži, patřící k její buňce, odmítli vykonat, ať už z lásky nebo ze strachu, že by se někdy museli stydět za nedostatek mužnosti.

V pouzdru pod Ishakovým vlněným svetrem si hověla osmatřicítka Smith & Wesson; zbraň se k Domobraně svobodného Kašmíru dostala přes policii

dohlížející na bezpečnost na letišti v Karáčí. Před téměř třiceti lety jich policie nakoupila od Spojených států skoro tisíc. Ishak cítil tlak nabité zbraně na žebrech, ten pocit byl příjemný. Víra ho učila, že člověk se stává silným jen a jen skrze Proroka a Alláha, a on tuto víru vášnivě vyznával. Modlitba a Korán mu dodávaly sílu. Posilovalo ho

však i vědomí, že má na boku zbraň. Náboženství je dobrá strava pro duši a napomůže člověku přežít den. Smith & Wesson je něco jako přesnídávka, která napomůže přežít v té které dané chvíli.

Motocykl začínal víc poskakovat, protože nedávno se na silničku zřítila kamenná lavina. I vnější okraje zatáček byly nebezpečnější a k dovršení všeho se spustil drobný studený déšť. Bodal do tváří jako písek hnaný větrem. Ishak přesto nepolevoval, naopak přidal na rychlosti. Jestli nepřestane pršet, a kdyby snad déšť začal dokonce mrznout, silnička bude příšerně kluzká. Musel si také dávat pozor na zajíce a jiná zvířata; kdyby některé přejel, mohl by dostat smyk. Zpomalit však nesmí, pokud se chce dostat do cílové oblasti včas. Tam se po akci shromažďovali pokaždé, dosud však nikdy v takovém spěchu. Šarab se obyčejně vrátila do domku, chýše nebo stodoly, kde se předtím zdržovali, a s "hostiteli", kteří tam zůstali, si ještě naposled promluvila. To proto, aby pochopili, že život si uchovají jen tehdy, budou-li mlčet. S tím, že životy lidí takhle šetří, někteří ze skupiny nesouhlasili, zvlášť když se jednalo o hinduisty, jako byli Apu a jeho vnučka. Šarab si však nepřála lidi proti sobě popudit, v jejích očích byli všichni tito rolníci, pastýři nebo tovární dělníci již nyní Pákistánci, ať šlo o muslimy nebo ne. Nechtěla zabíjet nevinné krajany - ty, kteří jimi jsou nyní, ani ty, kteří se jimi stanou v budoucnu.

Obloha potemněla a Ishak rozsvítil světlo. Kužel záře silného reflektoru dosahoval do vzdálenosti téměř dvou set metrů; viditelnost však jen taktak stačila k tomu, aby mohl pokračovat dosavadním tempem, zatáčky se vynořovaly tak náhle, že dvakrát málem sjel z cesty. Každou chvíli na okamžik zpomalil, aby se zbavil dojmu, že dokáže létat; v těchto výškách a při této rychlosti to byl velmi reálný klam. V takovýchto okamžicích se také ohlédl dozadu, chtěl mít jistotu, že za ním nikdo nejede. V hučení motoru, odrážejícím se od rozervaných skal a vracejícím se z údolí, v pleskání svých tváří a ostrém klapotu kamínků, odhazovaných koly motocyklu, by mohl zaniknout i řev pronásledujícího vozidla nebo vrtulníku. Apua varoval, aby zůstal v domku, a odřízl jeho telefon. Nikdy se však nedá říct, jak člověk, jehož rodinný příslušník je v zajetí, zareaguje.

Ishak nyní spatřil další značku vedle silničky; byl ve výšce patnácti set metrů. Nevěděl přesně, jak daleko se Šarab s týmem tou dodávkou

dostane; jeli jiným zářezem. Mohli by se dostat do výšky šestnácti set metrů, než se cesta zúží tak, že se po ní nedá dodávkou jet. Obě silničky se spojovaly několik set metrů vpředu; až tam dojede, buď již uvidí stopy pneumatik, nebo na své druhy počká v jeskyni. Doufal však, že už na místě setkání jsou, dychtil vědět, co se stalo, co se pokazilo.

Modlil se, aby to nebylo něco, kvůli čemu by se s ním nemohli sejít. Kdyby se z nějaké příčiny neukázali do čtyřiadvaceti hodin, měl příkaz jít do jeskyně a odtamtud vysílačkou, kterou má v malém pouzdře, zavolat základnu Domobrany svobodného Kašmíru v Abbottabádu za hranicemi v Pákistánu. Řeknou mu, co má dělat. Vyzvou ho, aby buď čekal na náhradníky, nebo se pokusil dostat domů, kde podá hlášení o akci.

Kdyby ze setkání sešlo, Ishak doufal, že mu přikážou čekat; návrat domů znamenal projít horami, vystoupit až k ledovci Siačen; nebo by musel nějak proniknout přes bojovou linii. Vyhlídky, že při tom nepřijde o život, byly mizivé. Velitelství Domobrany svobodného Kašmíru mu také může přikázat, aby se v jeskyni zastřelil.

Blížil se k místu, kde se oba zářezy spojovaly; spatřil dodávku, zanechanou uprostřed silničky. Korbu zakrývala plachta barvy hlíny, kabina byla skrytá

křovisky. Ishakův úsměv marně bojoval s větrem; byl rád, že to dokázali. Radost se však vytratila, když světlo reflektoru našlo tým o dvě stě metrů dál vpředu; všichni se jako jeden muž obrátili a přikrčili se, připravení ke střelbě.

"Ne, já jsem Ishak!" vykřikl. "Ishak!"

Sklonili zbraně a pokračovali dál v cestě. Na něj nečekali; Šarab šla v čele s tou dívkou, postrkovala ji před sebou namířenou pistolí.

Tohle není ta Šarab, jakou zná.

A to je špatné. Moc, moc špatné.

15 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 10.51

Bob Herbert se obvykle cítil hodně šťastný.

V prvé řadě měl rád svou práci. A jeho tým je dobrý. On sám dokáže dodávat Operačnímu centru takový okruh podnětných zpravodajských informací, jaké v Libanonu ani on, ani jeho žena nemohli nikdy obstarat. Byl sám se sebou spokojený i vnitřně - není žádný washingtonský ouřada. Pravda u něj stojí výš než diplomacie, prospěch Krizového centra má přednost před zájmy člověka jménem Bob Herbert. To znamenalo, že dokáže v noci klidně spát. Těšil se úctě lidí, na kterých mu záleželo, lidí, jako jsou Paul Hood a Mike Rodgers.

Nyní Bob Herbert šťastný nebyl.

Z Národního bezpečnostního úřadu volal Hank Lewis; sdělil mu, že elektronickou poštu od Rona Fridayho již zpracovávají šifranti, a Herbert zprávu dostane v několika minutách. Zatímco čekal, dělal něco, co se chystal udělat už od chvíle, kdy Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností schválil akci Strikeru: načetl si složku Rona Fridayho, uloženou v kartotéce Národního bezpečnostního úřadu. Herbert a jeho tým byli až dosud zaneprázdněni přípravou akce Mika Rodgerse a skupiny Striker, a na nic jiného nebyl čas.

To, co Herbert ve Fridayho svazku četl, se mu nelíbilo. Přesněji řečeno, nelíbilo se mu to, co se v něm naopak nedočetl.

Operační centrum, jakožto krizové středisko, nemělo ve své takzvané "horké kartotéce" kompletní vojenské mapy a zpravodajské informace; jediné soubory, jež se čtyřikrát denně aktualizovaly, byly ty, které se

zabývaly situacemi a místy bezprostředně a přímo se týkajícími amerického personálu nebo zájmů Ameriky. Kašmír je zcela určitě místo, kde se schyluje ke krizi. Kdyby však vypukla, ještě to neznamenalo, že se Operační centrum automaticky zapojí do dění. V podstatě právě tohle byl důvod, proč se do té oblasti skupina Striker vypravila pátrat po pákistánských jaderných zbraních; pákistánská rozvědka ji nebude očekávat.

Ron Friday se do akce zapojil poměrně nedávno. Jeho účast si během víkendu vyžádal ministr Satja Šankar z ministerstva pro atomovou energii. Jednou ze Šankarových oficiálních činností byl prodej jaderných technologií do rozvojových zemí. Neoficiálně měl na starosti pomoc armádě při sledování jaderných technologií v nepřátelských zemích. Šankar a Friday spolu pracovali již dřív, když Šankar zastával funkci tajemníka pro průzkum pri ministerstvu těžby nafty a zemního plynu. Friday byl jedním evropským naftařským koncernem přizván k vyhodnocení právních hledisek souvisejících s prováděním vrtů na sporném území mezi Velkou indickou pouští ve státě Rádžastán a pouští Thár v Pákistánu. Na Šankara právník bezpochyby silně zapůsobil.

Jelikož Fridayho Operačnímu centru v podstatě vnutili zvenčí, jeho svazek nebyl pro Herberta tím nejdůležitějším, hlavně proto, že Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností již na základě Fridayho ratingu podle Modrého štítu jeho účast schválil. To znamenalo, že Ron Friday má bezpečnostní

prověření pro nejcitlivější práci v terénu na území cizích států. Červený štít znamenal, že dotyčný agent má důvěru cizí vlády, Bílý, že má důvěru své vlastní vlády, přičemž neexistují důkazy o jeho činnosti coby agenta-dubléra. Žlutý štít znamenal, že agent byl odhalen coby dublér a je svou vládou využíván k šíření dezinformací, často bez jeho vědomí, a někdy naopak formou spolupráce výměnou za omilostnění. Modrý štít znamenal důvěru obou zemí.

Zařazení podle Červeného, Bílého a Modrého štítu znamenalo, že nikde nevyšlo najevo, že agenta získala druhá strana. To obvykle stačilo, aby se osoba, pověřená dohledem nad nějakým projektem, podepsala pod pověření toho kterého agenta určitou akcí. Zvlášť to mohla udělat osoba, která je ve své funkci nová a navíc zavalená prací - jako Hank Lewis z Národního bezpečnostního úřadu. Systém Štítů však nebyl prost omylů; mohlo se stát, že agent si jednoduše dával tak dobrý

pozor, že nebyl odhalen. Anebo měl "uvnitř" někoho, kdo jeho svazek udržoval čistý.

Fridayho svazek byl plný mezer; obsahoval velmi málo hlášení z Ázerbájdžánu, kde Friday naposledy působil na americkém velvyslanectví v Baku jakožto asistent Dorothy Williamsonové, zástupkyně velvyslance. A z nedávné doby, kdy v této bývalé sovětské republice došlo ke krizi, záznamy o komunikaci s ním zcela chyběly. To bylo divné. Herbert se podíval do spisů dvou agentů CIA, kteří na velvyslanectví také pracovali; jejich složky byly plné denních hlášení. A oba, možná shodou náhod, byli zabiti.

Fridayho tenký svazek a jeho mlčení během té krize byly znepokojivé. Jeden z jeho nadřízených v Národním bezpečnostním úřadě, Jack Fenwick, najal teroristu, známého jako Harpunář, aby podnítil konflikt mezi Ázerbájdžánem, Ruskem a Íránem. Herbert nečetl vše, co se o té situaci v závěru psalo, nebyl na to čas. Avšak Fridayho mlčení před střetem a během něj leželo Herbertovi v hlavě: Friday skutečně nic nepodnikal nebo jeho hlášení šla někomu jinému a ten je zničil?

Například Jack Fenwick.

Jestli je tohle pravda, pak tedy Ron Friday společně s Jackem Fenwickem a Harpunářem vyvíjel činnost zaměřenou na to, aby vyvolali válku. Samozřejmě je tu vždy možnost, že Friday Fenwickovi pomáhal, aniž věděl, k čemu se šéf Národního bezpečnostního úřadu chystá. To je ale sotva pravděpodobné. Ron Friday je právník, byl vysoce postaveným vyjednavačem při stanovení práv na těžbu nafty a poradcem diplomatky. Nezdá se, že by byl naivní. A to vše Herberta děsilo.

Elektronickou poštou přišel dekódovaný spis z Národního bezpečnostního úřadu; Herbert si jej načetl. Obsahoval Fridayho poznámky i příslušné údaje o jeho dřívější činnosti pri protiteroristických akcích Národní bezpečnostní gardy a Speciálních pohraničních sil. Herberta nepřekvapovalo, že po tomhle posledním teroristickém útoku Speciální pohraniční síly nahradily Komando černých koček; možná mají nad útoky na instituce náboženského charakteru jurisdikci. Anebo je Komando černých kočeк tak nevýkonné, že s ním vláda ztratila trpělivost. Po Kašmíru se nepochybně potuluje teroristická buňka - a žádný bezpečnostní útvar, kterému se nedaří bezpečnost zajistit, svou práci dlouho dělat nebude.

On nebo Paul Hood by mohli zavolat svým partnerům v indické rozvědce a dostat vysvětlení, proč k té změně došlo. Herbertovy pochybnosti o Ronu Fridaym se ale jen tak lehce nerozptýlí.

Na telefonu v invalidním vozíku vytočil Hoodovu linku, 008. Krátce před tím, než v Operačním centru začala práce, se Matt Stoll naboural do počítačového systému, aby se dostal na linku 007. Herbert z toho neměl radost, Hood však Stollovu iniciativu uvítal; pokud Stoll svou interní sabotáž omezí na jednorázový průnik do telefonního seznamu, Hood nad tím přimhouří oči.

Telefon pípl jen jednou. "Hood."

"Šéfe, tady Bob. Máte chvilku?"

"Jistě."

"Hned jsem u vás." Herbert napsal do počítače adresu a stiskl ENTER. "Rád bych, kdybyste se zatím podíval na svazky, co posílám. Jeden je zpráva od Národního bezpečnostního úřadu o tom dnešním útoku ve Šrínagaru, druhý je hodně tenký svazek Rona Fridayho."

"Dobrá," souhlasil Hood.

Herbert zavěsil, vyjel na chodbu a pokračoval dál k Hoodově kanceláři. Cestou mu přišel hovor od Matta Stolla.

"Tak povídejte, ale rychle," vyzval ho Herbert.

"Právě jsem procházel nejnovější záběry od Pikolíka. To telefonní číslo, co sledujeme - polní telefon ve Šrínagaru: jdou z něj hodně divné signály."

Jaképak?"

"Ten polní telefon pořád volá domácí telefon v Džammú, policejní stanici. Ale to ‚volám" trvá jen jednu vteřinu."

Jen tolik?"

Jo, jen tolik. Dostane spojení, pak vteřinu pauza a konec."

Je to pravidelné?"

"Pípne to každou minutu, a tak to jde už od čtyř odpoledne tamního času, to jest šest třicet ráno našeho času."

"To už dělá dohromady víc než čtyři hodiny," podotkl Herbert. "Krátké, pravidelné impulzy vysílané po dlouhou dobu: to vypadá na vyhledávací maják."

"Může být," souhlasil Stoll. "Nebo někdo omylem stiskl tlačítko automatické rychlovolby. Na telefonáty, které nejsou naléhavé, se na té poli-

cejní stanici ozývá hlasová schránka. Tenhle polní telefon může být naprogramovaný tak, že to považuje za zavěšení, takže skončí taky a to číslo volá znovu."

"To není pravděpodobné," namítl Herbert. "Dá se nějak zjistit, jestli se ten polní telefon přemísťuje?"

"Přímo ne."

"A nepřímo?" navrhl Herbert. Už dojel k Hoodově kanceláři. Dveře byly otevřené, takže zaklepal na zárubeň. Hood se pozorně díval na monitor; pokynem ruky Herberta vyzval, ať jede dovnitř.

"Jestli ten telefon je vyhledávací maják, pak ho kašmírská policie skoro určitě sleduje, pravděpodobně pozemní triangulací," pokračoval Stoll. "Všechno projde jejím počítačem. Nějakou chvíli to potrvá, ale můžeme se pokusit do jejich systému nabourat."

"Tak to udělejte," přikázal Herbert.

"Klidně. Ale proč tam nezavolat rovnou a nezeptat se, co se děje? Jsou snad naši spojenci, ne? Copak tuhle operaci neprovádíme společně?"

"To jistě," odtušil Herbert. "Ale kdyby se nám podařilo akci provést bez toho, aby o ní věděli, byl bych jen rád. Policii bude zajímat, proč se ptáme. Jediní, kdo mají vědět, že tam Striker míří, jsou Černé kočky a vybraní vládní činitelé."

"Rozumím. Tak fajn, pokusíme se tam nabourat."

"Díky." Herbert zavěsil a vjel do Hoodovy kanceláře; vozík zabrzdil a zavřel za sebou.

"Hned od rána samá práce?" zeptal se Hood.

"Ani ne, dokud nějaký šílenec neuspořádal ve Šrínagaru ohňostroj," odtušil Herbert.

Hood přikývl. "Ještě nejsem s těmihle soubory hotov," řekl, "ale už vidím, že Ronu Fridaymu očividně dělá starosti, že máme něco do činění s Černými kočkami. A vám zase dělá starosti, že máte něco do činění s Ronem Fridaym."

Paul Hood nepůsobil ve zpravodajské komunitě nijak dlouho a v řadě věcí, týkajících se této činnosti, si nebyl tak docela jistý; přesto však jeho největší síla spočívala v tom, že ho léta práce v politice a finančnictví naučila intuitivně vytušit obavy svých spolupracovníků bez ohledu na to, oč šlo.

"Tak nějak to bude," přiznal Herbert.

Hood pokračoval ve čtení, nicméně Herberta vyzval: "Tak mi o tom pípání na policejní lince něco povězte."

"Poslední spojení z domácího telefonu do polního přišlo okamžik před explozí. Matt mi ale právě řekl, že hned po ní začaly ty pravidelné impulzy od polního telefonu do domácího. Než se při elektronické špionáži přikloníme k závěru, že může jít o teroristický útok, potřebujeme tři věci: znát načasování, vědět, zda jde o krátkou vzdálenost, a určit pravděpodobný zdroj. A to všechno máme."

"Přičemž ten pravděpodobný zdroj je buňka, která zjevně ve Šrínagaru operuje," podotkl Hood.

"Správně," potvrdil Herbert. "Zrovna jsem Mattovi řekl, ať se pokusí získat o tom neustávajícím pípání víc podrobností."

Hood přikývl; stále ještě četl materiál na monitoru. "Ten váš problém s Fridaym je o něco spletitější."

"Proč myslíte?"

"Protože tam je na žádost indické vlády."

"To Striker taky," zdůraznil Herbert.

"Ano, ale jejich vláda už s Fridaym pracovala," opáčil Hood. "Strikeru dá volnější ruku právě proto, že důvěřuje Fridaymu."

"Něco v tom ale nehraje," namítl Herbert.

"Podívejte, já vím, z čeho vycházíte," pronesl vstřícně Hood. "Friday pracoval pro Fenwicka. Fenwick zradil. Ale s obviněním ze spolčení musíme být opatrní."

"A co obvinění z kriminální činnosti?" nevzdával se Herbert. "Všechno, co podnikal v Baku, je ze spisu pryč."

"To vyplývá z toho, že pracoval pro Národní bezpečnostní úřad," prohlásil Hood. "Zrovna jsem volal do Baku paní Williamsonové. V její složce stojí, že Friday byl jejím asistentem. Národní bezpečnostní úřad ho najal k tomu, aby shromažďoval informace o situaci kolem nafty. Není důvod k domněnce, že ho CIA zapojila do honu na Harpunáře. A Jack Fenwick si hrál s ohněm. Možná že Fridaymu ani neřekl, co Národní bezpečnostní úřad u Kaspického moře skutečně dělá."

"Anebo ho tam Fenwick možná sám poslal," opáčil Herbert. "Doporučení v oboru naftového průmyslu dělala z Fridayho ideálního nasazeného člověka."

"To ovšem budete muset dokázat."

Tahle námitka se Herbertovi nelíbila; když mu jeho "pocit v zádech" něco říkal, také tomu naslouchal. Hoodův zvyk dělat čertovi advokáta byl jednou z jeho slabých stránek. Z hlediska zodpovědnosti však Hood jedná správně; proto stojí v čele Operačního centra on a ne Herbert. Nemohou jít za Kongresovým výborem pro dohled nad výzvědnou činností a tam vykládat něco o tom, že kvůli jakémusi Herbertovu tušení mají pochybnosti o Fridayho roli v téhle akci, a proto ji odvolávají.

Ozval se telefon; volala Dorothy Williamsonová. Hood telefon přepnul do reproduktoru. Zatímco psal cosi do počítače, představil sebe a Herberta; potom jí sdělil, že jsou zapojení do společné operace s Ronem Fridaym, a zeptal se, jestli nemá nic proti tomu, aby se s nimi podělila o dojem, jaký na ni agent dělá.

"Je velmi schopný, dobrý právník a vyjednavač; mrzí mě, že jsem o něj přišla."

"Stýkal se nějak často s lidmi od Služby, s těmi, co Harpunářův člověk zabil?" zeptal se Hood.

"Pan Friday trávil s pány Moorem a Thomasem hodně času," odpověděla Williamsonová.

"Rozumím."

Herbert bral její odpověď jako ospravedlnění svých výhrad: záznamy o kontaktech s těmi dvěma se ve Fridayho hlášeních Národnímu bezpečnostnímu

úřadu měly objevit. Nyní věděl, že svazek byl pročištěn.

"Pro upřesnění, pane Hoode: chci zdůraznit jednu věc," pokračovala Williamsonová. "Agenty Služby nezabil jeden atentátník, nýbrž dva."

To Herberta udivilo a zarazilo.

"V té nemocnici byli dva atentátníci; jeden byl zabit, ten druhý uprchl. Bakuská policie po něm ještě pátrá."

"To jsem nevěděl," řekl Hood. "Díky."

Herbertův pocit v zádech jako by zesílil. Ti dva operativci z CIA byli zabiti krátce poté, co do nemocnice dopravili jiného amerického agenta kvůli tomu, že ho nedlouho po jeho příchodu do Baku Harpunář čímsi přiotrávil. Fenwickův plán na rozpoutání války v oblasti Kaspického moře závisel na tom, že všichni tři budou v té nemocnici usmrceni. Fenwick Fridayho dozajista žádal o informace ohledně pohybu obou agentů CIA. A stejně tak dozajista byly takové informace z Fridayho svazku vymazány. Ale když byli oba zabiti, Friday musel mít podezření,

že něco není v pořádku. Měl se s ním svěřit Williamsonové; spíš si však zajišťoval nějaké lepší alibi.

Anebo ochotně spolupracoval s Fenwickovou partou, uzavřel své úvahy Herbert.

"Paní zástupkyně, tady Bob Herbert," ozval se. "Můžete mi říct, kde pan Friday byl v noci, když k těm vraždám došlo?"

Jak si vzpomínám, ve svém bytě."

"Zmínil se před vámi o těch atentátech, když se o nich dozvěděl?" naléhal Herbert dál.

"Vlastně ani ne."

"Měl obavy o svou bezpečnost?"

"O žádných obavách nic neříkal. Ale na nějaké povídání nebyl čas, měli jsme plno práce s tím, jak odvrátit válku."

Hood na Herberta pohlédl. Šéf zpravodajců se opřel a s pocitem zoufalství poslouchal, jak Hood skládá Williamsonové poklony za její úsilí v době té krize.

To je celý Paul Hood - v každé situaci vždy umí pohotově reagovat a jednat diplomaticky. Herbert ne; jestli americké agenty zabíjel Harpunář, chtěl vědět, z jakého důvodu paní Williamsonovou nenapadlo zajímat se, proč byl Friday ušetřen.

Zástupkyně velvyslance měla na srdci ještě leccos dalšího, co jim chtěla o Fridaym povědět; zvlášť vychvalovala jeho schopnost učit se, rychle vniknout do záležitostí, které bylo třeba řešit ve vztazích mezi Ázerbájdžánem a jeho sousedy. Požádala Hooda, aby Fridayho pozdravoval, kdyby s ním mluvil.

Hood jí to slíbil a zavěsil. Pohlédl na Herberta. "Kdybyste na ni šel s bubnem, nic byste z ní nedostal," prohlásil.

Jak to můžete vědět?"

"Podíval jsem se na její curriculum vitae, zatímco jsme mluvili. Williamsonová má oporu politiků. Starala se o volební kampaň senátora Thompsona během jeho poslední kandidatury do Senátu."

"Špinavosti?" pronesl znechuceně Herbert. "To je celá její zkušenost se zpravodajskou činností?"

"Tak nějak. Dva agenti CIA v Baku - prezident si asi myslel, že když je tam má, zaboduje proti vůdci většiny. Ale mluvme víc k věci: myslím, že se vám to celé zdá až přespříliš čisté."

"Naleštěné jak knoflíky uniforem na přehlídce," odtušil Herbert.

"Bobe... já nevím. Není to jen Williamsonová. Fridaymu důvěřuje i Hank Lewis natolik, že ho poslal do Indie."

"To nic neznamená," odporoval Herbert. "Dneska ráno jsem s Hankem Lewisem mluvil. Dělá asi taková rozhodnutí jako opička v kosmickém modulu."

Hood stáhl obličej do grimasy. "Je dobrý..."

"Možná, šéfe, ale takhle to prostě je," prohlásil Herbert neústupně. "Lewis

dostane náhlý nápad a zmáčkne tlačítko. Neměl čas přemýšlet o Ronu Fridaym ani o někom jiném. Podívejte, Hank Lewis ani Dorothy Williamsonová by zrovna teď neměli být tím hlavním, co -"

"Souhlasím," řekl Hood. "Tak dobrá: předpokládejme, že Ron Friday možná není člověk, kterého v našem týmu chceme. Jak si ho proklepneme? Jack Fenwick nikomu nic neřekne."

"Proč by ne?" namítl Herbert. "Třeba ta krysa promluví výměnou za beztrestnost -"

"Prezident může být už spokojený, dostal, co chtěl - Fenwickovu rezignaci i odstoupení spolku těch jeho spiklenců. Nepřeje si nějaký celonárodní proces, který by vyvolal pochybnosti, jestli se během té krize nedostal na hranici psychického zhroucení, i když jeho uspokojení znamená, že v systému pár maníků zůstane. Fenwick vyvázl se štěstím; samozřejmě neřekne nic, kvůli čemu by si to prezident mohl rozmyslet."

"Tak to je fakt nádhera! Viníci si běhají na svobodě, a prezidentovu psýchu nebude nikdo zkoumat, i když to asi zatraceně moc potřebuje."

"A nezhroutí se burza, armáda neztratí důvěru ve svého vrchního velitele a banda despotů z třetího světa nezačne prosazovat své vlastní záměry, zatímco naše země nebude vědět, co dřív," odrazil ho Hood. "Ty systémy jsou všecky zatraceně provázané, Bobe. Na tom, co je dobré a co špatné, už pak nezáleží. Všechno se točí kolem rovnováhy."

"Ano?" utrousil Herbert. "Ta moje je teď teda pěkně rozhozená. Nelíbí se mi, že bych měl ohrozit svůj tým, své přátele, jen proto, aby se nějaký indický nabob cítil dobře."

"To se nestane," odtušil Hood. "Tu část systému, do které patříme, budeme chránit." Pohlédl na hodinky. "Nevím, jestli v Baku Ron Friday svou zemi zradil. A i kdyby, ještě to neznamená, že do Indie jde s úmyslem s někým se spřáhnout. Ale než Striker dorazí do Indie, máme ještě

dobrých osmnáct hodin. Co můžeme podniknout, abychom o Fridaym sehnali další informace?"

"Můj tým se může podívat na záznamy jeho telefonátů a elektronické pošty. Pokusit se dostat záběry bezpečnostních kamer na velvyslanectví; uvidíme, jestli vyplave něco podezřelého," odpověděl Herbert.

Jo, to udělejte."

"Ale ani z toho se nemusíme dozvědět všechno," namítl Herbert.

"Nepotřebujeme ‚všechno'. Potřebujeme něco pravděpodobného, něco jiného než jen podezření, že Friday snad Fenwickovi pomáhal. Když budeme mít tohle, můžeme jít za senátorkou Foxovou a za Kongresovým výborem pro dohled nad výzvědnou činností a říct jim, že nechceme, aby Striker pracoval s někým, kdo byl ochotný kvůli osobnímu prospěchu spustit válku."

"Samá zdvořilost," zahučel Herbert. "Ale jednáme v rukavičkách s chlapem, který může být zatracený zrádce."

"To ne," opáčil Hood. "Předpokládáme jen, že je nevinný, dokud si nebudeme jistí, že není. Ty informace mi obstarejte. Dám si záležet, aby se dostaly na správné místo."

Herbert váhavě souhlasil.

Cestou zpátky do své kanceláře přemítal, že jediné, čeho diplomacie kdy dosáhla, je odklad nevyhnutelného. Ale Hood je šéf, a on udělá, co po něm chce.

Zatím.

Neboť Herbert cítil odpovědnost za tým Striker a za životy svých přátel a tu odpovědnost stavěl výš než přikyvování Paulu Hoodovi a Operačnímu centru; převažovala i nad starostí o Herbertovu vlastní budoucnost. Den, kdy se věci navzájem propletou tak, že nebude schopen této odpovědnosti dostát, se stane dnem, kdy se bude cítit velmi nešťastný. A potom mu zbude jediné.

Pověsit tuhle práci na hřebík.

16 KAPITOLA

Základna SE Siačen, Kašmír středa, 21 .02

Šarab se svou skupinou nechala zamaskované auto na místě a následující dvě hodiny ona a její lidé pochodovali k horskému štítu, kde se nacházela jeskyně. Ishak jel na motocyklu jako o závod napřed, kam až to jen šlo, a zbytek cesty šel pěšky. V jeskyni posbíral malé lucerny se stínítkem a rozestavil je před vchod, aby ostatním ukazovaly cestu. V jejich žlutém světle Šarab, Samuel, Alí a Hasan vysadili rukojmí na skalní lavici pod jeskyní. Nanda se sice nepokoušela uprchnout, ale příkrý výstup jí očividně nesvědčil, stezka, vedoucí sem, byla úzká, s dlouhými strmými úseky; poslední, třebaže dlouhý jen necelých patnáct metrů, byl téměř kolmý.

Kolem skály se v mírných závanech vznášela jemná mlha a zhoršovala viditelnost. Muži postupovali vzhůru a Nandu vedli mezi sebou; Šarab šla poslední. Dlaň pravé ruky měla potlučenou, bolela ji od toho, jak zlostně udeřila do přístrojové desky. Rozzuřila se jen zřídka, občas to ale bylo zapotřebí. Průchod hněvu musela dávat uměřeně, jakoby v dávkách, jako Váleční oři z Koránu, kteří svými kopyty vykřešou oheň. Jinak by její hněv vybuchl ve chvíli, kdy by se zachtělo jemu samotnému.

Nanda musela hledat výstupky a chyty, které Šarab s ostatními před více než rokem vytesala do skalní stěny. Muži jí všemožně pomáhali.

Šarab trvala na tom, že Nandu vezmou s sebou, byť ne proto, aby měli rukojmí. Lidé, kteří vyhazují do vzduchu vlastní krajany, nebudou váhat některého také zastřelit, kdyby jim to posloužilo. Šarab sem Nandu přivedla z jediného důvodu: chtěla jí položit pár otázek.

Druhé dvě exploze na šrínagarském tržišti nebyly věcí náhody; někdo musel vědět, co Šarab a její skupina plánují. Možná nějací proindičtí extremisté. Pravděpodobněji však někdo z vlády, protože koordinovat dvě exploze si určitě vyžádalo pečlivé naplánování. Ať to byl kdokoli, ty další nálože nastražil proto, aby na Domobranu svobodného Kašmíru padla vina za útok na hinduisty, aniž ta s ním měla co dělat.

Šarab nepřekvapovalo, že Indové dokážou zabíjet své vlastní lidi jen proto, aby proti Domobraně svobodného Kašmíru popudili obyvatelstvo. Jsou vlády, které budují továrny na materiál pro bakteriologickou válku ve školách a vojenská velitelství ukrývají pod nemocnicemi. Jiné zatýkají disidenty po desítkách nebo na nic netušícím obyvatelstvu zkoušejí jedy šířené vzduchem či vodou. Bezpečnost mnohých ovšem zpravidla stojí výš než blahobyt nemnohých. Šarab znepokojovalo, že Indové nalíčili na její skupinu tak účinný protitah; věděli, kde a kdy Domobrana svobodného Kašmíru zaútočí. Věděli, že skupina se k útoku hlásí vždy už několik okamžiků po něm. Znemožnili buňce pokračovat v činnosti. I když jejich úřady nevědí, kdo členové buňky jsou nebo kde žijí, podryly důvěryhodnost skupiny; už nebude považována za sílu stojící proti Dillí, bude se na ni nahlížet jako na protiindickou, protihinduistickou.

Šarab proti tomu nemohla nic dělat. Zatím se cítila v bezpečí; kdyby úřady o jeskyni věděly, už by tu někdo čekal. Jen co se skupina vyzbrojí a vybaví teplým oblečením, Šarab rozhodne, zda zůstanou přes noc nebo půjdou dál. Přesun ztemnělými horami v takovéhle zimě bude nebezpečný, ale poskytnout Indům možnost buňku vystopovat by bylo stejně riskantní. Nesmí dopustit, aby se jejích lidí někdo zmocnil, ať živých nebo mrtvých. I kdyby indičtí radikálové měli pouze jejich mrtvoly, ty by stačily k tomu, aby získali cíl, proti kterému se obyvatelstvo, většinou umírněné, hromadně zaměří.

Šarab chtěla přežít ještě z jiného důvodu. V zájmu buněk, které vzniknou v budoucnosti, se musí pokusit zjistit, jak se indické úřady dozvěděly, co ona a její tým podnikají. Někdo mohl vidět na střeše policejní stanice toho, kdo tam

ukládal nálože; to by však mělo za následek zatčení a výslechy, ne takhle složitě vypracovanou léčku. Měla podezření, že je někdo po určitou dobu sledoval. Jelikož se ke spojení uvnitř Domobrany svobodného Kašmíru nikdy nepoužíval ani telefon, ani

počítač a nikdo v Pákistánu nezná přesně místa, kde se pohybují, musel je špehovat někdo z jejich blízkosti.

Každého z týmu dobře znala a důvěřovala mu. V blízkosti buňky se ocitli jen dva lidé - Nanda a její dědeček. Apu se určitě ze strachu neodvážil něco proti nim podniknout a Sarab nenapadal žádný způsob, jak by s někým mohla mluvit Nanda. Oba byli pod dohledem prakticky nepřetržitě každý den. Přesto však někdo musel skupinu zradit.

Z jeskyně, o tři metry výš, se vykláněl Ishak. Natáhl ruku a jednomu po druhém pomáhal nahoru. Sarab čekala, až Ishak s Alím Nandu doslova vysadí dovnitř. Přitiskla tvář k chladivé skále. Zavřela oči; dotek kamene jí dělal dobře, nebyl to však domov.

Když byla malá, její oblíbený příběh v Koránu byl o sedmi Spáčích v jeskyni. Kdykoli přišla na toto místo, v mysli jí vytanuly zvlášť tyto řádky: "A zakryli jsme uši jejich v jeskyni té během roků mnohých, potom jsme je vzkřísili, abychom poznali, která z obou stran lépe odhadne délku pobytu jejich." *) Věděla, jak se projevuje pocit vykořeněnosti: je odříznuta ode všeho, co miluje, vzdálena všemu, co dobře zná - potom čas ztrácí svůj význam. Avšak pochopila, o čem se Sedm spáčů poučilo: že Bůh ví, jak dlouho setrvali v klidu. Budou-li mu důvěřovat, nikdy nebudou ztraceni.

Sarab měla svého Boha, a měla také svou vlast. Takhle se však do Pákistánu vrátit nechtěla. Vždycky si představovala, jak se vrací domů vítězně, ne jak prchá před nepřítelem.

"Tak pojď!" zavolal na ni Samuel.

Otevřela oči a šplhala dál k jeskyni. Okamžik klidného spočinutí pominul. Opět se jí zmocňoval hněv. Vytáhla se nahoru. Jak stála, do mělké jeskyně se kolem ní dral dovnitř s kvílením vítr, stočil se zpátky a s tlumeným sykotem vyrážel ven. Na hácích, zapuštěných do nízkého stropu, se houpaly dvě lucerny, pod nimi byly naskládané bedny se zbraněmi, výbušninami, konzervami, ošacením a dalším vybavením.

Všichni muži až na Ishaka stáli po stranách jeskyně. Ishak připevňoval ve vchodu velkou plachtu, zvenčí zbarvenou tak, aby splývala se skálou; přirozenou jeskyni jednak maskovala, jednak udržovala uvnitř aspoň trochu tepla.

Nanda stála vzadu, tváří k Šarab. Strop se tam příkře svažoval a Nanda se musela trochu sehnout. Na lemu jedné nohavice měla krvavý pruh, pouta jí rozedřela kotník do živého masa, ale dívka nenařídala. Koutky úst se jí chvěly, přerývaně, krátce dýchala, ruce měla překřížené na prsou. Sarab si říkala, že se tak pokouší zahřát, není to projev vzdoru. Všichni se zpotili námahou z výstupu a ve studeném vzduchu je propocený oděv mrazil.

Sarab pomalu přistoupila k zajatkyni.

"Dnes zemřeli nevinní lidé," řekla. "Žádná odveta ani další zabíjení nebudou, ale jedno musím vědět: pověděla ty nebo tvůj dědeček někomu o tom, co děláme?"

Nanda mlčela.

"My jsme ten autobus ani chrám nezničili, to přece sama víš," dodala Sarab. "Žila jsi s námi, muselas slyšet, jaké máme plány. Víš, že útočíme jen na cíle, které patří vládě. Ten, kdo zaútočil na hinduisty, je i tvůj nepřítel. Musí být odhalen a předán spravedlnosti."

Nanda stála bez hnutí, pažemi si objímala hruď. Ale v jejím výrazu i postoji se cosi změnilo. Maličko napřímila ramena, stáhla je dozadu, pohled očí ztvrdl, koutky úst se sevřely.

Nyní to byl výraz vzdoru.

Proč? uvažovala Šarab. Protože se jakási Pákistánka odvážila naznačit, že

Indové mohou být nepřáteli Indů? Tak naivní Nanda být nemůže. A když s touhle představou nesouhlasí, nechce své krajany ani nějak bránit.

"Samueli?"

Mladík vstal. "Ano?"

"Postarej se, prosím, o večeři; i pro našeho hosta. Musí se posilnit."

Samuel otevřel lepenkovou krabici s vojenskými dávkami jídla, celou pokrytou jinovatkou, a začal konzervy rozdávat. Pod odtrženým víčkem mělké červené plechovky patnáct krát deset centimetrů byla porce rýže basmati s proužky kozího masa a dvěma tyčinkami skořice. V jiné krabici byly kartony se sušeným mlékem. Zatímco je Samuel rozděloval, Alí vzal odkudsi zezadu konvici s vodou a krátkými pohyby vodu dovedně naléval na mléko tak, aby kousky ledu neucpávaly hubici.

Sarab stále upírala zrak na Nandu. "Půjdeš s námi do Pákistánu; tam mým druhům povíš, co nechceš říct mně."

Nanda stále neodpovídala; to Sarab připadalo divné. Během všech těch měsíců tam doma byla tato tmavooká dívka z Kašmíru dost hovorná. Žehrala na to, že do domku vpadli, na omezení v pohybu, na militaristické vůdce Pákistánu a na teroristickou činnost Domobrany svobodného Kašmíru. Bylo zvláštní, že nyní neříká nic.

Možná je jen unavená z výstupu. Jenže nepromluvila ani v autě. Možná se strachovala o život. Ale nepokusila se utéct ani na té horské stezce, ani sáhnout po některé zbrani, na které bylo dobře vidět.

A pak, jako úder blesku, jí došlo, proč Nanda nechce mluvit. Sarab se postavila jen několik desítek centimetrů od ní.

"Ty pracuješ s nimi!" pronesla znenadání. "Buď chceš, abychom tě vzali do Pákistánu, nebo -" odmlčela se a přivolala Hasana. Šestatřicetiletý bývalý dělník z kamenolomu, vysoký téměř sto devadesát pět centimetrů, byl nejmohutnější ze skupiny; v nízké jeskyni musel stát sehnutý.

"Podrž ji," přikázala mu Sarab.

Nyní se Nanda pohnula; pokusila se protlačit kolem Sarab, očividně chtěla sáhnout po jedné z pistolí v bedničce. Hasan však ukročil za ni, mohutnýma rukama ji uchopil za paže hned pod rameny a pevně je sevřel. Dívka zasténala a zkoušela se vykroutit, muž však stisk zesílil. Prohnula se v zádech a znehybněla.

Hasan násilím dostrkal Nandu před Sarab. Pákistánka ohmatala kapsy Nandiných džín a potom jí sáhla pod tlustý, volný vlněný svetr. Dlaní jí proklepala boky a záda.

To, co hledala, našla hned. Bylo to na levém boku, přímo nad kyčli. Nanda se začala znovu vzpírat; Sarab jí svetr vyhrnula a odkryla dívčin pas.

Na úzkém pružném pásku byl připevněn kožený váček. V něm mobilní telefon. Sarab jej vytáhla a přistoupila s ním blíž k jedné ze zavěšených luceren; pozorně si černý přístroj velikosti dlaně prohlížela. Displej s tekutými krystaly byl prázdný. Třebaže byla tato funkce vypnuta, samotný telefon pracoval. Slaboučce vibroval, vyslal vteřinový impulz a na další vteřinu se vypnul. Dělo se tak opakovaně. U horního okraje displeje byla tmavá konkávní plastová bublinka; vypadala jako oko dálkového televizního ovladače.

"Alí, Samueli, okamžitě seberte zbraně a zásoby!" přikázala Sarab. "A rychle!"

Muži odložili jídlo a splnili její příkaz. Hasan dál Nandu držel. Ishak, stojící stranou, přihlížel. Čekal, až mu Sarab řekne, co má dělat.

Sarab se zadívala na Nandu. "Tohle není jen mobilní telefon, co? Je to taky vyhledávací zařízení."

Nanda mlčela. Sarab pokývla a Hasan sevřel Nandina ramena silněji. Zalapala po dechu, neřekla však nic. Za okamžik Sarab Hasanovi pokynem naznačila, aby sevření povolil.

"S těmi, pro které pracuješ, ses nemohla dorozumívat, aniž bychom tě slyšeli," pokračovala Sarab. "Muselas jim informace předávat klávesnicí. Teď

nás pravděpodobně sledují sem na naši základnu. Kdo to je?"

Nanda neodpovídala.

Sarab k ní přistoupila a hřbetem ruky ji udeřila přes ucho. "Kdo za tím je?" zaječela. "Speciální pohraniční síly? Armáda? Svět se musí dozvědět, že my jsme to neudělali!"

Nanda mlčela.

"Uvědomuješ si, cos provedla?" Sarab ustoupila dozadu.

"Ano," promluvila konečně Nanda. "Zabránila jsem vašim lidem spáchat genocidu."

"Genocidu?"

"Hinduistického obyvatelstva v Kašmíru a obyvatelstva ostatní Indie. Výhrůžky vyhubením slyšíme celá léta z televize, a vykřikovali je z mešit."

"To jste slyšeli radikály, fundamentalistické duchovní, kteří hlásali extremistické názory," namítla Sarab. "My jsme jen chtěli svobodu pro muslimy v Kašmíru."

"Tím, že zabijete -"

Jsme ve válce!" prohlásila Sarab. "Ale útočíme jen na policejní a vojenské cíle." Zvedla telefon do výše a poklepala na něj prstem. "Ty chceš něco říkat o vyhubení? Tohle tady je čidlo, že? Dovezli jsme tě do blízkosti toho místa a tys odpálila na dálku nálože, které tam tvoji společníci uložili."

"To, co jsem udělala, byl skutek, který jsem vykonala z lásky ke svému lidu a na jeho ochranu," odpověděla Nanda.

"Byl to zrádný skutek," opáčila Sarab. "Ti lidé se pohybovali volně, protože vědí, že my jim neublížíme. A ty jsi tu důvěru zneužila."

Lidé podobní Sarab se na takových činech podílejí především na Blízkém východě, kde svá těla používají jako živé bomby. Rozdíl spočívá

v tom, že Nandin lid si cestu sebeobětování nezvolil. Nanda a její společníci o tom rozhodli za něj.

Na morálce a vině však zrovna nyní Šarab nezáleželo. Nandě chybějí takové zkušenosti, aby tenhle plán mohl vyjít od ní. Ti, kdo za ním skutečně stáli, se blíží a nepochybně budou dobře vyzbrojení. Šarab tu nechtěla být, až přijdou.

Otočila se k Ishakovi; nejmladší člen buňky stál vedle krabic a pojídal svou dávku kozího masa a rýže. Rty měl zbledlé zimou, obličej vysušený větrem, který jej bičoval při jízdě na motocyklu. Jeho oči plné procítěné oddanosti však pozorně sledovaly, co se děje, a byly plné očekávání. Šarab se pokoušela nemyslet na to, co se mu chystá říct; ale musí se to stát.

Podala mu telefon. "Potřebuji, abys tady s tímhle zůstal."

Mladík přestal žvýkat.

"Slyšel jsi, co se děje," pokračovala Šarab. "Odejdeme, ale její komplicové si musí myslet, že tu pořád jsme."

Ishak odložil konzervu a telefon si vzal. Ostatní muži vzadu za nimi zůstali stát na místě.

‚Je těžký," pronesl tiše. "Máš pravdu. Myslím, že tam něco přidali." Upřel na Šarab oči. "Nechceš, aby Indové odtud odešli, je to tak?"

"Je," odpověděla také tiše. Hlas se jí zadrhl; stále se dívala do Ishakových očí.

"Pak tedy neodejdou," prohlásil. "Ale vy byste měli."

"Děkuju ti."

Otočila se k ostatním, aby jim pomohla, ani ne tak proto, že by pomoc potřebovali, nýbrž proto, aby Ishak neviděl, že pláče. Přála si, aby si ji uchoval v paměti jako silnou ženu. Bude to potřebovat, aby vykonal vše, k čemu se uvolil. Slzám se však neubránila. Pracovali spolu denně už po dva roky, v Pákistánu i v Kašmíru. Byl oddán jí i jejich věci. Nedovedl ale šplhat po skalách tak dobře jako jeho druzi, ani neměl jejich zkušenosti v tom, jak přežít; bez těch by se nedostali ani přes hory, ani přes bojovou linii zpátky do Pákistánu.

Ostatní si zatím na sebe natáhli těžké kabáty, které tu měli pro případ, že by se v jeskyni zdržovali delší dobu. Přes pravé rameno si každý přehodil automatickou zbraň, přes levé lano, do kapes si zastrčili baterky a zápalky. Alí vzal batoh s jídlem. Samuel podal Hasanovi batoh se skobami a kladivem, rezervní baterku a mapy, a Hasan pak uchopil Nandu za paži.

Potom jeden po druhém Ishaka objali. Usmíval se na ně skrz slzy. Šarab ho objala poslední.

"Modlím se, aby ti Alláh poslal na pomoc pět tisíc andělů," pošeptala mu.

"Byl bych radši, kdyby je poslal vám, abyste se dostali domů," odpověděl Ishak. "Potom bych měl jistotu, že tohle nebylo nadarmo."

Objala ho ještě pevněji, pak ho poplácala po zádech, otočila se a vyšla ven za plachtu.

17 KAPITOLA

Šrínagar, Kašmír středa, 22.00

Když telefon na rozviklaném nočním stolku zazvonil, Ron Friday byl ve svém malém pokoji. Otevřel oči a podíval se na hodinky.

Přesně na čas.

Telefon, připomínající těžkou černou kovadlinu, pocházel z padesátých let, měl tlustou hnědou šňůru a nepípal, nýbrž opravdu zvonil. Friday seděl na posteli; odeslal Hanku Lewisovi zakódovaný vzkaz a pak si pustil černobílou televizi. Běžel tam jakýsi starý film. Měl sice titulky v angličtině, zápletku však Friday dokázal sledovat jen stěží. Navíc opakovaně upadal do dřímoty.

Neohlásil se hned na první zazvonění, ani na druhé ne. Sluchátko zvedl až na desáté; tak poznal, že volá jeho kontakt od Černých kočekdesáté zazvonění, v deset hodin.

Volající, kapitán Prém Nazir, mu sdělil, že se s ním za patnáct minut sejde venku.

Friday se obul, oblékl si větrovku a zamířil dolů po schodišti. Hostinec měl jen dvanáct pokojů, většinou obsazených pracovníky tržiště, ženami pochybné pověsti a lidmi, kteří ze svých pokojů vycházeli jen zřídka. Policie zcela zřejmě přivírala oči nad více věcmi než jen nad hernou.

Hale se sotva dalo říkat hala. Pult recepčního stál nalevo od schodiště; přes den za ním byl Binú, přes noc jeho sestra. Prkennou podlahu pokrýval perský koberec, po obou stranách "haly" stály prosezené a otlučené pohovky. Okna vedla do temné uličky. Vzduch uvnitř zhoustl zápachem kouře ze silného tabáku džuárí, který místní lidé pěstovali. Jakožto herna fungovala místnost za recepcí. Za Binúovou nevšímavou sestrou visel závoj kouře jako opravdová jevištní kulisa.

Podsaditá žena se opírala o pult. Když Friday sestupoval ze schodů, ani nezvedla oči od filmového časopisu. Tohle se Fridaymu na tomhle místě líbilo: každému je všechno putna.

Hala byla prázdná. Ulice také. Friday se opřel o zeď a čekal.

S třiapadesátiletým kapitánem Nazirem se Friday dosud nesetkal; ministr pro jadernou energii Šankar ho znal a hodně mu důvěřoval. Friday nedůvěřoval nikomu, ani Šankarovi. Avšak předchozí rozsáhlá špionážní činnost kapitána Nazira, nejprve za liniemi v Pákistánu v šedesátých letech, později v indické armádě a nyní v Národní bezpečnostní gardě, napovídala, že by si oba mohli při spolupráci dobře rozumět.

Pokud by ovšem mezi Národní bezpečnostní gardou a Speciálními pohraničními silami neexistoval problém: to byla první věc, kterou chtěl Friday projednat s Nazirem dřív, než budou hovořit o operaci skupiny Striker, pátrání po

pákistánských nukleárních raketách. Friday neměl nic proti tomu, jít do citlivé akce ve prospěch černých koček, i když by tenhle útvar neměl plnou důvěru a podporu vlády. K výzvědné činnosti patří, že akce se provádějí bez schválení vládou. Držel by se však zpátky, kdyby Komando černých koček a Speciální pohraniční síly byly spolu ve válce, kdyby se obě skupiny pokoušely dělat si navzájem naschvály. Ten vylučovací zápas po výbuchu na tržišti, vyřazení Národní bezpečnostní gardy, zatím nenasvědčoval, že tomu tak je. Friday však chtěl mít jistotu.

Kapitán Nazir dorazil přesně na čas. Šel volným krokem, zdánlivě bez určitého cíle, a kouřil džuárí. To bylo chytré. Důstojník pocházel z Dillí, nekouřil však žádnou z měkkých značek, oblíbených v hlavním městě. Místní cigareta mu pomůže splynout s okolím.

Měl na sobě obyčejné šedé tričko, volné kalhoty barvy khaki, na nohou boty Nike. Měřil asi sto šedesát osm centimetrů, měl krátké černé vlasy a přes čelo se mu táhla jizva. Pleť měl hladkou a tmavou. Vypadal přesně jako na fotografii, kterou Friday viděl.

I Ron Friday očividně vypadal tak jako na fotografiích. Kapitán Nazir se představováním neobtěžoval. Jména si neřeknou. Na tržišti stále ještě pracovali lidé od Speciálních pohraničních sil. Třeba tu rozmístili elek-

tronická sledovací zařízení vedeni snahou atentátníky chytit, a pokud to skutečně udělali, někdo by je mohl odposlouchávat.

Důstojník jen podal Fridaymu ruku. "Pojďte se mnou," vyzval ho tichým, drsným hlasem.

Oba šli dál směrem, kterým původně mířil kapitán Nazir, pryč od hlavní ulice Šérvání. Ulice, kde se nacházel hostinec, byla spíš jen úzká postranní ulička, po obou stranách se ztemnělými obchody; prodávaly se tu věci, které se obvykle na tržiště nedostaly, jako jízdní kola, pánské oděvy a různé drobné domácí potřeby. Ulička končila vysokou cihlovou zdí asi tři sta metrů vpředu.

Nazir potáhl z již téměř dokouřené cigarety. "Ministr má o vás vysoké mínění."

"Díky." Friday se zadíval k zemi a tiše řekl: "Povězte mi jednu věc: co se dneska na tom tržišti vlastně stalo?"

"Tím si právě nejsem jistý."

"A řekl byste mi to, kdybyste to věděl?"

"Tím si taky nejsem jistý," přiznal Nazir.

"Proč vyšetřování prováděly Speciální pohraniční síly a ne vaši lidé?"

Nazir se zastavil. Zpod trička vytáhl krabičku cigaret a jednu si připálil od té, kterou kouřil. Ve světle jejího ohníčku se zadíval na Fridayho.

"Na to odpověď neznám," odpověděl a pokračoval v chůzi.

"Dovolte, abych vám trochu naznačil směr. Mají ve Šrínagaru Speciální pohraniční síly vyhrazenou jurisdikci nad církevními cíli?"

"Ne."

"Ale jejich lidé tam byli, a vaši ne," opakoval Friday.

"Ano," odtušil Nazir.

Začínalo to být frustrující. Friday se zastavil a uchopil Nazira za paži. Důstojník nijak nereagoval.

"Než půjdu na sever a budu riskovat život, potřebuju vědět, jestli z vaší organizace neunikají informace," řekl Friday.

"Proč myslíte, že unikají?"

"Protože tam z Komanda černých koček nikdo nebyl," odpověděl Friday. "Z jakého jiného důvodu by vás z vyšetřování vyloučili, když ne kvůli utajení?"

"Aby nás ponížili," odtušil Nazir. "Ke střetům mezi výzvědnými služ-

bami dochází i u vás; jedna druhé hází klacky pod nohy, a kolikrát v tom zajdou hodně daleko, třebaže máte společné cíle."

O tom není sporu, pomyslel si Friday; on sám nedávno zabil agenta CIA.

,Je pravda, že v poslední době Speciální pohraniční síly o své činnosti mlčí, a my zase mlčíme o té své," pokračoval Nazir. "Obě uskupení mají v Dillí

své spojence a nakonec se stejně všechny zpravodajské poznatky, které shromáždíme, do systému přenesou a využijí."

"A jsou z toho jatka," podotkl Friday.

"Ano, jatka," přitakal uznale Nazir. "Ten výraz se mi zamlouvá. Moc se mi zamlouvá."

"To jsem rád," poznamenal Friday. "Teď mi povězte něco, co se bude zamlouvat mně: například proč bychom se měli vydávat do rukou výzvědné organizace, která může vystavovat naše životy nebezpečí proto, aby si vylepšila svou pozici u Dillí?"

"Tohle si myslíte?"

"Nevím. Přesvědčte mě o opaku."

"Víte něco o hinduismu?"

"Znám základní věci," odtušil Friday. Neměl nejmenší tušení, proč právě tahle otázka padla.

"Víte, že pro naši víru název hinduismu!, vůbec nepoužíváme? Ten název si vymysleli na Západě."

"To jsem nevěděl," přiznal Friday.

"Máme bezpočet sekt a kast, a ty všechny mají svá vlastní jména a různé názory na védy, svaté spisy," řekl Nazir. "Největším problémem, který máme jakožto národ, je, že své frakcionářství zanášíme do vlády; každý si hájí své vlastní ministerstvo nebo poslanecké místo, jako kdyby vyznával nějakou svou osobní víru. A děje se tak bez toho, že bychom uvážili, jak to působí na celek. Také na tom nesu vinu. Mým ‚bohem', jestli to tak chcete chápat, je ten, kdo mi pomůže určité věci vykonat. A není to nutně ten, kdo Indii nejvíc prospěje." Nazir potáhl z cigarety. "Tragédie je v tom, že tomu celku nyní hrozí zničení, a my stále netáhneme za jeden provaz. Potřebujeme víc informací o pákistánské jaderné hrozbě. Nemůžeme se tam vydat a ty informace získat sami, aniž bychom spustili právě to, čemu se snažíme vyhnout - vzájemné napadení jadernými zbraněmi. Vy a vaše skupina jste jediní, kdo nám

může pomoci." Nazir hleděl na Fridayho skrz proužky kouře vinoucí se vzduchem. "Pokud jste stále ještě ochoten se tohohle úkolu ujmout, budu pro vás hlavní osobou. Vydám se do terénu tak daleko, jak to půjde - přispěju mapami, tajnými informacemi a průzkumem území. Ministr a já se postaráme, aby do vaší činnosti nikdo rušivě nezasahoval. Neví, kdo jsou ti lidé, kteří přicházejí z Washingtonu, ale vás si nesmírně váží, považuje vás za člena ‚své' sekty. To je víc než jen pouhá pocta; znamená to, že se na něj při své budoucí činnosti budete moci odvolávat. Pro něj jsou členové jeho týmu na prvním místě. Musíme si však obstarat informace, které potřebujeme jako záruku pro budoucí činnost týmu. Ale i tak budou Američané ve hře, a já tu jsem proto, abych měl jistotu, že půjdete s nimi. Doufám, že v tomto smyslu budu moci ministra informovat."

Friday nedůvěřoval nikomu, kdo prohlašoval, že prospěch týmu klade výš než svůj vlastní. Ministr, který provádí utajenou operaci s Černými kočkami, se snaží posílit vlastní svazky s výzvědnou komunitou a vybudovat si mocenskou pozici. Když může dnes špehovat Pákistánce, zítra může špehovat Speciální pohraniční síly nebo premiéra.

To, že nějaký politik má osobní ambice, Fridayho nijak nepohoršovalo ani neznepokojovalo. Ze slov kapitána Nazira však rozpoznával, jaká je skutečnost. Ministr Šankar chce, aby Friday pracoval společně se Strikerem, protože chce mít jistotu, že Američané budou jednat ve prospěch Indie a ne pouze Washingtonu. A kdyby se Friday tohoto úkolu opravdu ujal, bude mít v indické vládě vysoce ceněného spojence.

Oba došli k cihlové zdi na konci uličky a Nazir si zapálil další cigaretu, potom se otočil a vydal se zpátky k hostinci. Hleděl do země. Vše, co měl na srdci, již zřejmě řekl. Nyní byla řada na Fridaym.

"Pořád ještě jste mě nepřesvědčil, že z vaší organizace neunikají informace," poznamenal Friday. "Jak můžu vědět, že se neocitneme po krk v

konfliktu s Pákistánci?"

"Možná že ocitnete," připustil Nazir. "Právě proto do hor nemůžeme my. A pokud jde o únik informací - každého od Černých koček dobře znám. V minulosti se nikdo z nás neprozradil. Žádné další záruky vám poskytnout nemůžu." Nazir se poprvé usmál. Je dokonce možné, že něco z toho Pákistáncům pustil někdo z Washingtonu. V naší profesi vždycky existuje nebezpečí, jedinou otázkou je, jestli výsledek stojí za

podstoupené riziko. My věříme, že ano; stojí za to nám - a vám rovněž."

Tohle znělo jako úvodní lekce, kterou ke svému áśramu, spolku přívrženců, přednesl nějaký guru. Ale něco takového musel Friday nakonec očekávat.

"Tak dobrá," prohlásil. Jdu do toho - pod jednou podmínkou."

"A ta je...?"

"Chci vědět víc o tom dnešním útoku. Něco mi na něm nesedí."

"Můžete mi říct přesně, co vám dělá starosti?"

"To, že útočník odpálil dvě jednotlivé nálože, aby zničil policejní stanici i chrám. Nebyl pro to žádný důvod, totéž by dokázala jediná velká nálož. A i uložit ji by bylo snazší."

Nazir přikývl. "To mi vrtá hlavou také. No, dobrá, pokusím se něco zjistit, a až se zase sejdeme - to bude zítra kolem poledne -, dám vám vědět. Můžeme se sejít zde a poobědvat. Přinesu materiály, které vašemu týmu předám."

"Dobrá."

Mezitím došli k hostinci. Friday pohlédl na kapitána.

Ještě jednu otázku," řekl.

"Samozřejmě."

"Proč jste mi nenabídl cigaretu?"

"Protože nekouříte."

"To vám řekl ministr?"

"Ne."

"Takže jste si mě prověřoval," poznamenal Friday. "Vyptával jste se lidí, se kterými jsem pracoval, na mé zvyky a případné slabostí."

"To je pravda," přiznal Nazir.

"Takže ministrovu úsudku ohledně toho, jestli mám být přijat do party, jste tak docela nevěřil," prohlásil důrazně Friday.

Nazir se opět usmál. "Říkal jsem, že dobře znám každého mezi Černými kočkami; ministr do mého komanda nepatří."

"Chápu," odtušil Friday. "Ale stejně tady vidím jakousi hloupou nesrovnalost. Mluvil jste se mnou o sobě, svých metodách a o tom, komu důvěřujete. A to by profesionál neměl dělat."

"Máte pravdu," odtušil lhostejným tónem Nazir. "Ale jak můžete

vědět, že jsem si nezkoušel, jestli si všimnete, jak se chovám?" Podal Fridaymu ruku. "Dobrou noc."

"Dobrou noc." Friday potřásl Nazirovi rukou; cítil nával zmatku i jistou stopu pochybností.

Příslušník Komanda černých koček se obrátil a vykročil do noci; za ním se táhl hustý oblak kouře.

17 KAPITOLA

Alconbury, Velká Británie středa, 19.10

Obrovitá C-130 dosedla na letiště Královského vojenského letectva v Alconbury; Mike Rodgers v té chvíli prohlížel soubory, které Bob Herbert poslal elektronickou poštou z Operačního centra. Při vzletu se zdálo, že letoun má co dělat, aby se dostal do vzduchu, dotek podvozku pri přistání byl naopak sotva znatelný, možná proto, že stroj se během letu přes Atlantik

otřásal tak, že když konečně přistál, Rodgers to ani nezaznamenal. Velmi dobře si naopak uvědomil, když se zastavily motory. Vibrace letounu ustaly, on se ale chvěl dál. Po více než šesti hodinách letu si pripadal, jako když mu tělem od chodidel až do vlasů probíhá elektrický proud. Ze zkušenosti věděl, že ten pocit po takových třiceti či čtyřiceti minutách zmizí. Potom ovšem bude skupina Striker zase ve vzduchu a všechno začne znovu. Celé to připomínalo jakýsi mikrokosmos vzestupů a pádů, k jakým dochází ve skutečném životě; jenže generál byl příliš zaujatý jinými věcmi, než aby přemýšlel právě o tomhle.

Tým vystoupil z letadla, zůstal však na letištní ploše. Na zemi se zdrží pouze asi hodinu, jen počkají, až připravené vysokozdvižné vozíky vyloží několik beden s náhradními součástkami.

Důstojníci britské Royal Air Force hovořili o Alconbury rovněž jako o RAF, jenže u nich ta zkratka znamenala Really American Field, "fakt americké letiště". Od konce druhé světové války sloužilo jako rušné jádro operací USAFE, amerických leteckých sil v Evropě. Nyní je to velké, moderní letiště vybavené radiotechnickým zabezpečením, opra-

várenskými dílnami a výzbrojí na nejvyšší technické úrovni. Jelikož každá základna, letiště i kasárenská budova potřebují nějakou přezdívku, Američané si pro tohle letiště vybrali "Al"; mnozí z příslušníků letectva si všude, kam zde přišli, pobrukovali písničku Paula Simona "Říkej mi Al". Britové nijak moc nechápali tuhle věčnou americkou posedlost přezdívkami pro všechno, počínaje prezidenty, přes kosmické lodě až po zbraně - Poctivý Abe, Přátelství 7, Stará Betsy. Mike Rodgers to však chápal; strach nahánějící nástroje a instituce se pak zdají méně strašidelné. A to zdání zahrnovalo představu jakési důvěrnosti, příbuzenství s věcí nebo s místem, pocit, že člověk, předmět i organizace si jsou jakýmsi způsobem rovni.

Je to velmi americké.

Příslušníci týmu Striker sestoupili po nakládací rampě na asfalt. Dva si zapálili cigarety a zůstali stát nedaleko fontánky, ostatní se protahovali, dělali dřepy s výskokem nebo si prostě lehli na záda na letištní plochu a dívali se vzhůru do modročerné oblohy. Brett August volal kamsi telefonem, umístěným kousek od skladiště; pravděpodobně telefonoval nějaké dívce, kterou v tomhle přístavu má. Možná se cestou zpátky odloučí od týmu a půjde ji navštívit. Plukovník si určitě užije čas nějak po svém. Tak to dělají všichni.

Mike Rodgers se šel projít sám. Zamířil k přídi letounu. Přes otevřenou letištní plochu se hnal vítr a přinášel s sebou dobře známé pachy letecké základny - zápach motorové nafty, mazacího oleje a gumy, spálené třením kol podvozků o asfalt. Jak slunce klesalo, asfalt chladl, smršťoval se a pachy jako by přitom ze sebe vypuzoval. Tyto tři pachy byly vždy přítomné na každém letišti, na které Rodgers zavítal. Budily v něm pocit domova. Chladný vzduch a pevná země byly něco nádherného,

Šel s rukama v kapsách, oči upřené na olejem znečištěný asfalt. Přemýšlel o údajích, které mu Herbert poslal. A také o samotném Ronu Fridaym. A rovněž o mnoha dalších Ronech Fridayích, se kterými již po celá desetiletí pracoval.

Rodgers vždy považoval za problematičtější ty akce, do nichž byly vedle jeho vlády zapojeny ještě jiné vlády a instituce. Informace dodané operativci z terénu nebyly vždy skutečně informativní; někdy byly chybné - buď vinou náhody, neschopnosti, nebo dokonce šlo o úmysl. Rozpoznat tohle s jistotou se dalo pouze účastí na akci; jenže potom

špatné informace nebo závěry vyvozené z neúplných údajů už mohly zavinit smrt lidí.

Další Rodgersův problém, týkající se akcí, do kterých je zapojeno více uskupení, byla otázka příslušné pravomoci a skládání účtů z těchto akcí. Operativci se v nejednom ohledu chovají jako kluci: rádi si hrají venku a nemají chuť poslechnout cizí "rodiče". Ron Friday může být dobrý a zodpovědný agent, ale na prvním místě podléhá vedení Národního bezpečnostního úřadu a pravděpodobně je povinován i komusi v indické vládě, kdo mu poskytuje podporu.

Vyhovět jejich požadavkům, dosáhnout cílů, které mu stanovili, je pro něj přednější než přispět Rodgersovi, který operaci řídí. V ideálním případě budou jejich cíle zcela totožné a k žádnému sporu nedojde. To se však stává zřídka. Někdy jde dokonce o něco horšího: operativci nebo důstojníci jsou do akce zapojeni právě proto, aby selhali, aby způsobili potíže skupině, která může třeba usilovat o přízeň prezidenta nebo některého světového vůdce či o poskytnutí určitých fondů.

V situaci, kdy už skupina je obklopena nepřejícníky, si Mike Rodgers nepřál nabýt dojmu, že se nemůže spolehnout na své vlastní lidi. Zvlášť tehdy, když jsou ohroženy životy členů Strikeru.

S Ronem Fridaym ani s důstojníkem Komanda černých koček kapitánem Nazirem, se kterými se mají spojit, se Rodgers samozřejmě nikdy nesetkal; může ale udělat to co vždycky: otipovat si je, až se s nimi sejde. Obvykle dovedl hned správně vyhodnotit, jestli určitým lidem může důvěřovat nebo ne.

To, co mu nyní leželo v hlavě nejvíc, nemělo s Fridaym co dělat; mělo to co dělat s explozí ve Šrínagaru. Zvlášť s tím posledním telefonátem z domácího telefonu do polního.

Některé země používají mobilní telefony ke shromažďování informací nebo ke špionáži. Nejde pouze o sledování hovorů, nýbrž o využití samotných přístrojů. Elektronika nevyvolává u letištních bezpečnostních sil poplach. Používá ji většina vládních činitelů, vojenský personál i obchodníci, a ti všichni se již dostali i ke způsobům propojení a k čipům, jakých je zapotřebí k sabotážím. Mobilní telefony se také dobře hodí k zabíjení. Klínek C-4, vtlačený do systému přístroje, stačí, aby cíli útoku, když se ohlásí, urazil půlku hlavy.

Rodgers si zvlášť dobře vzpomínal na událost, k níž došlo v bývalé portugalské kolonii Timor. Událost vykazovala některé podobnosti se situací, před kterou nyní stojí on. O incidentu se dočetl ve zprávě australské armády, když v roce 1999 pobýval na ostrově Melville jako pozorovatel námořních manévrů v Timorském moři. Indonéská armáda, která na Timor vpadla, věnovala chudým civilistům ve Východním Timoru mobilní telefony jako akt dobré vůle. Civilistům bylo dovoleno využívat při volání indonéskou mobilní spojovací službu; telefony však nebyly pouhé telefony, nýbrž vysílací a přijímací radiostanice. Civilisté s přístupem k uskupením lidí oddaných uvězněnému vůdci Xananu Gusmaovi tak nutně fungovali jako špioni, kteří odposlouchávali, co nacionalisté chystají. Rodgers se jen tak ze zvědavosti zeptal kolegy z australského Oddělení obranné strategie, jestli ty přístroje vyvinuli sami Indonésané. Australan odpověděl, že ne. Tahle technika pocházela z Moskvy. A Rusové jsou významní dodavatelé techniky i pro Indii.

Pro Rodgerse bylo důležitým poznatkem to, že se funkce odposlechu aktivovala signály vysílanými z indonéského postavení v Baukau. Signály byly vyslány poté, co z hovorů vyšlo najevo, že se ta která osoba bude nacházet na nějakém strategicky zajímavém místě.

Rodgers se mohl jen dohadovat, jestli ten domácí telefon nějakým způsobem vyslal do polního telefonu signál k odpálení oněch dalších dvou nálož. Načasování však bylo až příliš těsné, než aby se jednalo o souhru náhod. A to, že signály pokračovaly v tak pravidelných intervalech dál, napovídá, že teroristům je někdo na stopě.

A víc než napovídá, hergot, uvažoval Rodgers. A čím víc o tom uvažoval, tím silněji si uvědomoval, že jim může pod rukama klíčit nějaká hodně ošklivá záležitost. Elitní myslitelé v Pentagonu z útvaru s nevinným názvem Oddělení teoretických účinků tomuto jevu říkali "výpočty pomocí parowaru". V tomhle byl Rodgers dost dobrý již v době, kdy tomu v Pentagonu ještě říkali "dominové uvažování".

Musí si o tom s Herbertem promluvit.

Přivolal Išiho Hondu. Spojař ležel na asfaltu, vedle sebe TAC-SAT. Přiběhl s přístrojem k Rodgersovi. Rodgers mu poděkoval, přisedl na bobek a Bobu

Herbertovi zavolal. Na uši si dal sluchátka, aby v řevu přistávajících a vzlétajících proudových letounů dobře slyšel.

Herbert se ohlásil okamžitě.

"Bobe, tady Mike Rodgers."

"Rád vás slyším. Jste na Alu?"

"Zrovna jsme přistáli. Poslyšte, Bobe, přemýšlel jsem o těch posledních údajích, co jste mi poslal. Mám dojem, že někdo chce na ty atentátníky ze Šrínagaru hodit falešné obvinění, možná někdo zevnitř."

"Mám ten samý pocit," přiznal Herbert. "Zvlášť proto, že se nám podařilo zjistit místo, odkud šly ty hovory z polního telefonu do domácího; je to nějaká rolnická usedlost v Kargilu. Uvědomili jsme Speciální pohraniční síly a ty poslaly místního policistu, aby se tam porozhlédl. Ten rolník odmítl vůbec něco říct, a nemohli najít jeho vnučku. Ron a tamten chlápek od Speciálních pohraničních sil tam hned ráno půjdou a zkusí z něj dostat víc."

"Něco mi na tom pořád smrdí," prohlásil Rodgers.

"Mně taky," odtušil Herbert. "A je tu ještě další věc. Dcera a zeť toho rolníka patřili k hnutí odporu a zahynuli v boji proti Pákistáncům, když tam vpadli."

"Takže ten rolník měl určitě důvod, aby se zapojil do spiknutí proti Domobraně svobodného Kašmíru," mínil Rodgers.

"Teoreticky ano," souhlasil Herbert. "Teď pátráme po tom, jestli nějaké spiknutí vůbec existuje a jestli se mohlo týkat místní okrskové policejní stanice, kde měli ten domácí telefon. Matt Stoll se dostal do jejich osobních spisů a moji lidé prověřují minulost každého z tamních policistů. Potřebujeme zjistit, jestli některý z nich není napojený na protiteroristické skupiny."

"Uvědomujete si, Bobe, že jestli objevíte souvislost mezi policií a tou pákistánskou buňkou, můžeme se nachomýtnout k nevídanému mezinárodnímu incidentu?"

"Nerozumím vám. Jen proto, že o tom útoku možná věděli a rozhodli se nezabránit mu -"

"Myslím, že toho může být víc než jen tohle," přerušil ho Rodgers. "Došlo ke třem jednotlivým útokům. Jen jeden z nich připomíná metody, používané Domobranou svobodného Kašmíru - bomba na policejní stanici."

"Moment," zarazil ho Herbert. "Tohle je už trochu velká spekulace.

Říkáte, že policie mohla ten útok naplánovat sama? Že Indové zaútočili na svůj vlastní chrám -"

"Aby časově zapadl do útoku Domobrany svobodného Kašmíru, ano," dopověděl Rodgers.

Jenže do takové operace by se musel zapojit někdo důležitější než kašmírská policie," namítl Herbert. "Zvlášť když po té buňce pátrá a má v úmyslu ji zajmout, o což tady očividně jde."

"To vím," opáčil Rodgers. "A není možné, že přece jen nějaké přispění má? Nějaké uskupení, které je v tom zaangažované trochu víc, než je obvyklé?"

"Speciální pohraniční síly," poznamenal Herbert.

"A proč ne? To by mohlo být důvodem, proč potřebovaly mít bazar uzavřený a Černé kočky držet mimo."

Herbert okamžik uvažoval. "Možné to je," souhlasil. "Ale také je možné, že spekulujeme víc, než je zdrávo."

"Líp než zůstat pozadu," odrazil ho Rodgers.

"No, vzdávám to. Podívejte, počkáme, s čím ráno přijdou Ron Friday a ten jeho parťák. Uvědomím Paula a vám dám vědět, až budeme mít něco dalšího."

"Jistě. Ale když už sami tak přeháníme, tak teda půjdeme o krok napřed."

"No dobrá," souhlasil opatrně Herbert.

"Striker jde do Pákistánu hledat nukleární zbraně," pokračoval Rodgers. "Co když jich najdeme málo, nebo dokonce vůbec žádné? Předpokládejme, že indická vláda schválila ten útok ve Šrínagaru proto, aby své obyvatelstvo vyprovokovala k boji. Boji, ve kterém Pákistán asi nemůže vyhrát."

"Myslíte, že odpoví jaderným úderem?" zeptal se Herbert.

"A proč ne?"

"Svět by to nestrpěl!" prohlásil Herbert.

"A co by mohl dělat? Jít do války proti Indii? Odpálit střely na Dillí? Nebo uvalit sankce? Jakého druhu? S jakým cílem? A co se stane, když statisíce Indů začnou hladovět a umírat? Bobe, my se tu nebavíme o Iráku nebo Severní Koreji. Mluvíme o miliardě lidí se čtvrtou největší armádou na světě. O skoro miliardě hinduistů, kteří se bojí, že se stanou obětí muslimské svaté války."

"Miku, s jaderným úderem na Pákistán se nesmíří žádná země na světě," prohlásil Herbert. "Tečka."

"Otázka nezní, jestli se smíří," opáčil Rodgers. "Otázka zní, jak zareagujete, když se to stane. Co bychom dokázali osamoceni?"

"Osamoceni?"

"Víceméně," odtušil Rodgers. "Vsadím se, že Moskva ani Peking by nijak nahlas neprotestovaly, to za prvé. Když na Pákistán odpálí jaderné rakety Indie, Moskva bude moci bez rozpaků rozmlátit omezeným jaderným útokem kteroukoli z republik. Už žádné dlouhé války v Afghánistánu nebo v Čečensku. A Čína by pravděpodobně příliš hlasitě neprotestovala už proto, že by jí to poskytlo precedens, aby se pustila do Tchajwanu."

"To by neudělala," prohlásil Herbert. "To je šílenost."

"Ne, to je přežití," opáčil Rodgers. "Izrael má hotový plán jaderného úderu pro případ spojeného arabského útoku. A ten plán by byl použit, to přece víte. Co když podobný plán má taky Indie? A dodal bych, že k němu i stejné, a hodně pádné ospravedlnění. Náboženská perzekuce."

Na to Herbert neřekl nic.

"Bobe, já jen říkám, že tohle je jako příběh o Jackovi, co stavěl po kouskách ten svůj domek. Jedna maličkost vede k další maličkosti, a ta zase k další. Možná že je všechno jinak, ale ani tak to není nic dobrého."

"Ne, nic dobrého to není," souhlasil Herbert. "Pořád si ale myslím, že to moc přeháníme. Ale hned jak se něco dozvíme, ozvu se vám. Zatím mám jen jediný návrh."

Jaký?"

"Až poletíte do Indie, pořádně se vyspěte. Tak či onak to budete potřebovat."

13 KAPITOLA

Kargil, Kašmír čtvrtek, O6. 45

Rona Fridayho popudilo, že výzva nepřišla od Hanka Lewise. Přišla od kapitána Nazira. Pro Fridayho to znamenalo, že v této fázi operace podléhá Dillí a ne Washingtonu. Byl to náznak, že ho Černé kočky budou ostře sledovat. Indická vláda si možná nepřeje, aby o tom, co případně zjistí, mluvil s Národním bezpečnostním úřadem nebo s někým jiným. Přinejmenším ne dřív, než operaci zahájí.

Společně s Nazirem se má vydat na jakousi slepičí farmu někde v podhůří v Kargilu. Nějaký zpravodajský důstojník z Operačního centra zřejmě objevil možnou spojitost mezi tím místem a bombovým útokem na tržišti. Operační centrum ani Hanku Lewisovi, ani lidem určeným pro styk s Černými kočkami nesdělilo, proč se domnívá, že by ta slepičí farma mohla být významná nebo jakého druhu by ten význam mohl být. Prohlásilo jen, že událost na tržišti je "atypická" a že teroristy je třeba zajmout živé. Pro Fridayho to v překladu znamenalo: "Nejsme si jistí, jestli tohle udělali teroristé, a potřebujeme si s nimi promluvit."

Na farmu letěli rychlým vrtulníkem Kamov Ka-25 s dobrými manévrovacími

schopnostmi. Řídil kapitán Nazir. Kompaktní, nebesky modrý vrtulník byl jeden z více než dvou desítek Ka-25, které Indie koupila od Ruska, když se zhroutil Sovětský svaz a ruská armáda začala snižovat náklady. Fridayho nepřekvapovalo, že letí vojenským strojem. Černý vrtulník Národní bezpečnostní gardy by se ve vzduchu příliš vyjímal. Zde panoval rušný provoz, obloha byla plná letounů indické armády,

takže ironií bylo, že vzít si vojenský stroj byl ten nejlepší způsob, jak zůstat neviditelný pro pákistánská radary.

Letěli na sever ve výšce přibližně šedesáti pěti metrů a přitom kopírovali stále členitější a příkřejší terén. Nezvykle nízký let vyvolával neklid mezi ovcemi a koňmi a vrtulník provázely kletby jejich majitelů; Nazir proto Fridaymu do sluchátek v přilbě vysvětloval, že je to takhle nutné. Stroj se jen stěží prodírá vzdušnými proudy, zvlášť časně ráno. Jak slunce stoupá, vrstvy vzduchu v menší výšce se prohřívají, bouřlivě se mísí s ledovým vzduchem proudícím dolů z hor, a ve výškách mezi sto padesáti a šesti sty padesáti metry tak vytvářejí velmi nebezpečné oblasti, kde je navigace nesmírně obtížná. Fridayho naopak znepokojovala myšlenka, že jejich Ka-25 by bez problémů sestřelil i osamělý Pákistánec s přenosnou protiletadlovou raketou. Doufal, že informace Operačního centra, at už jsou jakékoli, nepatří do kategorie, jimž se mezi zpravodajci říká "TOP" - "takticky odvádějící pozornost", to jest lži, které se pouštějí ven se záměrem takovým klamným manévrem postup pronásledovatelů zpomalit nebo je naopak vykouřit z doupěte a pak zlikvidovat.

K farmě dorazili bez nehody. Než Nazir přistál, přeletěl hodně nízko nad malou stodolou a domkem, postaveným ze dřeva a kamene; zevnitř vyšel starý rolník podívat se, co se děje. V jeho tváři byl znát údiv; zaclonil si oči a zadíval se vzhůru na vrtulník. Nazir se snesl ještě níž, těsně nad hřeben střechy.

"Co myslíte - je tam sám?" zeptal se Fridayho.

"Nejspíš ano." Rukojmí, zadržovaní teprve krátkou dobu, bývají silně rozrušení, až zpanikaření. Touží dostat se k někomu, kdo by je mohl ochránit. A když jsou v ohrožení ještě další rukojmí, včetně blízkých rodinných příslušníků, je prvním nepotlačitelným projevem pud sebezáchovy. Rukojmí zadržovaní již delší dobu se obvykle chovají přesně opačně. Svým způsobem si na své věznitele navyknou a chovají se velmi odměřeně, často až téměř nesmiřitelně. Člověk dole se nechoval ani tak, ani onak.

Nazir se s vrtulníkem ještě chvíli vznášel na místě a potom se snesl na nedaleké pole. Po čtyřiceti minutách hluku během letu bylo příjemné slyšet jen vítr. I samotný vánek je cestou k domku příjemně chladil. Nazir měl v pouzdře na boku osmatřicítku, Friday měl v pravé kapse

větrovky derringera, v levé pak vystřelovací nůž. Dvaadvacítka nemá nijak zvláštní průbojnost, ale útočník se jí dá v případě potřeby snadno aspoň oslepit.

Rolník čekal, až k němu dojdou. Friday odhadoval jeho věk na asi šedesát pět let. Muž byl malé postavy, s pokleslými rameny a očima jako štěrbinky. Jeho rysy vzdáleně připomínaly mongolské předky. Něco takového nebylo v kraji pod Himálajem nijak neobvyklé. Tímto územím po desítky tisíc let procházeli nomádi patřící k mnoha asijským rasám a udělali z něj jeden z nejopravdovějších tavicích kotlů na světě. Smutnou ironií nynějšího konfliktu bylo, že mnozí z bojovníků, stojících proti sobě, jsou stejné krve.

Zastavili se několik kroků před rolníkem. Jeho tmavé, podezřívavé oči je přejely od hlavy k patě. Za domkem stála stodola. Slepice, vyplašené přeletem vrtulníku, stále ještě kdákaly jedna přes druhou.

"Dobré jitro," pozdravil Nazir.

Rolník odpověděl hlubokou úklonou hlavy.

"Vy jste Apu Kumar?"

Rolník opět pokývl. Tentokrát bylo pokývnutí méně sebejisté a jeho oči

přeběhly z Nazira na Fridayho.
"Bydlí tu ještě někdo?" vyptával se dál Nazir.
"Moje vnučka."
"Nikdo jiný?"
Kumar zavrtěl hlavou.
"Je tu vnučka s vámi?"
Rolník opět zavrtěl hlavou. Maličko přešlápl. Výraz tváře naznačoval, že má strach, pohyby jeho těla navíc prozrazovaly, že je také vnitřně napjatý a obezřelý. Cosi skrývá. Možná něco, co se týká jeho vnučky.
"Kde je?" dotíral Nazir.
"Pryč. Vyřizuje pochůzky."
"Aha. Nevadí, když se tu porozhlédneme?"
"Můžu se zeptat, co hledáte?"
"To nevím," přiznal Nazir.
"No, tak hledejte," odtušil Apu. "Ale dejte pozor, ať mi neplašíte slepice, už jste je dost vyděsili tím vaším strojem," dodal a opovržlivým gestem ukázal na vrtulník.
Nazir přikývl a otočil se. Friday váhal.
"Co je?" zeptal se ho Nazir.
Friday stále hleděl na rolníka. "Vnučka je jedna z nich, co?"
Apu se ani nepohnul. Neřekl: "Vnučka je jedna z koho?" Neřekl nic. To Fridaymu mnohé napovědělo.
Vykročil k němu. Apu začal couvat; Friday zvedl ruce hřbety nahoru. V pravé dlani, kam rolník neviděl, měl derringera. Pozoroval rolníka a současně i dveře a okna domku. Nemohl si být jistý, že uvnitř nikdo není nebo že se tam Apu nepokusí dostat třeba k pistoli, sekyře nebo k nějaké jiné zbrani.
"Pane Kumare, nic se neděje," pronesl pomalu, tiše. "Nic vám neudělám. Vůbec nic."
Apu zpomalil, potom se zastavil. Friday zůstal stát také.
"Tak, prima," řekl. Ruce spustil a zastrčil je do kapes. Derringer mířil na Apua. "Chci vám položit jednu otázku, ale je důležitá. Rozumíte?"
Apu přikývl.
"Potřebuju vědět, jestli s námi nechcete mluvit proto, že vy a vaše vnučka podporujete teroristy, nebo proto, že ti ji drží jako rukojmí."
Apu zaváhal.
"Pane Kumare, včera byli ve Šrínagaru zabiti lidé, když tam vybuchla bomba," ozval se kapitán Nazir. "Policisté, poutníci, kteří byli na cestě do Pahalgamu, a věřící v chrámu. Měla v tom vaše vnučka prsty, nebo ne?"
"Ne!" vykřikl Apu a jeho výkřik se mísil s pláčem. "My je nepodporujeme. Donutili ji jít s nimi! Odešli včera. Přikázali mi, abych mlčel, nebo ji prý zabijí. Jak se jí daří? Jak je mé vnučce?"
"To nevíme," odpověděl Nazir. "Ale chceme ji najít a pomoci jí. Vrátili se sem ještě po té explozi?"
"Ne. Jeden tu zůstal, ostatní odešli. Někam telefonoval a přihlásil se k tomu útoku. Slyšel jsem ho. Potom ale asi v pět hodin najednou odjel."
"Najednou?" opakoval Nazir.
"Telefonoval ještě s někým, a když skončil, vypadal hodně rozčileně," odpověděl Apu.
Jako kdyby se něco pokazilo?" zeptal se Friday. Tím by se s určitostí potvrdila domněnka Operačního centra.
"Nevím... snad. Obyčejně byl klidný, někdy dokonce vtipkoval. Pak už ale ne. Možná že se přece jen něco stalo."
"Kdybyste šel s námi do Šrínagaru, poznal byste ty lidi?" zajímal se Nazir.
Apu přikývl.
Friday se dotkl Nazirovy paže. "Na to možná nebudeme mít čas," upozornil ho. At už se děje cokoli, odehrává se to hodně rychle. "Pane Kumare, ti vaši návštěvníci byli Pákistánci?"

"Ano."
"Kolik jich bylo a jak dlouho se tu zdržovali?" vyptával se dál Friday.
"Bylo jich pět a zůstali zde pět měsíců."
"Slyšel jste některá jejich jména?" otázal se Nazir.
"Ano; slyšel jsem ‚5arab', ale žádná příjmení."
"Nechali vás někdy samotného?" zeptal se Friday.
"Jen v naší ložnici. Jeden vždycky venku hlídal."
"Zacházeli s vámi špatně?"
Apu zavrtěl hlavou. Připomínal boxera zasypávaného direkty. Při vyšetřování to ale jinak nejde. Jakmile se protivník odkryje, vyšetřovatel musí mezery v krytu využít. Friday se ohlédl na kamennou stodolu.
"Kdo se staral o slepice?"
"Ráno já a Nanda - to je vnučka - pozdě odpoledne."
"A Pákistánci byli při tom s vámi?" zeptal se Nazir.
"Ano."
"Jak se vejce od vás dostávala na trh?" zajímal se Friday.
"Vozili je tam ti Pákistánci."
Tím se vysvětlovalo, jak si teroristé vytipovali a obhlédli svůj cíl, aniž si jich někdo povšiml. Nevysvětloval se tím však telefonický signál, který odtud vycházel.
"Měla vaše vnučka mobilní telefon, pane Kumare?"
Apu zavrtěl hlavou.
"Co dělala, když neměla nic na práci?"
"Četla si a psala básně."
"To psala básně odjakživa?"
Apu odpověděl, že ne. Friday vytušil, že tu jde o něco důležitého.
"Máte některé ty básně?"
"Tam uvnitř," odpověděl Apu. "Často si je pro sebe pri práci recitovala."
Friday si už byl jistý svým podezřením. Vyměnil si s Nazirem pohled. Požádali Apua, aby jim básně ukázal.
Odvedl je do domku. Když vcházeli dovnitř, Friday se obezřele rozhlížel kolem. Domek měl dvě ložnice, uvnitř však nebyl nikdo. Nebylo ani kam se tu ukrýt, stálo zde jen pár kusů nábytku - několik židlí a stůl. Páchlo to tam popelem a pižmem. Popel pocházel z kamen na dřevo, na kterých se také připravovalo jídlo. Pižmo zůstalo po návštěvnících.
Apu je vedl do ložnice; ze zásuvky nočního stolku vytáhl svazek papírů a podal je Nazirovi. Básničky byly krátké, napsané tužkou, a psalo se v nich o všem možném, o květinách, oblacích po dešti. Nazir si přečetl tu, která byla hned navrchu.

Pet dní prší, voda běží, tak zůstanou květy svěží. Do káry je všechny dám, lidem v městě rozprodám,

"Žádné hluboké myšlenky," poznamenal.
Friday na to neřekl nic; tím, co Nazir tvrdil, si nebyl tak jistý.
Kapitán se zběžně probíral dalšími básněmi. Zdálo se, že forma je u všech stejná, jejich rytmus odpovídal rytmu říkanky Šel Janeček na kopeček.
"Vraťte se ještě k té první," vyzval Friday Nazira.
Nazir vytáhl vrchní list.
"Pane Kumare, říkal jste, že Nanda si tyhle verše recitovala při práci?" zeptal se Friday.
"Ano."
‚Je politickou aktivistkou?"
‚Je vlastenka, netají se tím, a je oddaná svým rodičům. Moje dcera a zeť byli zabiti, když se vzepřeli Pákistáncům."
"No, a tady to máme," poznamenal Friday k Nazirovi.
"Nerozumím."

Friday Apua vyzval, aby zůstal v ložnici; Nazira odvedl ven před dům.

"Kapitáne, bylo tu pět Pákistánců; v té první básni je na prvním řádku slovo pět. Pákistánci tu zůstali - to slovo se tam vyskytuje také. Nanda píše cosi o káře, jezdící na tržiště. Pákistánci tam prodávali její vejce. Dejme tomu, že jí někdo dal mobilní telefon; a taky že linka byla aktivní a monitorovaná čtyřiadvacet hodin den co den. Říkal jste, že ty básně nemají hlubokou myšlenku. S tím nesouhlasím."

"Mohla dát důraz na slova, která pro kohosi představovala informace," dodal Nazir.

"Správně. Nemají Speciální pohraniční síly skupinu dobrovolníků, získaných mezi obyvatelstvem? Síť civilních agentů?"

"Ano, mají."

"Jak ten jejich systém funguje?"

"Agenti se nabírají v citlivých oblastech nebo oborech činnosti a jsou pravidelně kontaktováni, buď tam, kde pracují, nebo doma. Hlásí všechno, co se děje neobvyklého, případně předávají další informace, které shromáždili."

"Co když se některý operativec nedostaví na schůzku? Co když by se Nanda na tržišti neukázala?"

Nazir přikývl. "Chápu, co máte na mysli. Speciální pohraniční síly by se ji vydaly hledat."

"Přesně tak. Předpokládejme, že tuhle ženu, Nandu, Speciální pohraniční síly naverbovaly, možná když Pákistánci drželi Kargil, možná někdy potom. Jestli se na tržišti objevil s její károu někdo jiný, kontakt Speciálních pohraničních sil zřejmě poznals že něco není v pořádku, a zařídil, aby někdo uložil třeba ve stodole polní telefon, na takové místo, kde ho Nanda určitě najde."

"Ano, takhle už to začíná zapadat dohromady," souhlasil Nazir. "Tu ženu si drží Speciální pohraniční síly, aby jim dodávala informace o buňce, a pak se rozhodnou teroristy nechat provést atentát na policejní stanici. Současně ale připraví další výbuchy, aby Pákistánci mohli být obviněni, že napadají církevní cíle. Po útoku Speciální pohraniční síly místo uzavřou, aby odklidily veškeré důkazy, které by mohly odhalit spojitost mezi nimi a těmi dalšími explozemi."

"Ale to není ještě všechno," navázal Friday. "Teroristé si uvědomí, že na ně někdo něco nastrojil, a pravděpodobně se pokusí dostat do Pákistánu. Nandu vezmou s sebou pro případ, že budou potřebovat rukojmí."

"Spíš svědka," opáčil Nazir. "K tomu útoku se přece přihlásili, nejspíš ještě dřív, než se dozvěděli o skutečném rozsahu škod. Nanda ví, že za bombu v chrámu nenesou odpovědnost, oni ale potřebují, aby to také dosvědčila."

"To je dobrý postřeh," souhlasil Friday. "A jestli má ten mobilní telefon pořád ještě u sebe, může Speciálním pohraničním silám vysílat signály a ukázat jim, kde teroristy najít."

Nazir chvíli mlčel. Jestli tomu tak je, potom podle všeho ty teroristy ještě nemají. O tom bych se dozvěděl. A to znamená, že my musíme Speciální pohraniční síly předhonit, protože jestli ty teroristy popraví dřív, než se je podaří dopravit k výslechu, proti Pákistánu se obrátí téměř miliarda hinduistů. Dojde k válce, a bude to válka totální, svatá, při které budou Šivovy nozdry chrlit oheň."

"Šiva - ničitel," poznamenal Friday. Jaderná válka."

"Vyprovokovaná Speciálními pohraničními silami a jejich radikálními spojenci v kabinetu a v armádě, a to ještě dřív, než se Pákistán vyzbrojí natolik, aby mohl odpovědět," doplnil ho Nazir.

Friday se rozběhl ke Kamovu. "Spojím se s Operačním centrem, jestli tam třeba nevědí víc, než kolik toho říkají. Vezměte pana Kumara do vrtulníku, možná budeme potřebovat někoho, kdo by Nandu přesvědčil, že stojí na špatné straně."

Jak spěchal přes pole, napadlo ho ještě cosi dalšího. Ta myšlenka v něm vzbudila uspokojení a jako by mu dodala novou sílu.

Kapitán Nazir není tak chytrý, jak se tam v tom hostinci dělal.

20 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 20. 17

Národní úřad pro průzkum byl po většinu své existence nejméně známou vládní agenturou. Podnětem k jeho založení se stalo sestřelení špionážního letadla U-2, pilotovaného Garym Powersem, nad Sovětským svazem v květnu roku 1960. Prezident Eisenhower pověřil ministra obrany Thomase Gatese zřízením skupiny, která se bude zabývat využitím družic k fotografickému průzkumu. Tak by bylo méně pravděpodobné, že se Spojené státy dočkají další podobné blamáže, jakou utrpěly v důsledku incidentu s U-2.

Bílý dům, vojenské letectvo, ministerstvo obrany a CIA se od samého počátku vášnivě přely o to, komu svěřit řízení této instituce. Než byl úřad 25. srpna 1960 založen, bylo dohodnuto, že letectvo se postará o zařízení pro vypouštění špionážních družic, ministerstvo obrany vyvine technologii potřebnou pro jejich činnost a CIA se ujme interpretování zpravodajských poznatků. Téměř od samého začátku však bohužel docházelo ke konfliktům; jádrem sporů nebyly jen otázky rozpočtu a personálu, ale také požadavky jednotlivých armádních i civilních institucí na dodávání zpravodajských informací. Během následujících pěti let vznikly mezi Pentagonem a CIA vztahy tak napjaté, že si obě instituce přístup k informacím, přicházejícím od rodící se sítě družic, navzájem sabotovaly. V roce 1965 ministr obrany zakročil. Navrhl, aby družicový čas a zdroje přidělovala tříčlenná výkonná komise sestávající z ředitele CIA, náměstka ministra obrany a prezidentova poradce pro vědu. Komise sice spadala pod pravomoc ministra obrany, ale ten její

rozhodnutí nemohl zvrátit. Nové uspořádání boj o družicový čas poněkud zmírnilo, nepolevila však zuřivá rivalita mezi jednotlivými uskupeními soupeřícími o to, čemu se říkalo "výzvědný produkt". Nakonec se stále rozsáhlejší pravomoc při přidělování zdrojů musela předávat právě Národnímu úřadu pro průzkum.

Operace Národního úřadu pro průzkum byly prakticky od samého začátku rozděleny po celém území Spojených států; koordinací vedení se zabýval Letecký úřad pro vesmírné systémy se sídlem v Pentagonu, technické otázky mělo na starosti Letecké středisko pro vesmír a systémy střel se sídlem na letecké základně v Los Angeles. Výzvědné studie vypracovával Úřad CIA pro vývoj a inženýrství v Restonu ve Virginii, navádění družic Národního úřadu pro průzkum na oběžné dráhy měli zpočátku na starosti technici na letecké základně Onizuka v kalifornském Sunnyvale, a později byla tato činnost převedena na menší leteckou základnu Falcon v Coloradu. Elektronickou špionáž kromě průzkumného snímkování prováděla Národní garda v zařízení Obranného programu údajů pro letectví a kosmonautiku, sídlícím na základně Letecké národní gardy Buckley v Aurořе v Coloradu. Činnost Národního úřadu pro průzkum v rámci válečného námořnictva se soustředila především na zdokonalování technických prostředků a zlepšování stávajícího hardwaru a softwaru. O tuto činnost se dělila dvě konkurenční námořní uskupení: Velitelství systémů vedení vesmírných a námořních válek se sídlem v Crystal City ve Virginii a Ředitelství technických prostředků vesmírných válek SPAWAR-40, působící v Námořní výzkumné laboratoři sídlící na druhém břehu Potomacu v přísně utajené budově A59.

Třebaže se Národní úřad pro průzkum ukázal jako nedocenitelný při dodávání údajů na zem, vnitřní soupeření a složité vztahy z ně] udělaly noční můru. Vláda sice jeho existenci oficiálně nepřiznala, avšak toto popírání bylo

terčem žertů washingtonského tisku. Nikdo nedokázal novinářům vysvětlit, proč se tolik lidí tak okatě a s takovým zuřivým zaujetím dere o ovládnutí něčeho, co neexistuje.

Situace se změnila v roce 1990, když bylo vybudováno trvalé sídlo úřadu ve Fairfaxu ve Virginii. Existence Národního úřadu pro průzkum byla konečně přiznána, bezprostřední poznatky o jeho každodenní činnosti a jejím celkovém rozsahu však mělo velmi málo lidí.

Jedním z nich byl ředitel operací fotografického průzkumu Stephen Viens.

Převedením činnosti úřadu pod jednu střechu soupeření o družicový čas neskončilo, Viens však zachovával přízeň svému příteli z univerzity, Mattu Stollovi. A pro Paula Hooda by Viens udělal cokoli za to, že při něm stál v těžké době, když Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností vyšetřoval černé operace úřadu. Výsledkem bylo, že žádné uskupení, ať vojenské či civilní, nemělo před Operačním centrem přednost.

Bob Herbert zatelefonoval ve čtyři odpoledne; potřeboval, aby Viens zařídil vizuální sledování jistého místa v Himálaji. Viens musel čekat dvě hodiny, než mohl uvolnit družici námořnictva Asian OmniCom, která se nacházela na geosynchronní dráze nad Indickým oceánem. Námořnictvo ji sice právě využívalo, Viens však prohlásil, že jde o situaci zvanou OŽS - otázka života a smrti -, a že družici potřebuje okamžitě. OmniCom zpravidla odposlouchávala sonarové signály ruských a čínských ponorek a signály doplňovala vizuálním sledováním, když se ponorky vynořily. Námořnictvo tak mohlo určovat jejich výtlak a zkoumat tvar trupů a dokonce nahlédnout do otevřeného průlezu. Snímky byly ostré, jakoby pořízené ze vzdálenosti třiatřiceti centimetrů, a obnovovaly se po osmi desetinách vteřiny. Při správném úhlu družice dokázala dokonce odezírat ze rtů.

Viens se svou malou skupinou pracoval ve čtvrtém podlaží suterénu, kam údaje od OmniComu přicházely. Celkem bez potíží družici přesměrovali tak, aby vysledovala signál polního telefonu k jeho zdroji. Zaměřila jej v bodě nalézajícím se v podhůří, ve výšce dvou tisíc sedmi set čtyř metrů. V té chvíli se v Kašmíru rozednívalo; vycházející slunce vyčistilo hory na východní straně od mraků a jeho světlo dopadlo na odděleně stojící skalní útvar. Podobal se spíš štíhlému travertinovému stalagmitu než horskému štítu. At to však bylo cokoli, dálo se tam cosi pozoruhodného.

Na východní straně štítu byla asi desítka postav v bílých parkách. Měly zbraně, podle vzhledu automatické. Některé šplhaly na útes, jiné slaňovaly dolů. Všechny směřovaly k úzké průrvě, vyúsťující nedaleko paty jehly.

Viens rychle upřesnil polohu místa, odkud audiosignál vycházel. Zdrojem nebyl přístroj některého z lidí na útesu, signál vycházel z jedi-

ného bodu. Pravděpodobně od jednoho člověka nebo několika lidí uvnitř jeskyně.

Viens neprodleně zavolal Bobu Herbertovi a spojení přesměroval do Operačního centra.

21 KAPITOLA

Základna Siačen 2E, Kašmír čtvrtek, 07.01

Východu slunce v Himálaji se nic nevyrovná.

Světlo pronikající řidší atmosférou ve větších výškách je čistší. Ishak neuměl tento jev jinak popsat; v Islámábádu mu kdysi jeden fotograf řekl, že atmosféra působí jako prizma. Čím níž se člověk nachází, tím je vrstva vzduchu hustší a sluneční světlo se tím víc lomí k červené. Ishak nebyl vědec, nemohl tedy tvrdit, že je tomu tak.

Věděl jediné: světlo zde nahoře je takové, jak v jeho představách vypadá

Alláhovo oko, bílé, teplé a všezahrnující. Říkal si, zda příběh o tom, jak hora přijde k Mohamedovi, vznikl právě na takovém štítu. Jak slunce stoupalo výš nad podhůřím a jak se stíny krátily, se zdálo, že rozervané skalní štíty jsou skutečně v pohybu. A jak se pohybovaly, jejich zasněžená úbočí zářila stále výrazněji, jako by se zemí šířil jas poznání. Příběh o Prorokovi možná vyprávěl právě toto. Světlo Alláha a jeho Proroka je silnější než cokoli na tomto světě. A otevře-li jim člověk své srdce a mysl, stane se silným a věčným tak, jako jsou oni.

Úvahy přinášely Ishakovi útěchu. Má-li být dnešní svítání jeho posledním, zemře alespoň smířen a blíž k Bohu. Když se zamyslel nad celým svým životem, přišlo mu líto jediného: že možná bude muset zemřít právě zde a nyní. Přál si být se svými druhy při jejich návratu do své vlasti. Pro sklad výzbroje si úmyslně zvolili jeskyni, na kterou není z nejbližšího okolí přímý výhled; objevit tuto malou předsunutou základnu nebo je pozorovat, když tu jsou, bylo těžké.

Ishak strávil celou noc přípravami. Potom posnídal a díval se přitom

na východ slunce. Spát nechtěl. Na to bude ještě dost času. Seděl v temnotě vzadu v jeskyni. V té chvíli zaslechl zvenčí škrábavé zvuky.

Sarab měla pravdu. Vystopovali je až sem.

Indové se zprvu chovali tiše, teď se však už vůbec nenamáhali svůj příchod tajit. Pravděpodobně mají stoupací železa. Ty zvuky připomínaly škrábání myší za zdí. Zprvu ojedinělé zaškrábání přešlo v nepřetržitý hluk a pohyb. Jak se směr zvuků měnil, Ishak poznával, že Indové jsou již v dosahu ústí jeskyně. Než zaútočí, nejspíš dovnitř vhodí slzný granát. Být celá buňka zde, nebylo by pro ni úniku.

Ishak se rozhodl, že přišla vhodná chvíle, aby si nasadil plynovou masku. Natáhl si íránský výrobek na obličej, utáhl pásky přes hlavu a přicvakl filtr. Dýchal krátce a vzrušeně. Zmocňovaly se ho obavy. Ne však z toho, k čemu dojde. Dělal si starosti, jestli všechno provedl tak dobře, jak doufal. Pohlédl na dřevěné bedničky, vyložené plastovou fólií. Shromáždil je poblíž, jako by to byly manželky v harému, připravené k poslednímu objetí. Připojit rozbušky k jednotlivým náložím bylo jednoduché. Položil je na bedničky tak, aby čidla směřovala k němu. Nestačil však zkontrolovat všechny výbušniny. Ležely tu už téměř dva roky. V jeskyni bylo sice sucho a chladno, vlhkost by tedy neměla být problém, dynamit však podléhá působení okolního prostředí a stárne. Tyčinky, které použili ve Šrínagaru, vykazovaly známky zatvrdnutí a do trhaviny zřejmě přece jen pronikla i vlhkost.

Všechno by ale mělo být v pořádku. Ishak přidal k sedmi svazkům dynamitu ještě C-4 a dálkově odpalované rozbušky. Stačilo, aby explodoval třeba jen jediný svazek. Stáhl si těžké rukavice a do pravé ruky vzal odpalovací zařízení. Opřel se o skalní stěnu.

Nohy měl natažené před sebe. Od země cítil chlad, složená plachta, na které seděl, izolovala špatně. Ne že by na tom záleželo. Dlouho už na ní sedět nebude.

Škrábání ustalo. Ishak pozoroval plachtu před vchodem zorníkem masky, tónovaným do zelena. Na bočních stěnách jeskyně jako by visely záclony slunečního světla. Komíhaly se a vlnily, jak se do plachty opíral v poryvech vítr. Když plachta zavadila o háčky, jimiž byla připevněna, chrastila.

Náhle spadla na zem. Částečky ledu, které se na ní zvenčí usadily, se rozlétly a zaleskly se ve slunci. Blýskavé korálky ale ztratily svůj lesk,

když dovnitř obloukem dopadly dva velké válcové kanystry. Kovově zazvonily na kamenné podlaze a kutálely se k Ishakovi. Se sykotem z nich tryskaly do výše husté mraky kouře a valily se i napříč po podlaze. Část plynu se jako rozvinutý prapor odchýlila do stran, zbytek směřoval na Ishaka.

Pákistánec seděl a klidně čekal. Valící se zelený plyn byl od něj ještě asi patnáct metrů. Výhledu na nejbližší rozbušku nic nebránilo. Zbývalo ještě několik okamžiků.

Začal se modlit.

Čekal, až se škrábání ozve znovu. Vzápětí je slyšel, zvuk postupoval rychle k ústí jeskyně. Přihlížel, jak se oblaka plynu začínají vzdouvat a valit do stran, jako kdyby se jimi pohybovali lidé. Plyn se již dostal téměř až k výbušninám.

Čas se nachýlil.

Muslim se dál tiše modlil. Stiskl modré tlačítko "zapnout". Na panelu malé krabičky se rozsvítilo červené světélko. Ishak rychle stiskl červené "detonační" tlačítko pod kontrolkou.

Na jediný okamžik ho ze všech stran obklopil sluneční svit. Připadal si jako v objetí požehnaných Alláhových paží.

22 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 21.36

"Co se to tam ksakru stalo, Stephene?" zeptal se Bob Herbert.

Šéf zpravodajců Operačního centra se i s vozíkem přitáhl víc ke stolku. Nakloněný nad hlasitým telefonem sledoval na monitoru počítače obraz od OmniComu. Jeho slova nebyla ani tak otázka jako spíš poznámka k tomu, co vidí; věděl přesně, co se stalo.

"Zrovna vybuchla skalní stěna," sdělil mu Viens do telefonu.

"Ne jenom vybuchla - doslova se vypařila," prohlásil důrazně Herbert. "Ten výbuch musel mít sílu pěti set kilo TNT."

"Nejmíň," souhlasil Viens.

Herbert byl rád, že obraz je beze zvuku. Už jen pohled na tu mohutnou, nečekanou explozi probudil v jeho smyslech vzpomínky. Zaplavilo ho napětí a žal: exploze mu připomněla pumový útok na velvyslanectví v Bejrútu.

"Co myslíte, Bobe - k odpálení došlo čidlem nebo detektorem reagujícím na pohyb?"

"Tady bych váhal. V těch horách padá spousta lavin, možná se to odpálilo předčasně."

"Vidíte, to mě nenapadlo," přiznal Viens.

Herbert se násilím přinutil soustředit na přítomnost, ne na minulost. Snímky, které družice vyslala těsně před explozí, si již uložil. Napsal příkaz, aby počítač zvětšil jeden po druhém snímky vojáků.

"Připadalo mi, že ti, co tam šplhali, hodili plyn do nějaké jeskyně," řekl. "Asi si mysleli, že tam na ně někdo číhá."

"A nemýlili se," podotkl Viens.

"Otázkou je, kolik uvnitř bylo lidí," navázal Herbert. "Někdo, kdo v té jeskyni jejich příchod očekával? Nebo je překvapili a oni se nechtěli nechat zajmout živí?"

Herbertův monitor zaplnil snímek prvního vojáka; ukázal se jasný obraz jeho pravé paže. Nahoře, hned pod ramenem bílé maskovací kombinézy, byla červená kruhová nášivka s černou insignií, siluetou koně pádícího podél chvostu komety. Označení Speciálních pohraničních sil.

"No, jedna věc je určitě mrtvá," poznamenal Viens.

"Která?"

"Matt Stoll mi právě volal, že signál z toho mobilního telefonu už nedostává. Chtěl vědět, jestli jsme jej ztratili taky. Zkontroloval jsem to. Ztratili."

Herbert se stále díval na monitor. Zvětšený snímek insignie si uložil. "Tak si říkám, jestli ten telefon měl komando nalákat na falešnou stopu."

"Možná. Víme něco o tom, kudy tam mohlo přijít?"

"Od jihu," odpověděl Herbert. "Jak dlouho by vám trvalo začít prohledávat

hory severně od toho místa?"

"Na přesměrování družice je zapotřebí asi půl hodiny. Nejdřív ale chci mít jistotu, že nemárníme čas. Jestli z té jeskyně někdo odešel, musel nejdřív nahoru, a až potom zpátky dolů. Potřebuju, aby se tam OmniCom podívala víc zblízka."

"Stopy ve sněhu?" zeptal se Herbert; v té chvíli pípl zakódovaný telefon v jeho vozíku.

"Přesně tak," potvrdil Viens.

"Tak se do toho dejte. Počkám." Herbert odcouval od stolu, aby mohl po telefonu sáhnout a zvednout jej. Odklopil sluchátko. "Herbert."

"Bobe, tady Hank Lewis. Mám na lince Rona Fridayho. Prý to je důležité chtěl bych to udělat jako konferenci."

"Jistě." Herbertovi vrtalo hlavou, co Friday zjistil v rolníkově domku. Doufal, že se nepotvrdily obavy z toho, že do útoku na šrínagarském tržišti je zapojená policie nebo vláda. Na možné důsledky byl strach pomyslet.

"Tak mluvte, Rone," vyzval ho Lewis. "Máme na lince i ředitele zpravodajců Boba Herberta."

"Fajn," řekl Friday. "Pane Herberte, jsem se svým kontaktem od Černých koček v domku pana Kumara v Kargilu. Potřebuju vědět, jaké další informace máte o tom rolníkovi a jeho vnučce."

"Co jste tam našli?" zeptal se Herbert.

"Cože?"

"Co jste tam našli?" opakoval Herbert.

"To je nějaká hra ,já to vím, ale nejdřív to řekni ty'?" odsekl hněvivě Friday.

"Ne," odtušil Herbert. "Je to hlášení z terénu. Povězte mi, co máte."

"Co mám? Zadek na svinský frontový linii, a vy si zatím sedíte na zadku v bezpečí ve Washingtonu! Informace potřebuju já!"

"Sedím na zadku, protože mi už nefungujou nohy," odtušil klidně Herbert. "Přišel jsem o ně proto, že až moc lidí důvěřovalo nesprávným lidem. Pane Friday, k místu, kde jste, míří tým mých lidí, a může jim hrozit značné nebezpečí. Vy jste kouskem mé skládanky, operativec v terénu pracující pro mě. Povíte mi, co máte, a já pak povím vám, co potřebujete vědět."

Friday neřekl nic. Herbert doufal, že přemýšlí, jak přesně formulovat omluvu.

Po několika vteřinách Friday prolomil ticho. "Čekám na vaše informace, pane Herberte."

Jeho slova Herberta zaskočila. Tak dobrá. Hrajou teda házenou s ručním granátem. To on dovede.

"Pane Lewisi," řekl, "prosím, poděkujte svému agentovi, že prozkoumal domek toho rolníka. Sdělte mu, že si informace obstaráme přímo od Komanda černých koček a že naše společná operace končí."

"Vy byrokratickej sráči -" vyštěkl Friday.

"Friday, pan Herbert má oprávnění toto spojenectví skončit," zasáhl Lewis. "A upřímně řečeno, neposkytujete mi důvod k tomu, abych mu v tom nějak bránil."

"Tady se potřebujeme navzájem!" prohlásil Friday. "Můžeme tu být svědky mezinárodní katastrofy!"

"To je první rozumná úvaha, kterou od vás slyším," řekl Herbert. "Chcete pokračovat?"

Friday zaklel. "Na nějaký přiblblý přetahování nemám čas, Herberte. Vyřídím si to s vámi později. Dozvěděli jsme se, že na slepičí farmě Apua

Kumara se asi pět měsíců zdržovala pákistánská buňka, součást Domobrany svobodného Kašmíru. Rolníkova vnučka, Nanda, je jediné dítě manželů, kteří zemřeli v boji proti Pákistáncům. Celou dobu, co tam buňka byla, psala ta holka básničky. Zdá se, že obsahovaly kódované informace o činnosti buňky. Básničky si odříkávala, když ošetřovala slepice. Domníváme se, že to, co

říkala - nejspíš do mobilního telefonu -, zachycovali příslušníci pohraničních sil. Byla s buňkou, když došlo k útoku na tržiště ve Šrínagaru, a myslíme si, že za bombovým útokem na chrám stojí Speciální pohraniční síly a taky že Nanda je pořád ještě s buňkou, možná má mobilní telefon a Speciálním pohraničním silám vysílala signály."

"Ano, to vysílala," podotkl Herbert.

"Co se stalo?"

Přišel čas poskytnout Fridaymu trochu informací, věnovat mu trochu důvěry. "V Himálaji právě vyletěl do vzduchu indický tým, který buňku pronásledoval," sdělil mu.

"Jak tohle víte?" zeptal se Lewis.

"Na sledování té oblasti máme prostředky elektronické špionáže."

Herbert se o elektronické špionáži zmínil všeobecně, nechtěl, aby Lewis věděl, že oblast sleduje družice. Nový vedoucí Národního bezpečnostního úřadu by se mohl také začít ucházet o zvláštní družicový čas, poskytovaný "mimo záznam".

"Kolik lidí bylo zabito?" zeptal se Lewis.

"Takových třináct nebo čtrnáct. Stahovali se k místu v horách, které buňce zjevně sloužilo jako stanoviště, asi dva tisíce sedm set metrů vysoko. Je po lidech, stanovišti i po kusu hory."

"Identifikoval jste to komando?" zeptal se Friday. "Měli uniformy?"

"Byli od Speciálních pohraničních sil."

"Já to věděl!" pronesl vítězoslavně Friday. "A co ta buňka?"

"To nevíme," přiznal Herbert, "ale snažíme se zjistit, jestli uprchla."

Pohlédl na monitor; Stephen Viens právě pomalu zaměřil družici tak, aby pozorovala severní stranu štítu. Rozlišovací schopnost tří metrů stačila, aby se šlépěje ve sněhu daly rozpoznat. Sluneční paprsky dosud dopadaly pod ostrým úhlem, a vrhaný stín by tak každý otisk dobře zvýraznil. Viens začal s propátráváním nejrovnějších, nejrozsáhlejších

ploch svahů; právě tam by se s největší pravděpodobností lidé ve tmě pohybovali.

Jestli teroristická buňka unikla, Speciální pohraniční síly to jen tak nevzdají," pokračoval Friday. "Možná že všechno narafičily tak, aby si atentát na ten chrám odskákala právě ona."

"Máte pro to nějaký důkaz?" Tohle sdělení Herberta zaujalo, protože Friday dospěl ke stejnému závěru jako generál Rodgers.

"To nemám. Ale vyšetřování by normálně prováděly Černé kočky, jenže Speciální pohraniční síly je od toho odřízly. A navíc o té buňce zjevně věděly."

"To ještě neznamená, že se podílely na zničení chrámu," namítl Herbert. "Domobrana svobodného Kašmíru je známá teroristická skupina. Podle indického rozhlasu se k výbuchu už přihlásila -"

"Ten, kdo volal a k útoku se přihlásil, ještě nemusel znát jeho rozsah," poznamenal Friday.

"Může být," souhlasil Herbert. "Pořád ještě ale nemůžeme tvrdit, že ti teroristé jsou ve věci útoku na chrám nevinní. Možná je ale někdo ze skupiny zradil a nachystal ty další exploze. Předpokládejme na chvilku, že máte pravdu, že ten útok zorganizovaly Speciální pohraniční síly, aby si připravily cestu k nějakému záměru. Jaký je to záměr?"

"Můj partner od Černých kočiek si myslí, že svatá válka. Možná jaderná svatá válka."

"Preventivní úder," pronesl Hank Lewis.

Herbert opět s uznáním a s uspokojením zkonstatoval, že Ron Friday a indický důstojník od Komanda černých kočiek dospěli ke stejnému závěru jako Rodgers a on. Znamenalo to, že jejich obavy by mohly být do jisté míry opodstatněné. Ale právě to ho naopak znepokojilo.

"Máme za to, že proti pákistánskému stanovišti tam v horách Speciální

pohraniční síly použily plyn," navázal. "Což by mohlo naznačovat, že lidi uvnitř chtěly zajmout živé."

"Pachatel se přizná a je volný," poznamenal Friday.

"Pravděpodobně. Ale mně se vtírá myšlenka, že hlavním důvodem, proč buňka prchá, není zachránit si život. I když se dostane do Pákistánu, nikdo v Indii neuvěří jejich ujišťování, že jsou nevinní."

"Potřebujou tu holku," dodal Friday.

"Přesně tak. Jestli se na přípravě toho útoku podílela společně se Speciálními pohraničními silami, buňka potřebuje její veřejné a úplné přiznání. Takové, které nebude vypadat nebo znít jako vynucené."

"Něco mi tady schází," vložil se do hovoru Lewis. "Jestliže máme podezření, že se děje právě tohleto, proč se jednoduše neobrátíme na Speciální pohraniční síly nebo na někoho z indické vlády? A nezapojíme je do toho?"

"Proto, že nevíme, kdo všechno už může být do operace zapojený a na jak vysoká místa vedou nitky," odtušil Herbert. "Jednání s Dillí by mohlo celý proces jen urychlit."

"Urychlit?" divil se Lewis. "Jak rychleji to ještě může jít?"

"Když si nedáte pozor, v takovéhle krizi se ze dnů stávají hodiny. Nechceme, aby lidé, kterých se tohle týká, zpanikařili. Jestli se nemýlíme, Speciální pohraniční síly se ještě pokusí tu buňku zajmout."

"Anebo aspoň Nandu," dodal Friday. "Možná že jdou právě jen po ní. Jen pomyslete - hinduistka s očima plnýma slz sděluje z televizní obrazovky divákům, jak Domobrana svobodného Kašmíru nachystala výbuch v chrámu a vůbec nedbala na to, kolik hinduistických mužů, žen a dětí při tom zabije."

"To je dobrá připomínka," poznamenal Herbert. "Co ten její dědeček? Jestli buňka zůstane naživu a my ji najdeme dřív, než ji chytí Speciální pohraniční síly, myslíte, že bude ochotný s vnučkou promluvit? Přesvědčit ji, aby veřejnosti řekla, co ví?"

"Já se už postarám, aby byl ochotný s ní promluvit," odtušil Friday.

Zatímco hovořili, družicová kamera se zastavila na něčem, co vypadalo jako několik šlépějí. Viens na ně najížděl transfokátorem.

"Co máte v úmyslu, Bobe?" zeptal se Lewis.

"Už máme dva lidi na místě a tým na cestě. Když se mi podaří přesvědčit Paula, aby můj návrh schválil, požádám generála Rodgerse, aby se pokusil nějak k té buňce dostat."

"A potom? Pomůžeme zapřisáhlým teroristům vrátit se bezpečně domů?" namítl Lewis.

"Proč ne?" ozval se Friday. "Tím bychom získali v muslimském světě spojence. Můžou se nám hodit."

"V muslimském světě Amerika žádné spojence ‚nezískává'. Když budeme mít štěstí, můžeme si vysloužit nanejvýš zdrženlivost."

"Chytrý člověk ví, jak pracovat i s tím."

"Možná nám budete muset ukázat, jak se to dělá."

"Možná."

Šéf zpravodajců už za celá ta léta pracoval se stovkami agentů v terénu a býval jím i sám. Je to odolné, ostřílené a nezávislé plemeno. Friday je ale ještě něco jiného: Herbert tu vlastnost rozpoznával v jeho hlase, skrytém ostří slov i v jeho sebevědomých prohlášeních. Lidem, působícím podobným dojmem, se mezi špiony obyčejně říká "hladový starý vlk". Celé roky pracují na vlastní pěst a to jim dodává pocit, že jsou neviditelní pro cizí vlády a mimo dosah vlastní vlády. Pohybují se v drsném a nepřátelském prostředí už tak dlouho, že mají tendenci pokousat každého, kdo se dostane do jejich blízkosti.

Friday ovšem prací skutečné na vlastní pěst mnoho času nestrávil. Zastával místo na velvyslanectví a to Herbertovi napovídalo cosi jiného. Friday je špion-individualista, v oboru výzvědné činnosti představitel špatného policajta, do věci se zapojí jen kvůli sobě samému. Ať už bude skupina Striker dělat v terénu cokoli, pokud se na tom má podílet Ron Friday, Herbert upozorní

Mika Rodgerse, aby si na Fridayho dával hodně velký pozor.
"Bobe?" ozval se Viens z reproduktoru, "jste tam ještě?"
,Jo, jsem." Vyzval Lewise a Fridayho, aby zůstali na telefonu.
"Díváte se na monitor?" zeptal se Viens.
"Dívám."
"A vidíte to?"
"Vidím."
Byly tam šlépěje. Pocházely z minulé noci, ještě nestačily roztát ve slunci a znovu zmrznout. Buňka jeskyni určitě opustila a míří na sever, směrem na Pákistán. Ze spleti stop se však bohužel nedalo rozpoznat, kolik lidí tam šlo.
"Dobrá práce, Stephene." Herbert si snímek uložil k ostatním. "Máte čas sledovat je dál?"
Ještě chvíli můžu, ale moc se z toho nedozvíte. Podíval jsem se na jeden z celkových záběrů. Za tím štítem, asi čtvrt kilometru na severozápad, stopu ztratíme, a pak už budeme propátrávat akorát hromadu pitomejch hor."
"Nojo. Hmm... aspoň si ověříme, jestli došli až k místu, kde se jejich
trasa stáčí. A zkuste nějak upřesnit, kolik jich asi tak mohlo být, případně i co nesli."
"Podle mého odhadu toho nemohli nést moc," odtušil Viens. Je tam takových sedm a půl centimetru sněhu a pět centimetrů hluboká stopa, to odpovídá osmdesáti kilům v průměru na jednoho. A stejně, nedovedu si představit, že by těmi horami nesli něco víc než lana a skoby."
"Asi máte pravdu," souhlasil Herbert.
"Ale podívám se, jestli je můžu nějak spočítat."
"Díky, Stephene."
"Vždy k službám," poznamenal Viens.
Herbert vypnul reproduktor telefonu a vrátil se k Hanku Lewisovi a Ronu Fridaymu. "Pánové, máme jistotu, že buňka míří k severu. Navrhuji, abychom politickou debatu nechali plavat a soustředili se na to, jak se vypořádat s krizí. Promluvím s Paulem, jestli si přeje pokračovat nebo jestli operaci Strikeru úplně stáhneme z programu a necháme to na ministerstvu zahraničí. Hanku, vy byste si o tom měl pohovořit s panem Fridaym, ujasněte si, jak se chcete zapojit. Ať už se budeme držet původního plánu akce nebo vypracujeme nějaký nový, mohlo by to tam být moc ošklivé."
"Taky si musíme promluvit o tom, co řekneme prezidentovi a Kongresovému výboru pro dohled nad výzvědnou činností," upozornil Lewis.
"K tomu bych měl návrh," odpověděl Herbert. "Když pana Fridayho budeme od této chvíle brát za přiděleného skupině Striker, Národní bezpečnostní úřad se na tom rozhodování nebude muset podílet."
"To nejde," namítl Lewis. "V téhle své práci jsem nový, ale ne zase nováček. Dáte mi vědět, jak se na to Paul dívá, a o zbytek se postarám sám."
"Tak dobrá," souhlasil Herbert. Usmál se. Vážil si lidí, kteří odpovědnost neházejí na druhé. Zvlášť když ta odpovědnost je takhle velká.
"Rone," řekl Lewis, "rád bych, kdybyste si promluvil s tím rolníkem a s kapitánem Nazirem, jestli jsou ochotni podílet se s vámi na případném dalším pátrání po buňce a na jejím zajetí. Jsem zajedno s Bobem. Když se nám podaří zjistit, kde Kumarova vnučka je, její dědeček by mohl být velmi užitečný."
"Promluvím s nimi," řekl Friday.
"Fajn," souhlasil Herbert. "Hanku, vy a já si pohovoříme, až tohle Prodiskutuju s Paulem a s generálem Rodgersem. Pane Friday - děkuju za pomoc."
Friday neřekl nic.
Herbert zavěsil. Už pri pouhém pomyšlení na Fridayho měl chuť klít. Potom ho pustil z hlavy - prozatím. Čekaly ho důležitější záležitosti.
Sjednal si okamžité slyšení u Paula Hooda.

23 KAPITOLA

Kargil, Kašmír čtvrtek, 07.43

Než Ron Friday vystoupil z vrtulníku, otevřel přihrádku mezi sedadly. Měl tam svazek "starých" map. Letový plán vrtulníku vycházel z map sestavených počítačem. Monitor nad hlavním displejem, umístěným uprostřed mezi sedadly pro pilota a druhého pilota, ukazoval pohyblivé zobrazení krajiny a překrývající se mřížky rastru. Klávesnicí pod displejem se zadávaly souřadnice. Friday vytrhl ze svazku mapy, které potřeboval, a zastrčil si je do kapsy větrovky.

Cestou zpátky k domku divoce šermoval rukama, zasypával vzduch před sebou zuřivou záplavou spodních háků, které nejenže zasahovaly imaginární bradu Boba Herberta; rány pěstí do vzduchu šly přímo skrz jeho nového neviditelného soupeře. Co si k čertu ten Bob Herbert o sobě myslí? Budiž, utrpěl zranění při výkonu služby. To mu dává právo leda na odškodnění, ale ne na to, aby mohl někomu rozkazovat.

Ten nařád, říkal si Friday. Bob Herbert je akorát trubec v úle, naprosto závislý na tom, co mu kdo laskavě zaplatí.

Zarazil se, záplava ran ustala; srdce mu divoce bušilo do hrudi, ruce se mu potily. S pocitem těžce raněné pýchy šel odměřenou chůzí zpátky kamenitým, nerovným terénem, ztěžka dýchal a křečovitě svíral prsty.

Dobrá, říkal si. Jsem v samém srdci dění, a osud si určuju sám. Bob Herbert je kdesi ve Washingtonu a tam si štěká své rozkazy, rozkazy, které on může klidně ignorovat, protože Hank Lewis nedopustil, aby Friday nějak Operačnímu centru posluhoval. Pustil toho ouřadů i s jeho sebelítostí z hlavy a soustředil se na práci, která ho čeká zde.

Kapitán Nazir odešel s Apuem Kumarem do domku. Rozhlížel se kolem, Kumar zatím seděl na rozedraném gauči. Když Friday vešel, oba se k němu otočili.

"Co říkali?" zeptal se Nazir.

"Ta pákistánská buňka je naživu a v pořádku a míří přes Himálaj na sever. Operační centrum a Národní bezpečnostní úřad uvažují o společné akci, o pokusu zmocnit se skupiny a spolu s ní zajistit i vnučku pana Kumara. Chtějí zabránit, aby ti lidé padli do rukou Speciálních pohraničních sil. Mělo by Komando černých koček a jeho spojenci ve vládě nějaký problém, kdyby Američani spustili pátrací akci?"

"Domnívá se vaše vláda, že existuje možnost střetu za použití jaderných zbraní?"

"Kdyby se to nedomnívala, tak by neuvažovala o tajné operaci. Zdá se, že vaši přátelé ve Speciálních pohraničních silách po té buňce moc a moc touží. Naše elektronická špionáž zachytila jejich četu, jak Pákistánce pronásleduje horami."

"Kde teď je?"

"Stojí ve frontě a čeká na reinkarnaci," odtušil Friday.

"Prosim?!"

"Podle toho, co jsem se dozvěděl, tu četu vyřídil pákistánský sebevražedný atentátník."

"Aha." Nazir se zamyslel. "Přítomnost speciálních sil potvrzuje, co jsme si mysleli - že to celé zosnovaly."

"Vypadá to tak," souhlasil Friday.

"Pak tedy - ano, Komando černých koček vám pomůže, jak jen bude moci," prohlásil Nazir.

"Dobrá." Friday přistoupil ke Kumarovi. "Vaši pomoc budeme potřebovat taky. Vaše vnučka zřejmě pracovala pro Speciální pohraniční síly; její svědectví je klíčem k válce a míru. Jestli tu skupinu dostihneme, bude nutné přimět Nandu, aby řekla pravdu."

Apu Kumar sotva znatelně pokrčil povislými rameny. "Je to pravdomluvné děvče; lhát nebude."

"A je i vlastenka, ne?"
"Samozřejmě."
"Vlastenectví taky může otupovat smysly," poznamenal Friday. "Proto se vojáci někdy obětují a vlastním tělem zalehnou ruční granát.
Jestli vaše vnučka pomáhala Speciálním pohraničním silám svalit vinu za zničení hinduistického chrámu na Pákistánce, musí to lidu Indie povědět."
Apu vypadal překvapeně a velmi znepokojeně. "Tohle že udělala?"
"Ano, myslíme si to."
"Chudinka Nanda."
"Nemluvíme jen o chudince Nandě," podotkl kapitán Nazir. "Když neřekne, co ví, mohou zemřít miliony lidí."
Apu vstal. "Snad ani netušila, co provádí. S takovými následky by se byla nikdy nesmířila. Ale pomůžu vám; co chcete, abych udělal?"
"Zatím se teple oblékněte a čekejte," přikázal mu Friday. Jestli máte navíc jedny rukavice a dlouhé spodky, tak si je vezměte taky."
Apu přikývl a spěchal do ložnice. Friday přešel k malému stolku a vytáhl z kapsy mapy.
"Kapitáne?" řekl; byl to příkaz, ne otázka.
"Ano?"
"Musíme si připravit plány."
Nazir pohlédl na mapy. "Letové plány?" zeptal se.
"Ano."
To však byl teprve začátek; ať už půjde o jakoukoli akci a ať bude jejím výsledkem cokoli, Friday se dobře zapíše jak u Komanda černých koček, tak u svých přátel a příznivců v indické vládě. Byl si jistý, že až tohle celé skončí, Hank Lewis mu dovolí zde zůstat. A on, Ron Friday, bude mít volnou ruku při pěstování svých vazeb na jaderný a naftařský průmysl. Tam leží budoucnost indického národa. A rovněž jeho budoucnost.

24 KAPITOLA

Základna Siačen 3, Kašmír čtvrtek, 09. 16

Majora Déva Purího, který právě seděl ve svém bunkru, telefonát Sana Husajna nijak nepřekvapil. Že se mu zhruba v tuto dobu velitel Speciálních pohraničních sil ozve, očekával už od chvíle, kdy byl informován o přísně tajném plánu využití pákistánská buňky. Co mu Husajn sdělil, však bylo naprostým překvapením. Když major Purí zavěsil, několik okamžiků zůstal bez hnutí sedět. Celé týdny žil v přesvědčení, že v téhle operaci, rychlém a nepozorovaném vyklizení bojové linie, sehraje významnou úlohu.
Netušil však, že sehraje takovou úlohu, jakou údajně kdysi měla sehrát součást Speciálních pohraničních sil, Lid elitní horské útočné jednotky. To byl název původních sil hnutí odporu, které si daly za cíl svrhnout britskou nadvládu na indickém subkontinentě.
Tu nejvýznamnější úlohu.
Purí sáhl do cínové krabice na stole, vytáhl chomáček žvýkacího tabáku, vsunul si jej do úst a pomalu žvýkal. Očekával zprávu, že pákistánská buňka byla ve svém horském úkrytu zajata. Potom Purího jednotky zahájí přípravy ke stažení. Mají je provést v tichosti a beze spěchu, bez použití mobilních telefonů nebo vysílaček. Co největší část příprav proběhne pod zemí, v krytech a v zákopech. Pákistánci nezaznamenají, že se děje něco neobvyklého. Purího čtyři sta vojáků má být s přípravami hotovo do jedenácti hodin dopoledne, s přesunem však vyčkají, až dostanou příkaz přímo od Husajna.
Místo toho však Husajn přišel se značně odlišným zámyslem; major
Purí se s polovinou vojáků, které má pod svým velením, přesune k jihu, do

hor. Vezmou si kompletní vybavení pro přežití a bílé maskovací kombinézy. Husajn přikázal, aby v rozvinuté vějířové formaci rychle postupovali směrem k ledovci Siačen. Formace se stáhne do místa, kde se ledovec zužuje, a bude pokračovat dál k vrcholu. "Rozvinutá vějířová formace" znamenala, že bude sestávat z linie, v níž se lidé navzájem nepřiblíží víc než na dohled. Jednotka se tak bude moci rozvinout do linie dlouhé přibližně necelé tři a půl kilometru. Jelikož rádiové spojení může být odposloucháváno, Husajn přikázal používat standardizované signály pažemi, které Lid elitní horské útočné jednotky vypracoval již ve třicátých letech. Indická armáda je používala v roce 1947. Signály stačily jen k tomu, aby vyjádřily příkaz k postupu vpřed, ústupu, vyčkávání, pokračování v postupu, zpomalení, zrychlení a k útoku. Směr útoku se sděloval signály danými prsty. Ukazovák znamenal sever, prostředník jih, prsteník západ, malíček východ. Palec znamenal "do útoku". Tyto signály obvykle stačily. Povely vydávají poddůstojníci, nacházející se uprostřed každé čety. Zrušit je mohou poručíci, velitelé rot a sám Purí, který bude operaci řídit ze středu rozvinuté vějířové formace. Vysílačky mohou vojáci použít v případě nouze.

Purí zvedl telefon. Přikázal pobočníkovi, aby svolal poručíky do místnosti pro raport. Sdělil mu, že tam bude do pěti minut. Pro tuto schůzku trvá na přísném utajení: žádné vysílačky, přenosné počítače, žádné zápisníky.

Ještě chvíli žvýkal tabák, potom vstal. Husajn mu již oznámil, že pákistánská buňka unikla zajetí a patrně míří do Pákistánu. Čtyři další základny podél bojové linie uvádějí do pohotovosti své jednotky s cílem teroristy lapit; každý z velitelů těchto základen dostal jediný rozkaz: buňky se zmocnit živé nebo mrtvé.

Tato volba neplatila pro jejího jediného rukojmího, Indku z Kašmíru. Husajn se vyslovil v tom smyslu, že Speciální pohraniční síly neočekávají, že žena přežije svůj osud. A nikoli v důsledku předchozího špatného zacházení. Jeho tón říkal cosi zcela jiného.

Aby nepřežila, je jeho výslovným přáním.

Major Purí zamířil ke dveřím a vyšel z krytu. Ranní světlo zmatnělo oparem a studilo. Již předtím se podíval na meteorologické hlášení. Nahoře v horách sněží. Sníh vždy způsobil, že vzduch byl plný jemné

mlhy i zde, v nižších polohách. Nic nebylo vidět čistě a zřetelně, ani stěny samotného zákopu.

Čisté nebylo ani to, co Purí viděl ve svém nitru.

Že na něj připadne i taková role, rovněž neočekával. Role vraha. Cestou na shromáždění důstojníků se v jeho mysli náhle vynořila úvaha, jak je podivné, že by mu mělo tolik záležet na jediném životě. To, co tu dělá, povede ke smrti milionů lidí během jednoho či dvou dnů. Co proti tomu znamená jeden navíc?

Vyvádí ho snad z míry, že je to Indka? Ne. Indové budou v tom požáru umírat také. Nebo je to snad tím, že je to žena? Ne. Umírat budou určitě i ženy.

Z míry ho vyvádí to, že až ta žena zemře, pravděpodobně se tak stane v jeho přítomnosti; dokonce bude možná tím, kdo velitelův příkaz vykoná.

Bude jí muset hledět do očí. Dívat se na ni ve chvíli, kdy si uvědomí, že zemře.

V roce 1984, kdy Indií zmítalo násilí při nepokojích mezi kastami, dala ministerská předsedkyně Indíra Gándhíová rozkaz k řadě útoků proti ozbrojeným sikhským separatistům v Amritsaru. Bylo zabito přes tisíc lidí; ta úmrtí byla nešťastná, nevyhnutelný následek ozbrojeného konfliktu. Za několik měsíců paní Gándhíovou zavraždili Sikhové, kteří patřili k její tělesné stráži. Ta vražda byl chladnokrevně provedený čin a tragédie.

Ta tragédie měla svou tvář.

Major Purí si byl vědom, že k tomu musí dojít. Také však věděl, že si přeje, aby to vykonal někdo jiný. Kariéru vojáka může opustit, práce válečníka je dočasná. Avšak jak jednou někoho zabije takovým způsobem, byť ve jménu vlasti, bude ho ten skutek pronásledovat po celý zbytek života.

I po celý příští.

25 KAPITOLA

Washington, D.C. středa, 23.45

Paul Hood byl rád, že k němu Bob Herbert přišel.

Zavřel se ve své kanceláři, rozdělal si krabici s krekry a po většinu večera pracoval na snížení rozpočtu Operačního centra. Bugsu Benetovi nechal vzkaz, že si nepřeje být rušen, pokud nepůjde o něco skutečně naléhavého; na konci pracovního dne neměl chuť na nějaké klábosení. Nechtělo se mu nasazovat výraz, který má pro veřejnost Chtěl se skrýt, úplně se ztratit v práci na nějakém projektu - jakémkoli.

Nejméně ze všeho se mu chtělo jít domů. Vlastně na místo, které mu v těchto dnech za domov sloužilo - obyčejné apartmá v Days Inn na Mercedes Boulevardu. Měl pocit, že potrvá hodně dlouho, ne-li navždy, než bude jako domov brát jakékoli jiné místo než dům v Chevy Chase v Marylandu. Ale on a jeho žena Sharon žijí odděleně a jeho přítomnost v tom domě jí působí utrpení. Obviňuje ho, že vedle něj se nedokáže vyrovnat s tím, že jejich manželství ztroskotalo, a ona má před sebou budoucnost osamělého člověka. Takovou napjatou atmosféru nemohou jejich děti potřebovat, zvlášť Harleigh. S ní a s jejím mladším bratrem Alexanderem tráví Hood víkendy. Podnikají to, co obyvatelé Washingtonu podnikají jen zřídka: chodí po památkách. Hood dětem také zařídil prohlídku Pentagonu. Alexandera fascinovalo všechno to salutování, které tam viděl. To, že on nic takového nemusel dělat, mu dodávalo pocit důležitosti. A také se mu líbilo, jak všichni strážní dovedou pěkně kmitat.

Harleigh prohlašovala, že na ty vycházky chodí moc ráda, to však

bylo asi tak jediné, co řekla. Hood nevěděl, trápí-li ji Posttraumatický stres, rozkol mezi rodiči nebo obojí. Psycholožka Liz Gordonová mu radila, aby o ničem z toho nemluvil, pokud s tím nepřijde sama Harleigh. At se chová vesele a nenuceně a je dceři oporou. To však bylo bez dceřina přispění těžké. Nicméně snažil se, seč jen mohl.

Kvůli Harleigh.

Nejvíc mu při tom chybělo naplnění jeho vlastních potřeb. Nejhůř na něj doléhala prázdnota při představě domova. Hotelový pokoj postrádal důvěrně známé zvuky vydávané třeba vodovodními trubkami či zvuky zvenčí, na které byl zvyklý. Neozývalo se tu cvaknutí při zapnutí nebo vypnutí naftového hořáku topení. Hotelový pokoj byl cítit cize, jakoby po komsi jiném, obývajícím jej vždy jen na přechodnou dobu. Voda měla nižší tlak, mýdlo a nádobka se šamponem byly malé a neosobní. Noční stropní světla byla jiná. Ani kávovar nebublal tak jako ten doma. Hoodovi scházel pocit pohody, vyvolávaný známými věcmi. Tyhle rozdíly a změny nenáviděl.

Zvlášť tu největší. Ohromnou jámu, kterou si sám vykopal sblížením s Ann Farrisovou, čtyřiatřicetiletou rozvedenou pracovnicí pro styk Operačního centra s tiskem. Nadbíhala mu v podstatě od prvního dne, kdy nastoupila. Lichotilo mu to, současně však bylo na obtíž. Lichotilo proto, že s manželkou si už léta nerozuměl. Na obtíž bylo proto, že Ann Farrisová nebyla nijak úzkostlivě zdrženlivá. Na tiskových konferencích zachovávala neutrální výraz, nikdy však v Hoodově blízkosti. Možná to byla otázka rovnováhy, jin a jang, otázka, jak se chovat nezúčastněně na veřejnosti a dobyvačně v soukromí. Tak či onak její neskrývaný, otevřený zájem přiváděl Hooda i lidi, kteří mu byli nejblíž -Mika Rodgerse a Boba Herberta -, do rozpaků.

Hood se však dopustil té zoufalé chyby, že se s Ann pomiloval. Tím napětí ještě vzrostlo, protože Ann se mu cítila bližší, a on sám před sebou ještě provinilejší. Nechtěl se s ní už znovu milovat, alespoň ne do té doby, než

bude rozvedený. Ann prohlašovala, že ho chápe, ale stále to brala jako odmítnutí. Ovlivňovalo to jejich pracovní vztahy. Nyní se naopak k němu v soukromí chovala chladně a k novinářům na veřejnosti vřele.

Jak se Hood mohl změnit z člověka, který v poměrně mladém věku dosáhl ve svých profesích vrcholu, v člověka, který si zkazil svůj vlastní

život a vnesl zmatek i do životů lidí kolem sebe? Jak k tomu ksakru mohlo dojít?

V podstatě to byla vlastně Ann, koho Hood dnes večer nechtěl vidět. Nemohl však přece Bugsovi říct, aby k němu nepouštěl výhradně ji. I kdyby se domyslela, že právě jí se chce vyhnout, takovou urážku si od něj nezasloužila.

Ironií bylo, že k práci, kterou se nyní zabýval, patřilo zrušení pracovního místa Ann a jejího oddělení.

Hooda neudivilo, že i Herbert pracuje ještě takhle pozdě; Herbert dával práci přednost před navazováním vztahů. Nebyla to ta správná politika, ale takový už Herbert byl: prohlašoval, že snaha proniknout do hlavy a myšlení nějakého špiona ho vzrušuje víc, než kdyby se snažil dostat do dámských kalhotek. I uspokojení z výsledku je větší, tvrdil. Špion skončí v márnici, ve vězení nebo bez možnosti pracovat dál. Tímto poučením od svého přítele se měl Hood řídit.

Byl rád, že za ním Herbert přišel. Byl ve stavu, kdy potřeboval řešit nějakou krizi, ale takovou, kterou nevyvolal on sám. Herbertovo sdělení mu však nepřineslo jen lehčí odpoutání se od vlastních starostí, v jaké doufal. Představa jaderné války mezi Indií a Pákistánem vytlačila z jeho mysli všechno ostatní.

Herbert ho informoval, o čem mluvil s Mikem Rodgersem a Ronem Fridaym. Když skončil, Hoodem jako kdyby proběhla vlna nové energie. Jeho osobní problémy sice nezmizely, ale jedna část jeho osobnosti vystoupila z úkrytu a protlačila se do popředí: ta, na níž spočívala odpovědnost za druhé.

"Tohle je na pováženou," prohlásil.

"Jo, to je," souhlasil Herbert. "Co říká váš pocit v zádech?"

"Že je třeba jít s tím za prezidentem a hodit mu to rovnou do klína."

Herbert se na něj zadíval. "Ve vašem hlase slyším nějaké ‚ale'," prohlásil.

"No, ta ‚ale' jsou vlastně tři," odtušil Hood. "První - o tom, co se děje, se jenom dohadujeme. Jsou to kvalifikované dohady, jenomže pořád nemáme důkaz. Druhé - předpokládejme, že vaše informace jsou správné a že kdosi spřádá tajné plány, jak začít válku; když o tom řekneme prezidentovi, ten to poví ministru zahraničí. A jak se to dozví on, dozví se to celý svět v důsledku úniku informací a prostřednictvím nasaze-

ných krtků nebo elektronické špionáže. To by mohlo pachatele odradit - nebo naopak věci uspíšit, ať už mají jakýkoli časový rozvrh."

"V tomhle s vámi souhlasím," prohlásil Herbert. "Speciální pohraniční síly a jejich spojenci by pak měli starosti spíš s neutajením namísto s utajením. To se stává, když skrýváte informace před vlastními krajany."

"Přesně tak," souhlasil Hood.

"No, dobrá. A to třetí ‚ale'?"

"Možná získáme důkaz, že plán jaderného útoku skutečně existuje. Jestli Spojené státy vyhlásí, že o tom plánu vědí, mohl by se z toho stát dokonce popud ke skutečnému rozpoutání útoku."

"Tomu nerozumím."

"Mluvíme-li o vojenské podpoře a přispění ve výzvědné činnosti, Indie se vždycky přikláněla k Rusku. A celá generace Indů považuje Spojené státy za potenciálního nepřítele. Dejme tomu, že odhalíme plán, který má vlasteneckou náplň. Myslíte, že ho Indové jen tak hodí do koše?"

"Pokud jde o vzájemné napadení nukleárními zbraněmi, tak ano," opáčil Herbert. "Rusko by bylo na naší straně. A Čína taky."

"No, nevím," namítl Hood. "Rusko stojí před islámskou hrozbou číhající podél jeho hranic s několika zeměmi. Operační centrum právě uhasilo krizi v

oblasti, kde se Rusko obávalo, že Írán získá přístup k naftě v Kaspickém moři. Moskva bojovala s mudžáhidy v Afghánistánu. Má obavy z agresivní činnosti páté kolony ve svých vlastních městech, v republikách spojenců. Nemůžeme s jistotou čekat, že bude podporovat nějaký muslimský národ proti svému starému příteli Indii. A pokud jde o Čínu, ta hledá spojence pro své úmysly uskutečnit výpad proti Tchajwanu. A dejme tomu, že jí Indie takové spojenectví nabídne, jakési quid pro quo."

Herbert pomalu zavrtěl hlavou. "Paule, já v téhle hře jedu už dlouho. Viděl jsem videozáznamy, jak Saddám použil plyn a bitevní vrtulníky proti svým vlastním lidem. Byl jsem u popravy v Číně; pět lidí tam popravili kulkou do hlavy za to, že hlásali disidentské názory. Nemůžu ale uvěřit, že by se někdo, kdo si uchoval zdravý rozum, dohodl s někým na tom, že provedou jaderný úder, který zabije miliony lidí."

"Proč ne?"

"Protože jaderný úder odstraňuje zábrany před všemi ostatními konflikty mezi lidmi," prohlásil Herbert. "Jako kdyby se jím říkalo, že potom už jde udělat cokoli. Tím nikdo nic nezíská."

"Pravda," souhlasil Hood.

"Přesto ale věřím, že může existovat skupina radikálních indických představitelů, kteří by chtěli Pákistán napadnout i jadernými zbraněmi."

"Potom ovšem ty moje tři obavy, ať už jsou oprávněné nebo ne, ukazují na jediné," prohlásil Hood.

"Než půjdeme za prezidentem, potřebujeme víc zpravodajských informací," pokračoval Herbert.

"Jistě. A můžeme je nějakým způsobem získat elektronicky nebo z vládních zdrojů?" uvažoval Hood.

"Způsob by se našel, kdyby byl čas," upozornil ho Herbert. "Ale věci se mají tak, že horami prchá pákistánská buňka, a nechala za sebou mrtvé komando Speciálních pohraničních sil. Indové čekat nebudou."

"Už něco vysílala DD-1?" zeptal se Hood. DD-1 National byla přední indická státní televizní stanice Dúrdaršan. Provozovatel měl těsné svazky s tiskovou agenturou Prasár Bháratí a Všeindickým rozhlasem AIR, provozovaným a řízeným ministerstvem pro informace, rozhlas a televizi.

"Jeden z Mattových lidí její zpravodajství zaznamenává a vyhodnotí mi, jak moc jsou lidé napruženi a jak moc média náladu ještě víc vybičovávají a vyhrocují situaci."

"Můžeme jim odstavit družici?" zeptal se Hood.

Herbert se usmál. "Mají jich pět - INSAT-2E, 2DT, 2B, PAS-4 a ThaiCom. Když bude třeba, klidně jim je budeme všechny rušit."

"Fajn." Hood se na Herberta zadíval. "Vy jste všemi deseti pro to, aby Striker šel na věc a ty Pákistánce chytil, co?"

"No hergot, aby ne," odtušil Herbert. "Přece Mika a jeho lidi nestrčím do Himaláje jen tak pro nic a za nic -"

"To vím," ujistil ho Hood.

"Ale nevím, jestli máme na vybranou něco jiného, Paule," pokračoval Herbert. "Ať už si o tom, co ti Pákistánci udělali, myslíme, co chceme, musí vyváznout, aby mohli říct, co neudělali."

"Co bychom podnikli, kdyby skupina Striker už nebyla na cestě?"

Herbert okamžik uvažoval; pokrčil rameny. "To co v Koreji, Rusku a Španělsku. Poslali bychom ji tam."

Hood zamyšleně přikývl. "Pravděpodobně ano," souhlasil. "Projednal jste s Mikem taky tohle?"

,Jen trochu stručněji; ale řekl jsem mu, ať se během letu z Alconbury do Čušulu vyspí; pro všechny případy."

Jak dlouho ten let trvá?"

Herbert pohlédl na hodinky. "Mají ještě takových šest hodin. Čtyři a něco s dobrým větrem v zádech a když se v Turecku nezdrží na zemi déle než pár

minut."

Hood kliknul na seznam personálu Operačního centra a otevřel si příslušný soubor. "Matt tu ještě je," řekl, když se podíval na čas, kdy se přihlásil.

"Probírá se Stephenem Viensem snímky," sdělil mu Herbert. "Od chvíle, kdy tohle začalo, se od stolu nehnul."

"To by taky neměl," poznamenal Hood. "Bude třeba, aby zapracoval na všech elektronicky získaných informacích, které pro tu oblast budeme potřebovat."

"Může za něj na čas zaskočit Gloria Goldová," řekl Herbert.

Goldová byla vedoucí technického odboru. Pracovala v nočních směnách; měla kvalifikaci k provádění technických operací, třebaže nebyla tak zkušená v analyzování jako Stoll.

"A měli bychom přibrat taky Lowella a Liz Gordonovou," dodal Hood. Lowell Coffey byl odborník na mezinárodní právo. "Potřebujeme být v obraze, pokud jde o pákistánská a indické zákony, pro případ, že by tam naše chytli. Psychologické profily Pákistánců by pomohly také. Máme podrobnou mapu soudní působnosti pro oblasti, kde bude Striker pátrat po raketách?"

"Ne. Pátrání se má omezit výlučně na pákistánská území."

"Tak to tu mapu budeme určitě potřebovat," prohlásil Hood. "A jestli se Striker přimotá někam, kde mají sféry vlivu Číňani, a když je tam chytnou, jsme namydlení."

Jestli ty mapy nemá v archivu Al George, obstarám si je z ministerstva zahraničí," řekl Herbert. "Mám tam přítele, co umí držet jazyk za zuby."

"Vy máte přátele všude," poznamenal s úsměvem Hood. Byl to dobrý pocit, patřit k týmu, ve kterém jsou lidé jako Bob Herbert - profesně zdatní, důkladní a vždy připravení podpořit tým a jeho vůdce. A dobře mu udělal i ten úsměv. "Co Viens? Kolik družic nad tou oblastí je?"

"Tři."

"Udrží si je?"

"To by neměl být problém," odtušil Herbert. "Zrovna v téhle chvíli nikdo jiný žádné informace z té oblasti nežádá; a Viensovi lidé se tam všichni střídají, takže na družicových sledovacích stanicích bude neustále nějaká obsluha, můžou tedy provádět tři průzkumy současně."

"Dobrá." Hood se stále díval na monitor; kdyby potřeboval, může se obrátit ještě na další lidi, teď si však říkal, že nejlíp udělá, když jich zapojí co nejméně. Mohl by ještě zavolat do Národního bezpečnostního úřadu Hanku Lewisovi a doporučit mu, aby se zachoval stejně; doufal, že nově ustanovený ředitel nechá Operační centrum provést tuhle operaci jakožto "tichou" - takovou, kde postup po velitelské linii končí před okamžikem, kdy by měl být informován prezident.

Herbert odjel přidělit úkoly svým lidem a obstarat mapy. Hood zavolal Coffeymu a vytrhl ho od pořadu Politicky nevhodné. Coffeyho domácí linka nebyla zabezpečená, takže mu nemohl říct, čeho se noční schůzka týká; pověděl mu jen, že název té televizní show to pěkně vystihuje. Coffey slíbil, že přijde co nejdřív.

Hood mu poděkoval; vylovil z krabice ještě pár dalších krekrů a usadil se pohodlněji. Než tuhle akci schválí, bude toho třeba ještě hodně udělat. Za prvé, Stephen Viens musí nalézt tu pákistánskou buňku; bez ní nemají v rukou vůbec nic. Potom se on a Herbert musí rozhodnout, jestli Striker přistane podle plánu, načež se přepraví do blízkosti buňky vrtulníkem, nebo jestli se pokusí o letecký výsadek. Seskok padákem v horách by byl velmi nebezpečný kvůli zimě, větru a špatné viditelnosti. Možná by tam mohli nejdřív dostat Rona Fridayho, aby uložil světlice. Problém ale nastane i po samotném přistání, protože skupinu očekávají ve Šrínagaru, kde má plnit zcela jiný úkol. Odpoutat se od "hostitelů" tak rychle, jak by Operační centrum potřebovalo, může být těžké.

A kromě toho, čím méně lidí se dostane do kontaktu se Strikerem, tím líp pro utajení. Lowell nebo Herbert by mohli připadnout na nějaký důvod, proč se

skupina vysadí z letounu; indickému letectvu pak nezbude než se s tím smířit nebo se ocitnout před možností, že z akce sejde.

Uvažoval o Rodgersovi a jeho týmu; byl hrdý i na to, že pracuje s nimi. Ať už se záležitost vyvine jakkoli, další postup bude pro Striker nesmírně těžký. Ve světle těchto úvah mu jeho vlastní problémy přesto

nepřipadaly o nic méně naléhavé a důležité; takhle se relativita nikdy neprojevuje. Harleigh je traumatizovaná událostmi v budově Spojených národů. Vědomí, že tam lidé přišli o život, mu ani v nejmenším neulehčilo snahu nějak se s jejím stavem vypořádat.

A přece jen to bylo k něčemu dobré. Připomněl si, co je odvaha. V příštích hodinách a dnech na to nezapomene.

26 KAPITOLA

Washington, O.C. čtvrtek, 01 .12

"Něco možná máme!" prohlásil Stephen Viens.

Sedmapadesátiletá Gloria Goldová se naklonila dopředu. Vzrušení ve Viensových slovech bylo i z hlasového spojení přes počítač dobře znát. Měl pravdu. Po několikahodinovém systematickém propátrávání terénu kamery konečně zachytily něco slibného.

"Vydržte," řekl Viens. "Bernardo přepíná na infračervené záběry. Bude to trvat asi tři minuty."

"Však já vydržím," odtušila Gloria. "Prima práce," dodala.

"S poplácáváním po zádech ještě počkejte," mírnil ji Viens. "Může to být taky řada balvanů nebo stádo koz."

"Byly by to divoké horské kozy," pronesla důrazně.

"Prosím?"

"V takových končinách těžko narazíte na domestikovaná zvířata; tam se pohybují divoce žijící zvířata."

"Nojo - profesorka zůstane profesorkou," škádlil ji Viens. "Ale kdo se bude smát naposled, až zjistíme, že to jsou kozy, které žene nějaký Šerpa s pastýřskou holí?"

Gloria se usmála. "Vy."

"Třeba bychom se mohli vsadit," navrhl Viens. "Vaše mikrokamera proti mému klopovému mikrofonu."

"Ani nápad."

"Pročpak ne? Ten mikrofon má slušný dosah."

"A moje kamera se zaměřuje na podstatné," opáčila Gloria.

Expert Národního úřadu pro průzkum jí kdysi předvedl klopový mikrofon z Massachusettského technického institutu; sám si jej upravil. Sestával z mikrofonu velikosti tečky, s molekulami, které navzájem rezonují. Dokázal vysílat do jeho počítačového nahrávače ze vzdálenosti až tří set dvaceti kilometrů. Gloriina mikrokamera byla něco lepšího, do jejího počítače vysílala obraz s milionem pixelů ze vzdálenosti až šestnácti kilometrů. Byla lepší, a také užitečnější.

"Tak jo," ustoupil Viens. "Co teda vsadit se o večeři? Kdo prohraje, vaří. Je to férová nabídka, docela pasuje na situaci: infračervené snímky, jídlo z mikrovlnky -"

Já jsem mizerná kuchařka," prohlásila Gloria.

"Ale já nejsem bídný kuchař."

"Díky, ale z toho nic nebude," odmítla třikrát rozvedená žena. Z jakési příčiny Viense vždycky uchvacovala. I on se jí líbil, ale při svém mládí mohl být jejím synem. "Uzavřeme džentlmenskou sázku," pokračovala. "Když objevíme Pákistánce, vyhráváme oba."

Viens vzdychl. "Diplomatická dohoda. Dobrá, přijímám, ale vznáším námitku."

Vysoká, štíhlá Gloria Goldová se s úsměvem opřela v křesle. Seděla u stolu se skleněnou deskou ve své kanceláři v technickém oddělení Operačního centra. Měla zhasnuto, jen počítačový monitor s úhlopříčkou tři apadesát centimetrů tlumeně zářil. Na chodbách bylo ticho. Vedle stolu stála na podlaze láhev vody Evian. Sáhla po ní a trochu upila. Hned první noc, když do oddělení nastoupila, se jí podařilo láhev s vodou převrhnout a způsobit zkrat v počítači; to ji naučilo nenechávat na stole nic, co teče. Naštěstí její šéf, náměstek ředitele Curt Hardaway - "Noční velitel", jak se mu říkalo -, přiznal, že jemu se tohle kdysi stalo také. Ať už se mu to doopravdy stalo nebo ne, bylo to od něj hezké gesto.

Nevážnost sázky přišla Glorii vhod. Seděla tu teprve hodinu, zatímco Viens pracoval už celý den. A detaily záběrů, přenášených z Národního úřadu pro průzkum, skutečně vypadaly velmi slibně. Rozlišení činilo pět metrů, což znamenalo, že bylo viditelné všechno do velikosti pěti metrů. Počítačové zadání fotografické analýzy nyní identifikovalo objekty, které počítač považoval za stíny vrhané lidmi. Vycházely zpod skalní římsy, kam nebylo vidět, zkreslené nerovným povrchem terénu

a úhlem dopadajících slunečních paprsků. Infračervené záběry upřesní, zda stíny vrhají živí tvorové nebo skalní útvary. To, že se stíny mezi dvěma po sobě následujícími záběry posunuly, toho moc nenapovědělo. Mohlo jít prostě jen o iluzi vytvořenou stoupajícím sluncem.

Veteránka Operačního centra se dívala a vyčkávala. Ticho a klid noční směny jako by ten odklad prodlužovaly.

Technické oddělení tvořila řada tří kanceláří vzdálených od rušné přední části pracoven vedení. Jednotlivá pracoviště byla propojena počítači, webovými kamerami a bezdrátovým spojením tak důkladně, až se lidé, kteří tu pracovali, divili, proč prostě nestrhnou stěny a nevolají na sebe, aby si aspoň občas dopřáli lidský kontakt. Matt Stoll však byl vždy proti tomu, pravděpodobně proto, že v soukromí prováděl věci, o kterých si nepřál, aby jiní věděli. Gloria však jeho temné tajemství znala. Jedné noci ho špehovala svou digitální mikrokamerou ukrytou v rukojeti dvířek jeho minilednice.

Matt Stoll čtyřikrát či pětkrát denně snědl dvě oplatky s krémem a spláchl je energetickým nápojem.

Tím se vysvětlovala nejen jeho energie bez hranic, ale i zvětšující se objem kolem pasu. Rovněž se tím vysvětlovaly žlutavé skvrny, které se mu tu a tam objevily na košili. Nápoj do sebe vždycky hodil rovnou z láhve. I nyní, kdy by tenhle notorický intelektuál měl odpočívat na pohovce, pravděpodobně čte poslední vydání NuTech nebo hraje nějakou digitální hru. Na rozdíl od svého bývalého spolužáka Viense byl Matt Stoll, hltající cukr a energetický nápoj, ztělesněním toho, čemu se dalo říkat vždy ve formě a na drátě.

Gloria opět věnovala pozornost monitoru; příjem od Národního úřadu pro průzkum se obnovil. Obraz, předtím z větší části bílý, měl nyní barvu ohně. Byly v něm řady žlutobílých čar zkreslujících obraz v důsledku atmosférických poruch; čáry vyzařovaly od rudých předmětů na spodním okraji monitoru.

"Vypadá to dobře," pronesl Viens. "Ať už ty stíny vrhá cokoli, je to určitě živé."

"Naprosto," přidala se Gloria. Dívali se, jak se obraz znovu obnovil. Červený bod, který se vynořoval zpod skalní římsy, vyzařoval stále víc tepla. Rozpitá skvrna vzdáleně připomínala obrys lidské postavy. "Hergot!" vyrazil ze sebe Viens. "Bernardo, vraťte to na denní světlo!"

"To není žádná horská koza," pronesla Gloria.

"A vsadím se, že to není ani Šerpa," dodal Viens.

Gloria sledovala, jak družice mění objektivy. Tentokrát se zdálo, že výměna probíhá mnohem pomaleji. Délku intervalu neovlivňovaly mechanické faktory, nýbrž diagnostika optiky, kterou počítač prováděl při každé změně objektivů. Důležitým předpokladem bylo správné zaostření a zaměření. Chybné údaje -

mimoosové zobrazení, nesprávné zaostření, nesprávné umístění desetinné čárky v údaji o rozlišení -byly k nepotřebě stejně jako údaje žádné.

Obraz na monitoru se změnil na záběr ve viditelném světle. Ukázalo se bílé pole, přes něž se jako řez po úhlopříčce monitoru táhla šedá čára skalní římsy. Pod ní Gloria viděla napůl skrytou postavu. Nebyla to ani koza, ani Šerpa. Byla to žena. A za ní cosi, co vypadalo jako hlava kohosi dalšího.

"Tak, a máme je!" pronesl vzrušeně Viens.

"Nejspíš ano," souhlasila Gloria a sáhla po telefonu. "Řeknu to Bobu Herbertovi."

Bob Herbert se objevil ještě dřív, než se ukázal následující záběr.

Obraz zřetelně ukazoval pět lidí, postupujících podél úzké skalní římsy.

27 KAPITOLA

Kargil, Kašmír čtvrtek, 12.01

Ron Friday byl rád připravený.

Když vstupoval do nějaké budovy, chtěl mít alespoň dvě ústupové cesty a únikové strategie. Když se vydal do některé země, měl vždy v povědomí další místo, kam by zamini, ať už podle vlastní volby nebo z nutnosti. Chystal-li se do akce, vždy si ověřil možnosti, jak si obstarat vybavení, bezpečnostní prověření a spojence, které by mohl potřebovat. Nevyplněný prostor nebo čas pro něj neexistovaly.

Po rozhovoru s Bobem Herbertem si uvědomil, že by se s kapitánem Nazirem měli vypravit do hor. Věděl, že vrtulník je použitelný pro let v nadmořských výškách do čtyř tisíc metrů a při teplotách až minus jedenáct stupňů Celsia. Paliva měli dost na něco přes jedenáct set kilometrů. Mohou tedy letět téměř šest set čtyřicet kilometrů do hor, a ještě se stačí vrátit. Problémem bylo samozřejmě to, že by vrtulník musel přistát v příliš velké výšce, a součásti obsahující kapalinu mohou zamrznout. A podle toho, kam budou možná muset letět, by z toho mohla být moc nepříjemná procházka zpátky.

Friday odmontoval vysílačku a vzal si ji k sobě. Potom zkontroloval vybavení, které měli na palubě. Byla tu základní horolezecká výstroj, ale žádné teplé oblečení. S tím by ale problém být nemusel. Prohlédl Kumarovy věci a objevil několik tlustých kabátů. Našel i čepice a rukavice. Největší starost mu dělal kyslík. Kdyby s kapitánem Nazirem museli nějak dlouho zlézat hory ve větších výškách, mohlo sehrát roli vyčerpání.

Možná že potřebné vybavení s sebou přinese skupina Striker. To se však Friday nedozví, stejně jako nebude znát polohu samotného cílového místa, dokud si nepromluví s Bobem Herbertem nebo s Hankem Lewisem.

Zatím v kuchyňce domku znovu s kapitánem Nazirem prostudovával mapy, aby se s oblastí dokonale seznámili. Apu byl s nimi a přispěl jim svými vlastními znalostmi. Když byl mladší, podnikal v podhůří horolezecké výstupy.

Friday vyznačil kurz od šrínagarského bazaru k místu, kde v horách došlo k explozi. Také zakreslil trasu od Kumarova domku. Celá buňka i muž, který se vydal od domku, měli víc než dost času, aby se na to místo v horách dostali dřív, než došlo k detonaci. Otázkou bylo, kam se buňka vydá dál. K pákistánská hranici potřebuje urazit zhruba třicet kilometrů, cesta však vede hornatým terénem, a navíc přes bojovou linii a krutý ledovec Siačen. Ten se zvedá do výše šesti tisíc metrů a přejít přes něj bude těžké i za nejpříznivějších okolností. Pákistánci, unavení, pronásledovaní po zemi a patrně i ze vzduchu, budou potřebovat zázrak, aby ledovec překonali.

Zatímco Friday studoval mapy, vysílačka, kterou si vzal z vrtulníku, pípla. Hovor vzal Nazir. Volali Bob Herbert a Hank Lewis. Nazir předal přístroj Fridaymu.

"Našli jsme tu buňku," oznámil Herbert.

"Kde je?" zeptal se dychtivě Friday. Naklonil se nad mapami, rozloženými na stole. "Mám tu asi sedm nebo deset map pro taktickou pilotáž, pohraniční oblast Muzaffarabad, pohraniční oblast Šrínagaru a území od Šrínagaru po Kargil."

Jsou ve šrínagarské pohraniční oblasti, kus od Džaudaru."

Jaké jsou souřadnice?" Friday již nalezl příslušný soubor, listoval mapami a vesnici hledal.

"Rone, vy se hned vydejte směrem třicet čtyři stupně třicet minut na sever, sedmdesát pět stupňů východ," řekl Lewis.

"To je Džaudar. Tam ta buňka je? Ve vesnici?"

"Ne," odtušil Lewis. "Tam se sejdete se Strikerem."

Friday vstal. "Pánové, mám tu vrtulník. Můžu tam být ani ne za hodinu. Striker nepřistane dřív než za čtyři hodiny. Do té doby bych mohl buňku dostihnout."

"A váš partner s vámi," připomněl mu Lewis.

"No a co má být?"

"Bezpečnostní prověrku toho člověka od Černých koček jsme ještě nedokončili. Nemůžeme riskovat, že Pákistánce předá svým lidem."

"To se nestane," ujišťoval Friday šéfa Národního bezpečnostního úřadu. "Na to dohlédnu."

"Zaručit to nemůžete," namítl Lewis. "Jsme zajedno v tom, že pan Kumar by s vámi jít měl. Ale ani u něj si nemůžeme být jistí tím, jak se zachová. Pan Herbert a já jsme to prohovořili a dohodli jsme se. Sejdete se v Džaudaru se Strikerem. Bude mít souřadnice buňky s přesností na minutu a prostředky, jak vás a vaše společníky dopravit do hor. Když se něco změní, dáme vám vědět."

"Ztrácíme čas!" protestoval Friday. "Já bych mohl být tam a zpátky, ještě než Striker dorazí."

"Obdivuju vaše nadšené odhodlání," ozval se Herbert. "Ale ten, kdo buňku vede, je mazaný. Ti lidé se pohybovali ve stínu a pod převisy, kde to jen šlo. A nevíme, jaké mají zbraně. Můžou mít raketomet, a když po nich půjdete v indickém vrtulníku, nejspíš vás sestřelí."

"Když nám povíte, kde jsou, můžeme kroužit ve větší vzdálenosti a zadržet je," prohlásil důrazně Friday.

"A je taky možné, že se tam může pokusit proklouznout nějaký pákistánský letoun, aby buňku zachránil," pokračoval Herbert. "Nechceme překotně a neuváženě vyvolat přestřelku s nějakým indickým letadlem, Indům bychom tak jen strčili do rukou zbraň, záminku, kterou by využili k zahájení možná i velké ofenzivy."

Friday vysílačku pevně sevřel. Měl sto chutí toho ke stolu upoutaného byrokrata uškrtit. Lidem z terénu nerozumí. Nerozumí jim žádný z nich. Nejlepší operativci v terénu neradi sedí v klidu. A ti nejlepší z nejlepších dokážou improvizovat tak, že vyváznou z většiny situací, do kterých se - také improvizací - dostali. Friday tohle dovedl. A víc než to, on takové situace přímo potřeboval. Kdyby se mohl buňky zmocnit a dopravit ji domů, měl by šanci proniknout mezi její pákistánské řídicí orgány. Pro operativce působícího v téhle oblasti by silné vazby na Dillí, Islámábád i Washington byly nedocenitelné.

"Netáhneme náhodou jeden hot a druhý čehý, co?" poznamenal Herbert.

Friday pohlédl na mapu. "Ne." A jak se díval, vzpomněl si na cosi, co mu Herbert o té explozi pověděl. Došlo k ní ve výšce přibližně dvou tisíc šesti set metrů. To by znamenalo, že buňka je na jihozápadní straně horského pásma. Všude dál na sever, přes ledovec až po bojovou linii, je výška větší. Friday povolil stisk, kterým přístroj svíral. Ať jdou k čertu všichni ti šaškové za stolem, a Bob Herbert zvlášť.

"Znovu se ohlásíme, až si upřesníme místo a přibližný čas příletu Strikeru," pokračoval Herbert. "Nějaké otázky?"

"Ne," odtušil klidným hlasem Friday.
"Chcete ještě něco dodat vy, Hanku?" zeptal se Herbert.
Lewis odpověděl, že to je vše. Poděkoval Fridaymu a hovor skončil. Friday vysílačku odložil.
"Tak co se stalo?" zeptal se Nazir.
"To, na co jsme čekali," odtušil Friday.
"Našli buňku?"
Friday přikývl.
"A moje vnučka?" ozval se Apu.
"Je s nimi," odpověděl Friday. Samozřejmě nevěděl, jestli je nebo není. Ale potřeboval s sebou Apua. U rolníka našla nepřátelská buňka přístřeší, a kdyby bylo třeba předem zmařit nějakou akci ze strany Indie, Apuovo přiznání v pákistánská televizi přijde také velmi vhod.
Zadíval se znovu do mapy. Herbert říkal, že buňka se drží horských skalních říms. Když vrtulník začne sledovat linii horského pásma ve výšce dvou tisíc šesti set metrů po jedné jeho straně a bude pokračovat zpátky po druhé straně, určitě na ni narazí. Pohlédl na kuželovitý výběžek na mapě a usmál se; takový okružní let činí méně než tři sta dvacet kilometrů.
Dostane ji. A vyzraje i na toho pitomě opatrnického Herberta.
"Pojďte," vyzval Nazira.
"Kam?"
"Chytit teroristickou buňku."

28 KAPITOLA

Washington, O.C. čtvrtek, 04.02

Kancelář Paula Hooda se nacházela pár kroků od důkladně zabezpečené konferenční místnosti Operačního centra. Říkalo se jí Tank; chránily ji doslova stěny elektromagnetických vln, generujících statické výboje, které zabraňovaly odposlechu jak štěnicemi, tak přijímacími anténami venku.
Hood vešel, když už byli přítomni všichni ostatní. Těžké dveře se ovládaly tlačítkem po straně velkého oválného poradního stolu. Hood se posadil do čela stolu a tlačítko stiskl.
Malou místnost osvětlovaly zářivky, zavěšené po několika najednou v řadách nad stolem. Hodiny na stěně proti Hoodovi, které ukazovaly odpočet času jako před startem rakety, byly zatím temné. Když došlo k nějaké krizi a musel se dodržet termín řešení, na hodinách blikala bez ustání se měnící řada číslic.
Zdi, podlaha i strop Tanku byly vyloženy acoustixem, materiálem pohlcujícím zvuk. Šedočerné melírované proužky byly široké sedm a půl centimetru a překrývaly se navzájem, aby mezi nimi nevznikla mezera. Pod nimi byly dvě vrstvy korku, třiceticentimetrová vrstva betonu a další vrstva acoustixu. Do středu vrstvy betonu, tvořícího šestistěn, byla zalita dvojitá vrstva drátěných mřížek, jež generovaly kolísavé nízkofrekvenční akustické vlny; místnost tím byla elektronicky zabezpečena. Vše, co by se snad dostalo ven, bylo zcela zkreslené. Kdyby nějaké odposlouchávací zařízení hovor uvnitř přece jen zachytilo, náhodně se měnící modulace naprosto znemožňovala zpětné sestavení slov a vět.
"Díky, že jste přišli," oslovil přítomné Hood. Ubral jas počítačového monitoru stojícího na stole a zahájil přenos souborů ze své kanceláře. Bugs Benet současně navazoval spojení s plukovníkem Augustem přes TAC-SAT; August s Rodgersem se cestou do Turecka střídali ve spaní, aby skupina Striker nevypadla ze spojení.
"To nic, žádný problém," prohlásil Lowell Coffey. Do kávovaru na stolku vzadu v koutě už nalil vodu ze džbánu, v kávovaru to začalo prskat a bublat.

"Silnice byly prázdné a cestou se mi podařilo ještě usnout. Nechtělo by se někomu skočit pro koblihy?"

"To jste měl udělat vy," poznamenal důrazně Herbert. Jste jediný, kdo tu v noci nebyl." Domanévroval vozík na své místo po Hoodově pravici.

"Mám v kanceláři půldávky, jestli máte hlad," ozvala se Liz Gordonová, usazená nalevo od Hooda.

"Ne, díky." Coffey se otřásl. Posadil se naproti Hoodovi. "Zůstanu u kafe."

"Vy máte úředně schválené vojenské půlnoční dávky?" zeptal se Herbert.

"Balíček s třemi chody," odtušila Liz. "Sušené meruňky, ananas, sušené proužky masa a sladké pečivo. Dala mi to kamarádka z Langley. Myslím, že jste s ní pracoval. Kapitánka Mclverová."

"Na nějakých černých akcích jsme spolu dělali," řekl Herbert. Usmál se. "Páni - půlnoční dávky! Už léta jsem si žádnou nedal. Tak v jednu či ve dvě v noci to byla trefa do černého."

"To proto, že jste byl utahaný a ne vybíravý," pronesl Coffey, ohledně konzumace těchto dávek zřejmě naprostý diletant.

Hoodovy údaje byly přeneseny jen okamžik před tím, než se ozval Bugs Benet. Hood je vyslal do ostatních monitorů, stojících před každým na stole. Liz a Coffey je zběžně pročítali; v té chvíli Hoodovi jeho asistent sdělil, že plukovník Brett August je připravený spojit se s nimi z C-l30. Hood přepnul telefon do reproduktorů a rozhlédl se kolem stolu.

"Můžeme začít," řekl.

Všichni okamžitě zbystřili pozornost.

"Plukovníku Auguste, slyšíme se?" zeptal se Hood.

"Tak zřetelně, jako kdybyste byl tady v kabině s námi, pane."

"Dobrá. Bobe, vy jste mluvil s Dillí. Seznámil byste laskavě ostatní s tím, oč šlo?"

Herbert pohlédl na monitor počítače ve svém vozíku. "Před jedenadvaceti hodinami došlo k bombovému útoku na tržišti ve Šrínagaru v Kašmíru." Hovořil hlasitě, aby telefon jeho slova zachytil. "Výbuch zničil policejní stanici, hinduistický chrám a autobus plný hinduistických poutníků. Na základě informací od Národního úřadu pro průzkum a od vašeho kontaktu v Národním bezpečnostním úřadě, náhodou přítomného na místě, máme důvod k domněnce, že útok byl dílem Domobrany svobodného Kašmíru, militantní organizace se sídlem v Pákistánu. Existuje však podezření, že útoky na hinduistické cíle mohla zorganizovat sama Indie. Máme za to, že někdo ve Speciálních pohraničních silách, v kabinetě a v armádě, se může pokoušet získat podporu veřejnosti pro rychlý a rozhodný jaderný úder na Pákistán."

Nikdo se ani nepohnul, jedinými zvuky bylo jemné bzučení proudu vzduchu, vháněného průduchy ve stropě, a popraskávání kávovaru; káva v něm již byla hotová.

"Co ti pákistánští teroristé?" zeptal se Coffey.

"V téhle chvíli se buňka usilovně snaží překročit podhůří Himaláje - domníváme se, že do Pákistánu," odpověděl Herbert. "Má zajatce, Indku, která pravděpodobně koordinovala činnost Speciálních pohraničních sil při přípravě útoků na hinduistické cíle tak, aby vypadaly jako dílo pákistánských muslimů. Je nanejvýš důležité, aby se buňka dostala do Pákistánu a donutila svého rukojmího říct, co ví."

"A zklidnila rozzuřené indické obyvatelstvo, které by jinak žíznilo po pákistánská krvi," dodala Liz.

"Správně," souhlasil Hood. "První pokus Pákistánce zajmout se zatím nezdařil. Do hor se za nimi vydalo komando Speciálních pohraničních sil. Všichni byli zabiti. Nevíme, o jakých dalších způsobech pronásledování se uvažuje ani jestli buňka kontaktovala Pákistán. A nevíme, jaké další pokusy o její záchranu Islámábád může zvažovat."

"Pravděpodobně to bude vrtulník, pátrání HAS," ozval se August.

"To nám vysvětlete," vyzval ho Hood.

"Honit a sebrat," odpověděl August. "Buňka nebude riskovat rádiové spojení s Pákistánem ani navrhovat nějaké místo setkání. Pro každé indické odposlouchávací zařízení na bojové linii by byla hračka signál zachytit. Pákistánci nemají možnost buňku nalézt pomocí družice, takže by museli létat křížem krážem nad trasami, po kterých se dá z hor vyjít. A použili by vrtulníky, ne trysková letadla, aby se drželi pod horizontem indických radarů."

"Prima cíle," poznamenal Herbert.

"Paule, něco mi tu dělá starost," promluvil Coffey. "Víme s jistotou, jestli se ten operativec z Národního bezpečnostního úřadu na tom útoku sám nepodílel? Tahle akce se přece mohla naplánovat před celými týdny, načasovat tak, aby se odvedla pozornost od toho pokusu o převrat ve Washingtonu."

Na tom, co Coffey řekl, něco bylo: bývalý šéf Národního bezpečnostního úřadu Jack Fenwick vyvíjel činnost, jež měla za cíl nahradit prezidenta Spojených států Michaela Lawrence militantnějším viceprezidentem Cottenem. Nebylo by daleko od věci, kdyby se Fenwick pokusil tuhle krizi zorganizovat s úmyslem utlumit rozruch kolem očekávané rezignace prezidenta Lawrence.

"Domníváme se, že Friday je čistý, ačkoliv teď jsme ho uklidili. Je s jedním indickým důstojníkem," poznamenal Hood. "Řekl bych, že kdyby do toho byl Friday zapletený, snažil by se z té oblasti zmizet a držet stranou i nás."

"Což by mohlo rovněž znamenat, že v tom zapletený je," dala se slyšet Liz.

"A jak by se to projevilo?" zeptal se Hood.

Jestli navrhujete - což si myslím, že děláte -, aby skupina Striker pomohla buňce dostat se domů, pak zájmem pana Fridayho bude spíš se držet v blízkosti skupiny a něco podniknout, aby se jí to nepodařilo."

Jedno nevylučuje druhé," ozval se Herbert. "Když Striker pro buňku půjde, můžeme mít tím pádem pod dohledem i Fridayho."

"Chtěl bych tu zdůraznit, že jsme se ještě s konečnou platností nerozhodli, jak operace proběhne, plukovníku," řekl Hood. "Ale jestli se chceme pokusit Pákistáncům pomoci, pak klíčem k úspěchu je včasný zásah. Bobe, vy jste byl v kontaktu s Ústředním velitelstvím letectva."

"Ano. Jednáme přímo s velitelem letectva a jeho starším pobočníkem. Řekl jsem mu, že možná budeme potřebovat změnit způsob, jak skupinu Striker vysadit."

"Uvažujete o leteckém výsadku," podotkl August.

"Správně," souhlasil Herbert. "Požádal jsem velitele letectva o parašutistickou výstroj. Řekl, že ji určitě bude mít eskadra AN-12 Himálajských orlů. Ale neprozradil jsem mu, co možná budeme žádat od vás, abyste v té oblasti podnikl. Všechno, co podniknete, bude však dobře zaštítěné. Indická armáda vaši účast nadále udržuje v nejpřísnější tajnosti. Speciální pohraniční síly ani další, kdo stojí za tím útokem ve Šrínagaru, vůbec nevědí, že Striker je na cestě do té oblasti."

"Co ten indický důstojník s panem Fridaym? Dá se mu důvěřovat?"

"Zaručené to není, ale podle Fridayho kapitán Nazir není vyhlídkou na nukleární útok nijak nadšený. Zvlášť když s Fridaym míří k Pákistánu."

"Na tohle jsem zrovna myslel," poznamenal August. "Co myslíte, nešlo by Indům říct, aby do soupisu výstroje přišly taky olovem vyložené podvlíkačky?"

"Schovejte se za Mika," poradil mu Herbert. "Přes toho mizeru nic neprojde, ani dávky záření s tak vysokou intenzitou."

Jeho slova vyvolala potlačovaný smích. Napětí se uvolnilo.

"Friday s Nazirem odlétají vrtulníkem do vesnice jménem Džaudar," pokračoval Herbert.

"Vím, kde to je. Jihovýchodně od oblasti, kde máme pátrat."

"Když se rozhodneme provést pátrací a záchrannou akci, vyrazíte odtamtud do hor severním směrem. Tam jsme buňku objevili."

Do hovoru se zapojil Hood: "Plukovníku Auguste, při takové akci se budete muset vysadit poblíž ledovce Siačen, spojit se s buňkou a dostat ji přes

bojovou linii. S podobnou operací je spojeno nesmírně vysoké riziko, a já potřebuju upřímnou a poctivou odpověď: je skupina Striker připravená do takového rizika jít?"

"Sázka je vysoká také," odtušil August. "Musíme tedy vysoko hrát."

"Pašák," zamumlal pro sebe Herbert. "Fakt pašák chlap."

"Vážení, musím vás upozornit, že vašimi potenciálními nepřáteli nebudou jen Indové," ozvala se Liz. "Musíte mít také na paměti psychologické faktory - v jakém duševním stavu pákistánská buňka je. Fyzická a psychická zátěž, které je vystavena, jde až do krajnosti. Nemusí uvěřit, že jste spojenci. V podobné situaci lidská přirozenost velí nevěřit nikomu mimo skupinu."

"To jsou dobré připomínky, a musíme si o nich promluvit," souhlasil Hood.

"A musíme si promluvit ještě o něčem dalším, Paule," upozornil Coffey. "Podle toho, co tu v těch souborech vidím, se Domobrana svobodného Kašmíru přihlásila k účasti aspoň na části tohohle útoku a ke všem předchozím útokům v Kašmíru. Striker bude pomáhat teroristům, kteří se za teroristy sami prohlásili. Říct, že budeme právně napadnutelní je ještě mírná formulace."

"To je naprostá kravina," ozval se Herbert. "Ti chlapi, co mi vyhodili do luftu manželku, jsou pořád ještě zalezlí v nějaké díře v Sýrii. Teroristům v zemích, které jsou spolu ve válce, žádné vypovězení nebo vydání nehrozí. A jména lidí, co jim pomáhají, se nedostanou ani do novin."

"Vypovězení hrozí jen lidem zapojeným do gerilového boje, kteří mají podporu zemí podezřelých z terorismu," řekl Coffey. "Ve Spojených státech existuje jiná forma a stupeň trestní odpovědnosti. A když se Strikeru podaří dostat tu buňku do Pákistánu, Indie bude mít veškeré oprávnění, aby žádala vydání každého, kdo měl prsty v útoku na bazar a na komando Speciálních pohraničních sil, i všech, kdo útočníkům pomáhali v útěku. Když Dillí nedostane Domobranu svobodného Kašmíru, půjde po Strikeru."

"Lowelle, Indie nemá nejmenší právo odvolávat se na nějaké vysoké morální principy!" přerušil ho Herbert. "Vždyť plánuje jaderný úder, sakra!"

"Ne. Ten plánuje nějaká odštěpenecká vzpurná frakce ve vládě. Zákonná indická vláda se od ní bude muset distancovat a soudně ji stíhat!"

Advokát rozhněvaně vstal a šel si nalít šálek kávy. Ke stolu se vrátil již trochu klidnější, sedl si a trochu upil. Hood mlčky pohlédl na Herberta. Šéf zpravodajců neměl Lowella Coffeyho rád a jeho nechuť vůči právnickým kličkám byla dobře známa. Hood však to, co právník právě vyslovil, bohužel nemohl ignorovat.

"Pánové?" ozval se August.

"Nu, pokračujte, plukovníku," vyzval jej Hood.

"Mluvíme tady o možném jaderném střetu. Běžná pravidla tu nejspíš neplatí. Jestli chcete, nechám tým hlasovat, ale vsadím se, že řekne totéž, co se chystám říct já: za daných okolností, pri tom, co je v sázce, stojí za riziko i ta nejnižší suma."

Hood se mu užuž chystal poděkovat, slova se mu však vzpříčila v hrdle; Bob Herbert s tím ale problém neměl.

"Bůh vám žehnej, plukovníku Auguste," pronesl nahlas a vrhl přes stůl na Coffeyho zuřivý pohled.

"Díky, Bobe. Pane Coffey? Když to pomůže, Striker je kdykoli ochotný jít na Pákistánce jako Osamělý Ranger." "To znamená co, plukovníku?" zeptal se Coffey. "Můžeme je šoupnout domů a pak jako při filmovém happy endu v pohodě odjet za zapadajícím sluncem dřív, než nám stačí poděkovat nebo zjistit, co jsme zač."

Herbert se usmál. Hood také, ale jen v duchu. Rysy jeho obličeje znehybněly pod tíhou rozhodnutí, které bude muset učinit.

"K tomuhle se ještě vrátíme," řekl. "Plukovníku, chci vám poděkovat."

"Za co? Že dělám svou práci?"

"Za vaše odhodlání a odvahu. Všem nám tím hodně uvolňujete ruce."

"Děkuju, pane."

"Teď si trochu odpočiňte." Hood vypnul telefon a otočil se k ostatním kolem stolu. "Bobe, vy se postarejte, ať někdo z Národního úřadu pro průzkum sleduje hranici s Pákistánem. Jestli se tam ukáže vrtulník, který pátrá po buňce, musíme dát skupině Striker včasnou výstrahu. Nechci, aby si ji někdo spletl s nepřítelem a sundal ji."

Herbert přikývl.

"Lowelle, vy mi k tomuhle vyhledejte nějaké právní podklady," pokračoval Hood.

Právník zavrtěl hlavou. "Žádné nejsou. Alespoň ne takové, které by obstály před mezinárodním soudem."

‚Já nepotřebuju nic, co bude platit u soudu. Potřebuju důvod, který stačí k tomu, aby skupinu Striker nevydali, když to dojde až tak daleko."

"Například prohlásíme, že šlo o misi milosrdenství," utrousil Coffey.

"Jo," vpadl mu do řeči Herbert. "Určitě objevíme nějakou tu blbinu kolem statutu mírových sil, co mají ve Spojených národech, která by obstála."

"Aniž Spojené národy informujeme?"

"Víte, Lowelle, Bob možná na něco přišel," zasáhl Hood. "Generální tajemnice má Poručenské pravomoci pro případy nouze, které jí dovolují určitou oblast vyhlásit za 'ohroženou' v případě, že tam hrozí zjevné nebezpečí hromadného ozbrojeného napadení. Ty jí dávají oprávnění vyslat do té oblasti tým Rady bezpečnosti, aby situaci zkoumal."

"Nějak mi uniká, jak to má posloužit nám," prohlásil Coffey.

"Takový tým nemusí nutně sestávat z osob, které v dané chvíli působí v Radě bezpečnosti. Stačí, když jsou to lidé z jejích členských zemí."

"Možná; ale nikdo se nesmíří s přítomností týmu sestávajícího výlučně z Američanů!"

"To bude jinak," opáčil Hood. "Indie je členem Rady bezpečnosti. A tam v té oblasti jsou Indové."

"Kapitán Nazir a Nanda Kumarová," dodal Herbert. "Krajané generální tajemnice."

"Přesně tak," souhlasil Hood. "I když ta dívka je něco jako nepříznivě naladěný pozorovatel, přinejmenším se jí to týká a je při tom."

"No, to určitě je. Jenže kdy se Rada bezpečnosti na něčem shodne?" připomněla jim Liz.

"Možná budeme muset generální tajemnici Čatterdžíovou do věci zasvětit, až bude Striker na zemi," řekl Hood. "Pak jí sdělíme, co víme."

"A co když odmítne své poručenské pravomoci uplatnit?" namítl Coffey.

"Neodmítne," opáčil Hood.

Jak to můžete vědět?"

Ještě přece máme tiskové oddělení. A dokud je máme, dám si záležet, aby se všechny noviny na světě dozvěděly, že generální tajemnice Čatterdžíová nepodnikla nic, když se Indie chystala odpálit na Pákistán jaderné rakety. Uvidíme, čí hlavu pak svět bude žádat - zda její nebo Strikeru."

"Na tohle bych zrovna moc nesázel," varoval Coffey.

"Tak mi poraďte něco jiného," odrazil ho Hood.

Coffey a Herbert se uvolili, že nahlédnou do charty Spojených národů a Hooda seznámí s výsledkem. Hood souhlasil s tím, že Malu Čatterdžíovou zatím kontaktovat nebude. Herbert se vrátil ke svým zpravodajským hlášením a s Hoodem zůstala jen Liz. Seděla s rukama složenýma na stole a upírala na ně zrak.

"Nějaký problém, Liz?" zeptal se Hood.

Pohlédla na něj. "S Malou Čatterdžíovou jste měl jisté neshody."

"To měl. Ale na pořadu dne není k něčemu ji nutit nebo ji přivádět do úzkých. Mně záleží jen na tom, abych chránil skupinu Striker."

"O tom nemluvím. Vy jste se střetl s Čatterdžíovou, se Sharon, a skončil s Ann Farrisovou." Její výraz změkl. "Pověděla mi, k čemu mezi vámi došlo."

"Nojo, tak dobrá," řekl Hood s náznakem rozladění v hlase. "Tak oč vám

jde?"

"Vím, co si myslíte o psychologických rozkladech, Paule, ale chtěla bych, abyste se soustředil spíš na problém než na lidi. Jste pod silným tlakem ze strany žen. Nedopusťte, abyste svou frustraci přenášel z jedné ženy na druhou."

Hood vstal. "Nebudu. Slibuju."

"Ráda bych tomu věřila." Liz se usmála. "Ale teď jste namíchnutý i na mě."

Hood zůstal stát. Liz měla pravdu; stál, záda napjatá a rovná jako pravítko, rty úzká čárka, ruce sevřené v pěst. Uvolnil ramena a rozevřel pěsti. Zadíval se do země.

"Paule, mou prací zde je lidi pozorovat a upozornit na to, kde mohou vzniknout potíže. Tohle dělám. Nesoudím vás. Ale od té události ve Spojených národech jste pod značným tlakem. A jste taky unavený. Snažím se jen dosáhnout toho, abyste dál zůstal tím férovým, přímým chlapem, jakého jsem před chvílí viděla, když jste to urovnal mezi Bobem Herbertem a Lowellem Coffeym."

Hood se pousmál. "Díky, Liz. Nařekl bych, že generální tajemnici něco ode mě hrozilo, ale cením si vašeho upozornění."

Liz ho povzbudivě poklepala po paži a vyšla ven. Hood pohlédl přes místnost na hodiny, které odpočítávají čas probíhajících krizí.

Jejich displej byl stále ještě temný, žádné číslice po něm neběžely, avšak Hoodovy vnitřní hodiny již tikaly. A pero bylo skutečně natažené až na doraz, tak, jak Liz řekla.

Přesto si připomněl, že on sám sedí v bezpečí Washingtonu, zatímco Mike Rodgers a skupina Striker jsou na cestě do oblasti, kde jejich činnost může zachránit nebo naopak přivést do záhuby miliony životů -včetně jejich vlastních.

A vedle toho je každý tlak, který pociťuje, ničím.

Naprosto ničím.

29 KAPITOLA

Dillí, Indie čtvrtek, 14. 06

Devětašedesátiletý ministr obrany John Kabir seděl ve své bíle vymalované kanceláři. Obě chodby s pracovnami ministerstva tvořily součást vládního komplexu sídlícího v osmdesát let staré budově parlamentu na ulici Gurdwara Rakabgandž, číslo 36, v Dillí. Za otevřenými okny, zabírajícími celou délku stěny, svítilo jasné odpolední slunce na rozlehlé trávníky, umělá jezírka a malebné kamenné fontány. Přes vysokou, zdobenou zeď z červeného pískovce, uzavírající do široka se prostírající komplex, sem doléhal sotva slyšitelný hluk dopravy. Na pravé straně pozemku Kabir viděl jen roh budovy jedné ze dvou komor parlamentu, Lók sabhy, Sněmovny lidu; na druhé straně budovy ministerstva se nacházela Rádžja sabha, Rada států. Na rozdíl od poslanců Lók sabhy, volených lidem v přímých volbách, členy Rádžja sabhy jmenuje prezident nebo jsou vybíráni zákonodárnými shromážděními jednotlivých států.

Ministr Kabir měl svůj národ a jeho vládu rád. Ale již s ní ztratil trpělivost. Systém sešel z cesty.

Bělovlasý vládní činitel právě dočetl tajnou elektronickou poštu od majora Déva Purího, informaci o přesunu jeho vojáků do hor. Purí a jeho lidé jsou frontoví veteráni. Kde neuspělo komando Speciálních pohraničních sil, tam uspějí oni.

Kabir soubor vymazal. Zůstal zamyšleně sedět a přemítal o situaci, o křižovatce, na niž svůj národ přivedl. Bude znamenat buď triumf, nebo pád jeho dlouhé kariéry, kariéry, která začala postupem v armádě až do hodnosti kapitána, když mu bylo sedmatřicet let. Nevýrazné soci-

ální a vojenské programy ministerské předsedkyně Indíry Gándhiová ho však

přiváděly k zoufalství. Zvlášť ho popudilo, když ve válce v roce 1971 Indie porazila Pákistán, zmocnila se Kašmíru a přitom opomněla upevnit tam své postavení vytvořením demilitarizovaného pásma za bojovou linií. Vypracoval plán, který se dožadoval vzniku "bezpečné zóny". Vesnice na pákistánské straně chtěl využít jako cvičné cíle pro běžný výcvik dělostřelectva, bitevních vrtulníků a bombardovacího letectva. Chtěl, aby zůstaly neobydlené. K čemu je vyhraná válka, když si vítěz ani nemůže zajistit a udržet bezpečnost podél svých hranic?

Jeho plán nejenže byl zamítnut, ale kapitán Kabir byl ministrem obrany ještě pokárán. Kabir vystoupil z armády a napsal knihu Jakou chorobou trpí nerozhodný národ, jež se stala kontroverzním bestellerem. Po ní následovala kniha Plán naší bezpečné budoucnosti. Do tří měsíců po jejím vyjití byl požádán, aby se stal generálním tajemníkem Socialistické strany Samyukta, a do tří let byl již předsedou celonárodní Socialistické strany. Současně s tím byl jmenován prezidentem Všeindické federace automobilových dopravců. V roce 1974 vedl stávku, jež ochromila dálnice a dokonce i železniční přejezdy, na nichž se nákladní automobily "porouchaly". To v roce 1975 přinutilo ministerskou předsedkyni Gándhíovou k vyhlášení "výjimečného stavu"; umožňoval jí zrušit občanské svobody a své odpůrce zavírat do vězení. Kabir byl zatčen a přes rok držen ve vězení. To mu nezabránilo v tom, aby z vězeňské cely vedl kampaň za reformy. Díky přispění odborářů a socialistických uskupení, podporovaných Rusy, byl omilostněn. Rusům se zamlouvalo, jak se Kabir staví za posílení hranic proti Číně. Čerpal z široké podpory a přízně prostého lidu, aby docílil svého jmenování náměstkem ministra průmyslu. V této funkci si posílil oporu, kterou měl v kastách pracujících, a současně obnovil své vazby na armádu. Díky tomu byl jmenován ministrem pro záležitosti Kašmíru a stal se členem Výboru pro zahraniční záležitosti. Tam se spřátelil s Dilipem Sáháním, důstojníkem pověřeným řízením činnosti Speciálních pohraničních sil v Kašmíru. Oba zjistili, že sdílejí obavy jak z hrozby islámských fundamentalistů, tak z jaderného výzkumu, prováděného v Pákistánu.

Před dvěma lety se někteří vysocí důstojníci a vládní činitelé - ti, kteří s uznáním hovořili o Kabirově plánu vytvoření Bezpečné zóny - sešli a vyvíjeli tlak na premiéra, aby Kabira jmenoval ministrem obrany.

Kabir požádal velitele Speciálních pohraničních sil, aby s ním spolupracoval, a později zařídil, aby tuto funkci převzal Dilip Sáhaní. Spolu pak kuli své pikle. Dillí se spokojilo s tím, že budovalo svůj vlastní jaderný arzenál coby odstrašující sílu, a shromažďovalo zpravodajské informace, aby hrozbu z vnějšku bylo čím vyhodnotit. Kabir ani Sáhaní se s tím nespokojili. Chtěli mít jistotu, že Islámábád nikdy nedostane příležitost stát se velmi reálnou hrozbou tím, že se uchýlí k hromadnému ničení, džihádu. Díky nevědomému přispění buňky Domobrany svobodného Kašmíru, a zásluhou mladé členky Sítě civilních agentů, je od uskutečnění jejich snů dělí již jen krůček. Kdyby se komandu bývalo podařilo Domobranu svobodného Kašmíru zajmout a zničit, cíl by již byl vzdálen pouhé dny, ne-li hodiny. Nyní musí čekat.

Major Purí je nezklame. Teroristickou buňku obklíčí a v přestřelce pobije. Příslušnice Sítě civilních agentů, která je s ní, vše vylíčí tak, jak toho byla svědkem zevnitř. A i kdyby v přestřelce zahynula, ještě než před smrtí naposledy vydechne, poví majoru Purímu, jak Domobrana svobodného Kašmíru zaútočila na chrám a na autobus. Jak se životy oněch hinduistů v autobuse staly prvními oběťmi nového džihádu. Lid Indie jí uvěří, protože ve svých srdcích pozná, že mluví pravdu. Truchlící dědeček potvrdí všechno, co vnučka řekne. A indická vláda potom odpoví.

Samozřejmě že prezident a ministerský předseda Pákistán napadnou, jako to obvykle činí. Slovy. Od jaderných mocností se očekává, že budou takto jednat. Kdyby odpověděly zbraněmi, na důsledky raději ani nemyslet. Tak alespoň velí obecně uznávaná moudrost.

Ostatní svět si však neuvědomuje, že vůdci Pákistánu jsou ochotni přenést

přes srdce vyhubení svého národa. Přinese-li jim to naprosté zničení Indie a hinduistů, svůj národ obětují. Islámu i tak zůstanou desítky milionů přívrženců. Jejich víra přežije a přetrvá. A pákistánští mrtví budou žít v ráji.

Kabir nedá Pákistáncům šanci Indii napadnout. Nicméně byl ochoten do ráje je poslat. Měl v úmyslu udělat to preventivním úderem.

Útvar, který řídil podzemní velitelské stanoviště pro případ jaderného úderu, byl vůči ministru Kabirovi loajální. Důležitý personál byl pečlivě vybrán z vojenských kruhů a z lidí od Speciálních pohraničních sil.

Bude jednat podle společných rozkazů vydaných ministrem Kabirem a Sáháním. Až tyto rozkazy přijdou, nic na světě je neodvrátí.

Kabirův plán počítal s tím, že se úder uskuteční dřív, než Pákistán stačí úplně rozmístit svůj jaderný arzenál. Kabir použije všech devětasedmdesát indických balistických raket s krátkým doletem do osmi set kilometrů. Tvoří polovinu indického jaderného arzenálu a jsou umístěné v silech hned za bojovou linií. Jedenáct z nich zasáhne samotný Islámábád. Vymažou město z mapy a zabijí téměř dvacet procent ze sto třiceti milionů obyvatel země. V následujících dnech a týdnech zahubí radiace dalších čtyřicet milionů Pákistánců. Ostatní rakety udeří na pákistánská vojenská zařízení; k těm patří sedm raketových sil, nacházejících se dle předpokladů v Himálaji. Tým Američanů, který tam směřuje, je možná objeví. Anebo také ne. V každém případě jeho přítomnost Kabirovi poslouží jako mocný nástroj k ovlivnění veřejnosti. Prokáže, že Indie měla důvod obávat se šíření jaderných zbraní v Pákistánu. Smrt Američanů bude nepříjemná, avšak nevyhnutelná.

V počítači si načetl zbývající cíle, na které budou rakety odpáleny. Vedle těch v horách to jsou všechny pákistánské letecké základny. Ty jsou udržovány v činnosti nepřetržitě, jakožto "hlavní operační základny": Sargodha, Mianwali, Kamra, Rafiqui, Masrúr, Faisal, Chakkala, Risalpúr, Péšávar a Samungli. Každou z nich zasáhnou dvě rakety. Potom tu je jedenáct "předsunutých operačních základen", které se mají uvést do pohotovosti v době války. Ty všechny budou napadeny také. Jsou to Sukkur, Šabház, Multan, Vihari, Risalewala, Lahore, Nawabšáh, Mirpúr Khás, Murid, Pasni a Tahar. A konečně devět satelitních základen, určených k nouzovým přistáním: Rahim Yar Khan, Chander, Bhagtanwala, Chuk Džhumra, Ormara, Rádžanpúr, Sindhri, Gwadar a Kohat. To jsou jen pouhá polní letiště bez personálu. Přesto i ta budou všechna vyřazena. Bude-li přát štěstí, letecké základny nestihnou odpálit ani jednu raketu, ani z nich neodstartuje jediný bombardér. I kdyby se Pákistánu podařilo zasadit pár jaderných úderů, s tou ztrátou se Indie dokáže vyrovnat. Čelní představitelé se již předem uchýlí do podzemních bunkrů. Z podzemního velitelského stanoviště budou řídit ten krátký střet i následný návrat k normálnímu životu.

Až bude po všem, za to, co se stalo, Kabir buď na sebe vezme vinu, nebo přijme chválu. Ať však svět zareaguje jakkoli, jedním si bude Kabir jist.

To, co udělal, se ukáže jako správné.

30 KAPITOLA

Ankara, Turecko čtvrtek, 11.47

Transportní letoun AN-12 indického vojenského letectva je příbuzným ruského Antonova AN-225 Mrija. Ve srovnání s šestimotorovým kolosem má však jen poloviční velikost, a jakožto letoun určený k dálkové přepravě je také o třetinu menší než C-130, který skupinu Striker dopravil až do Ankary. Nákladový prostor vzadu a uzavřená, odizolovaná kabina pro cestující v přední části přispívají k tomu, že letoun indického vojenského letectva je mnohem

tišší. A za to byl Mike Rodgers vděčný.

Během posledního úseku letu v C-130 si pro sebe utrhl nepřerušených pět hodin spánku. Podařilo se mu to díky voskovým ucpávkám uší, které s sebou nosil výhradně pro tento účel. Přesto mu však i to maličké snížení hluku a zmírnění vibrací přišlo vhod, zvlášť když desátník Iši Honda opustil své sedadlo vzadu v malém, stísněném oddělení. Propracovával se shrbený jedinou úzkou uličkou vedoucí středem kabiny. Ze stropu nad uličkou visely vyboulené sítě, v nichž byly cestovní vaky, zimní výstroj a padáky, vše upoutané řemeny.

Spojař podal generálu Rodgersovi TAC-SAT. "Pan Herbert," sdělil mu.

Rodgers a plukovník August seděli vedle sebe na sedadlech čelem po směru letu. Oba si vyměnili pohledy.

"Děkuju."

Desátník se vrátil na své místo. Rodgers zvedl sluchátko.

"Na palubě máme padáky, Bobe," řekl. "To pro nás?"

"Paul povolil urychlené pátrání po buňce a její zajištění."

V řeči špionů "urychlené" znamená "nelegální" - operaci, která spěchá tak, že je třeba ji uskutečnit dřív, než se o ní někdo dozví a překazí ji. Zde to slovo znamenalo ještě něco dalšího: pravděpodobně seskok v Himálaji. Rodgers si byl vědom, co takové vysazení znamená.

"Cíl jsme objevili," pokračoval Herbert. "Viens je sleduje horami. Jsou přibližně ve třech tisících metrech a míří k severozápadu směrem na bojovou linii. Nyní se nacházejí jedenapadesát kilometrů severně od vesnice Džaudar."

Rodgers vytáhl zpod sedadla jeden ze tří "scénářů", tlustý černý šanon s mapami jednotlivých oblastí. Vyhledal vesnici, jel prstem nahoru a obrátil na předcházející list, kde mapa pokračovala. Kromě samé hnědé barvy hor viděl také velký bílý zaostřený výběžek ve tvaru dýky, mířící do levého dolního rohu.

"Takže směřují přímo na ledovec Siačen," poznamenal.

"Tak to naši lidé vidí," souhlasil Herbert. "Moc zbraní s sebou nemůžou nést. Rozumné by od nich bylo, kdyby mířili tam, kde jim pomohou živly - zima, vánice, laviny, průrvy v ledu; ty jsou jako pevnost. Nebo když je třeba, dá se vším tím postupovat nepozorovaně."

"Ovšem jen za předpokladu, že je to nezabije," podotkl Rodgers.

"Určitě by je zabilo, kdyby se pokoušeli jít níže položenými místy," opáčil Herbert. "Národní bezpečnostní úřad zachytil zprávu z ruské špionážní družice, která odposlouchává, co se děje na bojové linii. Podle všeho se několik útvarů hnulo a míří k ledovci."

"A odhadovaný čas střetu?"

"Žádný nemáme. Nevíme, jestli se přepravují vzduchem, jsou motorizované anebo jestli jdou pěšky. Uvidíme, co dalšího od té ruské družice ještě přijde."

"Může nám s tím pomoci generál Orlov?"

Sergej Orlov byl šéfem ruského Operačního centra sídlícího v Petrohradě. On a Hood spolu udržovali těsné osobní a profesní vztahy. Velitel skupiny Striker, podplukovník Charles Squires, zahynul během jedné dřívější společné akce, kdy se skupina podílela na odvrácení převratu v Rusku.

"Na to jsem se Paula zeptal. Nechce je do toho zapojovat. Ruská technika pomáhá udržovat v chodu indickou válečnou mašinérii. A indické protislužby zase udržují v chodu ruské generály. Orlov nejspíš nemůže

dát záruku, že někdo, koho by případně kontaktoval, neporuší požadavek na nejvyšší stupeň utajení."

"Nejsem nijak moc přesvědčený o tom, že nejvyšší stupeň utajení zachová samotný Národní bezpečnostní úřad," poznamenal Rodgers.

"V tom jsem s vámi zajedno," souhlasil Herbert. "Nejsem si jistý, jestli Hank Lewis ucpal všechny díry, co vyvrtal Jack Fenwick. Proto Ronu Fridaymu dávám jen ty nejnutnější informace, to, co ‚potřebuje vědět'. Míří do Džaudaru s důstojníkem Černých koček a dědečkem té informátorky ze Sítě civilních

agentů, která je s buňkou."
"To děláte dobře."
"Taky se snažíme dostávat od Himálajských orlů pravidelné zprávy o počasí. Ale to všechno se může do vašeho příletu změnit. Jak s vámi zacházejí vaši noví hostitelé?"
"Dobře. Dali nám dávky jídla, máme všechnu výstroj a dodržujeme i časový rozvrh."
"Tak dobrá. Souřadnice místa vysazení vám dám v hodinu H minus patnáct."
"Přijato," odpověděl Rodgers.
Podíval se na hodinky. Zbývají tři hodiny, dost na to, aby si rozdělili výstroj, zkontrolovali ji, oblékli a ještě jednou si prostudovali mapy.
"Ozvu se vám, až budeme mít víc informací," pokračoval Herbert. "Potřebujete něco dalšího?"
"Nic mě nenapadá, Bobe."
Následovala krátká chvíle ticha. Mike Rodgers věděl, co přijde, neušla mu změna v Herbertově hlase při té poslední otázce: rozhodný tón přešel do rozpačitého.
"Miku, určitě vám nemusím říkat, že tahle změna scénáře je hodně o hubu."
"To nemusíte," odtušil Rodgers. Listoval zvětšenými zobrazeními terénu v místě seskoku. Terén samotný nevykazoval nic závažného. Strach naopak budily větrné mapy - vzdušné proudy se hnaly horami rychlostí osmdesát až sto kilometrů v hodině, což odpovídalo rychlosti silné vichřice.
"Musím ale zdůraznit, že vy nejste součástí Strikeru," navázal Herbert. ,Jste vysoký důstojník Národního krizového centra."
"A přitom se ženu za kořistí," poznamenal Rodgers. "Dá mi Paul rozkaz držet se vzadu?"
"O tom jsem s ním nemluvil; tak oč jde? Jeho rozkazů jste neuposlechl už dřív."
"Ano, jistě; zabránil jsem tak nukleárnímu útoku na Tokio, pokud si ve svém pokročilém věku dobře vzpomínám."
"Ano, zabránil. Já jen myslel, že by pomohlo, kdybychom měli na místě někoho pro styk s indickou vládou."
"Pošlete jednoho z těch, co FBI šoupnul na velvyslanectví," řekl Rodgers. "Vím, že tam někdo takový je, a vědí to i Indové."
"To se mi ale moc nezdá."
"Podívejte, s každým úředním činitelem, se kterým budu muset, si klidně rád popovídám z terénu." Rodgers se sklonil níž k telefonu. "Bobe, vy zatraceně dobře víte, co nás tady čeká. Díval jsem se do map. Při seskoku do těch hor nás může umlátit i jen vítr. Můžeme někoho ztratit, už jen když se budeme dostávat na zem."
"To vím."
"Kruci, kdyby se tam nemuselo letět letadlem, vzal bych s sebou indickou posádku; ať při záchraně své země pomůžou. Tak se mi ani nepokoušejte říkat, že bych sám neměl dělat to, co chceme po Strikeru. Zvlášť tady, kde je tolik v sázce."
"Miku, nemluvím o Strikeru nebo o ostatním světě. Mluvím o starém příteli se sedmačtyřicetiletými koleny pochroumanými od fotbalu. O příteli, který by mohl Strikeru spíš uškodit než prospět, kdyby se pri seskoku na led zranil."
"Kdyby to dopadlo takhle, tak jim řeknu, ať mě nechají tam, kde přistanu," prohlásil Rodgers.
"To neudělají."
"Ale ano. Tak to budeme muset udělat s každým, kdo se nějak zraní." Ukončil hovor a pokynul desátníku Hondovi, aby si přišel pro přístroj. Potom vstal.
"Hned jsem zpátky," řekl Augustovi.
"Něco naléhavého?"
Rodgers se na něj zadíval. Augustovo postavení bylo nezáviděníhodné. Rodgers je jeden z plukovníkových nejstarších a nejbližších přátel. A rovněž

nadřízený důstojník; to byl jeden z důvodů, proč August velitelskou funkci odmítl, když mu byla poprvé nabídnuta. Pro plukovníka bylo v řadě situací těžké nalézt mezi těmito dvěma vztahy rovnováhu. A tohle byla jedna z takových situací. August si byl vědom, jaké riziko jeho příteli i týmu hrozí.

"To ti povím za pár minut," odtušil Rodgers a šel ke kokpitu.

Šel a nesly ho nohy s vratkými koleny; a ty nohy byly připravené nakopat někoho do zadku.

31 KAPITOLA

Džaudar, Kašmír čtvrtek, 15.33

Při průzkumném letu vrtulníkem v malé výšce nad oblastí, jakou je Himálaj, nesmí dojít k jediné chybě.

Pro pilota je prakticky nemožné udržet letoun ve stabilní poloze. Stroj se zmítá horizontálně i vertikálně, občas je vržen i po diagonále. Obtížné je rovněž udržet jej tak, aby pilot neztratil z dohledu cílovou oblast. Často musí provést nenadálý manévr a překonat značnou vzdálenost, aby obletěl divoce vířící vzduchové kapsy, mraky, které se přiženou a překážejí ve výhledu, nebo náhlé návaly sněhu a ledové krupice. Doufat se dá jedině v to, že se letoun vůbec udrží ve vzduchu. Veškeré údaje, které v takovéto situaci dokáže pilotův pozorovatel získat, jsou darované, nikoli zaručené.

Ron Friday vyhlížel střídavě čelním sklem a okénky po straně kokpitu. Měl sluneční brýle, aby ho neoslepovalo intenzivní světlo, a hlavovou soupravu, aby se v rámusu, panujícím v kabině, mohl dorozumívat s kapitánem Nazirem. V klíně mu ležel samopal MP5K. Kdyby teroristy zpozorovali, mohlo by dojít k přestřelce. Pár salv do vzduchu by snad mohlo stačit, aby přestali střílet a vyslechli, co jim chce sdělit. Kdyby ne, vrtulník se vzdálí; Friday byl odhodlán jednoho či dva střelit puškou 1ASL, kterou měl připravenou na poličce za svými zády. Kapitán Nazir bude muset udržet vrtulník v klidu. Ostřelovačská puška má větší dostřel než lehké zbraně, jaké teroristé zřejmě mají. Když bude pár z nich zraněno, ostatní možná projeví víc ochoty nechat Fridayho přistát a promluvit s nimi, zvlášť když jim

slíbí, že je vrtulníkem dopraví do Pákistánu, kde se jim dostane lékařské pomoci.

Apu seděl na sklápěcím sedadle v nákladovém prostoru; spíš než sedadlo to byla čtvercová deska s jakýmsi polštářkem, připevněná panty. Rolník se nakláněl dopředu a nakukoval průlezem oddělujícím nákladový prostor od pilotní kabiny. Kdykoli vyhlédl oknem, v jeho obličeji se zračily obavy. Friday dovedl číst ve výrazech tváří. Apu se nestrachuje pouze o to, jestli najdou jeho vnučku, v očích i ve smutně svěšených koutcích úst mu sedí výraz zoufalství. Možná že zamlada v horách byl a ví něco o tom, co lze čekat dál, za podhůřím. Ale určitě se nedostal takhle daleko a do takové výšky. Nikdy se nedíval na holé štíty shora. Nikdy neslyšel řev větru, přehlušující hukot mocného rotoru s výkonem 671 kW, necítil, jak vítr buší do letounu ani jak zima proniká kovovými stěnami potaženými hrubým plátnem. Ví, že když Nandu nenajdou, zbude jí jen malá naděje, že zůstane naživu.

Vrtulník dál pokračoval v letu k bojové linii. Z paluby zatím teroristy nezahlédli. Friday se tím nijak neznepokojoval. Ještě mají před sebou let k jihu podél druhé strany horského pásma.

Náhle se stalo cosi, co nečekal. V přilbě zaslechl hlas. A ten nepatřil kapitánu Nazirovi.

"Zóna tři nic," pronesl slaboučký hlas, promísený popraskáváním. "Opakuji, zóna tři nic." V následujícím okamžiku se hlas ztratil.

Friday se ujistil, že spínač na spojařském panelu, odkud mu šlo vysílání do hlavové soupravy, je nastavený do polohy "interkom", nikoli "externí"; to znamenalo spojení jen uvnitř pilotní kabiny, ne s vnějším vysílačem.

"Kdo to byl?" zeptal se Nazira.

Nazir pomalu zavrtěl hlavou. "Od kontrolní věže to nepřišlo." Volant se divoce otřásal. Nazir jej svíral oběma rukama, bylo vyloučeno jej pustit. "Vidíte to žluté tlačítko pod spojařským panelem?"

"Ano."

"To je k anténě v nose vrtulníku. Stiskněte jednou, potom přepněte na vnější signál."

Friday tak učinil. Jakmile tlačítko stiskl, hlasy hned zněly zřetelněji. Ohlašovaly se další zóny a na malé zelené mapě GPS se ukázala tečka. Signál přicházel od severozápadu. Friday přepnul zpátky na interkom.

"Měli bychom to prověřit," řekl.

"Pákistánská pátrací skupina to nemůže být," prohlásil Nazir. "Ta by na téhle frekvenci nevysílala."

"To vím; bojová linie není odtud daleko. Dělá mi starosti, aby sem nepostupovala nějaká indická jednotka."

"Pročesávají to přes několik zón. To vypadá na standardní manévr při pátrací a záchranné akci. Neměli bychom nad tou oblastí přeletět?"

"Proč?"

"Můžou mít informace o poloze buňky, které my nemáme, a i směr jejich postupu by nám mohl něco napovědět."

"Ne." Friday dál vyhlížel oknem. "Nechci plýtvat časem ani palivem."

"Co když nás zkontaktují?" namítl Nazir. "Až se dostaneme ke konci horského pásma, může nás zachytit radar na bojové linii, a třeba po nás budou chtít, abychom při pátrání pomohli."

"Tak jim řekneme, že provádíme pravidelný průzkum a právě se chystáme otočit zpátky na Kargil," odtušil Friday.

Apu sáhl svou malou, silnou rukou do pilotní kabiny a poklepal Fridaymu na rameno. Je všechno v pořádku?" zakřičel.

Friday přikývl. Vtom asi třicet metrů dole spatřil pohyb, jako by se tam vlnil sníh. Pohyb vycházel zpod skalního převisu.

"Stát!" zavelel ostře.

Vrtulník zpomalil a vznášel se na místě. Friday se nahnul, aby viděl dolů. Chomáče sněhu se vyhrnovaly jen na malé ploše, a ta pomaličku, jakoby po centimetrech, postupovala k severu. Mohlo tam jít nějaké zvíře, přecházející na druhou stranu horského štítu, nebo ten pohyb mohl být způsoben trychtýřovitým větrným vírem. Co to skutečně je, se nedalo říct, ve výhledu překážel převis. Slunce stálo za vrcholem štítu, takže v těchto místech nemohlo vrhat stíny.

"Vidíte to?"

Nazir přikývl.

"Leťte pomalu níž a dál od té hory."

Vrtulník začal sestupovat a současně se od horského štítu vzdaloval. Jak se obrys štítu v okně zmenšoval, vynikala nesmírnost hradby hor, hrozivě se vynořující za ním. Pohled na řady hnědavě purpurových masivů, vystupujících jeden za druhým, byl velkolepý. Vrcholy pokrýval sníh a Friday viděl, jak na některé z bližších hor stále padá, snáší se

na ně jako špinavě bílé plachty, podobné jevištním kulisám. V jedné takové sněhové bouři slunce vykreslilo duhu, mohutný oblouk, zářivější, než jaký Friday kdy spatřil. Neměl sice čas tím obrazem se kochat, přesto však si na okamžik připadal jako bůh.

Již se snesli o téměř třicet metrů níže. Ukázali se tři lidé, necelých sedmdesát metrů daleko. Drželi se těsně za sebou, každý měl tmavý těžký oděv a nesl batoh a zbraň. Nezastavili se, ani se na vrtulník nepodívali, dokud rotor nerozvířil sníh na skalní římse pod jejich nohama. Friday se nedivil, že

vrtulník neslyšeli, bránily tomu kapuce jejich park a hluboké dunění větru. "Je tam Nanda?" zeptal se Apu.

Friday nedokázal říct, kdo ti tři lidé jsou. Zklamalo ho, že se takhle daleko dostali jen tři. Pokud ovšem -"Leťte zpátky a na sever!" zakřičel.

Kapitán Nazir přitáhl volant ve tvaru písmene U k sobě a vrtulník začal stoupat. Do ocasní vrtule a do pravé strany nákladového prostoru cosi několikrát ostře, prudce udeřilo. Friday údery neslyšel, cítil však, jak se letoun zachvěl. A také viděl tenké šípy bílého denního světla, které pronikalo do dolní poloviny nákladového prostoru. "Co se děje?" zaječel Nazir. "Myslí si, že jsme nepřátelé!" zakřičel Apu.

"Vymysleli si fígl!" zavrčel zlostně Friday. "Rozdělili se do dvou skupin!" Vrtulník opile zakolísal a Friday slyšel kovové klepání ocasní vrtule. Palba zezadu očividně poškodila listy. Kdyby bývali nevystoupili výš, vrtulník by se nyní nejspíš řítil ocasem napřed do skalnatých, mlhou zahalených údolí pod nimi. Takhle kapitán Nazir jen stěží udržoval Ka-25 v rovné poloze a letěl vpřed, výšku však nabíral sotva znatelně. Za okamžik vrtulník přestal stoupat úplně. "Nemůžu s ním nic dělat!" řekl Nazir. "A teče nám palivo." Friday pohlédl na palivoměr a zaklel. Již předtím vyložili veškeré zařízení, které bylo uloženo vzadu, zbýval jen naviják připevněný k podlaze. Žádnou další zátěž vyhodit nemohou. A stejně by pravděpodobně nebyl čas se jí zbavit.

Friday vyhlížel oknem. Vrtulník se začal divoce otřásat. Jak se změnil úhel slunečních paprsků, duha zmizela. Už si nepřipadal jako bůh, spíš jako prvotřídní mamlas. Takhle pitomě sednout na lep! Skočit na mizer-

ný kouzelnický trik s odpoutáním pozornosti a nechat se praštit do nosu jak nějaký trouba; člověk se soustředí na skupinu, od které nic nehrozí, a podpůrná skupina buď z úkrytu, nebo z nějaké jiné strany gard prorazí.

"Musíte nás dostat dolů, kdekoli, kde to jen půjde!" pronesl naléhavě.

"Už nějaké místo hledám. Nic ale nevidím."

Náhlý poryv větru jako úderem pěsti stočil stroj o téměř pětačtyřicet stupňů, takže se ocitl předkem směrem ke štítu. Do podvozku zabubnoval nový déšť kulek, tentokrát od skupiny vpředu. Vrtulník se ostře naklonil a klesl. Nacházeli se nad horním koncem údolí. Kvůli husté mlze Friday neviděl, co je dole. Ale tady spadnout nechtěl. Nechtěl buňku ztratit, a nechtěl být zde, až explodují jaderné rakety.

"Musím dolů, dokud máme palivo na řízené přistání," řekl Nazir.

"Ještě ne." Friday si rozepnul pás. "Apu, pomůžete mi."

"Co chcete dělat?" zeptal se Nazir.

"Vlezu dozadu. Můžete manévrovat vpřed a vzad?"

"Zčásti. Jedna ocasní vrtule ještě pracuje."

"Dobrá. Jestli se dokážete stočit ocasní částí směrem ke štítu, já a Apu bychom se mohli spustit na laně navijáku na některou ze skalních říms."

"V tomhle větru?" vykřikl Nazir. "Vždyť vás strhne!"

"Fouká směrem ke štítu. To by nám mohlo pomoct."

"Nebo s vámi praští o skálu -"

"Musíme to risknout! Musím se k té buňce dostat a říct jim o těch vojácích."

"I když se na tu římsu dostanete, zastřelí vás!"

"Starouš půjde první. Nanda by dědův kabát mohla poznat. Nebo se jim můžeme hodit jako rukojmí. V každém případě by střílet neměli." Friday vytáhl vystřelovací nůž a odřízl bezpečnostní pás. Potom sňal z přístrojové desky vysílačku a podal ji Apuovi. "Třeba se mi poštěstí spojit se se Strikerem. Řeknu jim, kde jsme a kam přibližně přistaneme. Striker nám pomůže dostat se do Pákistánu a pro vás můžou přijít lidé od himalájské hlídky. Můžete jim říct, že jste prováděl nezávislý průzkum, ale tu buňku jste nenašel."

Nezdálo se, že Nazira přesvědčil, ale na dohadování o nějakém plánu nebyl čas, takže kapitán Fridayho uposlechl. S nohama vzepřenýma o podlahu a s rukama pevně svírajícíma volant vrtulník opatrně otočil

a bokem se přibližoval k útesu. Friday odpojil zvuk v přilbě, přilbu si však nechal. Potom se zhoupl průlezem do nákladového prostoru.

"Co se děje?" zeptal se Apu. Byl silně pobledlý. Na rozdíl od vyhřívané pilotní kabiny zde bylo zatraceně zima.

"Jdeme ven," sdělil mu Friday. Odříznutý popruh mu natáhl napříč přes prsa jako nábojový pás. "Nerozumím."

"Neptejte se na nic a pojďte." Pás vpředu sepnul a vedl Apua k navijáku. Jak sebou vrtulník prudce zmítal, v nákladovém prostoru se dalo sotva stát, plazili se tedy dozadu po břiše. Nylonové lano mělo průměr šest milimetrů a bylo navinuté na hliníkovém, cívce podobném bubnu. Zůstali klečet; Friday vyvlékl hák na konci lana z oka v podlaze.

"Půjdete první," řekl Friday, zatímco starci lano protahoval postrojem, který udělal z pásu. "Ven?"

"Ano. K vaší vnučce." Friday potáhl za lano; zdálo se, že drží pevně. Potom Apuovi pokynul, aby couvl tak, až zůstane skrčený na poklopu. "Nebude to žádný výlet," varoval ho. Jen se pořádně chyťte lana, obejměte ho a držte se, dokud si vás nepřitáhnou." "Počkat! Jak víte, že to udělají?"

"To nevím, ale budu se za vás modlit!" Friday sáhl po dlouhé páce, jíž se poklop v podlaze ovládal. Zatáhl za ni. Poklop sebou škubl a začal se otvírat. Friday rychle hmátl po dálkovém ovladači navijáku. Lano se začalo odvíjet, průlezem vnikl dovnitř ledový vzduch a jako bouře vpadl do nákladového prostoru. "Řekněte jim, že jdu za vámi!" zakřičel Friday na Apua, který již sklouzával dozadu a ven.

Apu se pevně chytil lana, jak mu Friday řekl, a přitiskl si je k hrudi. Friday se volnou rukou lana přidržoval a sunul se k otevřenému poklopu. Vítr připomínal jednolitý ledový blok, mrazivě ho bodající svými jehličkami do obličeje. Natočil přilbu poněkud proti vichru a úkosem, aby si chránil oči, sledoval Apua. Jak očekával, vítr se starce zmocnil a odchýlil ho výš a do strany. Pohled to byl doslova nadskutečný, vidět člověka vznášet se jako dětský drak. Vrtulník byl od útesu vzdálen asi osm metrů, nakláněl se doprava, na stranu, kde byla nefunkční ocasní vrtule, a vítr jím pohazoval nahoru a dolů. Nazir jej však dokázal udržet na místě, a Apua vítr smetl směrem k římse. Jak Friday doufal, sku-

pina vpředu si pro něj šla, zatímco zadní hlídka mířila na vrtulník zbraněmi. Čím byl Apu ke skalní stěně blíž, tím víc jím vítr cloumal, hnal ho proti skále a vzápětí zase podle ní, jak ho bičovaly příčné větrné proudy. Nakonec se však jednomu ze skupiny podařilo ho zachytit. Další svého druha jistil. Když byli všichni tri v bezpečí, jeden ze skupiny lano uvolnil a Friday je navinul zpátky. Sledoval, jak Apu s těmi dole hovoří. Jeden z nich zvedl překřížené paže jako znamení skupině vzadu: na vrtulník nestřílet.

Když se lano celé navinulo, Friday je rychle provlékl držákem vysílačky a potom si je omotal v podpaží a kolem pasu. Vysílačku si přidržoval na břiše a zaklonil se dozadu; chtěl přistát na nohy, aby vysílačku chránil. Potom se bokem přesunul k otevřenému otvoru, stiskl tlačítko ovladače navijáku, uchopil lano, natáhl nohy a sjížděl dolů. Ledový vítr se surově třel o látku jeho nohavic. Friday si pripadal, jako by mu někdo stahoval kůži. V příštím okamžiku jako kdyby se náhle ocitl na centrifuze pro výcvik kosmonautů. Protože naviják nikdo nahoře neovládal, lano se odvíjelo rychleji než předtím a rychleji se hnal i vítr. Útes jako kdyby se vzepjal vzhůru tak prudce, že Friday sotva stačil nasměrovat nohy tak, aby dopadl na ně. Narazil tvrdě na chodidla a otřes z nárazu mu projel až do lebky. Odrazil se zpátky, pocítil až omračující škubnutí, které ho vrhlo výš, a potom následoval pád, jak se vrtulník za ním zazmítal.

"Krucifix!" vykřikl. Připadal si, jako kdyby mu někdo vrazil do prsou trámem. Lano se napjalo jako struna; vrtulník začal padat.

Ze skalní římsy se po něm natáhly paže. Vítr ho nyní nadlehčovat. Jeden z buňky uchopil vysílačku, další se pokoušel uvolnit lano.

Náhle kdosi před Fridaym zvedl kalašnikova a vypálil směrem nad jeho hlavu dávku. Lano se přetrhlo a vítr mrštil Fridaym dopředu. Další ruce ho popadly za kabát a vytáhly ho na římsu. Vítr se do něj stále opíral, takže si vůbec nepřipadal jako na pevné zemi. Okamžik zůstal ležet a do plic, obolených od nárazu, sykavé vtahoval vzduch. Ležel otočený tváří k údolí a díval se, jak do něj vrtulník klesá v pomalé, lenivé spirále.

V následujícím okamžiku už to nebyla spirála; stroj padal ocasem napřed, přímo a jakoby s určitým cílem, jako kovový badmintonový míček. Rychlost jeho pádu narůstala, až se nakonec ztratil v nízko ležících mracích.

Pak Friday uslyšel dunivou ránu, dutě se rozléhající údolím. Doprovázel ji rudě oranžový výtrysk, který mraky zaplavil, jako kdyby se jimi rozlilo tekuté barvivo.

Ron Friday však neměl čas na úvahy nad smrtí kapitána Nazira. Ruce, které ho zachránily, ho zvedly na nohy a opřely o skalní stěnu.

Jakási žena mu přitlačila pod bradu pistoli a přinutila ho vzhlédnout k ní. Obličej měla omrzlý, v očích šílenství. Vlasy, vykukující zpod kapuce, obaloval led.

"Kdo jsi?" zeptala se; musela křičet, aby ji ve vytí větru slyšel.

"Ron Friday od americké výzvědné služby!" zakřičel v odpověď. "Vy jste vůdce Domobrany svobodného Kašmíru?"

"Ano!"

"Fajn. Vás hledám. Vás a Nandu. Je s vámi?"

"Proč?"

"Protože může být jediná, kdo dokáže zabránit, aby vaše země byla zničena jaderným úderem!"

32 KAPITOLA

Washington. D.C. čtvrtek, 06.25

"Co se to tam ksakru teď stalo?" zeptal se Bob Herbert Viense.

Šéf zpravodajců seděl u stolu ve své zatemněné kanceláři; sledoval monitor napůl zavřenýma očima, když tu ho obraz náhle probral. Okamžitě stiskl tlačítko rychlovolby telefonu a spojil se s Národním úřadem pro průzkum.

"Vypadá to, že spadl vrtulník," odpověděl Viens.

"Vrtulník," opakoval Herbert. Znělo to spíš jako otázka než jako konstatování.

"Vy jste si zdřímnul," poznamenal Viens.

Jo, měl jsem zavřené oči. Tak co se stalo?"

"Viděli jsme jen, jak se ocas toho vrtulníku přiblížil k útesu, a dva lidi, kteří se spustili po laně. Zdá se, že buňka vzala ty lidi mezi sebe, a vrtulník šel k zemi. Neměli jsme dost široký záběr té oblasti, abychom to mohli tvrdit s jistotou."

"Friday měl vrtulník," řekl Herbert. "Mohl to být on?"

"Nevíme, kdo na tom laně byl," odtušil Viens. "U jednoho z nich to vypadalo, jako když má vysílačku; byla to krabička s nějakou elektronikou, ale nezdálo se mi, že to je něco, co mají naše zpravodajské služby."

"Ještě se vám ozvu."

"Bobe...? Jestli to byl indický vojenský vrtulník, Indové budou vědět, kde se zřítil. A i kdyby nebyl, tu explozi zaznamenají jejich družicové monitory nebo seismické přístroje."

"Vím," odtušil Herbert; nechal zatím Viense čekat na lince a zavolal kancelář Hanka Lewise. Ten ještě nedorazil. Herbert zkusil jeho mobil, dostal však jen hlasovou schránku; Lewis buď právě volal, nebo byl mimo dosah. Herbert zaklel. Nakonec mu zkusil volat domů a zastihl ho, když se zrovna

holil.

Pověděl mu, co se stalo, a zeptal se, jestli s určitostí ví, zda je Friday v Džaudaru.

"Předpokládám, že ano. Od té konference jsem s ním nemluvil." "Můžete se s ním nějak spojit?" "Jenom do vrtulníku." "Co jeho mobil?"

"Ten jsme nezkoušeli, ale jestli se pohybuje v horách, může to být těžké."

"Pravda. A vysílačka?"

"Pro spojení s ním jsme použili frekvenci NATO, ale tu takhle doma nemám."

"No, můžeme ho teda vysledovat zpátky a spojit se s ním. Díky. Až ho budeme mít, dám vám vědět."

Herbert ukončil hovor a pohlédl na časový údaj na monitoru. Bylo šest třicet. Kevin Custer, vedoucí oddělení elektronické komunikace, už bude v kanceláři. Herbert tam zavolal.

Custer byl dvaatřicetiletý absolvent Massachusettského technického institutu a vzdálený příbuzný generála George Armstronga Custera po linii generálova bratra Nevina. Od rodiny Custerových se očekávalo, že její členové budou sloužit v armádě. Kevin v ní strávil dva roky, než přešel do CIA. Tam pobyl tři roky, a potom ho k sobě přetáhl Bob Herbert. Custer byl ten nejvytrvalejší optimista, jakého Herbert kdy poznal, a vždy připravený udělat, co je třeba.

Custer mu řekl, že mu požadovanou informaci opatří, ať zůstane na telefonu. Neznamenalo to žádné "Podívám se po tom a zavolám". Znamenalo to "Zůstaňte, mám to za vteřinku". A měl.

"Tak, tady to je," řekl. "Do Národního bezpečnostního úřadu hovor jde na frekvenci 101,763, systém PL 123,0 Hz, inverzní zakódování 855. Můžu kontaktovat zdroj, jestli chcete." "Spojte to." Za okamžik Herbert uslyšel pípnutí.

,Já teď mizím," oznámil mu Custer. "Když ještě něco budete potřebovat, dejte vědět."

"Vlastně potřebuju," řekl Herbert. "Zavolal byste Paulu Hoodovi a přepnul to taky k němu?"

Custer mu vyhověl. Vysílačka pípla znovu. Potom potřetí. A počtvrté.

"Co je, Bobe?" Hoodův hlas zněl omámeně. Nejspíš dřímal také.

"Viens a já jsme právě viděli, jak ta pákistánská buňka sebrala dva lidi, kteří se k ní spustili z vrtulníku; vypadalo to, že ten se pak zřítil," sdělil mu Herbert. Vysílačka mezitím pípla popáté. "Pokoušíme se zjistit, jestli jeden z nich nebyl Ron Friday."

,Já myslel, že letí do Džaudaru."

"Přesně tak."

Vysílačka pípla ještě dvakrát, než se kdosi ozval. Ron Friday to zcela určitě nebyl.

"Ano?" pronesl ženský hlas.

"Tady základna 855," řekl Herbert; ohlásil se kódovacím identifikačním číslem. "Kdo je tam?"

"Někdo, kdo má vaši vysílačku a toho, kdo ji obsluhuje," odpověděla žena. "Právě jsem ho zachránila před smrtí. Ale může jít jen o odklad rozsudku."

Přízvuk té ženy nepochybně patřil k oné oblasti. Herbert by jej býval určil ještě lépe, nebýt ječivého vytí větru za jejími zády. A ta žena je chytrá. Řekla jen, že zachránila Fridaymu život, avšak beze zmínky o ostatních členech buňky nebo o tom druhém, kterého se také zmocnili. Pověděla toho Herbertovi co nejméně.

Herbert vypnul zvuk. "Paule - povídám, promluvíme s ní," řekl chvatně a naléhavě. "Musíme jí sdělit, že Striker je na cestě."

"Ten kanál není zabezpečený, že?"

"Ne," přiznal Herbert.

"Bezpochyby jí to řekne Friday."

"Dostal se tam v indickém vrtulníku. Nemusí mu věřit," namítal Herbert.

"Vylíčím jí v hrubých rysech situaci."
"Ale opatrně, Bobe," varoval Hood. "Neříkejte jí, kdo přesně jsme."
Herbert zvuk znovu zapojil. "Poslyšte - pracujeme s americkou výzvědnou službou. Člověk, kterého tam máte, patří k nám."
Jeho příjmení prý je Friday. Jaké je jeho křestní jméno?"
"Ron."
"V pořádku. Co po nás chcete?"
"Chceme vás dostat živé domů." Pro případ, že by někdo naslouchal, Herbert svá další slova pečlivě rozvažoval. "Víme, co se stalo ve Šrínagaru. Víme, co vaše skupina udělala a co ne."
Víc říkat nemusel. Zbytek ta žena pochopí. Následovala krátká chvíle ticha.
"Proč nám chcete pomáhat?" zeptala se konečně.
"Protože víme, že dojde k odvetě krajního dosahu," sdělil jí Herbert. "Ne proti vám, ale proti vaší zemi."
"Ví o tom ten váš Friday?"
"Ví, a k tomu ještě mnoho dalšího," odtušil Herbert. "A není sám."
"Ano; zachránili jsme starého rolníka -"
"Toho nemyslím."
Následovala další chvíle ticha. Herbert si dokázal představit, jak ta žena pátrá zrakem po obloze po dalších vrtulnících.
"Rozumím. Promluvím s ním. Americká výzvědná službo, nevím, jestli si budu moci tuhle vysílačku vzít s sebou," pokračovala žena. "Pokud máte ještě něco, co bych měla vědět, povězte mi to teď."
Herbert okamžik přemýšlel. Je tu ještě jedna věc," řekl. Mluvil zřetelně a nahlas, aby jí neuniklo jediné slovo. "Pomáháme vám proto, že nečinnost by měla za následek nebývalou pohromu pro lidstvo. Pro teroristy ale nemám ani to nejmenší pochopení."
"Americká výzvědná službo," řekla žena - ta slova používala jako kdyby to bylo Herbertovo jméno, "tím ale já nic neztrácím. Kdyby měl svět pro nás pochopení už dřív, žádný terorismus by nemusel být."
Po těch slovech linka ztichla.

33 KAPITOLA

Hora Mount Kanzalwan čtvrtek, 16. 16

Když Sarab ukládala sluchátko zpátky, sotva cítila prsty. Přestože měla silné rukavice a byla neustále v pohybu, takovou zimu ještě nezažila. Když nehýbala rukama, zkřehly a ztratily cit, tížily jako mrtvé závaží. Když jima hýbala a rozproudila v nich krev, pálily zase jako oheň. Stejně tomu bylo i s nohama. Oči měla úplně vysušené větrem, řasy, potažené vrstvičkou ledu, působily při každém mrknutí nesnesitelnou bolest.
Nejhorší bolest však zůstala usazená uvnitř. Nejsilněji se ozvala, když se mocný vítr zmírnil, převislé skály ustoupily a vražednou zimou se propalovalo slunce. V takových chvílích, kdy uchování života přestalo být tou hlavní starostí, měla čas na přemýšlení.
Dopustila, aby ji indické bezpečnostní síly přelstily. Vydala tak všanc svou zemi, svůj národ a vlastence, ke kterým sama patřila. Ta chyba stála život statečného Ishaka. A ji i její malou loajální skupinu domobrany přivedla do propasti, donutila k útěku. Kvůli její chybě je málo pravděpodobné, že z hor vyváznou a budou moci sdělit světu pravdu, že za útok na hinduistické cíle nese odpovědnost Indie, nikoli Pákistán.
A přesto, jak se praví v Koránu, "těm, kdo konají zlo, se nebude dařit". Snad jí Alláh odpustil. Jako kdyby na ni milostivě shlédl, když tenhle člověk spadl z nebe. Američany neměla ráda a nedůvěřovala jim. Všude na světě válčí s

muslimy a už tradičně podlézají Dillí namísto toho, aby usilovali o přízeň Islámábádu. Ale nebude se protivit Boží vůli. Bylo by ironií, kdyby jim právě tenhle člověk měl přinést spásu.

Ron Friday stále ještě ležel na břiše; napravo od něj se Nanda choulila k dědečkovi. Těm se Sarab bude věnovat za chvilku. Vyzvala Samuela, aby jí pomohl Američana zvednout, a společně ho postrčili až ke stěně pod skalní římsu. Zde byla ještě větší zima, protože tam slunce nedosáhlo, avšak hrozilo menší nebezpečí, že z římsy sklouznou. Dokud si Sarab neposlechne, co tenhle Američan řekne, nepřála si, aby padl do náručí smrti.

Když mu sevřela předloktím rameno, aby mu pomohla postavit se, muž zasténal.

"Tak - povězte mi, co víte," vyzvala ho.

"Co vím?" Při každé slabice, kterou Friday vyslovil, mu z úst vyrazil obláček bílé páry; bolestivě zalapal po dechu. "Začnu tím, že jste si sestřelili šanci, jak se odtud dostat."

"Neměli jste přiletět bez ohlášení a v indickém vrtulníku," odtušila Sarab. "To byla pitomost."

"Nevyhnutelná!" opáčil hlasitě Friday.

Jeho výkřik způsobil, že se zkroutil bolestí. Sarab se do něj musela opřít, aby se nezlomil v pase. Napadlo ji, jestli si při tom tvrdém dopadu nezlomil nějaká žebra. Ale tak to má být, bolest může být prospěšná, udrží ho bdělým a v pohybu.

"Teď už je to jedno," hovořil Friday dál. "Důležité je, že Speciální pohraniční síly na vás nastrojily léčku. Podvedly i Nandu. Pomohla jim vyhodit do povětří chrám a autobus. Podle toho, co jsme zjistili, chtěly Speciální pohraniční síly dosáhnout toho, aby indický lid stál pevně za armádou. Nanda pravděpodobně netušila, že indická armáda zamýšlí odpovědět na útok jaderným úderem."

"Za to, že byl zničen chrám?" Sarab to sdělení doslova omráčilo.

"Ano. Domníváme se, že jisté militantní osoby chtějí obyvatelstvu namluvit, že to byl první výstřel v islámské svaté válce proti lidu Indie. Umírnění ministři a armádní důstojníci pak nebudou mít jinou volbu, než se podřídit a přidat."

"Říkal jste, že máte zpravodajské informace. Od Američanů?"

"Od Američanů a od Indů. Ten pilot, který mě sem dopravil, patřil ke Komandu černých koček a měl zcela zvláštní informace o činnosti Speciálních pohraničních sil. Naši lidé ve Washingtonu dospěli nezávisle

ke stejnému závěru. Proto americkou zásahovou skupinu odvolávají z původní operace."

"A tou bylo co?"

"Pomoci indické armádě vypátrat místa, kde jsou pákistánské jaderné zbraně."

"Přišli pomáhat Indii a já jim teď mám věřit?"

"Nemáte moc na vybranou," odtušil Friday. "Je tu ještě něco dalšího. Když jsme po vás pátrali, viděli jsme indické vojáky, kteří sem mířili. Postupují od bojové linie, rozvinutí do široké fronty. Tou nikdy neprojdete."

"To jsem čekala, po tom, co jsme v horách zabili jejich komando. Kolik těch vojáků je?"

"Viděli jsme asi stovku. Ale může jich být víc."

"Kolik je těch amerických vojáků a jak nás najdou?"

"Asi desítka elitních vojáků, sledovali vás pomocí družice."

"Teď nás vidí taky?"

Friday přikývl.

"Tak proč jste po nás musel pátrat vy?" dotírala Sarab.

"Protože mi nechtěli říct, kde jste. Patřím k jiné agentuře. Panuje tam vzájemná nedůvěra, rivalita."

"Pěkná pitomost," pronesla se zlostným opovržením Sarab. Zakroutila hlavou.

"Méně než dvacet vojáků proti stovce. Kdy tu ti Američané budou?"

"Hodně brzy."

Jak se sem dostanou?"

"Dopraví je sem eskadra Himálajských orlů."

Sarab chvilku uvažovala; vojensky ta americká jednotka nijak moc nepřispěje. Dala by se však využít jinak. "Můžete se s tou americkou jednotkou spojit?"

"Můžu, přes Washington."

"Dobrá. Samueli?"

"Ano, Sarab?"

"Zůstaneš s Nandou tady, já povedu ostatní dolů do údolí. Půl hodiny po našem odchodu budeš pokračovat po trase, kterou jsme si naplánovali."

"Ano, Sarab."

Sarab se otočila a vykročila k místu, kde spolu hovořili Nanda a Apu.

"Počkejte!" ozval se Friday. "Už teď stojíme proti přesile, a vy se ještě chcete rozdělit?"

"Když se s Američany spojíme vysílačkou, můžeme si být jistí, že vysílání zachytí také indické pozemní vojsko," odtušila Sarab. "To je navede na nás."

"Co vás vede k přesvědčení, že budou brát zajatce?"

"Na tom nezáleží, pokud je v údolí udržíme tak dlouho, jak jen to půjde. Tak se uvolní cesta pro Samuelovu skupinu a ta projde. Sám jste říkal, že Nanda je klíčem k tomu, jak odvrátit jaderný úder. Nanda se musí dostat do Pákistánu. Lidé vyslechnou její přiznání, její svědectví."

Jak můžete vědět, že vás nezradí?"

"Protože vím něco, co vy ne," odtušila Šarab. "Ty rakety, které hledáte - ty už jsou na místě. Jsou jich desítky, v horách, a namířené na Dillí, Kalkatu, Bombaj. Úder proti Pákistánu promění celý subkontinent v pustinu."

"Dejte mi možnost povědět to mým nadřízeným; budou Indy varovat, aby úder neprovedli -"

Jak je budou varovat? Nemám žádný důkaz! Nevím, kde ty rakety jsou, a moje vláda to neprozradí. Vím jen, že rakety jsou už rozmístěné. Inscenovali jsme útoky, abychom indickou armádu odlákali, když se jednotlivé části dopravovaly na místo." Šarab se nadechla, aby se uklidnila; kdyby se rozzlobila a začala se potit, pot by na ní zmrzl. "Jestli Nanda nechce být svědkem toho, jak je její země zpustošena, bude muset s námi spolupracovat. To ale znamená dostat ji do Pákistánu, provést to tak, aby ji Indové nezabili!"

"Tak dobrá, ale já půjdu s ní. Bude potřebovat ochranu. A taky důvěryhodnost mezinárodního dosahu. Byl jsem u toho, když k těm výbuchům došlo, můžu se postarat, aby naše velvyslanectví její prohlášení podpořilo."

Jak si mám být jistá, že ji nezabijete?" Šarab musela křičet, aby ji bylo slyšet, neboť vítr zesílil. "Přiletěl jste v indickém vrtulníku. Co když jste s námi chtěli odletět do Kargilu? Mám jen vaše sliby a jakési spojení vysílačkou, které mohlo přijít od kohokoli! Tohle z vás spojence nedělá!"

"Býval bych mohl z toho vrtulníku na vás střílet!" křičel Friday. "To ze mě zase dělá člověka, který není vaším nepřítelem!"

Šarab musela uznat, že na tom, co Američan říká, něco je; přesto však se jí ještě nechtělo mu uvěřit. Ještě ne.

"Takhle jen ztrácíme i tu trochu času, co ještě zbývá," pokračoval Friday. "Pokud nemáte v úmyslu mě zabít, půjdu s Nandou."

Stál opřený o skalní stěnu; Šarab ho stále držela, a jak se mu dívala zblízka do očí, cítila na nose jeho horký dech. Oči mu slzely zimou, to však byl jediný projev života v nich, nic dalšího tam Šarab neviděla -výraz potvrzující pravdivost jeho slov, nějakého přesvědčení ani toho, že se zříká svých vlastních zájmů. Ale ani známky strachu či nepřátelství. A to pro tuto chvíli muselo stačit.

"Operaci povede Samuel," řekla.

Friday horlivě přikyvoval. Šarab ho pustila; Samuel ho podpíral, dokud

neměl jistotu, že se Friday udrží sám na nohou.

"Počkej tu," řekla Šarab.

Otočila se a zády ke stěně se sunula k Nandě. Ta se schoulená tiskla spolu se svým dědečkem do úzké průrvy. Když k ní Šarab došla, vstala. Přes obličej měla tlustou šálu, byly jí vidět jen oči.

Šarab jí sdělila své rozhodnutí: dál půjdou společně jen Nanda, její dědeček, Samuel a Američan.

"Proč tohle všechno?" zeptala se Nanda.

Šarab jí vypověděla, co jí Friday řekl. Když skončila, viděla v Nandiných očích pochybnosti a obavy. Ta Indka možná opravdu neví, co Speciální pohraniční síly a někteří lidé z armádních kruhů podnikají.

Její reakce však Šarab prozradila, co potřebovala vědět.

Že to, co Američan říkal, může být pravda.

Ze do jaderné války skutečně mohou zbývat už jen hodiny.

34 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 06.51

Paul Hood se nedivil, že Herbert hovořil s tou ženou tak odměřeně. Islámští teroristé mu zabili manželku. Pracovat s pákistánskou buňkou mu musí rvát srdce.

Avšak to, co té ženě řekl - že je zásadně proti ní i proti profesi, na kterou se dala -, přitom byla chytrá taktika a zodpovědný postup, jak navazovat spojenectví. Na shovívavost a podkuřování lidé většinou hledí podezřívavě; ale řekněte jim, že je nemáte rád a že s nimi spolupracujete jen z nutnosti, a potom naopak spíš uvěří každé informaci, kterou jim dáte.

"Už je to dobré, Bobe?" zeptal se.

Jistě; ale přesto - nakonec mě docela utřela."

"Však vy ji taky."

"Ale nedotklo se jí to," opáčil Herbert. "Ctižádostivci mají hroší kůži. No, nic... jsem už velký, vím, co to udělá."

"Ale občas jde takováhle věc hodně hluboko, až k srdci," poznamenal Hood.

"To ano," souhlasil Herbert.

Podobné stavy už Hood u Herberta zažil. Herbert se s nimi prostě musí vyrovnat.

"O tomhle si něco víc povíme později," řekl Hood. "Teď musím dát hlášení prezidentovi, je potřeba, aby věděl, co máme v plánu."

Šéf zpravodajců chvíli mlčel. "Taky mi ještě dělá starosti - jestli bychom to opravdu měli udělat."

"Co? Pustit tam skupinu Striker?"

"Ano."

"Tak mi navrhněte něco jiného."

"Hodit to na krk prezidentovi. At to s indickou vládou skoulí sám."

"Bez důkazu to neudělá," namítl Hood. "Povím mu, čeho se obáváme a co se v té věci chystáme podniknout. Vím, co řekne. Akci Strikeru, zaměřenou na získání informací přímo na místě, schválí, zvlášť když indická vláda s přítomností Strikeru oficiálně souhlasila. Až potud budeme mít jeho požehnání. Zbytek už bude na Mikovi."

Herbert mlčel.

"Ale pořád ještě vám na tom něco vadí."

,Jo, vadí. Projděme si ještě jednou, z čeho můžeme vybírat."

"Tak dobře," odpověděl trpělivě Hood.

"Náš závěr zní, že indická vláda je ve věci jaderného úderu pravděpodobně mimo hru. Takže když tu ženskou z Kargilu, Nandu, nedostaneme před televizní

kamery, aby vysvětlila, že šlo o podraz jen ze strany kohosi uvnitř vlády, nemáme žádný důkaz, který bychom prezidentovi nebo indickému lidu předložili."

"Ano, tak," souhlasil Hood. "A taky tu máme indické jednotky, které se vypravily Nandu a Pákistánce zlikvidovat."

"To je náš předpoklad."

"Ten předpoklad ale nutně zní, že jde o akci ‚vypátrat a zničit'," prohlásil Hood. "Když Speciální pohraniční síly ty Pákistánce zajmou, a přesto dopustí, aby pravda vyšla najevo, bude to z jejich hlediska k ničemu. Musíme prostě té buňce umožnit, aby se dostala domů."

"No, těbůh."

"Bobe, tady jde o víc než jen o poskytnutí pomoci teroristům; to přece víte."

"Vím. Akorát se mi to nelíbí."

"Kdybychom čekali, až se tohle vyřídí diplomatickými cestami, ty Pákistánce by to mohlo stát život."

"A pokračovat v akci může stát život lidi ze Strikeru," prohlásil Herbert.

"To hrozilo pokaždé, když šli do terénu," připomněl mu Hood. Jestli Mike nebo plukovník August budou ohledně té akce mít nějaké pochybnosti, můžou ji kdykoli odvolat."

"To neudělají," ujistil ho Herbert. "Určitě ne za těchto okolností, když vědí, co je v sázce."

"To máte nejspíš pravdu," souhlasil Hood.

"Navíc určitě ne při kuráži, co Mike má," dodal ještě Herbert.

"U něj jde ještě o něco dalšího. Zná své lidi. Už vám někdy citoval vévodu z Wellingtonu?"

"Asi ne."

"Jednou takhle ráno jsem se díval, když cvičil skupinu, a zeptal jsem se ho, jak pozná, že lidi vyždímal do krajnosti. Řekl mi, že Wellington měl jednoduchou metodu jak poznat, že vychoval tu nejlepší možnou bojovou jednotku: ‚Nevím, jak zapůsobí na nepřítele,' napsal, ‚ale, přísahám bohu, mě tedy děsí.' Jak Mike řekl - když má dojem, že jeho lidé jsou zdatní tak, až mu nahánějí strach, přišla chvíle, kdy přestat."

"Paule, mně snad nemusíte připomínat, že Striker je nejlepší. Ten seskok v Himálaji mi ale dělá starosti. Obávám se, na co všechno tam můžou narazit, a že by měli důvěřovat teroristům. A toho, že pro ně nemáme podporu, a co horšího, ani žádnou strategii pro cestu ven."

"Mně to dělá starosti taky. A současně jsem si vědom, že nic jiného na vybranou nemáme."

Herbert chvíli mlčel; ticho působilo tísnivé a Hood si připadal, jako kdyby ho Herbert nějak posuzoval.

Herbert musel mít stejný dojem. "Já přece vím, že děláme, co musíme; to ale ještě neznamená, že se mi to taky musí zamlouvat." Z jeho hlasu se hněv už vytratil, ani nezněl tak, jako kdyby se Herbert dopátrával nějaké pravdy. Zaznívali v něm rezignace.

Prohlásil, že zavolá Národní úřad pro průzkum a zjistí přesnou polohu místa, kde se buňka nachází, a potom Strikeru udá konečnou hodinu H. Hood mu poděkoval a zavěsil.

Ředitel Operačního centra si mnul oči. Herbert má své osobní démony, kteří ho pronásledují, ale zrovna tak je má on.

Na rozdíl od šéfa zpravodajců nikdy nedal v sázku život. Než vzal tuhle funkci, byl starostou a finančníkem. Skupinu Striker vysílal do nebezpečí už dřív, zatím však nikdy takhle přímo do ozbrojeného konfliktu. A to vypadá povýšenecky, pokrytecky a zbaběle.

Jak ale Herbertovi řekl, udělat to je nutné. Jeho, Hoodovy, soukromé záležitosti nesmějí mít vliv na rozhodování tam, kde jde o profesi. Musí

se zbavit přílišného soustředění na vlastní osobu. Tím je povinován prezidentovi i své zemi.

Přestal si mnout oči. Byl unavený vnitřně i navenek. Navíc mu dodalo i to, že až tohle skončí, bude třeba vyřídit záležitost s uzavřením tiskového oddělení. Naštěstí kontakty s Ann Farrisovou může do té doby omezit na minimum. Protože se jedná o vojenskou operaci, řekne jí, ať na vše, co se týká činnosti Operačního centra, uvalí naprosté informační embargo platné až do poledne. Ann bude muset vyřadit telefony i počítače. Nikdo z tiskového oddělení nebude smět odpovídat na telefonáty do svých mobilů. Dotazy na automaticky volené hlavní číslo zůstanou bez odpovědi. On půjde do Tanku a tam s Bobem Herbertem, Liz Gordonovou a Lowellem Coffeym zůstane, dokud tahle krize neskončí.

Potom Ann Farrisové sdělí tu špatnou zprávu a vyjádří své plné pochopení pro její situaci.

Tím je povinován zase jí.

35 KAPITOLA

Velký himalájský hřeben čtvrtek. 16. 19

Padáky byly vyrobeny z nepropustné směsné tkaniny PF 300 "Merit"; pro indickou armádu a pro použití v této oblasti byly zvoleny proto, že umožňují maximální ovladatelnost. Vznikne-li nějaký náhlý vzdušný proud v kterémkoli směru, látka si udrží tvar a padák neztratí výšku. Vrchlíky jsou mírně eliptické, se zkosenou komorou. Tento tvar přispívá k měkkému přistání. "Merity", jež jako první používalo francouzské letectvo, jsou také nejbezpečnější pro začátečníky.

Padáky byly uloženy v obalech typu Tisíciletí atomu, Atom Millenium. Měly klasické uvolňovače, úzké popruhy a lehké záložní padáky z materiálu Cordura. Úzké popruhy a nízká hmotnost nebudou vadit v pohybu, kdyby skupina byla nucena střetnout se s nepřítelem nebo čelit živlům ještě před tím, než vaky shodí ze zad. Padáky také měly pryžové šňůry, které dovolovaly padák vylít okamžitě po přistání, kdyby foukal silný přízemní vítr.

Rodgers i ostatní z týmu padáky rozbalili a opět sbalili, zkontrolovali stav látky, padákových šňůr a karabin. Jelikož leccos nasvědčovalo tomu, že zájmy určitých kruhů v indické armádě jsou v rozporu s tím, co tu podnikají, chtěl Rodgers mít jistotu, že nedošlo k nějaké sabotáži.

Členové skupiny, oblečení do bílých zimních kombinéz z nomexu, které si vzali s sebou, se shromáždili u dvířek, připravení seřadit se před seskokem. Seděli na bobku, aby v letounu, jímž pohazoval vítr, udrželi rovnováhu. Kromě padáku měl každý ještě u boku pouzdro s browningem Mark 2 ráže devět milimetrů, neprůstřelnou vestu z kevlaru, kožené

rukavice a horolezecké boty. Vesta měla postranní kapsy na baterku, světlice, ruční granáty, rezervní zásobníky a mapy. Před seskokem do prostředí s teplotou pod bodem mrazu si všichni nasadí respirátor Leyland and Birmingham; tyto masky, zakrývající celý obličej, byly opatřeny velkými, nerozbitnými tónovanými zorníky zaručujícími široký výhled do stran. Zdravotník William Musicant nesl navíc další zátěž, opasek se zdravotnickým materiálem, s kompaktní soupravou, jejíž obsah sestavili příslušníci jednotky SEAL válečného námořnictva pro použití při operaci Pouštní bouře. Musicant tak může ošetřit různá zranění utrpěná jak při seskoku, tak v boji.

Rodgers s ostatními studoval snímky terénu. Viens jim je poslal do laptopů z počítače Národního úřadu pro průzkum. Rodgers vytiskl dvě kopie a nechal je kolovat. Rovněž vytiskl druhý soubor snímků, které právě došly.

Tým půjde do terénu, kterému se říká "vysoce kontrastní". Znamenalo to, že přistání bude spojeno s potížemi. Cílová oblast byla velká rovná skalní plošina přibližně sedmdesát na devadesát metrů, v těch místech jediná poměrně

velká vodorovná plocha. Nevýhodou bylo několik velkých výchozů, skalisek trčících ze země, a rovněž příkře spadající srázy na severní a západní straně. Na jihu a na východě plošinu ohraničovaly strmé skalní štíty. Plukovník August se také obával větru; ukázal na barevný snímek.

"Podle toho, jak silný vítr bude foukat, by se od téhle konkávní stěny na jihovýchodní straně mohly odrážet mohutné vzdušné proudy, a nám by se nemuselo podařit v cílové oblasti přistát," varoval.

"Buňka se bohužel pohybuje po hodně úzkých skalních lavicích," dodal Rodgers. "Tam je ale jediná oblast, kde na ni můžeme narazit."

"Proč je musíme chytat v horách?" zeptal se Iši Honda; mladý desátník měl na prsou kromě padáku ještě váček s telefonem TAC-SAT.

Rodgers jim ukázal druhý snímek, který Viens poslal. Byla na něm řada tmavých útvarů, procházejících zoufale pustým terénem porostlým křovisky barvy zralé pšenice, místy s bílými skvrnami sněhu.

"Tohle jsou indičtí vojáci a směřují do cílové oblasti," řekl. "Podle Národního úřadu pro průzkum a Boba Herberta jsou od místa, kde na buňku narazí, vzdálení méně než osm kilometrů. Je jich snad až dvě stě, to ale nemůžeme s jistotou tvrdit. Tyhle snímky naši získali tak, že se

nabourali do záběrů čínské družice, která pozoruje bojovou linii, takže nemáme možnost vidět záběr v širším měřítku."

"Což znamená, že když se nám nepodaří buňku propašovat ven, budeme muset čelit mnohem většímu počtu nepřátel," sdělil August skupině.

"Vyjednávání nepřipadá z řady příčin v úvahu," doplnil ho Rodgers. "Musíme kolem nich projít ať tak či onak."

Pohlédl do tváří svých lidí; všichni, kromě zdravotníka, už byli někdy v boji. Většina z nich někoho zabila, prolila krev, obvykle na dálku. Viděli také krev svých druhů, což v nich rozdmýchalo vztek, při kterém přestávali vidět krev nepřítele. Také již čelili těm nejnepříznivějším okolnostem. Rodgers byl přesvědčený, že do téhle akce dají vše, co je v jejich silách.

Poslouchal, jak August hovoří o strategii po přistání. Zpravidla se vydávali s minami za nepřátelskou linii. Dva či tři vytvořili podskupinu a miny kladli podél trasy, po níž tým šel, aby jej před nepřítelem chránili. Také rozhazovali třeba cibuli v prášku nebo syrové maso, aby zmátli a svedli ze stopy psy. Na fotografiích psy neviděli. Doufali, že tyhle vojenské jednotky s sebou žádné nemají.

Buňka zřejmě čítá čtyři členy a k tomu Fridayho a dva Indy; August se tedy rozhodl postupovat ve formaci ABBA; před každou dvojicí Pákistánců a za ní půjde jeden člověk ze Strikeru. Tak budou moci řídit rychlost postupu a současně také dávat pozor na ty, které provázejí. Ani Herbert, ani Rodgers nečekali, že buňka bude klást odpor. Z toho, co se dozvěděli, chtějí obě skupiny totéž: dostat se do Pákistánu živé. Pokud jde o Indy, Američané byli připravení hnout se s příchodem noci, uplatnit gerilový způsob nebo se jednoduše zakopat, vyčkat, až přejdou, a jakmile to bude možné, definitivně uniknout. Udělají cokoli, co bude třeba, aby přežili.

Skupina Striker tento manévr nacvičovala ve Skalnatých horách. Tam tomu říkali červené, bílé a modré cvičení - během dvou hodin jim prsty rukou zrudly, pak zbělely a nakonec zmodraly. Alespoň vědí, co je čeká. Až budou na zemi, nějak si už poradí. Nejisté bylo jedině to, co se může přihodit během vysazení, kdy budou ve vzduchu. To stále dělalo Rodgersovi největší starosti. Nacházeli se přibližně ve třech tisících metrech, což bylo méně, než kolik činí výška, z níž se většinou provádějí sesko-

ky volným pádem s otevřením padáku v malé výšce; ty se většinou uskutečňují z výšky deseti tisíc pěti set metrů. Výsadkáři vyskakují s kyslíkovými přístroji, aby u nich nedošlo k hypoxemii. Rovněž mají barometrické výškoměry, aby padáky otevřeli ve výšce zhruba dvou tisíc metrů nad cílem. Děje se tak proto, aby parašutistův organismus nepostihla některá ze dvou možných poruch: první z nich je barometrické trauma, kdy ve střevech, uších a tělesných

dutinách zůstane vzduch, který tyto orgány bolestivě rozpíná; druhou je stresem vyvolaná hyperventilace, běžná v bojových situacích, zvlášť když parašutista může být ve vzduchu sedmdesát až osmdesát minut; trávi je naprosto osamoceně a má tak hodně času na přemýšlení, hlavně o tom, aby neminul cíl. Je-li na každých třicet metrů snesen prouděním vzduchu v průměru o tři metry, musí to v každém vyvolávat obavy. Rychlé, stresem vyvolané vdechování kyslíku z láhve může vést ke snížení obsahu oxidu uhličitého v krvi a k následné ztrátě vědomí.

Ve výšce, ve které se nacházeli, sice nic z toho nehrozilo, ale přesto byla o víc než šest set metrů větší, než z jaké seskoky nacvičovali ve Skalistých horách. A i tam si Bass Moore, bývalý člen Strikeru, zlomil nohu.

Hubený četař Chick Grey žvýkal gumu a jako vždy zachovával bohorovný klid. V očích poněkud vznětlivých vojínů Davida George, Jasona Scotta a Terrence Newmeyera se zračilo trochu víc odhodlání a útočnosti. Desátník Pat Prementine a vojín Matt Bud si proplétali prsty rukou v rukavicích, až jim praskalo v kloubech, a přešlapovali na místě, jako vždy plní energie, jen se hlava nehlava vrhnout do boje. A snadno popudlivý vojín Walter Pupshaw vypadal, že užuž chce někomu utrhnout hlavu a profouknout mu dýchací trubici. To bylo u takového divouse normální. Ostatní členové týmu působili klidným dojmem, až na zdravotníka Williama Musicanta, který byl dosud zelenáč, a Sondru DeVonneovou. Musicant se zatím přímých střetů nezúčastnil a Sondra si stále ještě vyčítala, že zavinila události, jež vedly ke smrti podplukovníka Charlieho Squirese. Liz Gordonová se jí věnovala řadu měsíců, Sondra se však od oněch událostí dalších operací přesto již zúčastnila. Třebaže mladá Afroameričanka nebyla ani tak uvolněná, ani tak dychtivá "jít a trhat" jako ostatní, Rodgers věděl, že s ní může počítat. Jinak by tu s nimi nebyla.

Když byli připraveni, Rodgers zvedl telefon vedle dvířek. Druhý pilot mu sdělil, že letoun dorazí nad cílovou oblast za necelých pět minut. August družstvo seřadil do zástupu a sám se postavil do čela. Rodgers půjde, až vyskočí všichni ostatní.

Jelikož se jejich letoun běžně k seskokům nepoužíval, nebylo tu výtažné lano ani světla oznamující, že se dostali nad oblast vysazení. August s Pupshawem otevřeli dvířka, zatímco Rodgers zůstával ve spojení s pilotní kabinou. Takový nápor vzduchu, jaký se vevalil dovnitř, Rodgers ještě nezažil. Byla to ledová pěst, která je srazila zpátky a tam je držela. Rodgers byl rád, že již mají masky a dýchací přístroje, jinak by se v té neuhýbající stěně větru nedokázali nadechnout; Augusta i Pupshawa vrhla stranou od otvoru, takže plukovníkovi i zavalitému vojínovi museli zpátky do řady pomoci ti, kdo stáli vedle.

Rodgers ustupoval dozadu při stěně trupu dál od dvířek. Vytí větru bylo ohlušující, na hranici bolestivosti; povel k seskoku nebude slyšet. Ustoupil o tři metry, až kam dosáhla šňůra telefonu. Volnou rukou si zakryl levou stranu kapuce; přitiskl dlaň pevně, jinak by druhého pilota neslyšel. August zatím pokynem naznačil, že si okamžik seskoku má stanovit každý sám; byl to systém používaný v podmínkách "zatemnění", při utajených nočních výsadcích. Člověk položí pravou ruku na rameno toho, kdo stojí před ním. Když rameno zpod ruky zmizí, je to znamení pro dalšího, aby vyskočil.

Vítr tiskl bílé uniformy vojákům na tělo a vydouval je směrem k předku letadla. Rodgersovi připadali jako postavy z akčních filmů, každý, i drobný záhyb látky jako by byl vymodelovaný z umělé hmoty. Vojáci se nakláněli mírně dopředu, aby vítr foukal přes ně, ale jen s tím výsledkem, že se obořil na dalšího člověka v řadě.

Vteřiny se nekonečně vlekly. Potom přišlo upozornění, že se nacházejí necelých osm set metrů od cíle. Potom čtyři sta metrů. Potom dvě stě.

Rodgers se ještě jednou zadíval na vojáky. Pokud si uvědomovali, jak bude seskok obtížný, nedávali to na sobě znát. Tým byl dosud při chuti a ukázněný. Rodgers na něj byl víc než pyšný. Na modlitby nic nedal, doufal však, že i

kdyby někteří z nich cíl minuli, zůstanou všichni naživu.

August na něj pohlédl a ukázal vztyčený palec. Tu malou plošinu už zřejmě vidí. To je dobré, znamená to, že tam nesněží. Nevyskočí přímo nad plošinou, nýbrž směrem od severozápadu. Druhý pilot propočítal,

že vítr fouká k jihovýchodu průměrnou rychlostí sta kilometrů v hodině; budou muset kompenzovat snos, aby je vítr unášel směrem k cíli a přitom je nepřenesl pryč od něj.

Přeletěli nad plošinou. August vztyčil oba palce; spatřil buňku. Rodgers pokývl.

V následujícím okamžiku slyšel z pilotní kabiny povel.

"Vpřed!"

Dal Augustovi znamení. Jak vojáci jeden za druhým postupovali ke dvířkům, Rodgers se přemísťoval na konec řady. Z kokpitu se vynořil druhý pilot. Musel se doslova přilepit ke stěně, aby mohl projít kolem dvířek na druhou stranu a zavřít je.

Rodgers doufal, že se mu to podaří. Poslední, co viděl, než skočil, bylo, jak si drobný indický pilot uvazuje kolem pasu popruh na připevňování nákladu, než se vůbec pokusí plazit k posuvným dvířkům.

Rodgers držel natažené nohy u sebe, paže přitiskl k bokům a vrhl se do ledového horského vzduchu; prořízl se jím jako nůž, aby ho nevtáhl do sebe motor. Okamžitě změnil polohu tak, že jeho tělo působilo jako nosná plocha: prohnul je, aby vzduch mohl proudit podél jeho dolní části, současně vytrčil paže dozadu a hlavu sklonil, čímž pád zrychlil.

Nyní se díval téměř přímo dolů. A téměř okamžitě uviděl, že je zle.

S ním i se všemi ostatními.

36 KAPITOLA

Velký himalájský hřeben čtvrtek, 16.42

V 16.31 desátník Sivádží Saigal, pozorovatel majora Déva Purího, spatřil cosi, co ho znepokojilo. Hlásil to majorovi. Jeho slova majora hluboce zneklidnila.

Ještě před odchodem do akce ho kancelář ministra obrany Johna Kabira ujistila, že průzkumné lety nad oblastí byly zastaveny. Jak Kabir, tak Purí si nepřáli, aby existovali nějací nezávislí svědci nebo fotografické důkazy toho, co očekávali, že se v horách odehraje: zajetí a poprava pákistánských teroristů a s nimi i jejich zajatkyně z Kargilu.

Přelet transportního letadla AN-12 Himálajských orlů byl nejen nečekaný. Byl bezprecedentní. Letělo více než devatenáct kilometrů stranou od zabezpečených letových tras, chráněných indickým dělostřelectvem. Pozorovatel letoun sledoval a Purí zatím zabezpečeným polním telefonem zavolal kancelář ministra Kabira. Zeptal se ministrova prvního náměstka, co tam to letadlo dělá. Ani Kabir, ani žádný z jeho asistentů o tom neměl tušení. Telefon si potom vzal sám ministr. Měl za to, že ten přelet je nějaká nezávislá akce letectva prováděná s cílem zjistit místo, kde se pákistánská buňka nachází, a pomoci ji zajmout. Nemůže však vysvětlit, proč je na takovou akci nasazen transportní letoun. Přikázal Purímu, aby nechal linku volnou; on se zatím podívá na letový plán letadla.

Purí čekal. Nepředpokládal, že přítomnost průzkumného letounu věci nějak zkomplikuje. I kdyby posádka buňku nalezla, jeho jednotka se k ní pravděpodobně dostane jako první. Purí a jeho lidé vylíčí, jak se

buňka bránila zajetí a musela být "neutralizována". Nikdo nebude jejich výpověď zpochybňovat.

Kabir byl zpátky za necelou minutu. S výsledkem nebyl spokojený. AN-12

letěl do Ankary a měl letět přímo do Čušulu. Zřejmě byl tedy odkloněn z trasy. Byl změněn i seznam v žádance: letoun přepravuje padáky.

V několika následujících vteřinách Purí pochopil proč.

"Parašutisté!" řekl do vysílačky.

"Kde?" zeptal se Kabir.

"Asi půl druhého kilometru odtud," sdělil pozorovatel Purímu. "Mají padáky Orlů," hlásil, když se vrchlíky začaly otvírat. "A nejsou v uniformách."

Purí to sdělil Kabirovi.

"Orli tu buňku určitě objevili," řekl ministr.

"To je docela dobře možné," odtušil Purí. Jenže tihleti nemají horskou výstroj Orlů."

"Mohli v Ankaře nabrat nějaký tým mimo," mínil Kabir. "Možná že se naše operace vyzradila."

"Co máme podniknout?"

"Zabezpečte operaci," odpověděl Kabir.

"Rozumím."

Major ukončil hovor a velitelům svých jednotek přikázal pokračovat v postupu do ústředního bodu, místa, kam parašutisté přistávají. Jeho rozkazy vojákům byly přímé a prosté.

Pálit jednotlivě.

37 KAPITOLA

Velký himalájský hřeben čtvrtek, 16.46

Už od dob, kdy Brett August a jeho dlouholetý přítel Mike Rodgers spolu na základní škole soupeřili na baseballovém hřišti, August vždy věděl, že se dostane výš než Rodgers. Jenže ho nikdy nenapadlo, že se tak stane takhle a na takovémto místě.

Červené a bílé padáky s velkým počtem polí se těsně jeden po druhém otvíraly. Jak vrchlíky zbrzdily rychlý pád, každým z vojáků to prudce škublo vzhůru. Některé náraz vynesl o něco výš, než byli ostatní, podle toho, jaký vzdušný proud je zachytil. Vítr se mezi nimi hnal jakoby roztrhaný do úzkých pruhů; od mnoha vrcholů a skalních lavic stoupaly vzhůru samostatné vzdušné proudy. Třebaže Mike Rodgers vyskočil poslední, nyní, když se všechny padáky úplně otevřely, se ocitl uprostřed skupiny. Brett August skončil až nahoře.

Bohužel výhled z té výšky nenabízel to, co plukovník očekával.

Téměř okamžitě nastaly potíže s viditelností. Jak jím padák trhl vzhůru, pot z obočí odstříkl na horní část zorníku a tam přimrzl. S tímto problémem, souvisejícím s velkou výškou, jak on, tak generál opomněli při plánování seskoku počítat. Totéž zřejmě potkalo i ostatní, uvažoval August. Jenže tohle nebyla ta největší potíž.

Krátce poté, co vyskočil, August spatřil řadu indických vojáků; stahovala se do klínu, směřujícího k nim. Byli jasně vidět, černé tečky, rychle se pohybující na téměř bílém podkladu. Rodgers i ostatní je určitě vidí také.

Skupina Striker dokáže oblast ubránit, jen co přistane. Tam, kde jde o tolik, se Američané nevzdají. Augustovi však dělalo starost to, co by

se mohlo stát, než přistanou. Jsou mimo dostřel běžných zbraní, jenže indičtí vojáci se od bojové linie vypravili zřejmě dobře připravení. Očekávají srážku s nepřítelem, který může zaujmout postavení stovky metrů od nich, na vysoko položených skalních římsách nebo vzdálených štítech. Indičtí pěšáci budou také podle toho vyzbrojení.

S ostatními členy družstva nemohl žádným způsobem komunikovat. Doufal jen, že možné nebezpečí vidí také, a až přistanou, budou připravení k akci.

Za předpokladu, že přistanou.

Vteřiny míjely. Okolnosti seskoku se ukazovaly jako drsnější, než August čekal.

Při pohledu z poměrně teplého břicha letounu budily hory úctu smíšenou s obdivem. Hnědé, bílé a světle modré štíty pomalu klouzaly dozadu jako karavana velkých, loudavých zvířat; avšak při pohledu zpod vzpínajících se vrchlíku tytéž hory stoupaly vzhůru a vzdouvaly se, podobny mořským obrům prorážejícím hladinu, hrozivé svou velikostí a tím, jak rychle se blíží. Každých několik vteřin jako by se jejich rozměry zdvojnásobily. A všude kolem ohlušující rámus. Hory na vetřelce řvaly, obořovaly se na ně mocným vichrem rvaným z oblohy a jako hračkou měnily jejich směr. August nejenže jednotlivé nárazy slyšel, také je cítil. Vítr se zvedal ze štítů šest set metrů dole a s duněním se hnal kolem něj. Nápory vichřice škubaly vrchlíkem vzhůru a zase dolů, vrhaly se na něj od severu i východu, od jihu i západu a točily jím dokola. Směr se dal uhlídat jediným způsobem - snažit se nespustit z očí cílovou oblast, ať už jím vítr točí, kam chce. Doufal, že až se snesou níž, vítr se zmírní a oni budou moci padáky řídit na místo, kde přistanou. Horské štíty je snad před indickými vojáky skryjí na tak dlouho, než se dostanou na zem a zaujmou postavení.

Hory se jim bez smilování hnaly naproti. Čím níže se snášeli, tím rychleji se hrotnaté štíty blížily. Když pronikli řídkým oparem, i barvy nabyly ostrých, jasných odstínů a padáky jako by se potácely tím víc, čím ostřeji vystupovaly jednotlivé detaily štítů. To byla iluze, avšak rychlost, jakou se jim špice hor řítily vstříc, byla skutečná. Tři vojáci nejblíž k Augustovi dokázali směr držet a měli slušnou naději, že se na planinu dostanou; ostatní budou muset dovedně manévrovat. Dvěma hrozilo, že horu zcela minou a vítr je ponese dál do údolí pod ní. August

nedokázal říct, kterým z vojáků tohle nebezpečí hrozí, neboť vítr některé padáky nadnesl výš než jiné a tím se narušilo původní pořadí při seskoku. V každém případě ten, kdo se dostane do nebezpečné situace, se bude muset co nejdřív spojit s ostatními pomocí radiostanice.

Když byli asi tři sta metrů od cíle, August zaslechl, jak do ječivého hučení větru zazněl tlumený lupavý zvuk. Byl v té chvíli obrácen k indickým vojákům zády a nemohl tedy rozpoznat, odkud přišel.

V následujícím okamžiku to už věděl s jistotou.

Vzduch kolem nich byl plný černobílých obláčků; explodovaly šrapnely, používané proti nízko letícím letounům. Odpalují se z ramene přenosným raketometem typu Blowpipe, patřícím do standardní výzbroje indické armády. Při explozi vymrští do okolí kovové kuličky. V každé raketě je jich padesát sedm, a do vzdálenosti pětadvaceti metrů mají průbojnost kulek z osmatřicítky.

August si ještě nikdy v životě nepřipadal tak bezmocný. Viděl, jak se mezi vojáky rozprskl první šrapnel, po pár okamžicích následoval další, potom ještě jeden. Vrchlíky padáků mu sice zakrývaly výhled na postavy samotných vojáků, přesto však zaznamenal, jak blízko od nich střely explodovaly; bylo vyloučeno, aby je ocelové kuličky nezasypaly jako hrst písku.

Augustovi vůbec nepřišlo na mysl, že by ho šrapnel snad zabil. Nebo že by se na planinu nedostal.

Zapomněl na zimu, na vítr a dokonce i na samotný úkol.

Nejdůležitější nyní bylo, aby jeho tým vyvázl; a přitom pro to nemohl nic udělat. Kolem vojáků dál vybuchovaly šrapnely a Augustovy oči přebíhaly od jednoho padáku ke druhému; pět z těch, které byly nejníž, kuličky v několika vteřinách proděravěly. Vrchlíky splaskly a vzápětí klesaly volným pádem, podobné deštníkům, které vítr obrátil naruby.

Poškozené byly i dva padáky uprostřed skupiny, a i se svou zátěží spadly na jiné dva hned pod nimi. Vrchlíky se ve vířícím větru zamotaly do sebe, šňůry se propletly a vojáci se stále rychleji řítili ve vývrtkách do údolí.

Ani kdyby je již nezabily šrapnely, neexistoval způsob, jak přežít pád. August mohl jen křičet zoufalstvím. Jeho křik se mísil s kvílením větru a

naplňoval vzduch nad ním.

Ve vzduchu zůstal jen on a tři další; nevěděl, kteří to jsou, nevěděl, jestli je šrapnely zasáhly ani jestli jsou vůbec živí. Aspoň že se nyní ocitli pod úrovní linie hor, chráněni před palbou ze země.

Následovala čtvrtá exploze, bílý záblesk a černý obláček nahoře před ním. Ucítil dva nárazy, jeden do prsou, druhý do levé paže. Podíval se na prsa; cítil tupou bolest, krev však neviděl, možná ho ochránila vesta. Anebo krvácí pod látkou. Žádné další zásahy už necítil a jeho srdce tlouklo stejným rytmem jako předtím. Obojí bylo dobré znamení, Augustovo srdce však svíral žal nad vojáky, o které přišel, příliš velký, než aby mu na nějakém dobrém znamení záleželo. Jenže mu záležet musí. Musí přežít a úkol dokončit, ne pouze kvůli své zemi a kvůli milionům životů lidí, jejichž osud je na vážkách, nýbrž také kvůli vojákům a přátelům, jejichž životy právě padly za oběť.

K planině scházelo už jen snad sto metrů. Viděl, jak na ní přistáli dva vojáci, třetí, přes snahu jednoho z nich zachytit ho, ji o několik metrů minul. August pomocí řídicích šňůr naváděl padák směrem ke skalní stěně. Klesal rychle, ale raději narazí do skály, než aby plošinu minul.

V levé paži ho začínalo pálit, on však pozorně sledoval útes. Již se ocitl pod vrcholy, skalní jehly už nebyly nebezpečné, opět se z nich staly štíty stojící nehybně, obklopující ho a chránící ho před palbou Indů. Nepřítelem nyní bylo údolí po obou stranách planiny a skaliska trčící ze země. Kdyby na některé dopadl, mohl by si přerazit páteř. Vzestupný vzdušný proud od útesu ho zpomalil a on tak mohl padák řídit. Rozhodl se držet těsně při strmém útesu a doslova jej sledovat až dolů, aby se vyhnul ostrým balvanům na planině. Pokaždé, když jím vítr smýkne směrem k údolí, zhoupne se směrem ke skalní stěně. Vzduch, ženoucí se vzhůru podél ní, ho přece jen trochu nadnášel. August dopadl tvrdě a okamžitě padák vylil. Vrchlík se zmuchlal, přelétl přes okraj planiny, zachytil se na třímetrovém balvanu a tam zůstal viset.

August si nejprve stáhl z obličeje masku, potom zkoumal, kde je zraněný. Vzduch byl řídký, dal se však dýchat. August se rozhlížel a hledal ostatní. Ti dva, kterým se podařilo na planině přistát, byli zdravotník William Musicant a Iši Honda. Oba skončili nedaleko hrany planiny. Musicant klečel vedle radisty. Už si sundal opasek se zdravotnickou soupravou. Honda se nehýbal.

Plukovník vstal a vykročil k nim. Sáhl si pod vestu na prsa. Látka byla suchá, kulička vestou nepronikla. Paže mu krvácela, ale mrazivý vzduch krvácení značně zpomaloval. Zatím si svého zranění nevšímal; přes veškerou snahu se nedokázal zbavit myšlenek na ostatní z týmu. Sondru DeVonneovou. Waltera Pupshawa. Mika. Ty ostatní.

Soustředil se na ty dva, kteří byli jen několik metrů od něj. A přinutil se k úvahám o tom, co bude dál. Stále měl své zbraně, a měl i svůj úkol. Musí se spojit s pákistánskou buňkou.

Když se dostal k oběma mužům blíž, ani se nemusel ptát, jak to s Hondou vypadá. Radista dýchal jen s námahou a zpod vesty vyrážely stružky krve. Zdravotník se pokoušel vyčistit dvě malá zranění, otvůrky v Hondově levém boku. Hondovy tmavé oči August pod tónovanými zorníky neviděl, námraza se změnila v páru a skla zamlžila.

"Můžu něčím přispět?" zeptal se Musicanta.

"Jo," odpověděl naléhavě zdravotník. "V kapse sedm je přenosný infuzní přístroj, ve dvanáctce lahvička s atropinem. Vyndejte je. A z osmičky plazmu. Honda má ještě další dvě díry v zádech; tam jsem dal tampony a jsou stabilizované."

Plukovník žádané věci vyndal a začal skládat infuzní přístroj. Z lekcí o pravidlech první pomoci si pamatoval, že atropin snižuje sekrece a ztrátu krve; to napomůže k tomu, aby se pacientův stav stabilizoval v případě, že došlo k vnitřnímu krvácení.

"Co ta vaše ruka, pane?" zeptal se Musicant.

"To nic. Koho jste se to snažil tam na kraji zachytit?"

"Generála Rodgerse."

August zpozorněl. "Je zraněný?"

"Zdál se v pořádku; pokoušel se něčeho chytit a vytáhnout nahoru, ale ten zatracený vítr padák strhl. Nemohl jsem se k němu dostat."

Je tedy možné, že Rodgers přežil; plukovník se pokusí navázat s ním spojení vysílačkou pro kontakt mezi dvěma body.

"Až budete hotov s infuzi, měl byste se zkusit spojit s těmi indickými vojáky," navrhl Musicant. "Jestli se mi podaří Išiho stabilizovat, bude ho třeba dopravit do nemocnice."

August postavil malou trojnožku s infuzi vedle Hondy a sňal z jehly kryt. Pak se Hondovou vysílačkou spojí s Operačním centrem a podá hlášení; sdělí Herbertovi jejich polohu a požádá ho, aby sem přivolal

lékařskou pomoc. To je ale všechno, co může podniknout. On a Musicant tu stejně nebudou moci čekat. Mají před sebou úkol, který je třeba dokončit.

Když byl August hotov s infuzi, sáhl po telefonu TAC-SAT. Musicant jej už vyňal z Hondova batohu a položil stranou. Vyztužený batoh dostal z jedné strany několik zásahů, přístroj však vypadal nepoškozený. August si říkal, jestli Honda přístroj chránil svým tělem i za cenu vlastního života.

V té chvíli Hondu přepadl záchvat křečí.

"Do hajzlu!" zaklel Musicant.

Radista se rozkašlal. August viděl, jak mu na tvář vystříklo několik kapek krve.

"Iši, vydrž!" zakřičel na něj Musicant. "Dokážeš to! Ještě chvilku, víc nepotřebuju!"

Honda přestal sténat a kašlat, jeho tělo se uvolnilo.

"Sundejte mu tu vestu!" zaječel Musicant. Potom sáhl po zdravotnické soupravě a z jedné kapsy vytáhl injekční jehlu a lahvičku s epinephrinem.

August začal Hondovu vestu rozepínat. Jak se nad ním naklonil, všiml si rudé stružky, prosakující již mezi poddůstojníkovýma nohama. Honda musí ztrácet krev neuvěřitelně rychle, když se kaluž rozlila takhle daleko. Pomalu postupovala až pod Hondova kolena.

Když August vestu stáhl, celá její přední část byla lepkavá od krve. Kuličky z indických šrapnelů pronikly Hondovi dole zády a prošly vzhůru hrudníkem až do přední části prsou. Některý ze šrapnelů musel explodovat velmi blízko něj.

Musicant klečel vedle Hondy, kolena daleko od sebe, aby klečel pevně. Odhrnul Hondovu zkrvavenou košili a přímo do srdce mu injektoval účinnou látku. August držel radistu za ruku. Byla studená a nehybná, krev se dál rozlévala po zemi. Musicant se opřel o paty a čekal. Honda nereagoval. Jeho obličej dostal popelavou barvu, a nebylo to jen zimou. Plukovník se zdravotníkem ho ještě chviličku pozorovali.

,Je mi líto," pronesl Musicant tiše k mrtvému.

"Byl to dobrý voják a kamarád," řekl August.

"Amen," dodal Musicant.

August si uvědomil, jak pevně svírá Hondovu ruku. Jemně stisk povolil. Už ztratil přátele ve Vietnamu a tato citová oblast se mu nyní znovu

připomněla se vší svou trpkostí. Ještě nikdy však nepřišel téměř o celou četu. Ta ztráta jako by se Augustovi v celé své šíři soustředila do pohledu na nehybný mladý obličej před ním.

Musicant vstal a pohlédl na Augustovu paži. Plukovníka udivilo, jaký pocit tepla v něm události těch několika posledních minut zanechaly. Nyní se tlukot jeho srdce zmírnil, i krev mu proudila žilami mnohem pomaleji. Tělo začne zase rychle prochládat. Brzy budou muset odtud pryč.

Zatímco mu Musicant čistil ránu na paži a přikládal na ni obvaz, plukovník sáhl po telefonu TAC-SAT a navolil své přístupové heslo; přístroj se zapnul a August vyťukal Herbertovo číslo. Čekal na spojení a mezitím vytáhl z vesty vysílačku.

Volal ještě jinam.
Modlil se, aby se mu někdo ozval.

38 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 07.24

"Už něco přišlo?" zeptal se Paul Hood, když přispěchal do Herbertovy kanceláře.
Šéf zpravodajců pil kávu a díval se na monitor. "Nic a Národní úřad pro průzkum je taky ještě neviděl. Jen ty Pákistánce."
Hood pohlédl na hodinky. "Už by měli být dole. To letadlo přistálo?"
"Zatím ne. Pilot volal rádiem věž v Čušulu. Hlásil, že náklad je dopraven na místo, jinak nic."
"Asi se tam nezdržovali, aby si ověřili, jestli se naši dostali na zem, co?"
"Nejspíš ne," odpověděl Herbert. "Řekl bych, že když byli tak blízko u pákistánských hranic, rovnou to obrátili na jih a zmizeli."
"Proč by taky ne, hergot! Vždyť my se tady akorát snažíme zabránit, aby se jejich země dostala do jaderné války!" pronesl Hood ironicky.
"Moje řeč," souhlasil ochotně Herbert. "Ale stejně - asi netuší, o jak moc tady jde."
Do jeho slov se ozvalo pípnutí telefonu. Byla to utajená linka. Herbert přepnul hovor do reproduktoru.
"Herbert," ohlásil se.
"Bobe, tady August." Herbert ho sotva slyšel.
"Plukovníku, máte tam pěkný vítr; musíte mluvit víc nahlas."
"Bobe, měli jsme tu pořádný zádrhel," řekl August hlasitě a pomalu. "Indové z bojové linie nás při seskoku pokropili šrapnely. Většina našich není bojeschopná, na planině jsme jen Musicant a já. Rodgers ji
minul, ale možná se dostal do údolí. Nevíme, jestli není zraněný. Zkouším mu volat vysílačkou."
"Tak ještě jednou!" vyzval ho Herbert. "Dva v pořádku, jeden se postrádá, zbytek mrtví." "Tak, správně," potvrdil August.
Herbert pohlédl na Hooda, dosud stojícího mezi dveřmi. Rysy Herbertova obličeje byly napjaté, cosi šeptem zamumlal sevřenými, suchými rty; Hood nerozpoznal, co říká, Herbert možná ani nechtěl, aby to bylo slyšet.
Hood však slyšel, co říkal August. "Plukovníku, jste v pořádku?" zeptal se. "Musicant a já ano, pane. Mrzí mě, že jsme vás zklamali." "Nezklamali," ujistil ho Hood. "Přece jsme věděli, že to nebude vůbec snadné."
Augustova slova stále ještě hledala cestu do Hoodova mozku, otupělého nedostatkem spánku. Hood se zoufale snažil objevit něco, co by se dalo považovat za naději do budoucna. Ty životy přece nemohly prostě jen tak skončit; tolik z nich teprve začalo. Sondra DeVonneová, Iši Honda, Pat Prementine, Walter Pupshaw, Terrence Newmeyer a další. Hoodova mysl si jako v jednotlivých záblescích vybavovala obrazy jejich tváří, fotografie v jejich spisech; vyvolávaly vzpomínky na chvíle výcviku, jemuž přihlížel, na vzpomínkové slavnosti, grilování venku, obírání soupeře o míč při fotbale. Tohle nebylo totéž co smrt jednoho člověka. Hood se dokázal vypořádat s jednotlivostmi provázejícími ztrátu Charlieho Squirese nebo Basse Moora, soustředil své úsilí na to, jak jejich rodinám všemožně pomoci v těžkém údělu, který je postihl. Rozsah téhle tragédie a ztráty, která se ho osobně dotýkala, byl všezahrnující, ochromující.
Jak situaci hodnotíte, plukovníku?" zeptal se. Jeho hlas byl pevný, zněla v něm sebedůvěra. Musela, už kvůli samotnému Augustovi.

"I tak se pokusíme tu buňku dostihnout," odpověděl August. "Dvě zbraně navíc jim můžou pomoct někde se přes bojovou linii dostat." "V tom jsme s vámi zajedno," řekl Hood.

"Ale míří k nám spousta pěšáků. Můžete se dovolat k Pákistáncům a pověděť jim, co se stalo?"

"Pokusíme se. Ta ženská, co buňku vede, má Fridayho vysílačku. Jak jsem ji poznal, není to zrovna člověk, se kterým se nějak dobře spolupracuje."

"Ví, že tam jdeme?"

"Ví."

,Je s ní něco dohodnutého?"

Plukovníka zajímalo, kdo bude mít hlavní slovo, až se s buňkou spojí.

"O něčem takovém jsem s ní nemluvil. Záleží na vaší vlastní iniciativě," odpověděl Hood.

"Díky. Ještě něco, pane: zanedlouho tu bude tma, zima a silný vítr. Doufám, že máte nějaký záložní plán."

"Zrovna jsme na něm pracovali," zalhal Hood. "Ale teď pořád spoléháme na vás a na desátníka Musicanta, že to zvládnete."

"Uděláme, co je v našich silách," ujistil ho August.

"To vím. A taky potřebujeme, aby se vám dvěma už nic nepřihodilo."

August odtušil, že se vynasnaží; také slíbil, že do Operačního centra ohlásí, jestli se mu podařilo dovolat Miku Rodgersovi. Potom hovor ukončil. Hood vypnul reproduktor. Nastalo dlouhé ticho.

"Jak to zvládáte?" zeptal se Herberta.

Herbert pomalu zakroutil hlavou. "Měli jsme tam třináct lidí," pronesl bezbarvým hlasem.

Na to Hood neměl, co by řekl.

"Většinou samé mladé kluky."

"To všechno já," prohlásil Hood. "Já tu akci povolil."

"A já vás v tom podporoval," odtušil Herbert. "Sakra, neměli jsme na vybranou. Ale tuhle cenu - takhle zaplatit neměli!"

Hood s ním v duchu souhlasil, avšak vyslovit to nahlas mu připadalo patetické. Oba jsou profesionálové na krizové řízení. Jedinou hradbou mezi řádem a chaosem někdy bývá lidský štít. Ať však má ta hradba třeba železnou vůli, stále ji tvoří jen šlachy a kosti.

Hood přešel ke stolu a zadíval se na počítač. Přestože události měly svou logiku, připadal si podvedený. Když do téhle operace šli, on i ostatní si byli vědomi, že s ní jsou spojena rizika. Jenomže napadení spojeneckými silami přece mezi ta rizika nemělo patřit, a že se tak stalo, ho pobuřovalo. Nikomu nepřišlo na mysl, že indická armáda bude střílet na lidi, kteří vyskočili z indického letadla a visí na padácích, které se

daly jasně identifikovat jako padáky patřící indickému letectvu. Tahle fáze operace měla být srážka mezi vycvičenými profesionály a drsnými živly. Měla existovat naděje, že většina skupiny Striker, ne-li všichni, přežije. Jak mohlo dojít k takovému zvratu?

"Plukovník August měl pravdu, když mluvil o tom, že potřebujeme nějaký záložní plán," řekl Herbert. "Odchýlili jsme se od scénáře. Teď se musíme pustit do práce a Augustovi dát -" "Moment!" zarazil ho Hood. "Něco tu nehraje." "Prosím?"

"Podívejte se na tenhle záběr," vyzval ho Hood. Herbert uposlechl.

"Ta teroristická buňka vyhledává cestu pod skalními převisy, stále se pohybuje přesně tak, jak to dělá už od východu slunce. Ale teď mají trochu místa i po straně; můžou procházet těmihle stíny." Hood ukázal na oblasti se zubatými okraji, na monitoru černé. "Všimněte si těch stínů; vidíte - prodlužují se, jak slunce zachází za hory." "Vidím; ale nevím, co tím máte na mysli."

"Podívejte se, kam ty stíny směřují vzhledem k poloze slunce. Buňka se pohybuje směrem k západu, ne severozápadu. To je jinak než předtím."

Herbert chvíli upíral zrak na monitor. "Máte pravdu. Proč to ale ksakru dělají?"

"Třeba je tam nějaká zkratka - tajná stezka přes ledovec?"

Herbert si načetl podrobný fotografický snímek pořízený Ústavem obranné kartografie při NASA. Na těchto mapách byly vyznačeny souřadnice a používaly se k nasměrování družic. Herbert zadal dotaz na označení oblasti, kterou nyní pozoruje Viens. Hood se naklonil nad Herbertův vozík a pozorně sledoval, jak se slabě viditelný červený kurzor rozblikal nad oblastí, jíž buňka procházela.

"Žádná zkratka tam není," řekl Herbert. "Tak co tam ksakru provádějí? Vždyť jdou k té bojové linii delší trasou!"

"Může je August i tak dostihnout?"

"Může." Šéf zpravodajců ukázal na oblast poněkud na sever od místa, kde se buňka nacházela. "Brett přistál zde; míří na jihovýchod. Sejde se s nimi dřív, než jsme čekali." Pozorně mapu studoval. "Ale pořád mi to nedává smysl: Pákistánce ta trasa nepovede nějakým schůdnějším teré-

nem. Je od bojové linie dál, nesestupuje do menších výšek a nevypadá, že by se po ní dalo postupovat nějak snáz."

"Třeba tam mají někde skrýš se zbraněmi nebo nějaké místo, kde se můžou schovat?" uvažoval Hood.

"Možná." Herbert se vrátil k živým záběrům od Národního úřadu pro průzkum. "Ale už byli celkem blízko hranice; proč by teď Indům takhle poskytovali čas, aby je tím spíš chytili?"

Pípl telefon, který kancelář spojoval s ostatními institucemi venku. Herbert přepnul hovor do reproduktoru. "Ano?" ohlásil se.

"Bobe, tady Viens. V té oblasti se stmívá, světlo zesláblo natolik, že můžeme zapnout termovizi; teď nás už nebude oslepovat a buňka se potom dá stopovat snáz."

"Tak to udělejte," řekl Herbert a telefon vypnul.

Oba se dál dívali na družicovou mapu; Hood si pozorně prohlížel oblast úpatí dole pod planinou.

"Bobe - když družici přesměrujeme, uvidíme do tohohle údolí?" zeptal se a ukázal na mřížku označenou "77".

"Nevím." Herbert pohlédl na svého nadřízeného. "Paule, já taky chci Mika najít. Ale máme tam jen jednu družici; nemůžeme si ji zabrat pro pátrání po něm."

"Mike mohl vysílačku při pádu ztratit nebo poškodit. Jestli žije, mohl by snad Brettovi nějak přispět. Potřebujeme všechny prostředky, co tam jsou."

"I když jsou přes tři tisíce kilometrů vysoko a bůhví kolik kilometrů daleko vzdušnou čarou?"

"Nevíme přece s určitostí, kde Mike je," upozornil ho Hood. "Potřebujeme to zjistit."

Než si Herbert stačil rozvážit, co Hood řekl, ohlásil se znovu Viens.

"Bobe, díváte se na ty nové družicové snímky?"

Herbert znovu zapnul příposlech. "Ne." Neprodleně přepnul na záběry od OmniComu. "Nějaký problém?"

"Možná," odtušil Viens. "I když ta buňka byla pod nějakým převisem, vždycky se nám tam kmitla aspoň ruka nebo hlava, takže jsme pořád věděli, že ji máme. Co vidíte teď?"

Herbert s Hoodem se nahnuli blíž k monitoru; obraz se začínal pozvolna skládat. Vypadal psychedelicky, jako někdy z šedesátých let.

Podél pole zeleně zabarvených skal a sněhu postupovaly žhavě rudé stínové obrysy.

Stíny jen tří lidí.

"Co se to tam děje, hergot?" zeptal se Herbert.

"To nevím. Třeba se někteří z těch teroristů cestou ztratili."

"Anebo si to možná vyřídili s Fridaym a tím indickým důstojníkem," uvažoval nahlas Herbert. "Není vyloučeno, že jsou oběti na životech. Měli bychom zkusit

spojit se s nimi vysílačkou."
"Ne," odmítl jeho návrh Hood. "Spojte se s Augustem a povězte mu, že tam vpředu jsou tři osoby. Upozorněte ho, že se můžou chovat nepřátelsky. A ať si dobře rozmyslí, jestli je bude radši sledovat, než aby se k nim zkoušel přidat. Stephene, můžete se mi podívat na mřížku 77 v souboru OP-1017.63?"
"Tu mapu si načtu a podívám se, jestli to je v dosahu OmniComu. Za minutu to bude."
"Díky."
Herbert kroutil hlavou. Jaký důvod by ta buňka mohla mít, aby Fridaymu něco udělala?"
"Třeba proti ní něco podnikl," prohlásil Hood. Napřímil se. "Moment! Je taky možné, že se nestalo ani jedno, ani druhé."
"A co tedy?"
"Ron Friday jim určitě řekl, že k nim míří indičtí vojáci."
"Dobrá. A co?"
"Dokud se tam Friday neobjevil, Pákistánci nemohli tušit, že jim něco hrozí. Nevěděli, že dostat Nandu do Pákistánu je jediný způsob, jak můžou zabránit jadernému střetu. Co byste dělal vy, kdybyste něco takového věděl, a zvlášť kdyby vám někdo taky řekl, že na cestě k vám je americká zásahová jednotka? Kdybyste byl chytrý, smělý a taky dost v úzkých, pokusil byste se o něco nečekaného."
Jako třeba rozdělit se; jedna skupina pak indické vojáky odláká," navázal Herbert.
"Správně. Což znamená, že ostatní čtyři můžou být někde jinde, a pravděpodobně se drží původního směru."
"Jestli je to takhle, potom se tedy musíme postarat, aby se August s Musicantem nepřipojovali k lidem, kteří se nejspíš rozhodli navést palbu Indů na sebe."
"Ano. Povězte Augustovi, jak to tady vidíme," vyzval Herberta Hood. Nahnul se opět nad počítačem a vrátil se k mapě NASA. "Stephene, potřebuju vidět do toho údolí."
"Teď tu vaši mapu mám před sebou," odpověděl Viens. "Koukám, jestli ty koordináty jsou v počítači OmniComu."
Herbert zatím navolil číslo TAC-SAT skupiny Striker. "Paule, přece snad opravdu neuvažujete o tom, co si myslím, že vás napadlo!"
"To teda Uvažuju," odtušil Hood.
"I za předpokladu, že je v pořádku, nemáte jistotu, že se vám podaří s ním mluvit."
"No, jedno po druhém," opáčil Hood.
"Půjde to!" vykřikl Viens. "Už vysílám nahoru příkaz. Nemůžu ovšem ručit za to, jaká bude oblačnost a viditelnost, Paule, ale v tom údolí jste v devadesáti vteřinách."
"Díky."
"A co hledáme?" zajímal se Viens.
"Padák. A na něm může být Mike Rodgers."

39 KAPITOLA

Údolí Mangala čtvrtek, 17 .30

Zatímco se jednotka Striker snášela dolů, AN-12 zamířil v ostré obrátce k jihu. Mohutný sestupný proud vzduchu od rychle se vzdalujícího letounu vrhl Mika Rodgerse ke středu skupiny. To ho uchránilo před nejhorší sprškou kuliček ze šrapnelů. Exploze však slyšel. A rovněž viděl jejich účinky - jeho druzi se řítili kolem něj do hlubiny. Když konečně upravil směr tak, že padák řídil na

cíl, zůstali ve vzduchu už jen dva. Navzdory hrdinskému úsilí jednoho z těch, kdo již přistáli na plošině, se Rodgersovi nepodařilo zachytit se na ní. Uhodil se o její hranu do obou holenních kostí a vzápětí ještě do pravého boku a do trupu; sílu nárazu do hrudi naštěstí ztlumila vesta. Padal však příliš rychle a nestačil se skály zachytit tak pevně, aby zabránil pádu. A také už neměl čas zahlédnout, co se stalo s posledním členem skupiny, který byl dosud ve vzduchu. Vzdušné proudy jeho padák naštěstí nesnesly pryč od té strany planiny, kde se ještě dalo přistát, takže když se ten, kdo na něm přistává, dokáže z padáku vysvobodit, bude pravděpodobně v pořádku.

Planina zmizela Rodgersovi z dohledu; nyní zkoumal terén pod sebou. Nevzdal se úmyslu nějak se pokusit zůstat v blízkosti ostatních a vyhlížel nějakou skalní lavici, na které by mohl přistát. Nesměl se bohužel držet tak blízko skalní stěny, jak by býval chtěl. Trčelo z ní příliš mnoho ostrých výstupků a na těch by se padák mohl zachytit a roztrhnout. Váhavě se tedy rozhodl řídit jej směrem do údolí.

Klesal a pátral po známkách, které by nasvědčovaly, že se tam dole nachází někdo ze skupiny. Viděl, jak ostatní padají, a nevěřil, že by

některý mohl ten střemhlavý pád přežít. Jestli se mu podaří přistát někde poblíž, bude mít aspoň jistotu. Bránil se i jen pomyšlení na vojáky, kteří jsou téměř určitě ztraceni. Na žal bude dost času později. Teď byl důležitý jedině úkol, a on musí přijít na něco, jak v operaci pokračovat.

Čím byl níž, tím víc vzdušné proudy slábly. V údolí se padák přestal zmítat sem a tam; Rodgers nyní visel jako olovnice, chráněn horami před zuřivým větrem, který se prohánělo mezi horskými hřebeny nahoře. Plavně se snášel skrz mraky podobné proužkům kouře vinoucím se z komína.

Pohlédl na své velké hodinky se svítícím ciferníkem. Byl ve vzduchu už skoro padesát minut. Nyní byl tak nízko, že si již mohl sundat dýchací přístroj a brýle. Obojí si připnul k opasku. Na nechráněném obličeji se mu srážela vodní pára z mraků a ochlazovala horký pot na čele a na tvářích; to mu dodávalo nových sil. Mraky pod ním řídly, už viděl terén, ženoucí se mu v ústrety.

Tohle nebude snadné.

Podle definice zeměpisných objektů bylo dole údolí, protáhlý, níže ležící terénní útvar táhnoucí se mezi dvěma horskými pásmy. Středem údolí tekla mělká, prudce pádící bystřina. Pro Rodgerse však tento nevelký skalnatý útvar představoval pouhou kamenitou proláklinu v rozeklaném úpatí hor. Na svažitém terénu s ostrými výstupky a hranami byl měkký dopad vůbec vyloučen, a sotva se dalo doufat, že se vyhne nějakému úrazu, a to i v tom nejlepším případě. Ještě že je vzduch klidný, říkal si Rodgers; může padák řídit a pokusit se vyhnout nejzáludnějším místům.

Když se snesl pod poslední vrstvu mraků, spatřil první padák - zmuchlaný, podobný orchideji spočívající uprostřed říčky. Voják byl pravděpodobně pod ním. V následujícím okamžiku viděl i ostatní padáky: byly dva, navzájem propletené, jak skončily u paty jedné z hor. Vojáci leželi s rozhozenými údy, na oděvech krvavé šmouhy. Potom na druhé straně za nimi uviděl ve výšce asi deseti metrů čtvrtý padák; vrchlík uvázl na malém výstupku. Na padáku visela Sondra DeVonneová a lehce se pohupovala na konci šňůr.

Teď na to nemysli, varoval Rodgers sám sebe v duchu. Musí hledět vpřed, mít na zřeteli věc, za kterou tito vojáci položili životy.

Jinak budou další mrtví.

O kus dál k jihu spatřil kouř, stoupající v křivkách z místa kdesi za ohybem údolí; buď tam došlo k nějaké explozi, nebo se tam něco zřítilo. Nemyslel si, že to je AN-12. Kdyby letoun dostal zásah, bylo by to pravděpodobně slyšet, a určitě by jej viděl padat. Krátce pohlédl k severu; tam rozeznal dolní část ledovce. Proto je v tomhle údolí tak zatracená zima. Ledovec tohle místo pravděpodobně před bůhvíkolika geologickými dobami odštípl od hor.

Země se rychle blížila. Stejně jako si Rodgers nepřál narazit do některého srázu, nechtěl ani dopadnout do vody; slunce již zapadalo a oblek by mu na těle v několika minutách zmrzl. A nechtěl ani narazit do některého z obou svažitých břehů říčky, plných ostrých kamenů a balvanů. Mohl by si snadno roztrhnout zimní uniformu nebo si polámat kosti. Štíty však spadaly k říčce tak těsně, že na břehu nijak moc místa stejně nebylo.

Zbývalo mu jediné: a byla to přesně ta volba, kterou by nejraději zavrhl. Ale ve válce není volba nikdy snadná. Generál se tedy pro jediné východisko rozhodl a přinutil se smířit s ním.

Řídil svůj sestup směrem k padáku připomínajícímu květ orchideje v bystřině. Vrchlík přesahoval na břeh na východní straně a okraje látky, které ležely na vodě, již vroubily pableskující proužky ledu. Zdálo se, že vrchlík ztuhl natolik, že Rodgersovu váhu unese a on se neproboří do vody. Snad se udrží na nohou a stačí skočit na úzký břeh dřív, než voda látku zaplaví.

Rodgers se nad padák navedl pouhých několik vteřin před dopadem. Na jedné jeho straně uviděl paži, ponořenou do vody. Ruka byla promodralá. Rodgers nechtěl přistát na vojákově těle. Zaměřil zrak na druhou stranu vrchlíku.

Místo, kam dopadne, jako by hrozivě narůstalo do šířky. Jak se k němu rychle blížil, zmocňoval se ho pocit, že ho uchvátila zemská tíže, připadal si, že padá, nikoli, že pluje vzduchem.

Přistál lehce. Tuhá látka pod jeho nohama povolila a prohnula se, okraje však zůstaly nad vodou. Rodgersovi se podařilo udržet na nohou. Padák hned odepnul a nechal jej odlétnout pryč. Otočil se k bližšímu břehu. Ještě okamžik a látka klesla do vody, která se začala přelévat přes její okraje. To už Rodgers udělal několik rychlých dlouhých kroků,

vodu přeskočil a dostal se na pevnou zem. Necelý metr od něj končil hnedobílý žulový útes. Rodgers k němu povylezl, aby měl rozhled dál do údolí.

Rodgersův doskok padák uvolnil a proud jej snesl kousek dál. Rodgers se ohlédl za sebe. Vojákovo tělo leželo ve vodě tváří dolů. Promáčená kombinéza byla nafouklá, jak do ní voda vtlačila vzduch. Kolem se nic nepohnulo, jen padákové šňůry se pohupovaly a vlnily pod hladinou.

Rodgers s mrtvým nehýbal. Na to nebyl čas. Sáhl do vesty, zvedl chlopeň kapsy a rukou v rukavici vytáhl vysílačku.

Alespoň tedy to, co z ní zbylo.

Přední panel byl na kousky, z polámaného plastu trčely žluté a zelené kablíky, vespod chrastily odštípnuté úlomky černého pouzdra; muselo se poškodit, když Rodgers narazil bokem na hranu skalní plošiny.

Pohlédl na vestu mrtvého vojáka. Váček s vysílačkou byl pod vodou. I kdyby svlékl uniformu, aby si ji nezmáčel, a pro vysílačku si došel, nebylo pravděpodobné, že bude pracovat. Zadíval se dolů po proudu na padáky ostatních dvou vojáků, zapletené jeden do druhého. Zčásti nafouklé vrchlíky se v čerstvém větru převalovaly sem a tam. Těla ležela na úzkém pruhu suché skály na té straně říčky, kde stál. Vydal se poklusem k nim. Pravý bok a noha ho bolely, ale odmítal myšlenku, že by měl kvůli tomu běžet pomaleji.

Vojín Terry Newmeyer a desátník Pat Prementine leželi nehybně na konci šňůr. Newmeyer spočíval na pravém boku. Rodgers ho jemně převrátil na záda. Uniformu a jednu tvář pokrývala vrstva husté, téměř zmrzlé krve. Newmeyerovo tělo bylo rozdrcené, vysílačka rovněž; zřejmě ji zasáhl kus šrapnelu. Generál poklepal mrtvého muže po rameni a přešel k Prementineovi. Desátník ležel na zádech, jedno oko zavřené, druhé napůl otevřené, levou paži měl položenou napříč přes hruď, pravá byla zkroucená pod tělem. Vysílačka však vypadala nepoškozená. Rodgers ji vyňal z váčku a zamířil ke stěně údolí. Již cestou vysílačku zapnul. Nahoře v pravém rohu zažhnulo červené světélko. Konečně aspoň něco, co v tomhle proklatém údolí zůstalo naživu, pomyslel si Rodgers s trpkostí.

Zvedl vysílačku ke rtům a stiskl tlačítko pro "mluvte".

A doufal, že indická armáda tuhle frekvenci neodposlouchává.

40 KAPITOLA

Velký himalájský hřeben čtvrtek, 17.41

Brett August a William Musicant se vydali po planině směrem k jihu. Opíral se do nich zuřivý studený vítr; vzduch se ochladil a stoupavé vzdušné proudy ustaly. Museli si znovu nasadit brýle, aby jim neslzely oči. Mířili ke skalní lavici vzdálené asi čtyři sta metrů. Podle Národního úřadu pro průzkum byla pokračováním, jakousi severní tepnou téže lavice, po které jdou Pákistánci.

TAC-SAT pípl. Plukovník se zastavil, přisedl k zemi a zvedl sluchátko. Volal Bob Herbert; přikázal jim, aby zůstali na místě a čekali.

"Co se děje?"

"Buňka se pravděpodobně rozdělila. Část, co směřuje k vám, může být návnada a má indické vojáky odlákat k severozápadu."

"To by dávalo smysl."

"Ano, a my nechceme, abyste spadli rovnou do nějaké mely. Ve skupině mohlo taky dojít k nějaké potyčce. Prostě nevíme. Najděte si někde předsunutou pozici, kterou dokážete bránit, a tam čekejte."

"Rozumím." Ideální bude místo, kde se planina zužuje.

"Paul požádal Viense, aby se porozhlédl po oblasti severovýchodně od planiny," pokračoval Herbert. "Máme důvod k domněnce, že ostatní z buňky můžou mířit tím směrem."

"Tam někam spadl Mike," poznamenal August.

"Ano, vím. Paul si myslí, že když se nám podaří nalézt místo, kde Mike je, mohl by pomoci najít ten zbytek buňky -"

Z kapsy Augustovy vesty se ozvalo tiché, přerušované pípání.

"Bobe, okamžik!" přerušil ho August. "Jde mi hovor do vysílačky."

"Opatrně, Brette!" varoval Herbert.

Plukovník odložil telefon, vytáhl vysílačku a zapnul ji. Ani se neodvážil doufat, že je to někdo ze skupiny, spíš někdo, kdo vysílačku našel, nebo spojař indické armády, který se dostal na jejich frekvenci.

"Atom," ohlásil se kódem, který si zvolil; byl odvozen od prvního písmene jeho příjmení. Když si členové Strikeru nebyli jistí tím, kdo volá, používali takovéto označení. Kdyby byl některý z nich zajat a donucen volat, použije označení začínající prvním písmenem svého křestního jména.

"Atome, tady Radar," odpověděl volající.

August přestal vnímat vítr i zimu. Svět, který mu připadal tak mrtvý, se náhle probral a chvějivě jím proběhl slaboučký tep.

Jak to s tebou vypadá?" vyhrkl.

,Je to dobré. Ale zbyl jsem jediný. Co ty?"

"Monitor i já jsme v pořádku." Zatímco hovořil, vytáhl z kapsy vesty mapu oblasti; na svých mapách měl vyznačeny zakódované rastry. Položil mapu na zem, jednu stranu přišlápl, druhou přidržel rukou. "Máš svou mapu?" zeptal se.

"Už si ji beru; jsem na 37-49."

"Tři-sedm-čtyři-devět," opakoval August. "Přijato. Je tam bezpečno?"

"Zdá se, že ano."

"Dobrá. Tohle předám domů. Možná dostaneme nové instrukce."

"Rozumím."

August odložil vysílačku na mapu a vzal si sluchátko TAC-SAT. Přitom ukázal Musicantovi zdvižený palec. Zdravotník se pousmál sevřenými rty; ale přece jen to byl úsměv.

"Bobe, to byl Mike. Je v bezpečí dole v údolí, asi pět kilometrů od dolního konce ledovce."

"Díky bohu. Přežil ještě někdo?"

"Ne."

"Aha. No, plukovníku - zajistěte si prostor kolem sebe, držte se tam, a Mike ať udělá to samé. Já s tímhle seznámím Paula."

"Bobe, nezapomínejte, že tu je hodně nepřehledný terén, stmívá se a pěkně brzy tu bude pořádná zima. Jestli chceme Mika poslat na nějaký průzkum, viditelnost vydrží už jen takových čtyřicet minut."

"Uvědomuju si, jaká je situace. Ať si dobře prohlédne okolní krajinu. My se s vámi zase co nejdřív spojíme."

August ukončil hovor a sdělil Rodgersovi, o čem se mluvilo. Generál zachovával sobě vlastní stoický klid.

"Tady to zvládnu," řekl. "Když budu muset jít k severu, je to skoro přímou čarou k ledovci. Prostě půjdu podle řeky."

"Fajn. Nepoškodil sis oděv?"

"Ne. Potřebuju jediné. Pravděpodobně totéž co ty."

"A to je...?"

"Zjistit, kdo nás prodal, a postarat se, aby toho litoval."

41 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 08.30

Paul Hood právě telefonoval se senátorkou Barbarou Foxovou, když se ozval telefon spojující jednotlivé kanceláře.

Nyní, když se akce neodvolatelně rozběhla a mezinárodní bezpečnosti se přestane plést do cesty politika, Hood senátorku seznámil se situací skupiny Striker a informoval ji o postupu operace. Před několika lety byla senátorčina dcera, tehdy ani ne dvacetiletá, v Paříži brutálně zavražděna. Hood očekával, že Foxová nyní bude reagovat s pochopením a těm, kdo jsou ještě v terénu, poskytne podporu.

Neposkytla. Senátorka zuřila.

"Operační centrum si toho na sebe při téhle operaci naložilo až moc!" obvinila Hooda. "Měly se na ní mnohem víc podílet i ostatní zpravodajské služby!"

"Paní senátorko, Kongresovému výboru pro dohled nad výzvědnou činností jsem hlásil, že máme krizi, kterou je třeba neprodleně řešit," opáčil Hood. "Řekl jsem, že zapojujeme Národní úřad pro průzkum a Národní bezpečnostní úřad, a to v rozsahu, jaký umožňují čas a síly tam na místě. Tehdy jste k tomu, abychom se záležitosti ujali, žádné výhrady neměla."

Jenže jste neuvedl v plném rozsahu specifická hlediska hrozícího nebezpečí, jenom to, že je značné," namítla senátorka.

"Specifická hlediska jsme neznali, až když jsme do toho spadli," upozornil ji důrazně Hood.

"A přesně o to mi jde. Do téhle situace jste své lidi poslal bez odpovídajících zpravodajských informací, získaných na základě inteligentního vyhodnocení. A to ‚bez' a 'inteligentního' myslím doslova, pane Hoode."

Telefon zapípal znovu.

"Přejete si, abych ty, co mi zůstali, stáhl?" zeptal se Hood. Krucinál - jestli chce kritizovat moje schopnosti úsudku, můžu ji klidně nechat, ať si s dalším průběhem akce poradí sama. "Je nějaký jiný způsob, jak tu krizi vyřešit?" "Žádný kromě toho, se kterým jsme přišli," odtušil Hood. "Pak jsme bohužel svázaní scénářem, který jste sestavili," řekla senátorka.

Samozřejmě, pomyslel si Hood. Tohle je situace, ve které politika nemůže tratit. Když všechno vyjde, senátorka shrábne zásluhy, že v tomto bodě zapojila do věci Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností, že zachránila životy zbývajících členů skupiny Striker i životy bezpočtu Indů a

Pákistánců. Když operace zkrachuje, schytá to naplno on. Tohle není první krize, ve které se on a senátorka ocitli. Ale poprvé nabyla takového rozsahu, při němž by bylo třeba zaplatit tak vysokou cenu. Hooda zklamalo, že senátorka hledá obětního beránka místo toho, aby hledala řešení.

Anebo možná naopak hledám já někoho, na koho bych svalil vinu, říkal si. Co když má senátorka pravdu? Co když jsem se s tou operací unáhlil a spěchal na ni jednoduše proto, že skupina Striker už byla na cestě a akce zpočátku vypadala poměrně bez rizika? Možná jsem ji měl utnout, když se ukázalo, jak bude ten seskok riskantní. Možná jsem dopustil, abych se stal zajatcem těch tikajících hodin odměřujících čas, hodin, ze kterých jsem měl strach, namísto abych měl strach z věcí, které jsem věděl najisto. Telefon pípl potřetí.

Chad Malcolm, odstupující starosta Los Angeles, dal Hoodovi už před lety tu nejlepší radu, jakou Hood kdy dostal. Malcolm tehdy řekl, že každý dobrý vůdce načerpá informace, zpracuje si je, nicméně potom jedná podle toho, co mu kdesi v hloubi radí jeho nitro. "Přesně jako v lidském těle," prohlásil. "Dovnitř to jde horem, ven spodem; každá jiná cesta je prostě nepřirozená."

Senátorka Foxová Hoodovi sdělila, že Kongresový výbor toto "fiasko" projedná na mimořádném zasedání. Hood neměl, co dalšího by řekl. Zavěsil senátorce telefon a zvedl druhé sluchátko.

"Ano?"

"Paule, máme ho!" řekl Herbert. "Brett s Mikem mluvil."

,Je v pořádku?"

,Jo, je; skončil v údolí, dole pod tou planinou."

"Bobe... díky." Hoodovi se chtělo křičet nebo plakat, spíš však obojí najednou. Nakonec si zhluboka oddechl a vděčně se usmál.

"Než jste to zvedl, promluvil jsem si s Viensem," pokračoval Herbert. "Řekl jsem mu, ať pátrání po Mikovi nechá být a podívá se, jestli se ta buňka rozdělila. Podle toho, co vidím na mapě, mezi místem, kde se k ní Ron Friday připojil, a místem, kde teď je plukovník August, je bod dokonale vhodný k tomu, aby se tam rozdělila. Když jedna část půjde přímo do Pákistánu, má před sebou poměrně krátký pochod, takových čtrnáct až šestnáct kilometrů. Čekají je dvě překážky - bojová linie a ledovec Siačen. Jestli indičtí vojáci dostali rozkaz přesunout se od bojové linie do těchhle nových předních pozic, hranice by zůstala poměrně volná."

"Což znamená, že hlavní překážkou v postupu teď bude ledovec," podotkl Hood.

"Tak. Ale nejdůležitější je uchovat si schopnost vypořádat se s překážkami, spíš než s velkým počtem lidí," prohlásil důrazně Herbert. "Za daných okolností bych si zvolil to první."

"Souhlasím."

"Dobré je, že Mike je u dolního konce ledovce," pokračoval Herbert. "Když najdeme ještě jednu skupinu Pákistánců, Mike bude mít dobré vyhlídky na to, že se k ní dostane."

Hood si mapu načetl do svého počítače a chvilku ji studoval. "Kdo je s Mikem v kontaktu?"

"Brett."

"Bobe, Mike bude muset z toho údolí pryč hned teď."

"Tak moment... Vy chcete, aby na tom ledovci byl dřív, než budeme s jistotou vědět, že tam Pákistánci vůbec půjdou?"

"Nemáme na vybranou," odtušil Hood.

"Máme," namítl Herbert. "Za prvé: najdeme buňku. Za druhé: jestli existuje ještě jedna skupina, zjistíme, kterým směrem jde; pokud půjde k údolí a my přitom Mika pošleme na ledovec, poženeme ho do pěkně nepříjemného terénu, a úplně zbytečně."

"Mám tady před sebou plastickou mapu té oblasti. Přes ledovec Pákistánci musí. Cesta údolím znamená takových dvacet kilometrů pochodu navíc."

"Dvacet kilometrů poměrně plochým, schůdným terénem," podotkl Herbert.

"Poslyšte, Paule - ten ledovec je vysoký přes šest tisíc metrů!"

"To vidím."

"Buňka byla v horách ve dvou tisících čtyřech stech, když ji Friday dohnal," pokračoval Herbert. "Muselo by jim přeskočit, kdyby šli výš, když můžou sestoupit do údolí, které je v nadmořské výšce akorát šesti set padesáti metrů."

"Indická armáda bude určitě předpokládat, že tudy půjdou!"

"Možná."

"Kdepak, naopak to předpokládat musí," nedal se Hood. "Uvažujte: kdybyste oslabil své síly na bojové linii, posílil byste hlídky u výstupu z údolí nebo hlídal ledovec? Zvlášť kdybyste si myslel, že buňka jde nějakým úplně jiným směrem?"

"Já si jen myslím, že posílat Mika na ledovec je předčasné; tím spíš, že pak s nimi půjde akorát zase dolů. Teď potřebujeme, aby Viens buňku našel a zjistil, kudy doopravdy jde. Pak se můžeme rozhodnout."

"To můžeme, pokud ji Viens najde a pokud bude čas Mika tam nahoru dostat," opáčil Hood. "Družice toho má na prohledávání až dost."

"Pak by tu byl alternativní plán," namítl už naštvaně Herbert. "Proč Augustovi jednoduše neřekneme, ať sebere kalašnikova, namíří ho na ty, co jdou tam, kde je, a donutí je, aby mu vyklopili, co zamýšlejí dál?"

"Vy byste věřil tomu, co vám řeknou?"

Herbert mlčel. Hood ho otázkou očividně zaskočil.

"Podívejte se na to logicky, Bobe," pokračoval Hood. Jestli se buňka rozdělila, přece ne proto, aby vběhla do náruče indickým vojákům. Potom tedy musí jít přes ledovec, a právě tam by mohla Mikovo přispění potřebovat nejvíc. Jestli se tam hned nevydá, může se stát, že ji nedostihne."

"Jestli'. ‚By'. ‚Může'," pronesl Herbert. "To je spousta dohadů, Paule. Strašná spousta."

‚Je," přitakal Hood. "A Barbara Foxová mi právě dala znova ťafku za to, že jsem akci rozjel bez dostatečného zpravodajského zajištění. Možná že jsem to opravdu udělal. Jaderná válka je hodně vážná věc. Ale zrovna teď je cíl až moc jasný. Klíčovou postavou není Mike, ale ta holka z Kargilu. Naším úkolem je dostat ji v pořádku do Pákistánu. Jestli existuje nějaká druhá skupina Pákistánců a půjde přes ledovec, nemůžeme si dovolit nechat Mika trčet v údolí nebo ho pak za ní hnát jako o závod, aby ji dostihl. Je naším nejsilnějším a možná jediným článkem. Potřebujeme mít ho ve hře."

"Dobrá, Paule. Je to vaše karta. Řeknu Brettovi, at vaše rozkazy Mikovi předá."

"Díky."

"Ale zajedno v tom s vámi nejsem," prohlásil Herbert ostrým tónem. "Můj pocit v zádech mi toho moc neříká, protože nemůže, má zatraceně stažený hrdlo, ale mozek mi říká, že než Mika na ledovec pošleme, potřebujeme víc času a informací, abychom si situaci líp vyhodnotili," dodal a zavěsil.

Paul Hood pomalu odložil sluchátko. Potom se otočil zpátky k počítači a mapu Himálaje si zmenšil. Přepnul programy, aby dostával přímé záběry od Národního úřadu pro průzkum.

OmniCom právě dokončoval přesměrování a displej se začínal plnit hnědobílým obrazem pusté krajiny. Hood unavenýma očima přihlížel, jak pixely přibývají. V této chvíli si přál, aby mohl být venku v terénu s Mikem Rodgersem. Za generálem stojí pevná organizace, lidé, kteří se za něj modlí, má svou čest a hrdost, ať ho nakonec události zavlečou kamkoli.

Sotva však Paul Hood zabředl do této úvahy, odsunuly ji stranou dvě úvahy jiné. Za prvé, nemá právo myslet na sebe, určitě ne po takové oběti, jakou přinesla jednotka Striker; a rovněž ne ve světle rizika, které podstupují Mike Rodgers, Brett August i ostatní.

Za druhé, operaci, kterou začal, musí dokončit. A tady existuje jediná cesta.

Prokázat odhodlání a rozhodnost větší, než jaké mají lidé, kteří tohle všechno začali.

42 KAPITOLA

Velký himalájský hřeben čtvrtek, 18.42

Brett August se stal vojákem ze dvou velmi odlišných důvodů.

První byl ten, že chtěl napomoci k tomu, aby jeho země byla silná. Už v šesté třídě četl o zemích, jako jsou Anglie a Itálie, které prohrály ve válkách. Mladík z Nové Anglie si nedokázal představit, jak by se cítil, když by každé ráno odříkával Přísahu věrnosti s vědomím, že Spojené státy byly někdy poraženy nebo se ocitly pod jařmem nějaké dobyvatelské země.

Druhým důvodem, proč se Brett August stal vojákem, bylo, že miloval dobrodružství. Už jako dítě ho uchvacovaly kovbojské a válečné filmy v televizi a komiksy jako Povídky z bitev a Válečné příběhy vojáka. Jeho oblíbenou činností bylo stavět pevnosti ze sněhu v zimě a pevnosti na stromech v létě. Ty budoval z důkladně a pečlivě propletených větví odřezaných z topolů, rostoucích za domem. On a Mike Rodgers byli střídavě plukovníkem Thaddeusem Gearhertem z Fort Russellu nebo Williamem Barrettem Travisem z Alama. Rodgersovi se líbilo hrát mladého důstojníka, který umírá za dramatických okolností, když bojuje proti značné přesile.

Skutečnost, v niž se veškeré jeho představy proměnily, se však lišila od toho, co kdy prožíval ve své fantazii.

Největší hrozbu Spojeným státům neztělesňovaly síly za hranicemi, nýbrž ty, které byly uvnitř. To pochopil, když se vrátil ze zajetí ve Vietnamu. Žádné pocty na něj nečekaly. Mnozí z jeho dávných známých ho odsuzovali za to, že bojoval v nemorální válce. A odsudky přicházely i z některých vojenských kruhů za to, že se chtěl vrátit a dokončit práci, kterou začal. K tomu, aby se Vietcong podrobil, ho chtěly donutit bombardováním. Americký tavicí kotel se rozpálil na fyzikální bod tavení. A lidé v něm spolu spíš bojují, než aby se poučovali ze vzájemných rozdílů.

Pokud šlo o dobrodružství, se zabíjením a zajetím sice šlo ruku v ruce vědomí statečnosti a neohroženosti, ale ty provázelo jen málo slávy nebo dramatičnosti. Smrt nebyla velkolepá ani okázalá, byla ošklivá a člověk umíral opuštěn. Umírající se nezastavoval, aby vzdal čest hrdé vlajce Colorada nebo Texasu, nýbrž křičel bolestí z ran nebo volal své milované kdesi na druhém konci světa. Obavy o sebe a o své přátele nedovolovaly Augustovi pociťovat něco jiného než úlevnou vděčnost bez pozlátek vždy, když se jeho hlídka vrátila na základnu.

V této chvíli ho poháněla jediná mocná síla - odhodlanost profesionálního vojáka, prošlého bitvami. Ani pud sebezáchovy nebyl tak mocný. Většina jeho oddílu je mrtvá. Po takové ztrátě bude život těžký. S pocitem smutku si říkal, jestli právě proto se v bitvě o Alamo William Barrett Travis nevrhl s holýma rukama proti mexické armádě; ne hnán odvahou, nýbrž proto, aby si ušetřil bolest nad tím, že musel přihlížet, jak jeho lidé padli,

August nyní nechtěl myslet na beznadějné zteče; potřeboval být zde a v přítomné chvíli a potřeboval zvítězit.

Přes zubatý horní okraj balvanu, dvakrát tak velkého jako on, vyhlížel na úzkou, klikatící se skalní lavici před sebou. Viděl z ní asi jen padesát metrů, potom se ostře stáčela. Brzy nastane tma a s ní bude problém. Slunce již téměř zapadlo. Bude si muset vzít brýle pro noční vidění. Zatím s tím vyčkával, chtěl šetřit baterie. Než skončí noc, budou možná muset čelit útoku indického oddílu.

Musicant byl za ještě větším balvanem, něco přes dvacet metrů nalevo od

Augusta. Mohou tak křížovou palbou vykrývat prostor mezi koncem lavice a planinou. Nikdo neprojde, aniž by se identifikoval nebo v případě potřeby odhodil zbraň.

Po své pravici měl August telefon TAC-SAT; přepnul na vizuálně hlášený příjem, aby přístroj nebylo slyšet. Byl nastavený na tlumené světlo. Když bude svítit, z druhé strany balvanu nebude vidět.

Zezadu foukal neutuchající vítr, strhával z plošiny drobné částečky ledu, vynášel je do výšky a smetal ledový prach také z vrcholů štítů. Ledová mlha stoupala v ostrých obloucích a širokých kruzích vzhůru, tak vysoko, že částečky ještě mihotavě jiskřily v posledních paprscích slunce, než se snesly zpátky na ztemnělé skály. August tyto závoje mlhy, vznášející se ve vzduchu, vítal. Každému, kdo půjde po skalní lavici, sníží viditelnost.

Choulil se za studenou skálou a tiskl se k ní. Vtom zažhnulo světélko přístroje TAC-SAT. Hmátl po něm, aniž spustil oči z lavice.

"Ano!" zakřičel. Musel si přitisknout ruku ke kapuci, aby druhým uchem vůbec něco slyšel.

"Brette, tady Bob. Děje se něco?"

"Ještě nic. Co vy?"

"Potřebujeme, abyste zavolal Mikovi. Máme za to, že k ledovci Siačen možná míří část skupiny, ta, co se oddělila. Viens ji hledá. Paul chce, aby Mike šel tam nahoru."

"To je pořádný výšlap."

"To mi povídejte. Jestli nějaká taková oddělená skupina existuje, Paul se bojí, že ji Mike mine, když hned nepůjde. Řekněte mu, že jestli ji Viens zpozoruje, údaj o její poloze předáme."

"Dobrá. A jestli tahle buňka bude mít nějaké informace, dám vám a Mikovi vědět."

"Fajn. Zkusil jsem se s ní spojit vysílačkou, ale neodpovídají. Podívejte, Brette - kdyby si Mike myslel, že to nesvede, chci to slyšet."

"Vy si opravdu myslíte, že by Mike Rodgers odmítl nějaký úkol?"

"To v žádném případě. Proto potřebuju, abyste ‚poslouchal' mezi řádky. Jak bude nějaký problém, povězte mi to."

"Jistě."

August zavěsil a stáhl z opasku vysílačku. Mike má ten nejdokonalejší "hlas hráče pokeru" v ozbrojených silách Spojených států. Kdyby měl s nějakým pověřením problém, August by to mohl zjistit jedině snad tak, že se ho zeptá přímo; a ani potom by Rodgers nemusel odpovědět tak, aby si August mohl být něčím jistý.

Rodgers se ohlásil a August mu sdělil Hoodovy instrukce.

"Díky. Jdu."

"Miku, půjde to bez nějakého dalšího opatření? Herbert to chce vědět."

"Když se příště neohlásím, tak to nešlo," odtušil Rodgers. "Hele, nebuď jak osina v zadku," varoval August. Jestli tvůj zadek dokáže ještě nějakou osinu cítit, tak jsi na tom líp než já." "S tou osinou jsi to trefil, Rodgersi. Tak, a dej o sobě vědět."

"Ty taky."

August přepnul vysílačku na vibrační signál a zastrčil ji zpátky do opasku. Stále pozoroval skalní lavici. Vítr během několika posledních minut zesílil, ledové krystalky už nepoletovaly v mírných závanech, řítily se kolem balvanu jako útokem, téměř vodorovně v celých plachtách. Jemné částečky narážely na skalní stěnu, prudce od ní kolmo odskakovaly a vytvářely před skalní lavicí iluzi jevištní kulisy.

Náhle se za clonou větrem hnaného ledu objevil jakýsi temný stín, černější než oranžovočerná temnota, jež nyní, krátce po západu slunce, obklopila vše kolem. Nezdálo se, že ten stín drží zbraň, bylo však příliš tma, než aby se to dalo tvrdit s jistotou.

August upozornil pohybem ruky Musicanta. Ten kývl na znamení, že stín vidí

také.

Všechen ostatní svět, budoucnost a filozofické úvahy odplynuly Augustovi z mysli. Měl jedinou starost.

Přežít přítomný okamžik.

43 KAPITOLA

Velký himalájský hřeben čtvrtek, 18.57

Šarab zcela ztratila pojem o čase. Věděla, že jdou už celé hodiny, neměla však tušení, jak dlouho. Stehna ji pálila námahou z pochodu po stoupajících a zase klesajících stezkách, chodidla měla samý puchýř. Každý krok působil žhavou bolest, jako kdyby jí někdo sdíral kůži. Nevěděla, jak dlouho ještě vydrží. Dostat se dolů do míst, kde, jak se domnívala, je indická armáda, bude nemožné. Musí přijít na něco, jak postup nepřítele zpomalit odtud, shora.

Mužům za ní se nevedlo o nic lépe. Baterky a těžší dlouhé zbraně již odhodili. Až na pár náloží se také zbavili skoro všech výbušnin, kterými na sebe chtěli upozornit indické vojáky. Jídlo už všechno snědli jen proto, aby je nemuseli nést. Voda v polních lahvích zmrzla, takže je zahodili také. Když měli žízeň, odlamovali rampouchy, které nalezli v malých skalních rozsedlinách a dutinách. Každý nesl pouze pušku a měl plnou kapsu nábojů, k tomu pistoli a dva rezervní zásobníky. Jestli proti nim postupuje armáda, Sarab věděla, že takovému množství nedokáže úspěšně čelit. Mohla jen doufat, že vojáky odláká pryč a zdrží tak dlouho, aby Američanovi, Nandě a ostatním poskytla možnost dostat se do Pákistánu.

Možnost, že její část skupiny přežije, se jevila jako stále méně pravděpodobná. Když je nezabijí Indové, zahubí je živly.

Dokonce se v duchu ptala, jestli tu nevypočitatelné se přesunující indickou armádu vůbec najdou. Předtím slyšeli cosi jako dělostřeleckou palbu. Přemýšlela, zda se americká elitní jednotka dostala na zem a stře-

la se s nepřítelem; doufala, že ne. Poslední, co si přála, bylo, aby Indové byli nuceni ustoupit zpátky k bojové linii. To by vedlo jen k tomu, že by přivolali posily. Na druhé straně, jestli se některému z Američanů podařilo dostat na zem, je to dobré. Nějaká pomoc v boji s Indy by se jim hodila.

Šarab však bohužel nemohla zjistit, co se stalo. Z vysílačky, kterou hovořila s Washingtonem, se stalo takové břemeno, že se jí zbavila také.

Vlněnou kapuci jí obalily větrem hnané částečky ledu a ulpěly na látce. Kůže na hlavě již zimou Znecitlivěla, potem nasáklé vlasy zmrzly. Váha kapuce tížila tak, že Sarab musela jít s hlavou nachýlenou dopředu. Bylo to ale k něčemu dobré, chránila si tak oči a tváře před bodavými ledovými jehličkami.

Hmatem hledala cestu při skalní stěně a současně se o ni opírala. Mí šel za ní a svíral lem její parky. Občas ucítila trhnutí, jak se zastavil nebo zakopl. Za Alím šel Hasan. Sarab věděla, že tam stále ještě je, protože ho slyšela, jak se modlí.

Lavice se rozšiřovala. V té chvíli Šarab zaslechla nový zvuk. Nejprve zněl, jako když se náhle, prudce zrychlí vítr. Potom jej však zachytila znovu, ozval se hlasitěji. Nebyl to vítr. Kdosi křičel.

Zastavila se a zvedla oči. Zaclonila si je, přimhouřila víčka a pátravě se zadívala před sebe.

Viděla balvan velký jako chýše. Za jeho pravou stranou se cosi hýbalo. Nedokázala rozpoznat, co to je. V duchu si vybavila ten zvuk podobný vytí. Asijští černí medvědi v těchhle výškách nežijí; možná je to divoké prase nebo koza.

Také to může být člověk.

Ta věc zavyla znovu. Sarab si stáhla kapuci a natočila se pravým uchem

směrem k balvanu. Také si sundala rukavici, zastrčila ji do levé kapsy a z pravé vytáhla pistoli.

"Kdo jste?" zavolala postava.

Šarab ustoupila o krok dozadu. "Kdo se ptá?" zakřičela v odpověď. Udivilo ji, jak velké úsilí musí vyvinout, aby křičela. Z té námahy se jí rozbušilo srdce. V mrazivém, studeně dotírajícím vzduchu zněl její hlas bezbarvě.

"Patříme k člověku, který se k vám už dřív připojil," dostala odpověď. "Kde je?"

"Ke kterému? Byli dva!" Ten muž mluví anglicky s výrazným americkým přízvukem. To vypadá nadějně.

"My víme jen o jednom."

"Jak se jmenuje?"

Muž zaváhal; bylo zřejmé, že někdo musí udělat první krok, aby prokázal, kdo jsou. Sarab to nebude.

"Friday."

Šarab váhavě, velmi obezřele pokročila opět dopředu. "S námi není!"

"Co se s ním stalo?"

"Odešel," odpověděla Sarab. "Promluvíme si tváří v tvář!"

"Pojďte blíž a ruce nechte zvednuté!" vyzval ji Američan.

Zpoza balvanu nevystoupil. Nyní bylo na Sarab, zda mu bude důvěřovat.

Znovu si zaclonila oči a pokoušela se rozpoznat, co je dál za balvanem. Napravo viděla druhý, menší balvan, ale žádné známky přítomnosti dalších lidí. Za dvěma balvany nemůže být skryto nějak mnoho vojáků. Ale ty dva balvany tvoří dobrý kryt pro křížovou palbu.

Vyzvala Alího a Hasana, aby zůstali na místě. Přikývli. Oba vytáhli zbraně a přitiskli se ke skále. Alí maličko povystoupil, aby jí mohl přispět ku pomoci.

"Jestli se mi něco stane, prostřílejte se odtud," řekla jim. "Musíte zaměstnat Indy."

Opět přikývli.

Muž, který s ní mluvil, byl vzdálen necelých sto metrů. Šarab pistoli neodložila. Zvedla ruce do výše ramen a vykročila k bližšímu balvanu. Neviděla na něj dobře kvůli ledové krupici hnané větrem a musela jít s obličejem odvráceným do strany. Sála se jí odmotala a divoce za ní vlála, částečky ledu jí řezavě bičovaly kůži, tvář měla jako v jednom ohni. Nakonec musela spustit levou paži dolů, aby si tvář chránila. Nebyla tu žádná skalní stěna, o kterou by se mohla opřít, takže celou její váhu nesla bolavá chodidla. Kolébala se ze strany na stranu, aby jim odlehčila a aby na ně váha nepůsobila přímo. Konečně se terén srovnal. Svalům na nohou se tím značně ulevilo.

Oči jí slzely od větru a od bolesti. Posledních několik metrů k balvanu se už jen dopotácela. Klesla na něj. Kolena se jí třásla, povolila pod ní a Šarab začala sklouzávat podle balvanu. Silné ruce v rukavicích

hmátly ven a podepřely ji, aby se nesvezla na zem. Stále měla v ruce pistoli, ale i kdyby se chtěla bránit, prst měla tak ztuhlý zimou, že by spoušť nedokázala stisknout.

Muž v bílé zimní kombinéze ji vtáhl za balvan, posadil ji na zem a vlastním tělem ji chránil před větrem. Sklonil se k jejímu uchu.

"Vy jste velitelka?" zeptal se.

"Nejdřív mi řekněte, kdo jste vy." Sarab ze sebe ta slova dostala jen s největším vypětím sil; rty se jí chvěly.

"Plukovník August z americké jednotky Striker."

Já jsem vůdkyně bojovníků Domobrany svobodného Kašmíru," řekla Šarab. Stočila oči na temnou plošinu; spatřila dalšího člověka, skrčeného za balvanem.

"To je můj zdravotník, jmenuje se Musicant. Jestli někdo z vašich lidí potřebuje pomoc, pošlu ho tam."

Jsme v pořádku, až na tu zimu. Mrznou nám prsty, nohy, ústa."

Muž se nahnul blíž a horce jí dýchl na rty. Bylo jí to příjemné. Dýchl ještě jednou.

"Kolik máte lidí?" zeptala se Sarab.

"Tři".

Šlehla po něm pohledem. Jen tři?"

August přikývl.

"Ty zvuky, co jsme slyšeli -"

"Palba Indů. Vyřadili většinu mých lidí. Kde je pan Friday?"

"Rozdělili jsme se, je s tou druhou polovinou. Jdou jinudy."

"Přes ledovec?"

Šarab přikývla.

"A tamtudy se chtějí dostat do Pákistánu?" zeptal se naléhavě August.

Šarab neodpověděla hned; pohlédla mu do obličeje. August měl brýle, takže mu neviděla do očí, viděla jen rovná, sevřená ústa beze známek nějakého citového hnutí. Pleť bílá, avšak hrubá. Určitě je to Američan a má toho už hodně za sebou.

"K čemu vám bude, když vám to povím?"

"Třetí z naší skupiny, který přežil, přistál v údolí. Má v úmyslu k vašim druhům se připojit."

"Rozumím. Ano - zkusí dostat se domů přes ledovec."

"Můžete se s nimi nějak domluvit?"

Sarab zavrtěla hlavou.

"A o co jste se pokoušeli vy? Odlákat indické vojáky od té druhé skupiny, vést je k severozápadu?"

"Ano. Neseme s sebou výbušniny. Chtěli jsme jim ztížit postup, možná někde uvolnit kamenné laviny."

"To nebude nutné," sdělil jí August. "Indové sem sice míří, ale budou mít hodně co dělat, než se dostanou nahoru, takže je tu zdržíme do té doby, než pošlou od bojové linie vrtulníky." August sáhl po vysílačce. "Potřebujete vy a vaši lidé jídlo nebo vodu?"

"Jídlo by bylo dobré."

August nechal vysílačku na opasku, sáhl do vesty, z kapsy vytáhl několik tyčinek sušeného masa v ochranném obalu a podal jí je. "Tohle dejte svým druhům a řekněte jim, at přijdou k nám. Bude třeba zaujmout obranné postavení, abychom tuhle plošinu uhájili. Indové viděli, kde jsme přistáli, a když tu zůstaneme, určitě sem vyrazí. Zatím si aspoň trochu odpočineme, zvlášť jestli budou s útokem čekat do rána."

"Dobrá," souhlasila Sarab.

Chystala se vstát. August jí pomohl na nohy. Pohlédla na něj. "To, co se vašim lidem stalo, mě mrzí," řekla.

"Díky-"

"Ale nezoufejte. Za to, že zemřeli ve službě mému lidu, se jim dostane místa v ráji. ‚Neochvějně věrné, konající dobré dílo, čeká odpuštění a hojná odměna,'" ujišťovala ho Šarab.

Američan se pousmál sevřenými rty. Nechal Šarab, ať se opře o skálu, a sáhl po vysílačce.

Šarab se postavila na oteklé nohy; trhla sebou bolestí. Belhala se zpátky po plošině. Nyní však věděla něco, o čem ještě před několika minutami neměla tušení.

Ta bolest ustane, a velmi brzy.

44 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 10.30

Pro Paula Hooda to bylo krušných devadesát minut. Ale utrpení je relativní, říkal si. Není nijak fyzicky ohrožen. Jeho děti jsou v bezpečí. To mu dovolovalo dál hledět do budoucna.

Po rozepři s Bobem Herbertem požádal Liz Gordonovou, Lowella Coffeyho, Ann Farrisovou a Rona Plummera, pracovníka pro styk s cizími diplomaty a politiky, aby přišli do jeho kanceláře; chystal se povědět jim, co se stalo se Strikerem. A také jim potřeboval přidělit práci. Liz bude muset obstarat psychiatry, kteří by personálu Operačního centra i rodinám padlých vojáků pomohli překonat zármutek nad jejich ztrátou. Coffey se bude muset nachystat k vypořádání všech právních záležitostí, jež se mohou vyskytnout v souvislosti s vydáním těl vojáků. A Ann, poprvé po letech, nebude mít žádnou práci. Pokud jde o domácí úřední činitele a cizí vlády, Operační centrum setrvá na původním pojetí akce: jednotka byla na žádost indické vlády poslána do Kašmíru hledat místa, kde jsou jaderné zbraně. Omylem na ni stříleli indičtí vojáci pátrající po teroristech. Jestli má Ann vůči někomu z větších zpravodajských médií nějaké závazky, může mu říct to, co Operační centrum sdělí vládním činitelům. Nic jiného. Ann je profesně zdatná a dá se na ni spolehnout. A pokud by měla podezření, že se mezi ní a Hoodem něco změnilo k horšímu, nedá to na sobě znát.

Celou pravdu se dozvěděl pouze prezident. Hood s ním krátce promluvil, než přišli do kanceláře ostatní. Nezdálo se, že to, co mu sdělil, prezidentem nějak otřáslo nebo ho naopak potěšilo, řekl jen, že plán

dalšího postupu, tak jak je načrtnut, schvaluje. Prezidentovo "bez komentáře" Hooda nepřekvapilo. Nechává si tak prostor k tomu, aby Národní krizové centrum v závěru buď pochválil, nebo podrobil zdrcující kritice, podle toho, jak se věci vyvinou.

Prezident Lawrence však přece jen něco navrhl: pákistánský velvyslanec ve Washingtonu se musí neprodleně dozvědět pravdu. Nepřál si, aby Islámábád nebo samotný velvyslanec Simathna vydávali nějaká prohlášení o protimuslimské činnosti Ameriky nebo o tom, že Amerika straní Indii. Kdyby se měl Mike později ukázat s buňkou, vrhlo by to nepříznivé světlo na oprávněnost operace. Vypadalo by to, jako kdyby Američané donutili Nandu lhát, aby si tak vylepšili vztahy s Pákistánem a s muslimským světem.

Tuhle práci Hood přidělil Ronu Plummerovi. Také vyslovil přání, aby se Plummer u velvyslance zdržel, navenek proto, aby ho informoval o nejnovějším vývoji. Ve skutečnosti však chtěl mít jistotu, že pravda nevyjde najevo předčasně. Obával se, že Indie by mohla odpovědět rozsáhlým úderem na celou oblast. Protože teroristé jsou stále ještě na útěku a stále ještě na nich lpí vina za všechny ty bombové útoky, Dillí by to chápalo jako otevřenou cestu k úderu, pociťovalo by morální oprávnění k němu, a světové mínění by mělo na své straně.

Schůzka právě končila, když Hoodovi zavolal Bob Herbert.

"Zrovna jsem mluvil s Augustem a mám dobré zprávy. Setkal se s buňkou."

Hood pokynem naznačil Plummerovi, aby neodcházel a aby zavřel dveře. Malý, subtilní úředník zavřel za Coffeym a zůstal stát.

"Díky bohu," řekl Hood. "Bobe, je tu se mnou Ron. Zapnu hovor do reproduktoru."

"Dobrá. A mimochodem, měl jste pravdu, Pákistánci se opravdu rozdělili. Nanda Kumarová a její děda jsou v té drahé skupině, taky Ron Friday a ještě jeden Pákistánec. Nemýlil jste se, Paule; míří na ledovec Siačen."

"Mluvil Brett s Mikem?"

Ještě ne; spojení ruší sněhová bouře na té planině. Brett říká, že led se tam valí doslova ve vlnách. Zkusí si počkat na příhodnou chvíli, kdy bude klid."

Hood se náhle zastyděl za teplou kancelář a plně funkční telefon.

"Paule, mám návrh. Měli bychom požádat Pákistánce, aby pomohli ty týmy dostat ven. Nakonec - jsme to my, kdo za ně tahá kaštany z ohně."

"To nejde," ozval se Plummer.

"Proč ne?" zeptal se Herbert.

Jestli je situace tak napjatá, jak ji Paul popsal, vpád pákistánského letectva by ji jen zhoršil. Indy by to jen tím víc podnítilo k útoku."

"Aspoň by to byl boj konvenčními zbraněmi," podotkl Herbert.

"To není tak jisté," namítl Plummer. "Zvlášť jestli někde tam v těch horách jsou pákistánská sila. A taky bychom Pákistánce předem upozornili na možný jaderný úder. To by mohlo Islámábád vést k tomu, aby udeřil první."

"Džihád," poznamenal Hood.

"Duchovní by tomu možná tak říkali," podotkl Plummer. "Pro generály by to byl prostě jen zodpovědně provedený taktický manévr. Situace tam je napjatá, konflikt visí na vlásku i bez toho, že by se tam něco semlelo ještě navíc za účasti dalších armád."

"Co kdyby Spojené státy poslaly do hor další síly?" navrhl Hood.

"K tomu nedojde," prohlásil s přesvědčením Herbert. "I kdyby Sbor náčelníků štábů a prezident schválili vyslání úderných sil z Turecka nebo z Blízkého východu, dostávaly by se tam celé hodiny."

"Něco mi tady nehraje," řekl Plummer. "Nač potřebujeme ozbrojený zásah? To nemůžeme Indii říct, co její Speciální pohraniční síly udělaly? Jsem si jistý, že o plánu navléknout to tak, aby vina za to padla na teroristy, ví jen hodně málo vládních činitelů."

"Taky jsem si jistý, že to je hodně utajené spiknutí jen několika málo lidí," souhlasil Hood. "Potíž je v tom, že nemáme tušení, kteří to jsou."

"Očividně existuje někdo, kdo se napíchl na kanál mezi Operačním centrem a Dillí," prohlásil Herbert. Jak jinak se mohlo vědět o akci Strikeru? A v každém případě mohli umírnění Indové něco před tím bombovým útokem podniknout Jenže Kev Custer monitoroval tamější vysílání televize a rozhlasu. Rozrůstá se tam hnutí široké podpory militantním složkám."

"Což znamená, že umírnění se můžou bát promluvit," dodal Hood.

"Přesně tak," souhlasil Herbert.

"Co generální tajemnice Spojených národů?" zeptal se Plummer. "Vy se s ní znáte, Paule. Zapomeňte na tu zlou krev mezi vámi dvěma. Je to Indka. Bude mít moc dobrý důvod k tomu, aby s fakty o útoku šla ven."

"Mala Čatterdžíová?" poznamenal Herbert. "Ta je vůči terorismu tak smířlivá a měkká, že její projevy dělají i z krvácejících srdcí dav ochotný někoho zlynčovat. Když v Radě bezpečnosti teroristi vraždili rukojmí, jen zmateně mlátila pantem."

"Čatterdžíová má až moc vlastních nepřátel," řekl Hood. "Za téhle situace by její účast věci jen zhoršila."

"Moje řeč," prohlásil Herbert. "Možná že Rusové by mohli přitáhnout Indii otěže. Chtějí, aby se na ně nahlíželo jako na mírotvůrce, kteří to s mírem myslí vážně."

"Může být," podotkl Hood. "Ale i kdybychom se na ně obrátili, nebyla by problémem otázka času?"

"Času a nedávné historie," řekl Plummer. "Pákistán má velmi těsné svazky s Afghánistánem. Ještě je mnoho ruských vedoucích činitelů, kteří by rádi viděli obě země rozmlácené napadrť."

"Ale když se Indie a Pákistán budou dál držet navzájem v šachu, povede to akorát k dalšímu hromadění zbraní," prohlásil Herbert. "Tady mají hlavní slovo peníze. Dillí by pořád ještě muselo kupovat zbraně a materiál od Moskvy."

"To je pravda, ale to, o čem se Paul zmínil, je důležité," řekl Plummer. "Stejná debata, jakou tu teď vedeme my, by Kreml zaměstnala na celé dny, ne-li ještě déle; a tolik času opravdu nemáme."

"No dobrá, Rone; už mi jaksi docházejí nápady a začínám toho všeho mít dost," odsekl Herbert.

"A já zase jen dělám čertovi advokáta, Bobe," hájil se Plummer. "Některé návrhy ovšem můžeme strčit na stůl Moskvě i Pentagonu, ale nemyslím si, že by

se nám od nich dostalo přispění, jaké potřebujeme."

"To je bohužel problém krizového řízení, když na něj dojde, místo aby se krizím předcházelo," poznamenal smutně Hood. "Jak do krize jednou spadnete, moc možností na vybranou nemáte."

"Já napočítal přesně jednu," prohlásil Herbert.

Šéf zpravodajců měl samozřejmě pravdu. Mezi všemi prostředky, kterými Spojené státy mohly disponovat, existoval v dané chvíli jen jediný, který stál mezi Indií, Pákistánem a jejich možným vzájemným napa-

dením jadernými zbraněmi: prostředek mimo dosah, nedostatečně vybavený a odkázaný sám na sebe. Generál Mike Rodgers.

45 KAPITOLA

Ledovec Siačen čtvrtek, 21.11

Během letu z Washingtonu si Mike Rodgers přečetl celou řadu zpráv o charakteru ledovce Siačen; nejzajímavější z nich napsal důstojník pákistánské výzvědné služby.

Jak indický, tak pákistánský tisk označovaly ledovec Siačen za "nejvýš položené bojiště na světě"; přitom však nemá žádnou strategickou hodnotu. Pákistán si na něj dělal dlouho nárok. Ledovec dosahuje výše téměř šesti tisíc metrů, teplota tam klesá až na minus pětatřicet stupňů Celsia a téměř neustávající sněhové bouře a nedostatek kyslíku z něj dělají "nelidské" místo, jak se vyjádřila jedna indická zpráva, Nikdo tam nežije a pěšky jej nikdo nepřekonává.

Válečnou zónou se stal v roce 1984, kdy se v oblasti začali vyskytovat indičtí vyzvědači. Záměrem zřejmě bylo donutit Pákistán, aby do té oblasti nasazoval jednotky, které by pak chyběly ve válce v obyvatelné části Kašmíru a podél bojové linie. Pákistán však přítomnost indických průzkumných jednotek odhalil v samém počátku, a to díky inzerátu v jednom indickém časopise; celostránkový inzerát se týkal horolezeckých výprav do té oblasti a obsahoval její fotografie z poslední doby, bez uvedení jména oblasti. Text nabízel zkušeným horolezcům vysoké odměny a sliboval přímo životní zážitky a dobrodružství při vůdcovství výprav "nezmapovanými územími". Pákistánská kontrarozvědka začala indické průzkumné týmy sledovat a brát do zajetí. Konflikt se stupňoval a do oblasti se brzy začaly stahovat jednotky obou svářících se stran.

Po téměř dvaceti letech hlídkovaly kolem mohutného přírodního útvaru tisíce indických i pákistánských vojáků, podporovaných letadly.

Pokud byly hlídky venku i dnes, Rodgers je ani neviděl, ani neslyšel. Během dlouhé armádní kariéry se už ocitl na řadě zcela odlehlých míst; takový pocit, jaký měl zde, však dosud nezažil. Stál u paty ledovce. Připadal si osamělý, přitom však byl obklopený ze všech stran horami a ledem, ale neviděl dál, než kam dosvítila jeho baterka. A z vysílačky slyšel jen statické výboje. Posvítil si baterkou na svažitou plochu bílého ledu. Pata ledovce připomínala lví tlapu, byly tu dlouhé, mohutné hradby špinavě bílého ledu, vysoké kolem tří metrů, a mezi nimi úzké průrvy. Směřovaly k mírně stoupající pláni, která se zvedala výš a výš do tmy. Vedle masy ledu si Rodgers připadal křehký a bezvýznamný. Ledovec pravděpodobně vypadal takhle již v dobách, kdy první lidé dole v údolí po sobě házeli klacky a bobulemi ze stromů.

Vysílačka náhle pípla. Rodgers po ní chvatně sáhl.

"Ano?"

"Cíl je nahoře," řekl volající.

Spojení bylo přerušované a hlasu bylo stěží rozumět, Rodgers však nepochyboval, že to je Brett August. Plukovník nevěděl, jak dlouho bude moci

vysílat, neplýtval tedy slovy a hovořil rovnou k věci.

"Rozumím," odpověděl Rodgers.

"Čtyřčlenný tým: dívka a dědeček, Friday a jeden člen buňky," sdělil mu August.

"Rozumím," opakoval Rodgers. "Jsem přímo pod ledovcem. Mám jít hned nahoru?"

"Kdybys čekal do východu slunce, můžeš se s nimi minout. Je mi líto."

"To nemusí," odtušil Rodgers.

"My tady se pokusíme nepřítele zaměstnat," pokračoval August. Jeho hlas se začal vytrácet. ‚Je tu bouře - buňka vyčerpaná. Munice málo."

"Tak odtamtud vypadněte," řekl Rodgers. "Já si poradím."

Augustovu odpověď pohltily statické výboje.

"Mám slušný náskok," pokračoval Rodgers. Jednotlivé slabiky vykřikoval v naději, že ho August uslyší. "I když Indové vstoupí do údolí už teď, nedoženou mě. Přikazuju ti stáhnout se. Rozumíš? Stáhněte se!"

Odpověď nepřišla, jen hlasité, frustrující popraskávání.

Rodgers stáhl hlasitost a linku nechal ještě pár vteřin otevřenou, potom vysílačku vypnul, aby šetřil baterie, a připnul ji k opasku.

Doufal, že August nebude zkoušet dotáhnout věc do konce; vracet se dolů z té hory nemusí být pro něj a ostatní ta nejlepší volba. Ale když si najdou nějakou jeskyni a rozdělají oheň, využijí tak svou energii líp, než když budou viset někde na srázu a pokoušet se přilákat indickou armádu. Rodgers však znal plukovníka až moc dobře; ústup by August pravděpodobně viděl jako opuštění přítele v nouzi, a rovněž jako vyklizení strategického postavení. Ani jedno, ani druhé není pro Augusta přijatelné.

Planina je navíc místem, kde zemřeli členové Strikeru; tím se pro Augusta stala posvěcenou zemí. Nepřipadalo v úvahu, že se prostě otočí a odejde; Rodgers ho chápal, neboť smýšlel stejně. Bít se za nějaké zeměpisné místo bez strategické hodnoty nemá smysl; ale jakmile na něm byla prolita krev, člověk se bije za památku padlých druhů. Oběť, kterou přinesli, nabývá ceny, již dokážou pochopit jen vojáci prošlí bojem.

Rodgers okamžik vyčkával, načež vykročil podél okraje ledovce. Nebyl důvod hledat zvláštní místo, odkud výstup zahájí. Musel se vytáhnout nahoru na jeden z "prstů", a vyrazil.

Ve vestě měl skládací ocelová dvojhrotá stoupací železa. Vyndal je a nasadil na své pevné boty. Dvojité špice mu umožní lépe se udržet na ledě.

Zapnul řemínky želez a z jiné kapsy vyndal skoby. Sevře je v pěstích a bude si jimi pomáhat při výstupu. Do ledu je zatloukat nebude, pokud se to neukáže jako nutné.

K popruhu přes levé rameno si ještě připevnil baterku. Měla silné kadmiové články, žárovka před reflektorem s vysokým leskem dávala tlumené rozptýlené světlo. Přes noc články určitě vydrží. Když špičkou pravé boty spočinul na "palci" ledovce, ještě naposled pohlédl na ledovou horu.

"Pokořím tě," zamumlal. "Dostanu se tam nahoru a dokončím práci, kterou můj tým začal."

Upřel zrak vzhůru do tmy. Viděl hvězdy, matně prosvěcující řídkými, jemnému kouři podobnými mraky. Čas se kamsi vytratil a Rodgers si náhle připadal, jako by ztělesňoval všechny bojovníky, kteří se kdy

vydali na válečné výpravy, od Vikingů až po dnešek. A když zabodl do ledu hroty jednoho ze stoupacích želez a natáhl před sebe ruku se skobou, již neviděl hvězdy; viděl oči oněch válečníků, shlížející na něj. A mezi nimi oči svých lidí, bdících nad ním.

Washington, D.C. čtvrtek, 12.00

Velvyslanectví Pákistánské islámské republiky sídlí za vysokou branou malého pozemku na Massachusetts Avenue v severozápadní části D.C.

Ron Plummer zajel se svým saabem k bráně; hlas z mluvítka a zvuk bzučáku ho propustily dovnitř. Jel dál po kroutící se betonové příjezdové vozovce ke druhému kontrolnímu stanovišti vzadu za budovou.

Zastavil u mohutných dvoukřídlých dveří; tam ho pozdravil strážný v černém obleku. Měl sluneční brýle, sluchátka s mikrofonem, pod bílou košilí neprůstřelnou vestu a v podpažním pouzdře pistoli. Zkontroloval Plummerův průkaz totožnosti a ukázal mu k místu pro návštěvníky na malém parkovišti. Počkal, až Plummer zaparkuje.

Plummer spěchal zpátky ke vchodu do budovy; cestou si prohrábl neposlušné, řídnoucí hnědé vlasy a upravil si silné brýle s černými obroučkami. Devětatřicetiletý bývalý analytik z CIA, jehož oborem byla západní Evropa, cítil víc než jen tlak, kterým na něj doléhala jeho role v tomto dramatu. Jakožto ekonom a politik si také uvědomoval, co všechno je třeba napravit. Jinak indický subkontinent vzplane.

Národní krizové centrum nemělo s pákistánským velvyslanectvím ani z dřívějška mnoho do činění. Velvyslanec Dr. Izmail Simathna se s ním osobně seznámil jen díky Paulu Hoodovi a Miku Rodgersovi. Ti dva skoncovali se záležitostí s rukojmími v budově Spojených národů a Simathna je potom pozval na velvyslanectví. Plummer byl pozván také. Velvyslanec prohlašoval, že si centra, této statečné a vynikající americké výzvědné složky, cení a váží. Mezi těmi, jejichž životy Hood

a Rodgers zachránili, byli i pákistánský delegát do Spojených národů a jeho manželka. Jak Hood, tak Plummer však Simathnu podezřívali, že se chce prostě jen setkat s lidmi, kteří přivedli do prekérní situace indickou generální tajemnici. Ten pocit zesílil, když islámábádská média věnovala tomu pozvání širokou pozornost. Hood byl tehdy rád, že s nimi je i Plummer, pracovník pro politické a hospodářské záležitosti Operačního centra. Schůzce, která měla vést k prohlášení, jak neúčinně Indie přispívá ke světovému míru, jeho přítomnost přece jen dodala zdání jakési důležitosti.

Důstojník bezpečnostní služby předal Plummera velvyslancovu výkonnému tajemníkovi. Mladík se na návštěvníka přívětivě usmál a odvedl ho do Simathnovy pracovny. Bělovlasý, vysoký tříašedesátiletý velvyslanec vstal od stolu se skleněnou deskou. Měl na sobě hnědý oblek a nenápadnou žlutou vázanku. Býval vojákem v přední linii a na obou tvářích měl jizvy, v místech, kde mu čelistí prošla kulka. Byl také odborníkem na špionáž, a než byl vyslán jako diplomat do Washingtonu, D.C., také profesorem politologie a politické sociologie na univerzitě Quaid-E-Azam v Islámábádu. Vřele Plummera uvítal.

Usedli do moderních křesel na straně u oken. Jejich hlasy tlumilo neprůstřelné sklo; když Plummer hovořil, zněl jeho hlas téměř spiklenecky.

Zatímco mluvil, velvyslancův hubený obličej zachovával vážný výraz, ale neprozrazoval žádné hnutí mysli. Diplomat, nakloněný dopředu, mlčky naslouchal. Plummer mu pověděl o operaci skupiny Striker, jak probíhala od počátku až k současnému stavu, a o Hoodových obavách z akcí indických Speciálních pohraničních sil. Když domluvil, velvyslanec se napřímil.

‚Je pro mě zklamáním, že jste za mnou nepřišli, abych vás se stavem jaderných zbraní v Kašmíru seznámil," řekl.

"Nechtěli jsme se dovolávat vašeho přátelství," odpověděl Plummer. "Pro nás hodně znamená."

"To bylo od vás uvážlivé," odtušil s mírným pousmáním velvyslanec. "Ale nakonec za mnou stejně musíte."

"Ano. Pro radu, vaši důvěru, trpělivost a hlavně proto, abyste nám věřil. Domníváme se, že dokážeme udržet tuhle záležitost pod kontrolou, ale

následující hodiny budou nesmírně těžké."

"Těmihle slovy by se také dala popsat situace na pokraji jaderné války," pronesl velvyslanec tiše. "Vaše jednotka Striker prokázala statečnost, když se vydala do těch hor. A ti, kdo přežili, mi dávají naději. Národy nejsou monolitické, dokonce ani Indie a Pákistán ne. Když jedněm lidem záleží na druhých, lze vykonat velké věci."

"Paul i já sdílíme váš optimismus."

"I v téhle chvíli?"

"Zvlášť v téhle chvíli."

Během rozhovoru Plummer pozoroval velvyslancovy tmavé oči. Simathna byl v myšlenkách někde jinde. Plummer měl obavy, zda velvyslanec nepomýšlí na to, že na věc upozorní svou vládu.

Simathna vstal. "Pane Plummere, omluvíte mě na pár minut?"

Plummer vstal také. "Pane velvyslanče - ještě jednu věc."

"Ano?"

"Nechci na vás naléhat, pane, ale chtěl bych mít jistotu, že jsem se o situaci vyjádřil jasně. Je nezbytné, aby vaše vláda nepodnikla nic do té doby, než, naši lidé tam v horách budou mít možnost dostat ven tu indickou agentku."

"Vyjádřil jste se naprosto jasně," odpověděl velvyslanec.

"Existuje reálné nebezpečí, že i jediné slovo, které pronikne ven, by z téhle záležitosti mohlo udělat noční můru, která se naplní," dodal Plummer.

"Souhlasím," ujistil ho Simathna. Mírně se usmál a zamířil ke dveřím.

"Pane velvyslanče, prosím, povězte mi, co se chystáte udělat!" žadonil Plummer. Jestli si velvyslanec jde pro aspirin nebo si potřebuje odskočit na toaletu, Plummer si bude připadat jako hodně velký pitomec; ale musí to vědět.

"Něco, co si bude vyžadovat vašeho přispění," odpověděl Simathna.

"Jistě, cokoli. Co tedy můžu udělat?"

Velvyslanec již otevřel dveře; ohlédl se dovnitř. "Musíte mi poskytnout to, oč jste právě požádal mě."

"Ovšem. Co to je?" Čekal na odpověď, v duchu si rozhovor přehrával jako při rychlém převíjení, a pokoušel se vzpomenout si, oč ksakru velvyslance žádal.

"Vaše důvěra," odpověděl Simathna.

"Tu máte, pane; proto jsem přišel. Ale potřebuju vědět, jestli se některé stránky naší taktiky neliší," naléhal Plummer.

"Neliší. Ale já mám přístup k poznámkám pod čarou, ke kterým vy přístup nemáte."

S těmi slovy pákistánský velvyslanec vyšel z kanceláře a tiše za sebou zavřel.

47 KAPITOLA

Ledovec Siačen čtvrtek, 22.57

Ron Friday se vztekal tak, že mráz vůbec nevnímal.

Když s touhle částí akce teprve začínal, byl ještě plný optimismu. V podstatě se po Sarab ujal řízení. I kdyby snad ta ženská potyčku s indickou armádou přežila, ten, kdo buňku přivede do Pákistánu, bude on. A sklidí i slávu. Trasa vypadala příznivě, alespoň podle map pořízených indickou vojenskou rozvědkou, které si vzal z vrtulníku. Bojová linie v oblasti průsmyku Bellpora zřejmě není nijak přísně střežena. Oblast je rozlehlá do šířky, otevřená a lze ji snadno sledovat ze vzduchu. Kapitán Nazir mu řekl, že každý, kdo by tou oblastí, pokrytou ledem a do nebe trčícími skalami procházel, riskuje, že bude zpozorován a zajat. Takže Friday a jeho skupina musí být obezřelí a mít se na pozoru. Jestli buňka bude během přeletu nějakých letadel ještě v průsmyku, najdou místo, kde se před nimi skryjí.

S tím, jak hodiny ubíhaly, ho nadšení z operace začínalo opouštět. Byl zvyklý pracovat sám; to mu vždy dodávalo pocit psychologické výhody. Nemuseli se starat o někoho dalšího nebo na někoho dalšího spoléhat, mohl rychle měnit taktiku, jak v mysli, tak ve skutečnosti. Stejné to bylo i s jeho milostnými vztahy; ty byly placeny hodinovou mzdou, a tím se stávaly nenáročnými, věcnými, a co bylo nejdůležitější, jednou provždy skončenými.

Samuel se držel vcelku dobře. Šel vpředu. Zkušeně a zručně zkoumal terén dlouhým klackem, který kdesi sebral, píchal jím do sněhu, aby měl jistotu, že v něm nikde nejsou kapsy skryté pod tenkým ledem. Friday

šel hned za ním. Pod pravou paži si zastrčil dvě nezapálené pochodně zhotovené z pevných větví, které sebrali, než vystoupili nad hranici lesa. Pochodně měly konce pevně ovinuté stonky popínavých rostlin. Tlusté stonky spíš žhnou, než hoří. Friday mezi ně nacpal suché chomáčky jílku, aby se pochodně daly zapálit. Pochodně se použijí jen v krajním případě. Friday měl v kapse pět zápalek, a nechtěl jimi zbytečně plýtvat.

Nanda se svým dědečkem šla vzadu. Držela se také dobře. Byla štíhlá, a proto rychle ztrácela tělesné teplo, měla však bojovného ducha a tempu by stačila, jenže s ní byl Apu. Postarší rolník byl jednoduše vyčerpaný. Nebýt vnučky, pravděpodobně by si lehl na zem a tam umřel.

Na led se začala snášet tma a teplota klesala. Friday začínal mít obou Kumarových dost, zmocňoval se ho stále větší odpor vůči nim. Pro Apuovu bezmoc neměl sebemenší pochopení. A Nandina urputnost ho frustrovala. Spočívá na ní odpovědnost za to, že ukončí krizi, kterou pomáhala rozpoutat. Každá minuta, strávená tímhle opatrovnickým převáděním Apua přes ledovec, zpomaluje postup a odčerpává energii Nandy, Fridayho i dalšího muže, který jde s nimi.

Na rolníkově životě vlastně tak moc nezáleží.

Friday se ještě naposled rozhlédl kolem, než je stačí pohltit noc. Nacházeli se na ploché, pusté a rozlehlé pláni. Napravo, asi osm set metrů daleko, se zvedal do výše několika tisíc metrů bílomodrý ledovec. Jeho povrch vypadal drsný a rozeklaný, jako kdyby kdosi urval kus hory. Nalevo byl terén mnohem hladší, pravděpodobně po celé věky vyhlazovaný dešti a vodou stékající z hor. Svažoval se směrem k oblasti připomínající vzdálené údolí. Friday si tím nemohl být jistý, protože z níže položených, přece jen teplejších částí ledovce stoupala mlha.

Friday podal svou malou baterku Samuelovi. Baterie až do východu slunce patrně nevydrží. Friday mu poradil, aby si dobře prohlédl terén před sebou a pak baterku zhasl, dokud ji zase nebude naprosto nutně potřebovat. Potom ustoupil stranou. Vzduch byl klidný a noc tichá, ledovec je chránil před zuřivým větrem z hor. Friday počkal, až k němu dojde Nanda s dědečkem, a připojil se k ní. Držela Apua za ruku, tiskla si ji k boku, a šla maličko před ním. Na každém kroku se zastavila a jemně, avšak pevně ho doslova potáhla vpřed. Ztěžka dýchala, Apu šel sehnutý v pase.

"Tímhle tempem to nedokážeme," řekl Friday.

"Dokážeme," odtušila Nanda.

"Ale ne včas," trval na svém Friday. Tvrdit to nemohl, avšak když to řekne důrazně, Nandě to bude znít jako pravda.

Nanda na to nic neřekla.

"Jestli na některé straně odpálí do hor jadernou raketu, z tohohle ledovce bude sladkovodní jezero," prohlásil Friday. "Necháme tu s vaším dědečkem Samuela, a vy pojďte se mnou. Až budeme v Pákistánu, můžeme poslat pomoc."

"Nechat dědečka s někým, kdo nás držel v zajetí? Takovému člověku nemůžu důvěřovat!"

"Okolnosti se změnily," namítl Friday. "Samuel chce zachránit svůj národ. To znamená chránit i vašeho dědu."

Dívka dál pomáhala dědečkovi v chůzi. Její výraz Friday ve tmě neviděl, slyšel však, jak stařec vleče nohy po ledě. Už ten samotný zvuk ho přiváděl k zuřivosti.

"Nando, potřebuju, abyste mi v tomhle pomáhala a spolupracovala," naléhal.

"Já Spolupracuju," odpověděla bezvýrazně.

"Vy to nechápete. Nemáme nejmenší tušení, co se tam venku ve světě děje. Potřebujeme vás dostat přes bojovou linii co nejrychleji."

Nanda se zastavila; vyzvala dědečka, aby si na chvilku odpočinul. Rolník vděčně, s úlevou klesl na kolena. Nanda odvedla Fridayho stranou. Američan vyzval Samuela, aby šel zatím dál. Najde ho podle záblesků světla baterky.

"Když toho teroristu tady s dědečkem necháme, nevrátí se ani jeden," řekla Nanda. "Tuhle hraniční oblast znám. Na obou stranách ledovce dojde k velmi napjaté situaci. Nikdo nebude chtít podniknout nějakou zbytečnou nebo provokativní vojenskou akci. Samuel odejde bez něj."

"Pošleme sem civilní vrtulník. Americké velvyslanectví to dokáže rychle zařídit," tvrdil Friday.

"Do té doby budou mrtví. Můj děda se takhle aspoň přemáhá. Když odejdu, všechno vzdá."

"Nando, když se mnou nepůjdete, přestanou existovat dva národy," naléhal Friday. "Vy jste v tomhle hrála hlavní úlohu. Musíte to napravit!"

Dívka mlčela. Friday ji v černé tmě neviděl, slyšel však její uvolněný dech. Přemýšlela. Její odpor slábl.

Rozhodla se, že se podvolí.

"Tak dobrá. Udělám, co žádáte, ale jen když tu s dědečkem zůstanete vy."

Fridayho tím zaskočila. "Proč?"

"Protože víte, jak tu přežít." Položila ruku na jednu z nezapálených pochodní, aby svá slova zdůraznila. "Myslím, že jsem západním směrem viděla údolí. Vy ho tam dolů dokážete dovést i ve tmě, najdete nějaký teplý úkryt a vodu. Slibte mi, že se o něj postaráte, a já půjdu dál se Samuelem."

Pot na Američanově obličeji začínal mrznout. Byl to zvláštní pocit, jako by mu na něm tuhl vosk. Vnitřní strany stehen měl celé odřené, plíce ho bolely od toho, jak vdechoval studený vzduch. Čím déle tu stáli, tím víc si uvědomoval, jak jsou zranitelní. Stačí ještě chvíli takhle tu stát a zemřou.

Odložil pochodně, stáhl si pravou rukavici a z tváří a čela si sedřel zmrzlý pot. Potom ruku vsunul do kapsy kabátu. Nanda je jeho úlovek. Neměl ani v nejmenším v úmyslu tu zůstat nebo si nechat diktovat, co má dělat.

Z kapsy vytáhl pistoli. Nanda neviděla ani netušila, k čemu se chystá. Střelí rolníka do hlavy, a Nanda pak nebude mít jinou volbu než vytrvat a jít dál, i kdyby jen proto, aby Fridayho předala spravedlnosti. On bude samozřejmě tvrdit, že Apu byl zoufalý z toho, že je zdržuje, pokoušel se pistole zmocnit, aby skoncoval se životem; začali se o ni tahat a přitom vyšel výstřel.

Zaváhal. Zvažoval možnost, že výstřel zaslechnou indičtí vojáci z bojové linie. Uvědomil si však, že tolik horských štítů a klikatící se ledové údolí znemožní určit přesně místo, odkud výstřel zazněl. A ledové štíty jsou tak daleko, že zvuk výstřelu neuvolní kusy ledu tak, že se zřítí ze skal, zvlášť když prásknutí navíc zdusí Apuova parka.

Obešel Nandu a postavil se před ni. "Tak dobrá," řekl. "O vašeho dědečka se tedy postarám."

48 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 13.28

Ron Plummer nebyl trpělivý člověk. A to mu v jeho životní dráze hodně pomohlo.

Zpravodajští důstojníci a lidé obstarávající styk mezi vládami nemohou být trpěliví. Musí mít neklidnou mysl a zvídavou představivost, jinak by nemohli motivovat ani své lidi, ani sami sebe k tomu, aby pominuli to, co je zřejmé,

nebo aby neuhýbali před tím, co jim stojí v cestě a brání v postupu. Také však potřebují sebeovládání. Schopnost vypadat klidně, i když klidní nejsou.

Ron Plummer se také zpravidla jako klidný člověk projevoval. V dané chvíli však jeho sebeovládání podstupovalo zkoušku. Ne kvůli nynější krizi, nýbrž kvůli tomu, co bývalý zpravodajec nejvíc nenáviděl.

Nevědomost.

Od chvíle, kdy velvyslanec Simathna odešel, uplynulo téměř čtyřicet minut. Plummer několik minut seděl, pak pomalu přecházel sem a tam, zase si sedl, potom vstal, obcházel kolem stěn velké kanceláře a nahlížel do knihovniček plných životopisů a knih o historii. Většina byla v angličtině, některé v urdštině. Dřevem obložené stěny byly ověšené plaketami, citáty a fotografiemi velvyslance s různými předními světovými činiteli. Visela tu dokonce fotografie, na níž byl společně s generální tajemnicí Spojených národů Čatterdžíovou. Ani jeden z nich se neusmíval. Plummer doufal, že to není zlé znamení. Zastavil se před zarámovanou listinou, visící kousek od velvyslancova stolu; pocházela z roku 1906 a podepsal ji Aga Chán III., indický muslim. Listina, sepsa-

ná srozumitelným jazykem, vyhlašovala cíle Všeindické muslimské ligy, organizace založené sultánovým synem; liga měla dozírat na ustavení muslimského státu v té oblasti. Plummer si říkal, jestli to tehdy bylo naposledy, kdy se zájmy muslimů a Indů ztotožňovaly.

Viděl v UV skle odlesk své postavy. Odraz byl průhledný, a to odpovídalo situaci. Politický styčný pracovník musí mít dostatek jakési vnitřní integrity, aby věděl, za co se staví, současně však i dostatek přizpůsobivosti, aby neztratil ze zřetele potřeby druhých. Také musí ovládat dovednost být prostředníkem mezi stranami s odlišnými představami. K výrazným rozdílům tu může dojít i mezi tak dobrými, rozumnými a uvážlivými lidmi s dobrými úmysly, jako jsou Hood a Simathna.

Podíval se na hodinky; Paul Hood bude čekat na nejnovější zprávy, Plummer však zatím do Operačního centra volat nechtěl. Za prvé -nemá, co by řekl. Za druhé, velvyslanectví je určitě plné odposlouchávacích zařízení; ve všech telefonech jsou bezpochyby namontované štěnice. A každé číslo, které Plummer navolí na svém mobilu, zaznamenají a zachytí elektronická čidla impulzů. Ta mají velikost a tvar kapesních hodinek a jsou zkonstruována tak, aby rozpoznávala a zaznamenávala jen impulzy mobilních telefonů. Potom, kdykoli se takové číslo vyskytne v dosahu antén velvyslanectví, pákistánská výzvědná služba - nebo každý, komu Islámábád informace prodává - se do něj může nabourat a hovor odposlouchávat. Stává se, že se nějaký hovor občas právě tímto způsobem náhodou zamíchá do něčího spojení. Rutinní monitorování hovorů je ovšem něco jiného.

Plummer uvažoval, co může mít velvyslanec za lubem. Dospěl ke třem možnostem. Simathna bezpochyby seznámil s touto záležitostí prezidenta republiky, generála Abdula Kurešiho. Potom Islámábád nebo samotné velvyslanectví možná sestaví návrh tiskového prohlášení, odsuzujícího licoměrnost Dillí. Indové budou samozřejmě podobné obvinění důrazně popírat. To povede k tomu, že se lidé přimknou ke svým vůdcům a napětí se ještě vyostří. Zvlášť vzroste v Operačním centru, jež Islámábád určitě zmíní jako zdroj, který informaci poskytl.

Druhá možnost byla, že žádné tiskové prohlášení nebude - zatím. Místo toho Kureši a generálové z pákistánské Rady pro národní bezpečnost naplánují rychlý, nemilosrdný jaderný útok na Indii. Než pustí informace, poskytnuté Operačním centrem, pokusí se zničit co nejvíc

stanovišť raket. Tím budou do konfliktu zataženy Spojené státy coby de facto spojenec Pákistánu.

Hood i Plummer věděli, že obě tyto možnosti existují, a jen doufali, že zvítězí rozum. Koneckonců, Simathna je rozumný člověk.

Tak Plummer mohl chovat naději ve třetí možnost, které říkal

"jednaosmdesát", možnost, o níž odborníci vůbec neuvažují. Situace se vyvíjí tak, že určitá událost vypukne kdesi o sto osmdesát stupňů stranou od místa, kam ji obecně platná moudrost normálně klade. Tak tomu bylo, když se ve druhé světové válce spojenecké síly vylodily v Normandii namísto v Calais nebo když v roce 1948 Harry Truman v boji o prezidentské křeslo porazil Thomase Deweyho.

Simathnova slova pri odchodu, ta o poznámce pod čarou, ke které má přístup jen on, dávala Plummerovi naději na možnost jedna-osmdesát.

Plummer si právě četl devadesát let starou listinu podepsanou Chánem, když se dveře otevřely.

"Tam, co jste teď vy a díváte se na ten dokument, často stávám i já," řekl velvyslanec, když vcházel dovnitř. "Připomíná mi, že se mi dostalo té cti, abych tento sen zachovával a udržoval." Zavřel těžké dveře a šel ke stolu. Vypadal o něco zamyšleněji než předtím. To mohlo být pro Plummera dobré právě tak jako špatné. Buď zvítězila diplomacie a Islámábád poskytne Rodgersovi čas, aby se pokusil svůj úkol dokončit; což by rovněž znamenalo, že velvyslanec se stane buď hrdinou, nebo obětním beránkem. Nebo se děti Agy Chána III. chystají sepsat novou Listinu muslimské ligy, listinu, kterou do dějepisných knih zaznamená žár exploze plutonia 239.

Simathna došel chvatně ke stolu a pokynul ke křeslu na druhé straně. Plummer počkal, až si velvyslanec sedne. Ten potom natočil k Plummerovi telefon.

"Zavolejte, prosím, panu Hoodovi, ať se spojí s generálem Rodgersem. Musím s oběma mluvit."

Plummer se naklonil dopředu. "Co jim řeknete?"

"Mluvil jsem s generálem Kurešim a s členy Rady pro národní bezpečnost," odpověděl velvyslanec. "Vyjádřili hluboké znepokojení, k panice však nedošlo. V tichosti probíhají přípravy k aktivaci obranných systémů, které jsou již na místě, i k politickému jednání. Jestli to, co říkáte o té Indce, je pravda, věříme, že situace nemusí eskalovat."

,Jak může Operační centrum pomoci?" naléhal Plummer.

Simathna Plummerovi pověděl, o čem pákistánští vůdcové jednali. Jejich plán byl ještě něco víc než jedna-osmdesát: možnost, která by Plummerovi nikdy ani nepřišla na mysl.

Současně si uvědomoval, že ten plán v sobě nese nesmírné riziko. Pákistánci možná hledají spojence pro válku proti Indii. Jestli velvyslanec Plummera ohledně záměru Pákistánců klame, pak ten záměr vrhne Spojené státy do samotného epicentra konfliktu.

Doslova.

Ronu Plummerovi nezbývá než zavolat, ať už to povede k dobrému či zlému. Rozhodnout bude muset Paul Hood.

49 KAPITOLA

Washington, D.C čtvrtek. 13.36

Když přišel hovor od Plummera, Paul Hood právě kradl ze stolu svého asistenta kousek pizzy. Požádal Bugse, aby vyřídil Herbertovi, ať přijde také. Potom spěchal ke stolu a zvedl telefon.

"Tak co máte?" zeptal se, sotva vzal do ruky sluchátko. Uslyšel slabé chvějivé zavrčení, jak se hovor přepojoval do reproduktoru. Zapnul i svůj.

"Paule, jsem tu s velvyslancem Simathnou," řekl Plummer. "Má návrh."

"Dobré odpoledne přeji, pane velvyslanče. Povězte, co pro vás mohu udělat."

Dovnitř vjel v té chvíli Herbert a zavřel za sebou.

"Pane řediteli, nejprve bych chtěl vyslovit soustrast s tragickou ztrátou, která vás potkala, a tlumočit upřímné poděkování své vlády za to, co se pro

nás jednotka Striker pokusila vykonat."

"Děkuji." Velvyslancův hlas zněl až trochu moc soucitně. Očividně si dal dohromady, že tým nebyl v té oblasti proto, aby pomohl zarazit indickou agresi.

Herbert tak zdrženlivý nebyl. Udělal pohyb pěstí nahoru a dolů.

"Dále - moje vláda má plán, který by mohl generálu Rodgersovi a jeho lidem pomoci," pokračoval Simathna. "Jak jsem již vysvětlil panu Plummerovi, ten plán bude vyžadovat, aby vaše vláda měla jasno v tom, že podrobnosti operace musí zůstat důvěrné."

"Za svou vládu nemohu mluvit, mám tam jen maličké slovo," řekl Hood. "Když mi povíte, jak si věc představujete, okamžitě se poradím

s lidmi, kteří mají postavení takové, aby mohli příslušné záruky poskytnout."

Paulu Hoodovi z toho bylo málem na umření. Osudně důležité vteřiny, a možná i životy, jako by mu klouzaly mezi prsty a ubíhaly pryč, zatímco se tady on a velvyslanec Simathna rozestavují jako k volence. Ale tak tomu v tomhle tanci je.

"Podle plánu, který navrhujeme, půjde vaše skupina k silu, které naše armáda vybudovala v ledovci. Je dálkově řízené a jeho vnitřek sledují videokamery. Ta Indka může promluvit odtamtud," řekl Simathna.

Hood na Herberta jen zíral: Mika Rodgerse zvou k návštěvě jednoho ze sil, která podle původního zadání měl Striker nalézt. Ta ironie až bolela. Obtížné však bylo vyhodnotit nebezpečí, která ten plán s sebou nese.

"Pane velvyslanče, dovolíte na minutku?" zeptal se.

"Za daných okolností bych raději o moc víc než o minutku nežádal," odtušil Simathna.

"Rozumím, pane, ale musím se poradit s jedním ze svých společníků."

"Samozřejmě."

Hood telefon vypnul. "Co vaše instinkty, Bobe? Využívají nás ti lidé k něčemu?"

"Páni, tak to teda nevím," přiznal Herbert. "Tušení mi říká, že tým se potřebuje dostat do nejbližšího, nejteplejšího úkrytu, a to co nejdřív. Čím déle jsem koukal na fotografie toho ledovce, tím víc mi připadalo, že s vybavením a zásobami, které mají, ho nepřejdou. A předpovědi počasí pro tu oblast vypadají na draka. Do půlnoci tam bude kolem deseti pod nulou. Ale musím vám říct, že ze všech míst, kam by mohli jít, je pákistánské raketové silo absolutně to poslední, co bych si zvolil."

"S tím vším souhlasím, ale musíme dostat Nandu Kumarovou před kameru opravdu co nejrychleji."

"Nandu ano. Problémem jsou Mike a Ron Friday. Když Pákistánci dostanou před kameru taky je, nikdo nedokáže říct, jakou povídačku pro média z toho Islámábád navaří. Můžou vyhodit zvuk, videozáznam předat médiím a říct, že Mike a Friday tam jsou jakožto techničtí poradci. Co to udělá v Indii, Rusku, Číně a bůhvíkde ještě? Americký generál a americký zpravodajský důstojník že mají takovýhle přístup k pákistánským jaderným raketám?"

"Řekli by, že jsme při té pákistánské operaci byli už od samého začátku," odtušil Hood. Jiné schůdné řešení ale prostě nevidím." Herbert zavrtěl hlavou. "Mě taky nic jiného nenapadá." "Tak do toho teda jdeme, a dáme si pozor, kam šlapeme. Nejdřív se musíme pokusit dostat na drát Bretta. Uvidíme, jestli se bude moci s Mikem spojit." "To zařídím."

"Simathna mi dá souřadnice toho sila, já pak zavolám Hanku Lewisovi, senátorce Foxové a prezidentovi a povím jim, co chceme udělat." "Od Foxové a prezidenta podporu nečekejte," prohlásil Herbert. "To vím, ale nemyslím, že tu operaci zarazí," odtušil Hood. "Už v tom vězíme moc hluboko. Jestli Mike a Friday překročí s tou pákistánskou buňkou bojovou linii, Islámábád řekne, že jí Spojené státy pomáhaly při útěku. To by nám uškodilo skoro stejně."

Herbert souhlasil. Odjel do kouta kanceláře a tam v telefonu, který měl

namontovaný ve vozíku, namačkal číslo TAC-SAT.
Paul Hood se vrátil k hovoru s velvyslancem. Vypnul reproduktor, aby Herberta nerušil. "Pane velvyslanče?" "Ano, jsem tu."
"Díky, že jste počkal. Shodli jsme se na tom, že bychom se měli ubírat cestou, kterou jste navrhl."
",Ubírat cestou'," podotkl Simathna. "Znamená to, že uvažujete ještě o jiných způsobech, jak jednat?" "V téhle chvíli ne."
"Ale mohli byste?" naléhal velvyslanec.
"Možné to je," souhlasil Hood. "Teď si ale nemůžeme být jistí ani tím, že se nám podaří navázat s generálem Rodgersem spojení, natožpak ho do sila dostat. A také nevíme, v jakém stavu jsou jeho společníci."
"Vaši nejistotu chápu, ale vy zase musíte pochopit mé obavy," opáčil velvyslanec. "Nechceme vyzradit polohu našeho obranného sila, pokud ho váš důstojník nepoužije."
Rozhovor se začínal měnit v kličkování namísto ve spolupráci. S tím Hood musí něco udělat, má-li osud Mika Rodgerse svěřit do rukou tohohle člověka.
"Rozumím, pane velvyslanče."
Herbert se náhle otočil. Zavrtěl hlavou.
"Okamžik, pane velvyslanče!" řekl naléhavě Hood. Prudce stiskl tlačítko "mute". "Co je, Bobe?"
"Brett se s Mikem nemůže spojit."
Hood zaklel.
"Do vysílačky mu jdou jen silné statické výboje," pokračoval Herbert. "Sarab říká, že ten vítr nepřestane foukat aspoň pět nebo šest hodin."
"Tak to je na nic," prohlásil Hood.
Okamžik přemýšlel. Mají ve vzduchu tisíce družic a v té oblasti i předsunuté pozice. Musí existovat nějaký způsob, jak Mikovi vzkaz předat.
Nebo někomu, kdo je s ním, napadlo ho náhle.
"Bobe, možná že něco bychom přece jen udělat mohli. Řekněte Brettovi, že se mu za pár minut ještě ozveme. Potom zavolejte Hanku Lewisovi."
"Dobrá."
Hood zvuk zase zapnul. "Pane velvyslanče, můžete zůstat na lince?"
Je ohrožena bezpečnost mé země," odtušil Simathna.
"Znamená to ,ano', pane?" naléhal Hood. Na nějaké proslovy neměl čas.
"Znamená to velmi důrazné ,ano', pane Hoode."
Je tam ještě pan Plummer?"
Jsem tu, Paule," odpověděl Plummer.
"Fajn. Možná budu potřebovat vaši pomoc."
"Rozumím."
"Přepínám vás do reproduktorů, abyste oba byli v obraze s tím, co se děje."
Velvyslanec mu poděkoval.
Simathnova slova zněla upřímně; Hood doufal, že také upřímný je. Protože kdyby Simathna udělal něco, čím by Rodgerse nebo samotnou operaci ohrozil, Hood se o tom hned dozví.
O to se Ron Plummer postará.

50 KAPITOLA

Ledovec Siačen čtvrtek, 23.40

To, co Ron Friday pocítil, bylo to poslední, čeho by se nadál.
Jak se blížil ke klečícímu Apuovi Kumarovi, mobilní telefon v jeho kapse se rozvibroval. To může být jedině hovor z Národního bezpečnostního úřadu - ale odtud nyní absolutně neměli mít možnost se mu dovolat, určitě ne sem, kde ledovec obklopují hory, kde je tak daleko k anténním věžím v Kašmíru a kde

zuří sněhové bouře, ze všech stran bičující krupičkami ledu do tmy ponořené horské štíty. Ledové krystalky vytvářejí statické výboje, které ztěžují i spojení mezi dvěma body.

Linka však byla proti všemu rozumnému očekávání bezpochyby aktivní: jako kdyby Friday jel washingtonským metrem - a on zatím stojí na ledovci uprostřed Himálaje. Zarazil se a pistoli strčil zpátky do kapsy. Sáhl do kabátu, telefon vytáhl a stiskl tlačítko pro příjem.

"Ano?"

"To je Ron Friday?" zeptal se volající zřetelně a hlasitě.

"Kdo se ptá?" opáčil stále ještě nevěřícně Friday.

"Plukovník Brett August ze Strikeru."

"Strikeru? Kde jste? Kdy jste přistáli?"

"Jsem se Sarab v horách nad místem, kde jste vy. Volám přes náš TAC-SAT. Ředitel Lewis nám dal vaše číslo a kód, 1272000."

Číslo bylo správné, ředitel Národního bezpečnostního úřadu je používal při zakódovaných hovorech; Friday se však přesto nezbavil podezření.

"Kolik vás je?"

Jen tri."

"Tri? Co se stalo?"

"Dostali jsme se do palby indické armády. Je s vámi generál Rodgers?" Ne"

,Je třeba, abyste po něm pátral a sešel se s ním."

"Kde by měl být?"

"Přistál na padáku v údolí Mangala, a míří na východ. Družice mu udala přibližně místo, kde jste."

"Takže do údolí." Fridayho oči zabloudily tam, kde šel temnotou Samuel. "To je hned před námi."

"Dobrá. Až se setkáte, máte jít dál podle souřadnic, které máte ve své letecké mapě."

"Počkejte chvíli, hned si ji vezmu."

Přisedl na bobek a telefon odložil na led. Z kapsy vytáhl mapu a pero. Zkoušel, jestli může v mapě číst pri zeleném světle telefonu, to však nebylo možné, musel zapálit jednu z pochodní. Pri náhlém vzplanutí jasného světla ucukl. Chtěl pochodeň zabodnout do ledu, ten však byl příliš tvrdý. Apu si pochodeň vzal a přidržel mu ji. Friday zůstal seděť na bobku, mapu rozprostřenou před sebou.

"Už můžu," řekl, když jeho oči přivykly světlu.

Jděte na sedmnáct-čárka-tři stupně sever, dvacet jedna-čárka-tři stupně východ," diktoval August.

Friday se zadíval na místo, které souřadnice udávaly. Na mapě neviděl absolutně nic, jen samý led.

"Co tam je?" zeptal se.

"Nevím."

"Prosim?!"

"Nevím," opakoval August.

"A kdo to teda ví?"

"To taky nevím," přiznal August. Jen předávám rozkazy od našich představených z Operačního centra a Národního bezpečnostního úřadu."

"Heleďte, já do žádné akce naslepo nejdu," odporoval Friday a dál studoval mapu. "Vidím, že když se budu držet těch souřadnic, co jste mi dal, budeme se vzdalovat od bojové linie."

"Poslyšte - víte, co je v té oblasti v sázce. Washington to ví taky. Kdyby to nebylo důležité, nechtěli by po vás, abyste tam šel. Já teď

trčím tady, přišel jsem o spoustu lidí, dole pod nohama mám indickou armádu, a musím si s tím nějak poradit. Do dvou hodin buď já, nebo William Musicant zavoláme a předáme další informace. Asi tak dlouho by vám mělo trvat, než od ústí údolí dojdete na místo, určené těmi souřadnicemi."

"Za předpokladu, že tam půjdeme," poznamenal Friday.

"Já zase předpokládám, že se budete řídit rozkazy stejně jako moji lidé ze Strikeru," odsekl plukovník. "August konec."

Linka ztichla. Friday telefon vypnul a zastrčil jej zpátky do kapsy. Nafoukanej prevít.

Ze tmy se ozval Nandin hlas. "Co se děje?"

Friday zůstal sedět na bobku. Teplo od hořící pochodně rozpouštělo led vedle něj, a to teplo bylo příjemné. Nanda zřejmě neviděla, k čemu se chystal ve chvíli, kdy telefon začal vibrovat.

"Vševědi ve Washingtonu pro nás mají nový plán, ale nechtějí říct, co to je. Žádají nás, abychom šli na nějaké místo podle téhle mapy a čekali na instrukce."

Nanda k němu přistoupila. "Jaké místo?"

Friday jí je ukázal.

"Střed ledovce," poznamenala.

"Víte, co by tam mohlo být?"

"Nevím."

"Nelíbí se mi to," prohlásil Friday. "A nevím, jestli na telefonu vůbec byl plukovník August. Indové ho mohli zajmout a donutit ho, aby jim to kódové číslo dal."

"To neudělali," doneslo se k němu ze tmy.

Friday i Nanda sebou polekaně trhli. Friday popadl pochodeň a zamířil jí nalevo od sebe; odtud ten hlas přišel.

Blížil se k nim muž oblečený do bílé vysokohorské výsadkářské kombinézy a vesty s výstrojí, jakou používá armáda Spojených států; a měl baterku. Kousek za ním šel Samuel. Friday si přendal pochodeň do levé ruky, pravá vklouzla do kapsy s pistolí. Vstal.

Jsem generál Rodgers od Strikeru," řekl příchozí. "Vy asi jste Friday a slečna Kumarová."

"Ano," odpověděla dívka.

Friday neměl vůbec radost, že tu je někdo další. Za prvé chtěl mít jistotu, že ten člověk je tím, za koho se prohlásil. Pozorně si ho prohlížel, zatímco se muž k němu blížil. Na Inda nevypadal. A jeho tváře i kůže kolem očí byly ošlehané větrem až do živého masa. Vypadal spíš jako člověk, který urazil velký kus cesty, než se sem dostal.

Jak můžete vědět, že mi opravdu volal August?" zeptal se Friday.

"Plukovník August strávil několik let jakožto host Severovietnamců," sdělil mu Rodgers. "Neřekl jim nic, co po něm chtěli. Na tom se nic nezměnilo. Proč vás kontaktoval?"

"Washington po nás chce, abychom šli do jakéhosi bodu na severovýchod odtud, pryč od bojové linie. Ale neřekli nám proč."

"Samozřejmě že neřekli," odtušil Rodgers. "Když nás nepřítel zajme, nebudeme mu moci říct, kam míříme." Vytáhl vysílačku a zkusil, jestli funguje; byly slyšet jen statické výboje. "Jak se k vám plukovník August dovolal?"

"Přes TAC-SAT do mobilu."

"Chytré," poznamenal Rodgers. "Drží se dobře?"

Friday přikývl. Pokud August odvede Indy stranou od jejich trasy, bylo mu úplně jedno, jak se ten služebný soumar drží.

Rodgers přistoupil k Apuovi a podal mu ruku. Kolem Indových nohou se začínala rozlévat kalužinka vody.

"Abychom teda šli, než tu zmrzneme," prohlásil Rodgers.

"Takže tak je to?" ozval se Friday. "Vy jste rozhodl, že půjdeme hlouběji do ledovce?"

"Ne. Rozhodl to Washington," odrazil ho Rodgers. Pomohl Apuovi na nohy, nespustil však z Fridayho oči.

"I když nevíme, kam vlastně jdeme?" opakoval Friday.

"Hlavně proto," opáčil Rodgers. "Když chtějí ten cíl udržet v tajnosti, musí být důležitý."

Proti tomu Friday nic nenamítal. Prostě nedůvěřoval lidem ve Washingtonu, nevěřil, že udělají to, co je nejlepší pro něj. A navíc Rodgersem opovrhoval. Lidi od vojska neměl nikdy rád. Jsou to soumaři, kteří očekávají, že všichni ostatní uposlechnou rozkazy vůdce stáda a podřídí se pravidlům stádnosti, i kdyby to mělo znamenat, že stádo zahyne. Stavět se věznitelům na odpor namísto spolupráce pro dobro všech...

tak on nejedná. Proto pracuje sám. Jeden člověk vždycky nalezne způsob, jak přežít, jak něco vytěžit.

Nanda se Samuelem popošli k místu, kde stáli Rodgers s Apuem. Kdyby se Indka bývala rozhodla pokračovat dál k bojové linii, Friday by šel s ní. Ale jestli se připojí k Rodgersovi, jemu nezbývá než se k nim přidat.

Prozatím.

Ponořil hořící konec pochodně do roztátého ledu a uhasil ji. Voda v několika okamžicích zmrzne, a až bude pochodeň znovu potřebovat, stačí led odklepnout.

Skupina pokračovala dál přes ledovou pláň, Samuel vpředu, Rodgers s Nandou pomáhali Apuovi. Friday měl pravou ruku v kapse, držel ji na pistoli. Kdyby se mu v některé chvíli přestalo líbit, jakým směrem se věci ubírají, vrátí je zpátky do původního směru.

S generálem Rodgersem nebo bez něj.

51 KAPITOLA

Pohoří Himáčal čtvrtek, 23.41

Pro majora Déva Purího a dvě stě lidí z jeho elitního frontového pluku to byl náročný den. Operace měla být přímým postupem k podhůří Velkého himalájského hřebenu, proměnila se však v nucený pochod zpestřovaný nenadálými překvapivými zpravodajskými hlášeními, nečekaným setkáním s nepřítelem, vymýšlením strategií a neustále se měnícími cíli a záměry akce.

Ten poslední posun v záměrech byl nejriskantnější. Hrozilo, že si jich povšimnou pákistánské pohraniční síly, a v důsledku Purího operace by pro nepřítele bylo mnohem snazší překročit bojovou linii právě v oblasti Základny 3.

Indičtí vojáci pochodovali bez odpočinku vlastně od chvíle, kdy opustili zákopy. Zpočátku překonávali jen nerovný terén, ve vyšších polohách však přišla zima a větrné bariéry. Úspěšné napadení výsadkářů pozvedlo vojákům tolik potřebné sebevědomí, takže v pátrání po pákistánské buňce pokračovali s větší chutí. Jak však stoupali výš, sužovaly je mokrý sníh, zmrzlá sněhová krupice a tma. Nyní měli před sebou výstup, který si vyžádá veškerou jejich energii, až do poslední kapky. A k tomu neznámé faktory: síla nepřítele a místo, kde přesně se nachází. Podobná tažení Purí podnikal nerad.

Před téměř osmi hodinami se indičtí vojáci začali stahovat k úpatí štítu Gompa v pohoří Himáčal. Podle posledních zpráv, které Purí dostal, se američtí vojáci vysazovali proto, aby teroristům pomohli dostat se přes bojovou linii do Pákistánu. Tam mířili výsadkáři,

a pákistánská buňka tam jde určitě také. Cesta vpřed však nevede jinudy než přes indické pozice. Pákistánci jsou bezpochyby vyčerpaní, a nyní, když Indové zastavili Američany, patrně i poměrně nedostatečně vyzbrojení. Major Purí je však nepodceňoval. Nikdy si nebyl jistý před nepřítelem, který zaujal pozice na výše položeném místě. Podle plánu, který vypracoval společně se svými pobočníky, vystoupí pětadvacet mužů na štít, ostatní je budou zdola krýt palbou z pušek vybavených zaměřovači. Pětadvacet dalších bude připraveno šplhat za nimi jako podpora, bude-li třeba. Jedna nebo druhá skupina se buňky určitě zmocní; obě také pravděpodobně utrpí ztráty. Ministr obrany Kabir

bohužel nechce čekat, až Pákistánci sestoupí dolů. Nyní, když jsou Američané pobiti, od Washingtonu a Dillí přijdou ožehavé dotazy, co se s parašutisty stalo. Ministr dělal všechno možné, aby letecký průzkum co nejvíc oddálil a tak zabránil, aby se letouny vydaly hledat a vyzvednout ostatky Američanů. Informoval ministerského předsedu, že jednotka majora Purího již v té oblasti je, a místo, kde ostatky jsou, přesně určí, aby je později vyzvedli Himalájští orli. Kabir se obával, že letecký průzkum objeví kromě parašutistů také Pákistánce. Nepřál si, aby buňka byla zajata živá.

Indičtí vojáci si za pomoci brýlí pro noční vidění a ve světle zastíněných baterek chystali horolezeckou výstroj. Zjistili nahoře slabé tepelné podpisy a věděli, že nepřítel je tam a čeká. Přelety jim nyní bohužel nijak nepomohou, divoké sněhové bouře v těch výškách omezovaly viditelnost a ztěžovaly navigaci. Bombardování jen tak naslepo nezaručovalo, že buňku zastaví; může se ukrývat v jeskyních. A kromě toho, pod štíty a v některých výše položených jeskyních přebývaly svaté poustevnické sekty a žili tam příslušníci různých kmenů. Zničení domovů nebo chrámů těchto nezúčastněných lidí, k němuž by tak mohlo byť neúmyslně dojít, bylo to úplně poslední, co si mohli Indové přát. Něco podobného by buď samotné obyvatele, nebo jejich příznivce mezi ostatními národy vyburcovalo k politickému nebo vojenskému odporu. Vojáci byli s přípravami ke zdolávání štítu již téměř z poloviny hotovi, když Purímu přišlo vysílačkou překvapující sdělení. Během dne jeden vrtulník při pravidelném hlídkovém letu hlásil nález něčeho, co vypadalo jako trosky letounu, který se zřítil do údolí Mangala. Vrtulník však neměl kde přistát, aby mohl pátrat, zda náhodou někdo nepřežil. Major

Purí vyslal čtyřčlenné družstvo trosky prozkoumat. Před dvěma hodinami vojáci hlásili, že objevili sestřelený vrtulník. Vypadá na Ka-25, oheň jej však poničil tolik, že to nemohou tvrdit s jistotou. Purí zavolal spojařskou centrálu na Základně 3; tam se dotázali ministerstva vzdušných sil. Do té oblasti nebyly vyslány žádné vrtulníky se speciálním úkolem.

Jelikož vrtulník spadl do úzkého údolí, záchranná jednotka se tam vypraví až následujícího dne. Seskok v noci je příliš nebezpečný, a tak jako tak tam nikdo nepřežil.

Po hodině nalezla Purího jednotka ostatky amerických parašutistů. Major tuto informaci hlásil ministru Kabirovi. Ten řekl, že ji nikam dál nepředá, vyčká, až bude vyřízena záležitost s buňkou. Přišel se scénářem, podle něhož si, k jeho velké lítosti, Purího vojáci spletli americké parašutisty s Pákistánci a sestřelili je.

Indické průzkumníky udivilo, co objevili u mrtvoly jednoho ze sestřelených - černošky. Visela ze skalní lavice na padáku a na opasku měla vysílačku pro spojení mezi dvěma body. Červené světélko pro "kontakt" občas bliklo. Kdosi v okruhu se pokoušel spojit s ní nebo s někým jiným. Znamenalo to, že všichni Američané nezahynuli. Průzkumníci to však bohužel nemohli potvrdit, z vysílačky slyšeli jen statické výboje.

Purí se domníval, že zbývající vojáky najde nahoře spolu s Pákistánci, ale když jednotka propátrávala oblast údolí Mangala dalekohledy pro noční vidění, změnil názor.

"Zjišťujeme velmi silný zdroj tepla několik kilometrů na severovýchod," hlásil seržant Balia, velitel průzkumného družstva. "Na ledovci je jednotlivý zdroj tepla."

"To mohou být nějací domorodci," mínil Purí.

Výš v podhůří horského pásma žije několik skupin horalů. Ti v noci často vycházeli na lov, když se drobná zvěř a větší gazely uchýlily do doupat a nor. Za tmy také kladou pasti na šelmy, které se vydávají na lov časně ráno. Tarážiové vlky ani lišky nejedí, ale z jejich kožešin si zhotovují oděv. Díky pastím se šelmy v té oblasti příliš nerozmnožily a nevyhubily kořist, kterou horalé loví.

"Na domorodce je to trochu moc daleko na západ," podotkl Balia. "A ten

tepelný podpis je menší, než jaký bychom dostali od řady pochodní. Napadlo mě, že by to mohli být někteří z těch Američanů. Jestli se jim při seskoku poškodila výstroj, třeba si rozdělali oheň."

"Jak daleko je podle vás těch ‚několik kilometrů'?" zeptal se Purí.

"Přibližně šest a půl. Ale nejde mi na rozum, proč by z toho údolí Američané odcházeli," prohlásil Balia. Je tam mnohem tepleji. Přece jim muselo dojít, že dál mají před sebou samý led!"

"Ti, co přežili, možná objevili trosky toho vrtulníku. Předpokládali, že tam přijde nějaký průzkumný oddíl, a přemístili se," mínil Purí.

"Ale proč tam nechali tu vysílačku?" uvažoval seržant. "Přece se k ní mohli docela snadno dostat. Pak by nikdo nevěděl, že někteří přežili."

"Třeba jsme ji naopak měli najít," odtušil Purí. "Tak by nám mohli podstrčit nějakou dezinformační souvislost." Ale už když to říkal, uvědomoval si, že je to nesmysl. Američané nemohli vědět, že průzkumný oddíl směřuje právě k tomu místu.

Uvažoval tedy o variantách, které mohly připadat v úvahu. Vrtulník se v oblasti údolí vyskytoval proto, aby utajenou americkou operaci podporoval. Možná měl po jejím ukončení vojáky vyzvednout, a proto neexistuje žádný určitý, bezprostředně sestavený letový plán. Američané se třeba měli připojit k Pákistáncům a doprovodit je ke hranici.

A potom se mu rozsvítilo v hlavě: tím skutečným záměrem je nejspíš právě tohle.

"Seržante, můžete se k tomu tepelnému zdroji urychleně dostat?"

"Ovšem. Co myslíte, že se děje, pane?"

"Nevím to určitě," odtušil Purí. "Je možné, že někteří z těch Američanů seskok přežili a na té planině nahoře se spojili s pákistánskou buňkou. Ale jiné mohl vítr odnést mimo údolí."

"A vy myslíte, že se obě ty skupiny pokoušejí navazovat spojení mezi dvěma body, aby jedna druhou našla?"

"To je možné."

Major pohlédl vzhůru k planině, na kterou se jeho lidé chystali vyšplhat. Vrchol štítu tonul ve tmě, jeho obrys však rozeznával podle toho, jak zastiňoval mraky. Tušil, že tam jsou američtí parašutisté, ale nemohl s jistotou vědět, jestli je tam i buňka. Co když tam není? Co když seskok Američanů byl klamný manévr? Nejkratší cesta z téhle oblasti do Pákistánu vede přes ledovec Siačen a sektor Základny 3.

Rovnou přes úsek, který spadá pod jeho velení.

"Seržante, vydáte se skupinu na ledovci pronásledovat," rozhodl nakonec. Já požádám o okamžitou leteckou podporu."

"V noci?"

"V noci," potvrdil Purí. "Kapitán Ánand tu oblast zná a dostane se tam s bitevním vrtulníkem. Vás tam chci pro případ, že se nepřítel ukryje nebo dokonce opevní v nějakém postavení, kde ho nedostanou rakety."

"Už vyrážíme, pane," odtušil seržant. "Tak za dvě hodiny podáme hlášení."

"To by mělo být zhruba v době, kdy tam přiletí náš vrtulník. Hodně štěstí, seržante."

Balia mu poděkoval a ukončil hovor.

Major přistoupil ke svému spojaři a přikázal mu, ať se spojí se základnou. Purí seznámí kapitána Ánanda se situací a vyzve ho, ať zahájí letecký průzkum. Bude dbát, aby operace proběhla v co největší tichosti. Ánand si vezme jen jeden vrtulník, a pokud to nebude nutné, se základnou nebude udržovat žádné spojení. I když Pákistánci nedokážou zakódované vysílání rozluštit, náhlé zesílení rádiového provozu by je mohlo upozornit, že se něco chystá.

Zatímco Purí čekal, až se kapitán Ánand ohlásí, přikázal poručíkovi, který velel skupině chystající se šplhat na planinu, aby dokončil přípravy, s akcí aby ale ještě počkal. Mohou vyčkat ještě dvě hodiny, než riskantní výstup začne. Pákistánci z planiny nikam neodejdou.

Pokud tam skutečně jsou Pákistánci.

52 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 24. 00

Když byl Mike Rodgers ve výcvikovém táboře, instruktor mu řekl něco, čemu Rodgers absolutně nevěřil.

Instruktor se jmenoval Glen "Mlátička" Sheehy. Tvrdil, že když útočící soupeř dostane ránu pěstí, lze s velkou pravděpodobností počítat s tím, že ji vlastně ani neucítí.

"Napadení, které není smrtelné, tělo ignoruje," prohlásil Mlátička. "Rozlejou se do něj všechny zásoby tělesných šťáv a znecitliví ho vůči ráně pěstí, bodnutí a dokonce i zásahu kulkou, a naopak posílí potřebu úder vrátit."

Rodgers tomu nevěřil až do chvíle, kdy se ve Vietnamu poprvé dostal do boje muže proti muži. Na hlídce severně od Bo Duc nedaleko hranice s Kambodžou o sebe průzkumné jednotky Spojených států a Vietcongu doslova zakoply. Rodgers utržil ránu nožem na horní části levé paže. Zranění si uvědomil, až když bylo po bitvě. Jednoho z jeho druhů střelili do břicha, on však šel dál do útoku. Když se jednotka vrátila na základnu a zdravotníci shromáždili ty, kdo přežili, Rodgersovi dal jeden z kamarádů černý šátek s heslem napsaným červenou mastnou křídou: "Bolí to jen tehdy, když přestanu bojovat."

Bylo tomu tak. A navíc nebyl čas, aby něco bolelo. Zvlášť v situaci, kdy na člověku závisely životy dalších lidí.

Myšlenka, že přišel o své lidi, Rodgerse neopouštěla ani na okamžik, avšak do jeho povědomí bolest ještě nepronikla, bylo příliš zaujaté tím, jak se soustředilo na cíl, který je sem přivedl.

Skupinka postupovala terénem tak zoufale pustým a nehostinným, jaký Rodgers ještě nepoznal. Nohy sotva vlekl. Led byl hladký jako sklo a těžko se na něm udržoval směr. Nandě i Samuelovi podjížděly nohy stále častěji. Rodgers byl rád, že ještě pořád má stoupací železa, třebaže ho tížila. Dál pomáhal Apuovi. Rolník měl levou paži zaháknutou kolem jeho krku. Právě se nacházeli na svahu, a Apu nohy spíš táhl za sebou, než že by jima pohyboval. Rodgers měl podezření, že jediné, co starce udržuje vůbec v pohybu, je přání vidět vnučku v bezpečí. Rodgers by mu pomáhal i tak, ta myšlenka ho však dojímala.

Ron Friday ten pocit zřejmě nesdílel.

Držel se několik kroků za Rodgersem, Apuem a Nandou. Samuel šel stále v čele a v pravidelných intervalech rozsvěcel baterku. Krátce před tím, než za sebou měli hodinu pochodu, se Friday přidal k Rodgersovi. Namáhavě dýchal, z úst mu vyrážely bílé obláčky páry a vinuly se vzduchem.

Jistě si uvědomujete, že když ho táhnete s sebou, ohrožujete ukončení akce," pronesl.

Třebaže mluvil tiše, jeho hlas se zřetelně nesl studeným, nehybným vzduchem. Rodgers si byl jistý, že ho Nanda slyšela.

Já to tak nevidím."

"Zpoždění narůstá se čtvercem času," pokračoval Friday. "Čím déle to trvá, tím víc slábneme, a to nás zpomalí ještě víc."

"Tak jděte napřed," vybídl ho Rodgers.

"Půjdu," řekl Friday. "S Nandou. Přes hranici."

"Ne," prohlásila rozhodně Nanda.

"Nechápu, proč vy dva těm prevítům ve Washingtonu tak důvěřujete," horlil Friday. "Odtud to máme k hranici nejblíž, jen dvacet nebo třicet minut na sever. Vojáky nejspíš vyvedli z postavení, aby obsadili linii, kudy by se mohlo proniknout."

"Vyvedli jen některé," opáčil Rodgers. "Všechny ne."
"Ale stačí to. Směřovat ke hranici je smysluplnější než ještě hodinu jít bůhvíkam na severovýchod."
"Těm, kteří nám velí, to tak nepřipadá," připomněl mu Rodgers.
"Ti tu nejsou," odsekl Friday. "Nemají žádné zprávy o tom, jak to tu vypadá. Nejsou v naší kůži."
"Taky nejsou agenti z terénu," opáčil Rodgers. "Tohle zde je ale jedna z věcí, ve které my máme výcvik."
"Slepá, pitomá poslušnost? Ta taky patřila k výcviku, generále?"
"Ne. Patřila k němu důvěra. A úsudku lidí, se kterými pracuju, si vážím."
"A nejspíš díky tomu úsudku jste skončil v údolí plném mrtvých vojáků."
Mike Rodgers nechal tu poznámku bez odpovědi; neměl ani čas, ani energii na to, aby Fridaymu přerazil čelist.
Friday dotíral dál. Zakroutil hlavou: "Kolik průseru se musí chlapovi od armády sesypat na hlavu, než něco podnikne sám od sebe? Krucinál, Herbert není ani vysoký důstojník. Přijímáte rozkazy od civilisty!"
"A vy si moc dovolujete," odpověděl Rodgers,
"Na něco se vás zeptám," mluvil dál Friday. "Kdybyste věděl, že můžete překročit bojovou linii a Nandu dostat na místo, odkud by mohla to svoje povídání odvysílat, přestal byste se řídit instrukcemi?"
"Nepřestal."
"Proč ne?"
"Protože v tomhle celém může být nějaký prvek, o kterém my tady nevíme."
"Třeba...?"
"Myslíte něco jako ‚například'? Dobrá: vy jste sem letěl s indickým důstojníkem - místo toho, abyste na nás čekal na určeném místě a tam se připojil k buňce: ten let byl v rozporu s instrukcemi. Budiž - nesnášíte, když vám někdo rozkazuje. Třeba jste si postavil hlavu. Anebo možná pracujete se Speciálními pohraničními silami. Mohlo by se stát, že když půjdeme ke hranici tou vaší zkratkou, nakonec se do Pákistánu vůbec nedostaneme."
"To je možné," připustil Friday. "Tak proč jsem vás teda hned tam v údolí nevyřídil? Pak bych měl jistotu, že bude po mém." "Protože potom by Nanda věděla, že je s ní konec." "A můžete zaručit, že se to nestane, když se s vámi potáhne přes ten ledovec?"
Rodgers neodpověděl. Friday má pohotový, chirurgicky přesný úsudek, a cokoli generál řekne, překroutí a zformuluje tak, aby to podpo-
rovalo jeho názor, a vpálí mu to zpátky. Rodgers nechtěl udělat nic, čím by snad do Nandiny mysli přiléval pochybnosti.
"Uvažujte," pokračoval Friday. "Řídíme se instrukcemi byrokratů ve Washingtonu a netušíme, kam jdeme a proč. Utíkali jsme horami celé hodiny bez jídla a bez odpočinku. Možná se ani nedostaneme k cíli, zvlášť když tady musíme málem nést jeden druhého. Nenapadlo vás, že třeba právě tohleto se děje podle nějakého plánu?"
"Pane Friday, jestli chcete přes bojovou linii, prosím, klidně si jděte."
"Půjdu." Naklonil se podle Rodgerse a pohlédl na Nandu. "Když ona půjde se mnou. Dostanu ji do Pákistánu a do bezpečí."
"Zůstanu s dědečkem," prohlásila Nanda.
"Už jste ho tu předtím jednou chtěla nechat," připomněl jí Friday.
"To bylo předtím."
"A co vás vedlo k tomu, že jste si to rozmyslela?"
"Vy," odpověděla. "Jak dědeček klečel a vy jste šel k němu."
"Chtěl jsem mu pomoci."
"Tomu nevěřím. Měl jste zlost."
Jak to můžete vědět? Neviděla jste mě -"
"Slyšela jsem vaše kroky po ledě."
"Moje kroky?" utrousil Friday pohrdlivě.
"Když jsme seděli v ložnici a poslouchali ty Pákistánce za dveřmi,

neslyšeli jsme, co říkají, ale já vždycky jejich náladu rozpoznala podle toho, jak chodili po dřevěné podlaze. Pomalu, rychle, lehce, ztěžka, kdy se zastavili nebo zase začali chodit sem a tam. Každý takový zvuk nám prozradil, v jakém duševním rozpoložení jsou."

"Chtěl jsem mu pomoci," opakoval Friday.

"Chtěl jste mu ublížit. Vím to."

"Tohle mi ani nepovídejte. Kvůli tomu, co jste udělala, můžou miliony lidí skončit v ďáblově kotli, a vy tu vykládáte něco o nějakých krocích."

Rodgers se nechtěl do hádky míchat, nepřál si však, aby se stupňovala. A v téhle chvíli si ani nebyl jistý, jestli stojí o to, aby s nimi Friday zůstal. Pracoval s desítkami agentů: povahou to byli "osamělí vlci", avšak jen zřídka, pokud vůbec někdy, neuposlechli příkazy nadřízených. A nikdy to neudělali takhle okatým, až pohoršlivým způsobem. Jedním z důvodů, proč se stali agenty v terénu, bylo, že splnění příkazů naopak

navzdory krajně nepříznivým okolnostem brali jako výzvu vlastním schopnostem.

Ron Friday byl víc než osamělý hráč; působil rozpolceně. Rodgers měl podezření, že agenta pohání ještě něco jiného. Rozhodl se, že at už se mu to "něco" bude zamlouvat nebo ne, musí tomu přijít na kloub.

"Zachráníme Nandina dědečka i ty miliony lidí, o které máte takové starosti," prohlásil pevně. "A uděláme to tak, že půjdeme odtud na severovýchod."

"Zatraceně, vy jste jak slepý!" zařval Friday. ‚Já v tomhle jedu už od chvíle, kdy to začalo. Byl jsem na tom náměstí, když to bouchlo. Vytušil jsem, že jde o dvojí atentátníky, že jsou do toho zapletené Speciální pohraniční síly i že tahle ženská hraje na dvě strany," ukázal zlostně na Nandu. "Pochybovat byste měl o těch, kdo tu tahají za provázky, ne o někom, kdo byl u všeho, co se až doteď přihodilo!"

Friday se přestával kontrolovat. Rodgers neměl chuť plýtvat energií na to, aby se ho pokoušel zarazit. A rovněž chtěl vědět, kam tenhle zlostný výlev povede. Lidé toho ve vzteku řeknou hodně.

Friday znovu zapálil pochodeň. Rodgers v jejím světle zamžoural. Friday je všechny předešel, zastavil se a otočil se tváří k nim; Rodgers zvolnil chůzi.

"Takže jak teda?" řekl Friday. "Uhněte z cesty," přikázal mu Rodgers.

"Bob Herbert zaštěká, Mike Rodgers uposlechne, a akci přebere Operační centrum."

"Tak o tohle jde? A váš závěr?"

"Nemluvím o zásluhách, mluvím o tom, čím se živíme. Shromažďujeme informace a využíváme je." "To možná vy," opáčil Rodgers.

"No dobrá, tak teda já. Chodím tam, kde se něco dozvím, kde se můžu setkat s lidmi. Ale naše země potřebuje spojence v Pákistánu, v muslimském světě. Když zůstaneme tady na tom ledovci, pořád jsme za indickými liniemi. Z toho pro nás nic užitečného nekouká." "To nemůžete vědět."

"Správně," souhlasil Friday. "Ale vím, že když přijdeme do Islámábádu jako Američané, kteří zachránili Pákistán před zničením jadernými

zbraněmi, otevřeme nové cesty k získávání zpravodajských informací a ke spolupráci s tímhle světem."

"Pane Friday, to je záležitost politická, ne otázka vojenské taktiky," prohlásil Rodgers. "Když budeme mít úspěch, Washington pak může otevřít cesty, o kterých se zmiňujete."

Apu se stále Rodgerse pevně držel. Generál vykročil kolem Fridayho. Ten natáhl ruku a zadržel ho.

"Washington je bezmocný," řekl. "Politici žijou jen tak na povrchu; jsou to herci. Před veřejností pronášejí všelijaké bláboly a pózujou tam, kde je lidi vidí a kde dav buď bučí, nebo provolává slávu. Ti, na kom záleží, jsme my. My pracujeme v podzemí; my pronikáme, kam je třeba. My máme pod kontrolou ty pravé cesty."

"Pane Friday, tak už se hněte," řekl Rodgers.

Zde šlo o sílu osobnosti; na její uplatňování však Rodgers neměl čas.

"Půjdu," odtušil Friday. "S Nandou a k bojové linii. Dva lidé se na druhou stranu můžou spíš dostat."

Rodgers se užuž chystal protáhnout kolem něj, když tu si uvědomil jakýsi pocit - slabé, rychlé vibrace pod chodidly. V následujícím okamžiku ten pocit zesílil, stoupal mu až do kotníků.

"Dejte mi tu pochodeň!" vyzval okamžitě Fridayho.

"Cože?"

Rodgers se otočil k Samuelovi, stojícímu za Fridaym. "Samueli - nerozsvěcujte tu baterku!"

"Nebudu," odpověděl Samuel. Já to cítím taky."

"Co cítíš?" zeptala se Nanda.

"Do hajzlu!" zaklel náhle Friday; očividně si to chvění uvědomil také a pochopil, co znamená. "Do hajzlu!"

Rodgers vytrhl Fridaymu pochodeň z ruky. Agenta tím zaskočil, takže se ani nebránil. Rodgers podržel pochodeň nad hlavou a svítil si kolem sebe. Napravo, asi sto metrů daleko, viděl ledovou horu; táhla se na míle daleko oběma směry, její vrchol se ztrácel v temnotě.

Rodgers podal pochodeň Nandě.

Jděte k té hoře!" vyzval ji. "Samueli, vy taky!"

Samuel se dal do běhu. "Ano!" křičel.

"Dědeček -" řekla Nanda.

"Postarám se o něj," ujistil ji Rodgers. Pohlédl na Fridayho. "Chtěl jste něco, u čeho budete sám? Tady to máte. Chraňte Nandu, vy pacholku!"

Friday se otočil a napůl běžel, napůl klouzal po ledě za Nandou.

Rodgers se naklonil k Apuovu uchu. "Budeme si muset pospíšit. Držte se!"

"Ano!" odpověděl Apu.

Oba co nejrychleji spěchali šoupavými kroky směrem k hoře. Chvění bylo nyní tak silné, že se Rodgers roztřásl po celém těle. V následujícím okamžiku se ozvalo bušení rotorů. Nízko nad obzorem se vyhoupl indický vrtulník.

53 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, OO.S3

Vrtulník ruské výroby Mikojan Mi-35 se řítil nízko nad ledovcem. Dvoučlenná posádka pozorně sledovala led padesát metrů dole. Vrtulník letěl jen s nejnutnějšími světly, takže jej nebylo dobře vidět a nedal se nijak snadno ze země zaměřit. Před nárazem do ledových věží ochrání posádku radar, přilby s brýlemi pro noční vidění, a nízký let jí umožní pátrat po kořisti.

Mi-35 je hlavní útočný vrtulník indického letectva, vyzbrojený čtyřhlavňovými velkorážními kulomety umístěnými pod nosem a šesti protitankovými raketami. Je určen k nasazení proti všem pozemním operacím, od přímých masových útoků až po infiltraci.

Posádka jej hnala co nejvyšší rychlostí; nechtěla se venku zdržovat déle, než bude třeba. V této poměrně malé výšce velmi studené proudy stoupající od ledovce a silný nárazový vítr z hor, připomínající šlehy bičem, mohou uspíšit zamrznutí hadic i jiných součástí. Pozemní síly mohou zastavit a led, ucpávající trubky, nebo ledový povlak na převodech rozpustit. Posádky vrtulníků si tento přepych nemohou dovolit. Na problém přijdou, až když je příliš pozdě - když se nosný rotor nebo ocasní vrtule náhle přestanou otáčet.

Posádka naštěstí spatřila "pravděpodobný cíl" už sedmdesát minut po vzletu. Druhý pilot podal hlášení Purímu.

"Po ledovci běží pět lidí," oznámil.

"Běží?" opakoval Purí.

"Ano," potvrdil letec. "Nevypadají na místní. Jeden z nich má na sobě kombinézu pro seskoky z velké výšky."

"Bílou?"

"Ano."

"To bude jeden z těch amerických parašutistů. Poznáte, kdo je s ním?"

"Komusi pomáhá jít po ledě. Ten má na sobě parku. Tři lidé jsou vpředu. Jeden má parku, dva horolezecký oděv. Brýlemi pro noční vidění barvu nerozeznám, zdá se ale, že je tmavá."

"Terorista, zabitý v té jeskyni v horách, měl tmavomodrý oděv," podotkl Purí. "Musím vědět, jakou barvu má oděv tohohle."

"Počkejte chvilku," řekl letec.

Natáhl ruku k panelu se spínačem vnějších světel, umístěnému mezi sedadly; vyzval prvního pilota, aby si vypnul infradalekohled, jinak by ho světlo oslnilo. Vypnul i svůj, a oba si je posunuli na čelo. Druhý pilot zapnul reflektor. Čelní sklo zaplavila oslepující bílá záře, odrážející se od ledu. Druhý pilot vytáhl z kapsy ve dvířkách triedr. Soustředil se na jednu z postav a zkoumal její oděv; oči se mu zúžily do tenkých čárek.

Oděv byl tmavě modrý. Ohlásil to majoru Purímu.

"To je jeden z těch teroristů," řekl Purí. "Neutralizujte je všechny a podejte mi hlášení."

"Opakujte to, pane!"

"Nalezli jste teroristickou buňku," sdělil jim Purí. "Máte rozkaz použít veškeré prostředky a neutralizovat ji -"

"Pane majore," přerušil ho pilot, "potvrdí ten rozkaz velitelství základny?"

"Předávám naléhavý rozkaz Gama-nula-červená-Osm," odtušil Purí. "To je kód, který potvrzuje oprávnění k rozkazu."

Pilot pohlédl na průhledový displej, druhý pilot zatím kód napsal klávesnicí na řídicím panelu. Palubní počítač data okamžik zpracovával. Gama-nula-červená-Osm byl kód ministra obrany Johna Kabira.

"Potvrzuji příjem oprávnění kódem Gama-nula-červená-Osm," hlásil pilot. "Pokračujeme v operaci."

Znovu si nasadil brýle pro noční vidění, druhý pilot zhasl vnější světla a brýle si nasadil také. Potom pilot sestoupil do necelých sedmnácti metrů, přes brýle si stáhl průhledový displej upevněný na přilbě, levou ruku položil na řídicí páku se spouští kulometů a nosem vrtulníku zamířil dolů na prchající postavy.

54 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, OO.55

Mikova paže pevně obepínala Apuova záda. Pohlédl na zem, ozářenou reflektorem vrtulníku, a bezmocně přihlížel, jak Nanda upadla, kus sklouzla a jak se namáhavě pokouší dostat zpátky na nohy.

"Nezůstávejte na místě!" zakřičel. "Třeba se plazte, ale dostaňte se blíž k těm skalním stěnám!"

To bylo pravděpodobně poslední, co ještě stačí Nandě přikázat. Hluk rotoru blížícího se vrtulníku každým okamžikem sílil; dunivý rachot přicházel zezadu a odrážel se zpátky od hluboce vydutého čela ledové stěny před nimi.

Ron Friday byl několik kroků před Nandou, Samuel před ním. Než světla vrtulníku zhasla, Rodgers ještě spatřil, jak se oba ohlédli dozadu a vrátili se Nandě na pomoc; Friday pravděpodobně proto, že to bylo ku prospěchu záležitosti týkající se jakýchsi jeho osobních zpravodajských ambicí nebo

kdovíčeho, na co se tolik upnul. V téhle chvíli však bylo Rodgersovi jedno, jaké pohnutky to jsou; hlavně že jí ten člověk pomáhá.

Friday měl boty s hrubým vzorkem podrážek, které mu umožňovaly stát pevněji než Nanda. Když světla zhasla, Friday vsunul paže pod dívčino tělo, vyzvedl ji na nohy a vlekl ji ke skalní stěně.

Led byl sice již znovu ponořený do tmy, Rodgers však věděl, že nejsou neviditelní. Posádka má určitě infradalekohledy. To znamenalo, že kulomet v nose letounu velmi brzy spustí. Měl určitou naději, že mu

vyjde plán, jak zůstat s ostatními naživu. Ten plán vyžadoval, aby se nezastavovali.

V následujícím okamžiku se rozehřměl kulomet. Vzduch jako by se změnil v hutnou masu, jak na né rachot útočil ze všech stran. Rodgers vycítil, jak se do ledu za ním zasekly první kulky. Strhl Apua k zemi a oba se kutáleli a klouzali po sklonu podél ledové stěny.

Rodgers slyšel cosi jako "cek-cek", zvuk vydávaný kulkami vymršťujícími z ledu tvrdé odštěpky; potom pocítil žhavou bolest, jak ho ostré střepinky bodaly do tváří a krku. Čas se zpomalil, jako vždy v boji. Rodgers vnímal každou podrobnost. Studený vzduch v nose a na šíji. Teplý pot, stékající mu pod termokošilí po zádech. Zápach a texturu Apuovy vlněné parky, když ho pevně svíral a táhl dál. Jemnou mlhu z povrchového poprašku ledu, která se zvedla, když se po něm s Apuem kutáleli. Tím se měli zachránit. Možná to pomůže také Nandě a Fridaymu. Rodgers jako kdyby vystoupil ze svého těla, aby si ještě vychutnal to, co vidí jeho oči, slyší jeho uši a cítí jeho svaly. Neboť takovéto vypjaté okamžiky mu připadaly jako jeho poslední.

Oba dopadli na rovnou plochu, kde se již udrželi na místě a neklouzali dál. Střelba ustala.

"Klekněte si!" zakřičel Rodgers.

Budou se muset odplazit jiným směrem. Kulometčíkovi chvíli potrvá, než zbraň znovu zaměří. Rodgers uchopil Apua kolem těla a vytáhl ho na kolena. Až palba začne znovu, oba musí být již někde jinde.

Klečeli ve tmě, tvářemi proti sobě, Apu se napůl opíral o Rodgersovu hruď. Náhle mu zaryl prsty do ramenou a strčil do něj. Rodgers měl za sebou prázdný prostor. Upadl dozadu, Apu na něj.

"Musíte zachránit Nandu!" zaprosil.

Palba začala znovu. Drtila led, potom se kulky zaryly starému rolníkovi do zad. Držel se Rodgerse oběma rukama, jako kdyby ho objímal. Rodgers cítil na obličeji vlhké spršky tryskající z ran, cítil i zachvění při nárazu každé kulky, pronikající Apuovým tělem. Reflexivně si přitiskl bradu k hrudi, hlavu skryl pod jeho obličej. Stařec při úderu každé kulky hlasitě vyhekl. Nebylo to však bolestí, to mu střely vyrážely vzduch z plic; Apua již nic nebolelo.

Rodgers přitáhl kolena pod tělo a stále se kryl pod Apuovým tělem. Nyní uvažoval, ne pouze reagoval. A uvědomil si, že právě tohle si Apu

přál. Obětoval se, aby Rodgers zůstal naživu a mohl chránit Nandu. S tak čistou oddaností a důvěrou, skrytými v tom gestu, se Rodgers ještě nikdy nesetkal.

Slyšel, jak mu několik kulek zasvištělo kolem hlavy. Pravé rameno ho pálilo; některá z kulek ho tam musela škrábnout. Na prochladlé paži a na zádech cítil teplou krev.

Ležel nehybně. Jejich útěk i Apuova oběť vrtulník na krátkou chvíli zdržely. Doufal, že na dost dlouho, aby se Friday, Nanda i Samuel stačili dostat k ledové stěně.

Palba ustala. Po pár vteřinách Rodgers slyšel vrtulník přímo nad hlavou; mířil ke svahům ledovce. Byl čas něco podniknout.

Apu se ho stále držel. Rodgers uchopil lokty jeho parky a jemně je odtáhl, potom se posunul doprava, zpod těla mrtvého. Na levou tvář mu skanulo několik kapek krve z Apuova krku; zůstala po nich šmouha, jako válečná barva. Stařec neobětoval svůj život nadarmo.

Rodgers se postavil; ještě stáhl z mrtvého jeho parku a rozběhl se ke srázné skalní stěně. Vrtulník se pohyboval pomalu. Rodgers jej sledoval, držel se za kokpitem, takže ho z něj nebylo vidět. Čekal, až se Mi-35 dostane trochu blíž. Potom se začnou dít věci.

Kulomet v nose letounu začal znovu plivat oheň. Rudožluté záblesky osvěcovaly svah ledovce jako stroboskopické světlo; Rodgers viděl Nandu a oba muže, utíkali podél stáčejícího se úpatí štítu, pryč od letounu. Mírné zakřivení bránilo posádce v přímém výhledu pro střelbu.

Vrtulník se sunul blíž ke skalní stěně a zpomalil. Kulomety přestaly pálit, letoun zatím svou kořist stopoval. Při letu takhle blízko skal musel pilot vzít v úvahu, kam až sahá rotor, směr větru a proud vzduchu od rotoru a vrtule. Rodgers doufal, že piloti nyní dávají úzkostlivý pozor jedině na tohle; a na to doplatí.

Dostal se k patě hrbolatého srázu. Cestu hledal hmatem. Vzduch, rozvířený ocasní vrtulí, na něj divoce dorážel jako vlny ledové vody. Rodgers si clonil rukou oči; jakmile začnou kulomety znovu pálit, zase uvidí na zem kolem. Až se tak stane, bude se muset rychle pohybovat.

Vrtulník se dál plazivé nesl podél ledovce. Rotor a vrtule, vydávající hrdelně znějící rachot, strhávaly z ostrých balvanů prach; Rodgers cítil, jak mu jej proud vzduchu vmetá do nechráněných tváří.

To bylo dobré. Plán by mohl vyjít.

Za několik okamžiků se kulomety rozštěkaly. Záblesky osvětlily svah a Rodgers se rozběhl za ostatními. Jak očekával, takhle blízko srázu řachtání kulometů a bušení rotoru způsobily, že ze skalní stěny odpadávaly částečky ledu. Prostor všude kolem vrtulníku se zakrátko změnil v bílou plachtu. Ledové vločky neklesaly k zemi, vítr jimi bičoval vzduch a strhával další a další, V několika vteřinách byla viditelnost nulová.

Kulomety přestaly pálit v okamžiku, kdy Rodgers pádil kolem předku vrtulníku; přestože posádka má brýle pro noční vidění, ani jeho, ani svou kořist neuvidí.

Odhadoval vzdálenost mezi sebou a ostatními; dostával se k nim tak, že jel rukou po srázné stěně. Nohy měl ztuhlé jako v křeči, avšak nezastavoval se.

"Musíme se pořád pohybovat!" zakřičel, když se blížil k místu, kde skupinku spatřil.

"Co se tam stalo?" vykřikla Nanda.

"Nezastavujte se!" zařval Rodgers.

"Co je s dědečkem?"

Podle hlasu Rodgers usoudil, že Nanda je od něj asi třicet metrů. Běžel ze všech sil dál a po několika vteřinách vrazil do jednoho ze skupiny. Podle výšky postavy to byl Friday. Zůstali stát. Rodgers ho obešel a dostal se k Nandě; otočila se tváří proti němu.

"Co děda?" vykřikla.

"Všichni běžte!" zaječel Rodgers.

Lidské pudy, nutící buď k boji, nebo k útěku, se v krizové situaci dostávají do konfliktu. Když k němu dojde, zařvání někoho, kdo má autoritu, zpravidla vyřadí pud, který vyzývá k boji. Drsný povel jej obvykle umlčí natolik, že pud sebezáchovy převáží a projeví se uposlechnutím příkazu. V případě Nandy Rodgersův výkřik naopak vyřadil nutkání k útěku. Friday se zastavil, avšak Nandy se zmocnila stejná bojovnost, jakou měl Rodgers.

"Kde je?"

"Váš dědeček tam zůstal."

Nanda znovu dědečka křikem přivolávala a chtěla se vrátit. Rodgers si nacpal Apuovu parku pod paži a popadl Nandu za ramena; pevně je sevřel a násilím ji otočil do opačného směru.

"Nenechám ho tu!" křičela.

"Nando, zakryl mě vlastním tělem! Prosil mě, abych vás zachránil!"

Dívka s ním stále zápolila a pokoušela se jít zpátky. Rodgers neměl čas

něco jí rozumně vysvědoval doslova ji odtrhl od země a vlekl ji dál. Vzpouzela se, aby dosáhla nohama na zem, ale to jí aspoň bránilo v tom, aby se s ním prala

Rodgers Nandu napůl nesl, napůl táhl a utíkal dopředu. Podařilo se jí nabýt rovnováhy. Rodgers ji chytil za ruku a táhl ji dál. Následovala ho, Rodgers však i ve vrčení blížícího se vrtulníku slyšel, jak vzlyká. To nic, hlavně že nezůstává na místě.

Svah se ostře stáčel k severovýchodu. Samuel byl stále v čele. Běželi co nejrychleji, aby se drželi mimo přímý výhled posádky vrtulníku. Ale nyní, kdy ustalo bubnování kulometné palby, která by strhávala další a další částečky ledu, je pilot brzy uvidí. S tím bude Rodgers muset něco udělat.

"Samueli, chyťte Nandu za ruku a jděte dál, nezastavujte se!"

"Ano, pane!"

Rodgers podržel Nandinu paži nataženou, Pákistánec sáhl za něj, hmatem našel její ruku, a Rodgers dívku pustil. Uposlechla a vykročila za Samuelem. Rodgers zůstal na místě. Friday do něj vrazil.

"Co tu provádíte?" zeptal se.

"Dejte mi ty pochodně a zápalky a jděte s nimi!" přikázal mu Rodgers.

Friday uposlechl. Rodgers jednu pochodeň zapálil, vrazil ji do pukliny ve skalní stěně a Apuovu parku pověsil na vyčnívající ostrý kámen za pochodní. Z kapsy vytáhl pistoli a poodešel od ledové stěny. Klekl si na jedno koleno, druhou pochodeň si položil přes botu, aby zůstala suchá, a pistoli namířil vzhůru v úhlu šedesáti stupňů. Tak bude moci pálit asi dvacet metrů nahoru na útes; dál neviděl, ale nebude to ani potřebovat.

Prozatím.

Za několik okamžiků se vrtulník proplížil kolem ohybu ledovce. Pilot stroj zarazil na místě, aby on i druhý pilot mohli vypnout brýle pro noční vidění, jinak by je záblesky palby oslepovaly. Rozsvítili vnější reflektor a zaměřili jej na stěnu útesu. Jakmile vrtulník zahájil palbu na to, co posádka považovala za jednoho z teroristů, začal pálit i Rodgers. Jeho cílem byly ledové boule nejblíž k horní části vrtulníku. Kulometné střely vyrazily pochodeň z pukliny a plamen zhasl. Řev rotoru rval další vrchní vrstvu ledu, a Rodgersova palba vrhala do rotoru větší úlomky.

Vířící listy je rozsekaly na drobné kousky a ledová drť se jako zmrzlý déšť sypala na pilotní kabinu; dopadla na čelní sklo a okamžitě zmrzla.

Vrtulník přestal pálit.

Rodgers také.

Světla vrtulníku stále ještě svítila. Rodgers na okamžik uvažoval o tom, že vystřelí na pilotní kabinu, avšak Rusové po zkušenostech z Afghánistánu a Čečenska začali mnohé z novějších útočných mikojanů opatřovat neprůstřelným sklem jako ochranu před ostřelovači. Rodgers nechtěl, aby záblesky z ústí jeho zbraně vyzradily, kde se nachází.

Krčil se na otevřeném prostranství a vyčkával, co vrtulník podnikne. Propočítal si, že stroj je ve vzduchu už přinejmenším devadesát minut. Pilot potřebuje mít rezervu alespoň devadesáti minut pro návrat na základnu. Tím se zásoba paliva dostane na samu hranici, a letoun také bude stále hůře odolávat mrazu, zvlášť když posádka musí pokaždé, když začne pálit z kulometu, bojovat se sněhovou a ledovou smrští. Čelní sklo sice tak do dvou minut rozmrzne, led ale naopak ochladí vnější pouzdro rotoru.

Rodgers pozoroval vrtulník, vznášející se na místě, a srdce mu zimou a napětím, co bude dál, bušilo dvojnásobnou rychlostí. Pastýři Davidovi bylo jistě zatraceně větší horko; Rodgers si říkal, jestli se mladík cítil jako on teď, když oblázek letěl na filištínského siláka Goliáše. Davidova odvážná hra měla v případě úspěchu přinést vítězství jeho lidu. Kdyby chlapec prohrál, čekala ho ošklivá smrt v prašném údolí Elah.

Vnější světla zhasla a ledovec se znovu ponořil do tmy. Rodgers nyní mohl jen čekat a naslouchat. Přesně po patnácti úderech srdce uslyšel to, nač

čekal. Rotor se rozeřval, jak pilot zvýšil výkon motoru, Mi-35 se zhoupl, stočil a zamířil nad ledovcem zpátky. Bušení rotoru se rychle ztrácelo za stěnou ledu.

Rodgers chvíli vyčkával, aby měl jistotu, že vrtulník je skutečně pryč. Asi po minutě se na ledovci rozhostilo ticho. Rodgers zastrčil pistoli do vesty, z kapsy vytáhl sirky a zapálil pochodeň. Držel ji před sebou a míhavý, blikavý plamen vrhal na led oranžové záblesky podobné slzám; matně osvětlovaly také ledovou stěnu. A spolu s ní i druhou pochodeň, ležící na zemi, a parku, rozervanou na cáry.

"Děkuju ti, Apu, Zachránils mě podruhé," řekl Rodgers. Zasalutoval, otočil se a vyrazil za ostatními k severovýchodu.

55 KAPITOLA

Washington, D.C, čtvrtek, 16.30

Paul Hood se díval na otáčející se ručičky hodin na monitoru. "Zavolejte, Bobe," řekl.

Bob Herbert a Lowell Coffey III. byli v kanceláři s ním. Dveře byly zavřené. Bugs Benet dostal příkaz schůzku nepřerušovat, jedině kdyby volali prezident nebo senátorka Foxová. Herbert zavolal svým telefonem ve vozíku Bretta Augusta. Coffey seděl v koženém křesle vedle Herberta. Právník bude přítomen až do ukončení akce, jeho úkolem bude radit Hoodovi v otázkách mezinárodního práva, které by mohly vyvstat. Coffey již Hooda důrazně upozornil, že mu záležitost, která jim spadla na stůl, vůbec nedělá radost: americký armádní důstojník vede skupinu sestávající z pákistánského teroristy, agenta Národního bezpečnostního úřadu a nejspíš dvou indických rukojmích. A vede ji k místu, kde se zřejmě nachází silo s pákistánskou jadernou raketou, vybudované na sporném území. Nápad, že skupina představuje tým Rady bezpečnosti OSN, sestavený ad hoc, mu stále byl proti mysli.

I Hood souhlasil s tím, že plán velvyslance Simathny není právě ten nejlepší nápad. Bohužel je však jediný. V tom s ním byli zajedno jak Herbert, tak Plummer.

Číslo TAC-SAT, které Herbert navolí, neobsahovalo pouze číslo samotného přístroje, ale také přístupové heslo družice. Tím se spojení na TAC-SAT nebo použití přístroje v případě, že by jej někdo nepovolaný nalezl, nesmírně komplikovalo. Hood čekal; Herbert zatím vyťukával mnohamístné číslo.

Jak Hood očekával, ani prezident, ani členové Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností se neozvali. Před více než devadesáti minutami jim Hood elektronickou poštou poslal stručný souhrn pákistánského plánu. Podle vyjádření výkonných asistentů prezidenta Lawrence a senátorky Foxové oba dosud návrh Operačního centra "studují". Po krátké hněvivé diskusi s Coffeym se Hood rozhodl, že ani prezidentovi, ani Foxové nepoví, do jakého pákistánského vojenského zařízení Rodgers jde. Nepřál si, aby se po celé oblasti rozlezli agenti CIA a pokoušeli se zjistit, co se tam nachází. Coffey namítal, že když události už dostaly tak rychlý spád, že se vymkly přímé kontrole centra, má Hood povinnost seznámit prezidenta se všemi fakty, a třeba i jen zvěstmi, které má k dispozici. A potom je na prezidentovi, nikoli na Hoodovi, aby rozhodl, zda se CIA zapojí. Hood nesouhlasil. Že se tam nachází nukleární zařízení, mohl doložit pouze tím, že to Simathna řekl. Nechtěl případný pákistánský úskok legitimizovat tím, že celý ten plán nechá projít Bílým domem, čímž by vzbudil dojem, že situace odpovídá skutečnosti. A kromě toho, zpráva o možné existenci sila s jadernou raketou by mohla odstartovat indický jaderný úder v době, kdy v oblasti bude Rodgers. A takový úder by mohl posloužit možnému pákistánskému záměru zatáhnout Spojené státy do střetu s

Indií.

Hood neočekával, že se prezident nebo Foxová ozvou dřív než před hodinou H, i přesto, že jim zprávu podal. Kdyby operace nevyšla, řeknou, že Hood jednal na vlastní pěst. Bude z toho nový případ lhaní Kongresu - jako s Oliverem Northem. Kdyby akce Strikeru měla úspěch, potom se k ní ovšem budou hodně rychle hlásit a povezou se jako Sověti, když vypověděli válku Japonsku ještě v posledních hodinách druhé světové války.

Po tom všem, co pro prezidenta Lawrence udělal, by Hood uvítal, kdyby od něj měl větší podporu. Když zachránil vládu před pokusem o převrat, také jen dělal svou práci. Nyní zase plní své povinnosti prezident. Vyčkává, uplatňuje zdržovací taktiku; tím si vytváří prostor, nárazníkové pásmo pro "přijatelné popření", a chrání tak Spojené státy před možnými mezinárodními obviněními, kdyby se konflikt v Kašmíru rozhořel naplno. V tom, že se od Hooda distancuje, není nic osobního. Jen to takový pocit vzbuzuje.

Hood neměl času nazbyt. Řekl Miku Rodgersovi, že se mu Brett August ohlásí do dvou hodin. Dvě hodiny již uplynuly. Byl čas volat.

Takhle osamělý si ředitel Operačního centra připadal jen zřídka. Obvykle měl poblíž další lidi v terénu nebo mezinárodní organizace, které jim poskytovaly podporu, ať už to byl Interpol nebo ruské operační centrum. A když měl co do činění s teroristy v budově Spojených národů, stálo za ním alespoň ministerstvo zahraničí. Až na nominální podporu nového šéfa Národního bezpečnostního úřadu a pomoc Stephena Viense z Národního úřadu pro průzkum v tom jsou sami. A pokoušejí se zabránit jaderné válce kdesi na druhém konci světa, a mají k tomu jen mobilní telefon. Ani Národní úřad pro průzkum jim nyní nemůže nijak zvlášť přispět. Štíty tyčící se podél ledovce brání družici ve výhledu na velkou část "hracího pole", jak zpravodajští odborníci nazývají oblast, kde operace probíhá. Zbytek blokují ledové bouře. Viens dokonce nedokázal potvrdit ani to, že na místě, jehož souřadnice pákistánský velvyslanec sdělil, je něco jiného než led.

Herbert a August spolu nemluvili již téměř hodinu. Herbert nechtěl plukovníka rozptylovat. Hood doufal, že na volání do TAC-SAT se někdo ohlásí.

Plukovník August se ohlásil vzápětí. Herbert přepnul hovor do reproduktoru. I přes ječivé vytí větru bylo plukovníkův hlas slyšet zřetelně a naplno.

Hood měl stále ještě na lince Rona Plummera a pákistánského velvyslance. Jak slíbil, i tenhle příposlech nechal zapnutý.

"Plukovníku, jsem tu s Paulem a Lowellem Coffeym," řekl Herbert. "A na druhé lince máme pákistánského velvyslance a Rona Plummera. Všichni mluvíte do reproduktoru."

"Rozumím."

August nyní věděl, že nemá říci nic, čím by mohl ohrozit americké utajené záměry nebo operace.

"Co se tam děje?" pokračoval Herbert.

"Takhle navenek nic."

"Vůbec nic?" vyptával se dál Herbert.

"Teď toho moc nevidíme, je tu ledová bouře a tma. Ale Indové občas pustí světla, takže pokud můžu tvrdit, je tam dole pod planinou zhruba dvě stě vojáků. Viděli jsme, jak se připravují k výstupu nahoru, potom

ale asi před devadesáti minutami najednou přestali. Zdá se, že na něco čekají."

"Na posily?" zeptal se Herbert.

"Možná, pane. Ten odklad mohlo také způsobit počasí, tady kolem zuří ošklivá ledová bouře, všecko tu lítá; lézt sem nebude žádná legrace. Šarab říká, že vítr se obvykle utiší krátce po rozednění. Indové možná čekají právě na to. Při slabším větru by mohli přivolat podporu ze vzduchu, a ta by mohla operovat v malé výšce. Nebo jednoduše čekají, až tu zmrzneme."

"Myslíte, že jste v bezprostředním ohrožení?" zeptal se Hood.

"Ne, pane, tak mi to nepřipadá," odtušil August. "Až na tu zimu jsme v

pořádku."

"Doufejme, že vás zanedlouho dostaneme ven," řek! Herbert. "Plukovníku, rádi bychom, kdybyste se spojil s Mikem a jeho skupinou. Až dorazí na místo podle souřadnic, ale opravdu až na něm skutečné budou, povězte jim, že se dostali k pákistánskému raketovému silu. Není tam žádná posádka, všechno se ovládá dálkově. Ať jsou připraveni, a vy mi pak zavolejte. Velvyslanec nám sdělí hesla, aby se dostali dovnitř. Až tam budou, přijdou jim instrukce jak pracovat s videozařízením, kterým pákistánská armáda zařízení monitoruje."

"Rozumím. Teď se spojím s generálem Rodgersem."

"Dejte nám vědět, kdyby se na dané souřadnice nedostal, a taky jaký je stav jeho skupiny," dodal Herbert.

August slíbil, že to udělá, a hovor ukončil.

Hood nevěděl, zda jim velvyslanec Simathna do této chvíle říkal jen pravdu. Když však Herbert zavěsil, Pákistánec pronesl slova, s nimiž se on i Hood ztotožňovali.

"Plukovník je odvážný muž."

56 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 02.07

Rodgers a jeho skupina, vyčerpaní a promrzlí, dorazili na místo dané souřadnicemi, které jim Brett August sdělil.

Rodgers očekával, že nalezne nějaké pákistánské předsunuté polní postavení, možná pár mobilních odpalovacích ramp, přistávací světla pro vrtulníky a jeden či dva maskované kryty. Mýlil se. Nalezli ten nejméně pohostinný terén, s jakým se dosud setkali. Rodgers si připadal, jako by se ocitl někde v době ledové.

Kruhovou plochu o rozloze asi deseti akrů obklopovaly horské štíty. Skupinka jejich hradbou prošla velkým, kruhovým, zjevně raženým tunelem; začínal velmi nízko u země, nad ním se tyčily příkré srázy. Kdysi dávno se z čela štítů musely uvolnit ledové desky, které nyní pokrývaly zem. Nebo to bývala ledová jeskyně, jejíž strop se prostě zřítil. Samotná plocha byla nerovná, posetá kusy ledu s ostrými hranami, a proťatá řadou úzkých, zubatě se klikatících trhlin. Rozervaný terén napovídal, že sem slunce proniká jen málo, nebyly tu hladké plochy vzniklé táním a opětným zmrznutím. Nacházeli se také v mnohem větší výšce, než byl vstup do údolí. Rodgers pochyboval, že teplota tu někdy stoupne nějak výrazně nad nula stupňů Fahrenheita.

Samuel a Friday zůstali dosud poměrně vnímaví k okolí, Nanda však byla jako ochromená. Už od chvíle krátce poté, co Mi-35 odletěl, byla zamlklá, svaly jí ochably a rysy obličeje povolily, vypadala téměř jako v transu. Šla sice dál, Rodgers ji však musel táhnout za ruku. Nohy měla jako z olova, podlamovaly se jí a došlapovala jen tápavě, nejistě. Podobné

vyřazení všech citových projevů Rodgers již viděl ve Vietnamu. Obvykle se dostavovalo poté, co některý voják přišel v boji o dobrého kamaráda. Rodgers nevěděl přesně, jak dlouho takový stav trvá, věděl však, že s takto postiženými vojáky nemůže počítat celé dny. Byla by tragédie, kdyby po tom všem, čím se protrpěli, Nanda nedokázala vypovídat o událostech, které ji sem přivedly.

Samuel s Fridaym šli několik kroků před Rodgersem a Nandou. Nyní již mohli zapálit pochodně a svítit si baterkami na stěny kolem i na zem. Přistoupili ke generálovi a Friday mu podal mobil.

"No, tak jsme tady," pronesl zlostně. "Teď by mě zajímalo, kde to vlastně k čertu jsme?"

Rodgers pustil Nandinu ruku. Dívka jen zírala do tmy. Rodgers se podíval na

časový údaj v telefonu. Zima byla tak silná, že displej s tekutými krystaly popraskal. Digitální číslice vmžiku zmizely.

"No, to se povedlo," utrousil Friday.

Rodgers na to nic neřekl. Měl na sebe také vztek, mobil byl jejich jediný prostředek pro spojení s vnějším světem. Měl předvídat, co ta zima způsobí. Telefon zaklapl a strčil jej do kapsy, kde bude poměrně v teple. Otočil se k Nandě. Dýchal jí na tváře, aby je zahřál. Povzbudilo ho, když na něj pohlédla.

"Rozhlédněte se tu a pokuste se zjistit, proč nás sem poslali," vyzval ostatní.

"Nejspíš umřít," řekl Friday. "Žádnému z těch prevítů nevěřím, ani Indům, ani Pákistáncům."

"Ani své vlastní vládě," poznamenal Samuel.

"Jo, tak tys mě slyšel? No, máš pravdu. Politikům ve Washingtonu nevěřím taky. K něčemu nás využívají."

"K dosažení míru," prohlásil Samuel.

"A to vy v Kašmíru děláte?"

"My se snažíme oslabit nepřítele, který nás už po staletí utiskuje," odtušil Samuel. "Čím budeme silnější, tím spíš mír udržíme."

"Nojo, boj za mír - ten velkolepý protimluv," prohlásil Friday. "Pěkná hovadina. Chcete akorát urvat moc, jako každý jiný."

Rodgers je chvíli nechal, ať se hádají. Hněv pomáhá udržet tělesné teplo. Teď ale byl čas s tím skončit. Postavil se mezi ně.

"Potřebuju, abyste to tu kolem obhlédli," řekl. "A hned."

"A načpak?" zeptal se Friday. ‚Je tu nějaké tajemství? ‚Sezame, otevři se'? Nebo Superman v Pevnosti osamění?"

"Pane Friday, vy mě štvete," prohlásil Rodgers.

"Díky byrokratům trčíme na velký studený střelnici, ale štvu vás já? Pěkně blbej vtip!"

Mobil v Rodgersově kapse zabzučel. Generál byl tomu vyrušení rád. Užuž se chystal tenhle rozhovor ukončit tím, že Fridayho praští, až sebou plácne na zem. Nebylo by to klasické hegelovské řešení, ale Rodgersovi vyhovovalo. Nádherné zakončení.

Vytáhl telefon a zakryl jej svým vysokým límcem.

"Rodgers!" ohlásil se.

"Miku, tady August. Už jste na těch souřadnicích?"

"Zrovna jsme dorazili. Ty jsi v pořádku?"

"Zatím. A vy?"

"Udržujeme se při životě."

"Držte se v teple."

"No, díky."

Generál přístroj zaklapl a zastrčil jej do levé kapsy. Prsty měl ozáblé, nechal tedy v kapse i ruku. Friday a Samuel zarazili pochodně do trhliny a hřáli se v jejich plamenech. Když Rodgers dotelefonoval, pohlédli na něj.

"To bylo krátké," poznamenal Friday.

"Operační centrum si potřebovalo potvrdit, že jsme tu," opáčil Rodgers. "Teď pěkně fofrem provedeme zbytek plánu."

"A má už ten plán Operační centrum, nebo ho dostává odněkud z Pákistánu?"

"To nevím," přiznal Rodgers.

"Někdo na nás něco šije," prohlásil Friday. "Cítím to."

"To mi povídejte," odtušil Rodgers. Friday není žádný sympaťák, ale to ještě neznamená, že nemusí mít pravdu.

"Pro agenty, co přijímají neúplná hesla nebo údaje z kousků map, míval Jack Fenwick příhodné označení," pokračoval Friday. "Znělo ‚mrtvý'. Když si nemůžete čas a postup řídit podle svého vy, pak to vždycky dělá někdo jiný."

"Tady je pro to ale vážný důvod," připomněl mu Rodgers. "Utajení."

"Ten důvod se hodí leda Islámábádu a Washingtonu. Nám ne. Fenwick by byl s nepřátelskou vládou nikdy žádný takový kšeft neuzavřel."

Všichni tajní agenti jsou obezřelí, na tomhle člověku však bylo cosi, co působilo až paranoidně. Možná že útrapy pochodu je oba dostaly až na samu hranici toho, co ještě dokážou snést. Anebo byl Rodgersův původní dojem správný. Tenhle mizera má nějaké vedlejší úmysly. Za jeho nedůvěrou vůči Washingtonu je možná víc, než kolik přiznal.

I Fenwick byl takový.

"Stýkal jste se s ředitelem Fenwickem hodně?"

Zdálo se, že Rodgersova otázka Fridayho zaskočila; s odpovědí váhal.

"S Jackem Fenwickem jsem nijak úzce nespolupracoval. Byl ředitelem Národního bezpečnostního úřadu. A já jsem agent z terénu. Naše pracovní náplň se moc nepřekrývala."

"Ale nějaké kontakty jste s ním zřejmě měl," podotkl Rodgers. "Působil jste v Ázerbájdžánu, právě když tam prováděl svou poslední operaci. Měl na ní osobní, bezprostřední zájem."

"Párkrát jsme spolu mluvili," připustil Friday. "Chtěl po mně zpravodajské informace a já mu je obstarával. Na tom nebylo nic neobvyklého. Proč vás to zajímá?"

"Vy hodně dáte na své instinkty," odtušil Rodgers. "To my všichni, když jsme v terénu. Tak si říkám, jestli vám vaše instinkty někdy pověděly, že Fenwick byl zrádce." Ne "

"Takže se mýlily," podotkl důrazně Rodgers.

Fridayho obličej dostal zvláštní výraz, jako kdyby mu pomyšlení, že se mýlil, bylo přímo odporné.

Anebo ho znepokojilo něco jiného, napadlo náhle Rodgerse. Připustit, že se jeho instinkty mýlily, Friday nemůže nejspíš proto, že byly správné. O pokusu Jacka Fenwicka svrhnout vládu Spojených států možná věděl. To ovšem přiznat nemůže.

V mlčení Rona Fridayho bylo cosi znepokojivého. Jedna z klíčových součástí Fenwickova plánu se zaměřovala na rozpoutání války mezi Ázerbájdžánem, Íránem a Ruskem, války vedené kvůli naftě. Aby se tomu záměru napomohlo, museli být zavražděni agenti CIA, působící na americkém velvyslanectví. A vraha jednoho z těch agentů se nepodařilo vypátrat.

Telefon pípl znovu. Rodgers a Friday dál hleděli jeden na druhého. Friday si stále hřál ruce v teple plamenů pochodní, Rodgers měl pravou

ruku v kapse. Stáli proti sobě jako dva samci, mezi nimiž se schyluje k souboji. Friday začal odtahovat od plamene pravou ruku. Vypadalo to, že ji chce strčit do kapsy, v níž má pistoli. Rodgers vrazil pravici hlouběji do kapsy, až se vydula. Friday si nebyl jistý, kde Rodgers pistoli má; netušil, že ve vestě. Nechal ruku tak, aby na ni bylo vidět.

Rodgers se zatím ohlásil. "Ano?"

"Miku, jste na prostranství ohraničeném ledovými stěnami?" zeptal se August.

"Ano."

"Výborně. Jděte na severozápadní stranu. U paty jednoho z těch srázů byste měli vidět dokonale rovný, bílý ledový plát dvakrát dva metry."

Rodgers vyzval Fridayho, aby si vzal jednu z pochodní, potom řekl Samuelovi, at zůstane sedět s Nandou. On a Friday se pak vydali k severozápadní stěně.

"Jdeme tam," sdělil Augustovi. "Brette, máš nějakou představu, jaký tvar má ten kus ledu, co hledáme?"

"To mi Bob neřekl. ‚Plát' nejspíš znamená, že je to plochá deska."

Oba šli nerovným terénem dál. Chůze byla obtížná, klopýtali přes prohlubně a trhliny, občas uklouzli po hladkém ledě. Rodgers se držel několik kroků za Fridaym; i kdyby zrovna nezakopl, člověk se zapálenou pochodní by se mohl ukázat jako hrozivý protivník.

Rodgers náhle spatřil kus ledu, který svými rozměry odpovídal těm, které mu August sdělil. Vydali se k němu.

"Myslím, že ji máme!" řekl Rodgers.

"Dobrá," pokračoval August. "Budete ji muset odsunout a potom počkat, až zase zavolám."

"Co zavoláš?"

"Kód, kterým se otevře průlez pod tou deskou."

"Průlez kam?"

"Do pákistánského raketového sila bez obsluhy," sdělil mu August. "Pákistánci to tam zřejmě monitorují videokamerami. Ty použijete k vysílání."

"Aha. Tak zatím."

Rodgerse zamrazilo po celém těle. Okolí už nevypadalo jako prehistorická kulisa. Znenadání se změnilo v cosi vykalkulovaného, co připomínalo atrakce v zábavním parku, uměle vytvořenu krajinu. Led byl

skutečný, pravděpodobně však uspořádaný tak, aby budil dojem nevlídnosti, aby mátl a nevybízel k pátrání na zemi a k pozorování ze vzduchu. Pákistánští vojáci tu museli celé měsíce, možná roky, žít v zamaskovaných stanech, budovat silo a upravovat okolí. Pákistánské letectvo sem dopravovalo materiál a zásoby, pravděpodobně jednotlivými letadly a v noci, aby se snížila pravděpodobnost, že jeho činnost bude odhalena. Pokud je tohle všechno pravda, je to působivý výkon.

Rodgers kopl do desky špičkou boty. Byla těžká, budou potřebovat pomoc. Otočil se a pokynul Samuelovi, aby přišel s Nandou k nim.

Vtom za Samuelovými zády, při slabě osvětlené skalní stěně, zpozoroval pohyb. Po ledě v blízkosti severovýchodní stěny se sunuly stíny. Dojem pohybu vyvolávalo světlo pochodně; stíny, vrhané kupami ledu navršenými při stěnách, se pohybovaly nahoru a dolů. Tyto stíny se však plazily ze strany na stranu.

Přímo u vstupu do uzavřeného prostoru, ve kterém se nacházejí.

"Fridayi," pronesl Rodgers tichým, avšak pevným hlasem, "zhasněte pochodeň, a rychle pryč ode mě!"

Naléhavost v jeho hlase musela na Fridayho zapůsobit; zarazil pochodeň hořícím koncem do štěrbiny a uskočil doleva, pryč od Rodgerse.

"Samueli, schovej se za něco!" zařval Rodgers.

Jeho hlas ještě ozvěnou doznával, a generál se již rozběhl dopředu. Bál se, že mu telefon vypadne z kapsy, takže jej zastrčil do kapsy ve vestě. Vzápětí zakopl o mělkou prohlubeň a levým ramenem narazil do ledové kupy. Nevstal, nýbrž lezl dál po čtyřech, bokem napřed jako krab. Jedině tak se dalo po nerovném terénu pohybovat, aniž by upadl. Plazil se směrem, kde naposledy zahlédl Samuela s Nandou. Bolest nevnímal, jedině důležité teď bylo dostat se k Nandě. A k tomu splnění naděje, že se mýlí v tom co viděl.

Nemýlil se.

V následujícím okamžiku se od ledem pokrytých stěn začaly odrážet pukavé zvuky palby z automatických zbraní a kulky vykřesávaly ze skal tlumeně svítící jiskry, odskakující do všech stran.

57 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek. 17.00

Když Herbertův telefon pípl, v Hoodově kanceláři zavládlo přízračné ticho; Herbertovo srdce začalo pádit jako o závod několik okamžiků předtím, jako by věděl, že hovor již již přijde. Nebo se ho možná zmocňovaly stále větší obavy z toho, jak se minuty vlečou. Herbert neměl rád, když nebyl v kontaktu, i když se právě nic nedělo.

Prudce stiskl tlačítko pro příposlech. Z malého reproduktoru pronikavě zaskučel vítr, který jako by ho vtahoval do Himálaje. Ale zmocnil se ho ještě jiný pocit. Pocit, že je ze všech stran nechráněný. Telefon s příposlechem na

Hoodově stole jako by to skučení vysával přímo z opěradla Herbertova vozíku. Šéf zpravodajců nebyl zvyklý pracovat v přítomnosti nežádoucích posluchačů; neměl to rád.

"Tak mluvte!" zakřičel.

"Bobe, na odpalovací základně asi k něčemu došlo," hlásil plukovník August.

Herbert šlehl pohledem na Hoodův telefon, potom na Hooda. Přál si, aby šéf tu zatracenou věc vypnul.

"Mike je v průseru," procedil skrz zuby.

"Tak, a je to venku," pronesl Hood tiše a pokývl k telefonu s příposlechem, kde stále ještě byl na lince pákistánský velvyslanec. Pokračoval hlasitěji: "Plukovníku, jaká je situace?"

"Nevím určitě, pane. Slyšel jsem střelbu a křik. Potom nic. Pár minut jsem byl na spojení, než jsem se rozhodl zavolat. Myslel jsem, že bych mezitím mohl ještě dostat ty kódy, kdyby se Mike znovu ozval."

"Plukovníku, dalo se podle něčeho poznat, kdo na koho střílí?" zeptal se Herbert.

"Ne. Než to začalo, slyšel jsem jen, jak někdo na ostatní křičí, ať se přikrčí a kryjí se. Myslím, že to byl generál Rodgers."

"Vy jste zatím ještě v bezpečí?"

"Tady se nic nezměnilo."

"Tak dobrá; zůstaňte na lince," řekl Herbert.

Hood se otočil k telefonu s reproduktorem. "Pane velvyslanče, slyšel jste, co plukovník hlásil?"

"Každé slovo," odpověděl Simathna. "Nešťastná situace."

"Nevíme toho tolik, abychom mohli říct, jaká situace to přesně je," prohlásil důrazně Herbert. "Ale souhlasím s tím, aby plukovník August dostal ty kódy a mohl je předat Miku Rodgersovi. Kdyby se dostal dovnitř do sila, možná -"

"S tím ale nemohu souhlasit," přerušil ho Simathna.

"Proč, pane?"

"Na generálovu skupinu téměř určitě útočí indičtí vojáci."

"A jak můžeme vědět, že to nejsou pákistánští vojáci, kteří silo brání?"

"Protože horské jednotky, které mají ledovec pod dohledem, zůstaly na naší straně bojové linie," odpověděl Simathna. "O vašem vniknutí byly informovány."

",Našem vniknutí'!" opáčil Herbert; vůbec se nepokoušel skrýt své znechucení. "V té skupině je taky Pákistánec."

"Ale velí mu americký armádní důstojník," upozornil ho Simathna.

"A jak můžeme vědět, že vaše horské jednotky uposlechly rozkazů?"

"Protože vám říkám, že uposlechly," odtušil Simathna.

Hood se zamračil a přejel si palcem po hrdle. Nabádal tak Herberta, aby utnul diskusi, kterou vyvolal. Herbert by velvyslance nejradši zabil. Oni se tady snaží zachránit jeho zemi, aby nezmizela ze zemského povrchu jako pouhá pára, a ten chlap neudělá ani to nejmenší, čím by Miku Rodgersovi pomohl.

"Pane velvyslanče," řekl, "musíme předpokládat, že generál Rodgers a jeho lidé útok odrazí. Až se to stane, budou se potřebovat dostat co nejrychleji do toho sila. Bylo by moudré plukovníku Augustovi ty kódy dát."

"Opakuji, to nemohu dovolit. Je už dost velká smůla, že se nepřátelé

o tomhle strategickém místě dozvěděli. Ještě že jsou na místě zabezpečovací prostředky."

Jaké zabezpečovací prostředky?" zeptal se Hood.

"Když se ze sila odstraní ledová deska, spustí se časovač, který potom odpálí nálož v průlezu," odpověděl velvyslanec. "Pokud se do šedesáti minut nezadá správný kód, bomba exploduje. Odpálí při tom několik konvenčních náloží, a ty zničí i okolí na povrchu."

"Zabijí nepřítele, ale silo zůstane neporušené," podotkl Herbert.

"Ano, správně," potvrdil velvyslanec.

"Pane velvyslanče, pořád ještě stojíme před možností jaderného útoku na

Pákistán," naléhal Hood.

"To chápeme, a proto naše sila musíme chránit před odhalením."

Tato poznámka Herberta upoutala. Vzbudila i Hoodovu pozornost, soudě podle jeho výrazu. Velvyslanec právě prozradil, že existují ještě další sila, pravděpodobně v jiných odlehlých oblastech. Nepodřekl se. Nebyla to náhoda. Chce, aby to Operační centrum věděl, a to hned teď.

Herbert si byl vědom, že nemá význam se ptát, kolik těch sil ještě je a kde se nacházejí. Otázkou zůstávalo, jestli vyzrazení sila bezprostředně vyprovokuje Dillí k jadernému úderu na hraniční oblast nebo Indii naopak donutí couvnout. Pravděpodobně to druhé. Pokud se indické zpravodajské služby o těch dalších silech ještě nedozvěděly, pak Indové ani nebudou vědět, kam udeřit. Možná že se o nich Simathna zmínil právě proto; informace bude vypadat autentičtěji, když se do Dillí dostane přes některou větev americké zpravodajské služby.

Herbert si samozřejmě nemohl být ani v nejmenším jistý, že Simathna jim nyní řekl pravdu, a rovněž ani tím, že je pravda i všechno ostatní. Oni zatím vědí o existenci jen jednoho sila. A nedá se říct, jestli v něm nějaká raketa vůbec je; silo se možná teprve staví.

"Pane velvyslanče, teď požádám plukovníka Augusta, aby tuto linku uvolnil," řekl Hood. "Hned jak se spojí s generálem Rodgersem, dá nám vědět."

Pohlédl na Herberta; ten přikývl a vyzval Augusta, aby nevolal, dokud znovu nenaváže spojení s generálem Rodgersem. Potom telefon vypnul a opřel se.

"Děkuji," řekl Simathna. "Prosím, pokuste se náš postoj pochopit."

"Chápu jej," ujišťoval ho Hood.

Chápal jej i Herbert. Podle jeho názoru Rodgers a August riskují život kvůli lidem, kteří neudělají nic, čím by jim přispěli. V téhle branži pracoval dost dlouho, aby věděl, že na agenty provádějící utajené operace se hledí jako na spotřební materiál. Stojí první v řadě "prostředků", které lze po použití vyhodit.

Pokud je ovšem člověk osobně nezná.

Pokud nemají jména, tváře a životy, které jsou s vašimi tvářemi a životy denně ve styku.

Jako Rodgers a August.

Jako Striker.

Kancelář opět ztichla a vše jako by v ní znehybnělo.

Až na zoufale beznadějně bušící Herbertovo srdce.

58 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 02.35

Do oblohy nad prostranstvím vyrazily bílé a rudé světlice; Rodgers nyní viděl vojáky, kteří na ně střílejí: hrstku vojáků pravidelné indické armády, pravděpodobně od bojové linie. Čtyři nebo pět z nich zaujalo pozice za kupami ledu nedaleko vstupu.

Rodgers okamžitě padl na břicho a trhavými pohyby těla se plazil mezi nerovnostmi terénu. Friday byl za deskou kryjící vchod do sila a pálil na Indy, aby je donutil držet se při zemi. Rodgers sledoval ústí tunelu, jestli se tam neukážou další vojáci. Nebyli tam žádní.

V záři světlic Rodgers uviděl také Samuela a Nandu, asi deset metrů daleko. Leželi na boku za tlustým kusem ledu, přibližně metr vysokým a širokým pět metrů. Pákistánec byl natažený na zemi za dívkou, vlastním tělem ji postrkoval k ledové bariéře a paží, objímající ji kolem těla, kryl i její druhý bok. Rodgers neměl čas nějak se tím v mysli zabývat, přesto si však stačil uvědomit, jaká je to ironie, když pákistánský terorista chrání indickou

civilní agentku.

Od horní plochy bariéry se vztekle odrážely kulky. Dvojici zasypávala sprška ledové tříště a palba bariéru po vrstvách shora odřezávala. Samuel se rozhlížel kolem. Rodgers byl maličko napravo za nimi; Pákistánec ho zřejmě nezahlédl.

"Samueli!" vykřikl Rodgers.

Pákistánec k němu otočil hlavu. Rodgers se posunul doprava za jakýsi balvan. Chtěl být k Nandě co nejblíž pro případ, že by se jim podařilo dostat do sila.

"Pojďte sem dozadu! Budu vás krýt!"

Samuel přikývl. Odtáhl Nandu od ledové bariéry, objal ji pažemi, jako by byla nějaký balík, a skrčený se rozběhl k Rodgersovi. Ten vstal a několikrát na Indy vystřelil. Záře světlic však již začínala skomírat, poslední žhavé kousky popela z nich spadly na zem a vojáci přestali střílet. Očividně chtěli šetřit světlicemi i municí. Rodgers sice mířil svou automatickou pistolí na vchod, k další přestřelce však již nedošlo. Stěny ledových štítů sem nepropustily ani závan větru a uvnitř se rozhostilo přízračné, nehybné ticho. Zůstalo jen chroupání Samuelových bot na ledě a mráz, spalující Rodgersovi nechráněnou kůži kolem očí.

Samuel s Nandou doběhli za balvan. Pákistánec se svezl na kolena vedle Rodgerse; ztěžka dýchal. Posadil Nandu na zem, zády k ledové stěně. Dívka se už probrala z téměř katatonického stavu, do kterého upadla předtím. Oči jí zrudly a slzely, Rodgers však nevěděl, zda žalem nebo zimou. Ty oči však bloudily ze strany na stranu; zdálo se, že Nanda přece jen vnímá, co se děje kolem ní.

Samuel se posunul k Rodgersovi. "Pane generále, když vylétly ty světlice, něco jsem zahlédl," pronesl zadýchaně.

"Cos viděl?"

"Bylo to hned za tím místem, kde jste byl vy a pan Friday. Na jedné z těch skalních lavic níž ve stěně, asi tři metry vysoko. Vypadalo to jako satelitní anténa."

Spojení na družici, pomyslel si Rodgers. Samozřejmě.

"Možná to má něco společného s tím, proč nás sem poslali," pokračoval Samuel.

"To určitě má," odtušil Rodgers. "Byla ta anténa venku, na volném prostoru?"

"Vlastně ne. Byla v malé jeskyni, připadalo mi, že asi dva metry vzadu." Pákistánec zavrtěl hlavou a povzdechl si. "Nemůžu tvrdit, že to byla parabola. Spíš bílá mřížka, ale mohly to být taky rampouchy a hra světla."

"Bylo by na to místo vidět ze vzduchu?"

"Přímo shora ne."

Rodgers pohlédl za sebe. Panovala tu taková tma, že stěnu ledu nebylo vidět. Ale to, co Samuel říkal, dávalo smysl. Jestli je někde uvnitř raketového sila videozařízení, musí být někde venku spojení na družici.

Není třeba, aby parabola nebo anténa byly nutně na vrcholu štítu, stačí volný výhled na určitý úsek oblohy: pouhé jedno místo, kde se na geosynchronní oběžné dráze nachází družice, možná zkonstruovaná a umístěná tam Rusy nebo Číňany. Kabely, přenášející signál do sila, vedou pravděpodobně hluboko pod ledem. Ten, kdo v této oblasti spojení na družici instaloval, si určitě nepřál, aby kabel vedl nějak příliš blízko povrchu. Kdyby led roztál, vedení by bylo vystaveno působení větru, mrznoucím dešťům a dalším vlivům způsobujícím korozi, nemluvě o možnosti, že bude vidět z průzkumných letounů.

"Pověz mi, Samueli - tys pro Sarab sestrojoval některé ty bomby a dálkově ovládané detonátory, že?"

"Ano," odpověděl Samuel tiše.

"Máš nějaké zkušenosti s vysílačkami?"

"Pracoval jsem se všemi druhy elektroniky. Opravoval jsem věci pro

islámábádskou domobranu a -"
"Přenosné vysílačky taky?" skočil mu do řeči Rodgers.
"Přenosné radiostanice?"
"Nemyslím zrovna přenosné radiotelefony." Rodgers se odmlčel, aby si mohl uspořádat myšlenky. "Představuju si tohle: jestli je nahoře na skalní lavici družicová anténa, dovedl by ses na ni napojit mobilem?"
"Aha. Je to telefon na vládu s nějakým bezpečnostním zajištěním?"
"Není," odpověděl Rodgers.
"Pak bych něco dohromady dát mohl, když se dostanu k odkrytému kabelu," odtušil Samuel.
Jaké nářadí bys k tomu potřeboval?"
"Nic víc než kapesní nůž."
"Fajn. Teď mi pověz ještě něco o té lavici: dá se k té parabole nějak dostat? Jsou tam výstupky, chyty..."
"Asi ne, vypadalo to jako kolmý výstup po hladké stěně."
"Aha."
Při své horečné snaze zachránit Nandu generál poněkud ztratil orientaci; potřeboval se zase dát dohromady. Otočil se tváří k zadní stěně. Posadil se na paty.
"Friday, ještě jste pořád u té desky?" zakřičel.
Friday mlčel.
"Tak se ozvěte!" zahulákal Rodgers.
"Jsem tady," odpověděl Friday.
Rodgers nyní věděl, kde přesně Friday je. Nespouštěl z temného bodu oči. Přitom sáhl do vesty, vyndal mobilní telefon a podal jej Samuelovi.
"Když zavolá plukovník August, ať nechá tu linku volnou," řekl.
"Co chcete dělat?"
"Zkusím se dostat k té parabole. Jak jsi na tom s municí?"
"Mám pár nábojů a rezervní zásobník."
"Setři jimi. Možná budu potřebovat, abys mě kryl, až začnu šplhat nahoru."
"Dám dobrý pozor," sliboval Samuel.
Rodgers několikrát ohnul a zase narovnal prostydlé prsty a rukama v rukavicích se opřel o zem. Zmocnily se ho obavy. To, co se chystá udělat, má, jak si byl vědom, jen chabé vyhlídky na úspěch. Ale závisí na tom mnohé. Také mu dělal starosti Ron Friday, něco, co agent Národního bezpečnostního úřadu někdy předtím řekl. I kdyby překonali tohle úskalí, kdoví, jestli někde vpředu nečeká další, ještě hrozivější. Ale nyní si podobné starosti nemohl dovolit. Nejprve jednu bitvu, teprve potom druhou.
Dlouze, zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a přískoky se znovu vydal přes hrbolatý terén.

59 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 02.42.

Ron Friday naslouchal. Kdosi se k němu blížil. Domýšlel se, že to bude buď Rodgers, nebo Samuel.
Pravděpodobně Rodgers, uzavřel své úvahy. Válečník "hurá na ně". Bude mít plán, jak tuhle operaci ještě zachránit. To Fridaymu vyhovovalo. O nukleární válku nikdo nestojí. Ale Fridaymu záleželo také na tom, aby se ksakru dostal pryč z tohohle ledovce a dál do Pákistánu. A z Pákistánu potom někam jinam. Kamkoli proti směru větru, který ponese jaderný spad, jenž pokryje indický subkontinent.
Chtěl odtud pryč také proto, že se bál smrti. Děsilo ho pomyšlení, že by zemřel kvůli hlouposti. Ne pro nějaku trofej či třeba vzácný šperk, ale kvůli

tomu, že se něco pohnojilo. A zrovna teď jsou v samém středu pořádného průseru. Stačil chybný krok stranou, zakopnutí, ke kterému nemělo nikdy dojít. A to všechno proto, že se svěřili do rukou ouřadům ve Washingtonu a v Islámábádu.

Friday vyčkával, skryt za deskou. Indové museli ten pohyb zaslechnout také, protože z různých míst kolem se znovu ozvaly výstřely. Nebylo jich mnoho, očividně šetřili municí, stříleli jen tolik, aby toho, kdo se k němu blížil, donutili držet se pri zemi a v pohybu.

Friday vyhlédl pokradmu do tmy. Zbraň měl venku. Nozdry a plíce ho bolely od řezavé zimy, prsty nohou a konečky prstů rukou ztratily cit, přestože měl těžké boty a rukavice. Přemítal, jak dlouho asi trvá, než zmrzne krev, kdyby ho střelili.

Nejsilnějším jeho pocitem však byla zlost. Nepřišlo by mu nijak zatěžko namířit na Rodgerse pistoli a stisknout spoušť. Zaobíral se myšlenkou, co by se dalo vyzískat, kdyby se Indům vzdali. Za předpokladu, že je všechny nepostřílejí rovnou na místě, by mohli ocenit, že jim Američan předá jednoho z teroristů, kteří provedli útok na tržiště. Kdyby se vzdali, mohlo to docela dobře dát popud k jadernému úderu na Pákistán. Ale také by ho to mohlo zachránit před smrtí.

Postava k němu dorazila. Byl to Rodgers. Připlazil se za desku a klekl si vedle Fridayho.

"Co je? Jak to vypadá?" zeptal se Friday.

"Mohl by tu být způsob, jak Nandino přiznání odvysílat bez toho, že by se šlo do sila."

"Do sila... tak o tohle tu teda jde?"

Rodgers jeho otázku ignoroval. "Samuel si myslí, že pár metrů nahoře ve stěně viděl satelitní anténu," řekl.

"To by dávalo smysl," podotkl Friday.

"Jaký?"

"Když vzplanuly ty světlice, podíval jsem se pořádně na stěnu nad vstupem. Z té strany a z výšky asi tří metrů by byl přímý výhled přes protilehlý sráz."

"V to jsem doufal. Jestli tam ta parabola je, a kdybychom se dostali ke kabelu, Samuel říká, že by na něj dokázal napojit mobilní telefon."

Z opačné strany zaslechli jakýsi pohyb. Friday si nemyslel, že Indové na ně podniknou útok, spíš počkají na návrat vrtulníku. Ale mohli by se pokusit rozestavit tak, aby měli možnost zahájit křížovou palbu. Když dostanou Nandu, hra skončí. A jejich životy také.

"Než něco začneme, budeme se muset na tu parabolu pořádně podívat," řekl.

"Proč?"

"Potřebujeme vědět, kde je zdroj proudu," vysvětloval Friday. "Tohle místo je vhodné pro parabolu na akumulátor. Naftařské společnosti takové používají v oblastech, kde je led. Zdroj proudu působí současně jako zdroj tepla, aby nezamrzly převody. Jestli je to tak, tam nahoru vůbec nemusíme, kabel můžeme odkrýt kdekoli, stačí jen vědět, že je to spojovací kabel."

"Ale jestli je zdroj proudu uvnitř v sile, musíme se k parabole dostat a zjistit, který kabel to je," dodal Rodgers.

"To jste trefil."

"Něco vám povím: zůstaňte zde a nespouštějte oči z té skalní lavice."

"Co chcete dělat?" "Obstarám vám trochu světla."

60 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 02. 51

Mike Rodgers se přemísťoval k protilehlé straně prostranství. Pod stěnou se

zastavil. Potom se přikrčil k zemi a co nejtišeji postupoval podél ní. Chtěl být co nejdál od desky, aby byl Friday chráněn - ne před tím, co měl Rodgers v plánu, nýbrž před možnou reakcí Indů.

Rodgers doufal, že Friday má na parabolu dobrý výhled. On sám toho moc neuvidí, bude mít co dělat s hledáním úkrytu.

Zastavil se asi dvacet metrů od Fridayho; to byla bezpečná vzdálenost. Rozepnul kombinézu a vytáhl jeden ze dvou oslepovacích granátů, které měl s sebou. Granát měl velikost a tvar asi jako nádobka s pěnou na holení. Stáhl si rukavice a podržel je v zubech. Potom pravou rukou překryl vrhovou pojistku a levý ukazováček prostrčil kroužkem pojistky. Položil granát na zem a přisedl na bobek vedle něj. Pravou nohu posunul po zemi do směru, kde byl ledový útes; ten směr ho povede. Pak zatáhl za kroužek, sundal ruku z pojistky a vstal. Levicí se opřel o stěnu a hmatem hledal cestu kolem balvanů a přes holé úseky. Potřeboval se pohybovat rychle, ale kdyby přes něco upadl, mohlo by na něj být vidět, až granát exploduje.

Postupoval dál a odpočítával přitom čas; když napočítal do deseti, granát vybuchl.

Je zkonstruovaný tak, že se kutálí po vymezené ploše a oslepujícími záblesky magnezia a ohlušujícími ranami dezorientuje a uvádí ve zmatek ty, kdo se nacházejí v jeho dosahu. Rodgers doufal, že granát osvětlí

prostor kolem natolik, aby Friday viděl na parabolu a aby on sám nalezl úkryt.

Metr před sebou měl řadu ledových kup s oblými vršky, vysokých asi do pasu a tlustých jako pylony vedle dálnic. Původně byly zřejmě mnohem vyšší, ale zdálo se, že každý den tají a znovu zmrznou, takže na tloušťce nabývají to, co ztrácejí na výšce. Rodgers k nim neběžel, vrhl se tam po hlavě.

Dopadl tvrdě. Vyrazil si dech a rukavice mu vypadly ze zubů. Nedostal se až k hradbě balvanů, nicméně byl tak blízko, že stačil okamžik, aby se mohl dohrabat přes led k nim. Ten okamžik naštěstí neodměřoval poslední úder jeho srdce - kulky z indických pušek se již zakusovaly do ledu v místě, kde předtím stál. Jakmile byl v úkrytu a v bezpečí, ohlédl se na Fridayho. Ten se krčil za deskou a ukázal mu vztyčený palec. Rodgers se podíval nahoru na lavici; parabola stála před velkou černou skříňkou. Rodgers byl rád, že Friday ví, co to je. Jinak by musel nahoru sám, odpáčit víko skříňky a zkusit nějak se v těch kabelech vyznat.

Granát již zhasínal; Rodgers pohlédl na místo, kde byli Samuel a Nanda. Pákistánec stále ležel na zemi, ale otočil se tak, aby na ostatní viděl. Rodgers potřeboval, aby se k němu Samuel dostal i s Nandou a s telefonem. Nyní zřejmě přišla ta nejpříhodnější chvíle.

Vytáhl zbraň a dal Fridaymu znamení, aby udělal totéž. Potom se přesunul ke druhému konci ledové bariéry. Odtud měl na Samuela nejlepší výhled. Zvedl tři prsty. Pákistánec porozuměl: na "tři" vyrazí i s Nandou. Rodgers mu poskytl čas, aby se stačil připravit.

Samuel pomohl Nandě na kolena a potom na nohy. Zůstala však přikrčená v úkrytu. Zdálo se, že spolupracuje, vědoma si toho, co musí dělat. Samuel pohlédl na Rodgerse; ten jeden po druhém rychle zvedal prsty. Při třetím Samuel vstal a táhl Nandu s sebou. Byla vpředu, Samuel ji chránil vlastním tělem. Když se oba rozběhli k Rodgersovi, on i Friday vstali a začali pálit směrem k Indům. Ti byli mimo dostřel, ale zřejmě si to neuvědomovali. Okamžitě se kryli a Samuel tak měl čas překonat větší úsek vzdálenosti, dělící ho od vstupu do sila.

Prostranství se opět ponořilo do tmy. Z místa, kde byli Indové, se ozvalo pár ojedinělých výstřelů.

"Friday, nestřílejte!" zakřičel Rodgers. Bál se, aby ve tmě nebyli zasaženi Nanda nebo Samuel.

Rodgers s Fridaym slyšeli blížící se chrupání bot na ledě. Kroky zněly již blízko, avšak nepravidelně, možná za to mohl nerovný, ledem pokrytý terén.

Kroky se stočily do směru napravo od Rodgerse, pryč od sila. Rodgers se na tu stranu přeplazil, klekl si a čekal.

Po několika vteřinách kdosi klesl vedle něj. Hmátl tam, aby tomu člověku pomohl dostat se do bezpečí. Byla to Nanda. Rodgers ji uchopil oběma pažemi, doslova ji zvedl ze země a stáhl ji za sebe. Zblízka, z pravé strany, slyšel zdušené sténání. Odplazil se tam. Byl to Samuel, ležel na břiše před hradbou balvanů. Rodgers ho chytil v podpaží. Na holé pravici ucítil cosi hustého a vlhkého. Vtáhl Samuela do úkrytu.

"Samueli, slyšíš mě?"

"Ano."

Rodgers mu ohmatal levý bok. Vlhká skvrna se šířila; určitě to je krev.

"Samueli, ty jsi zraněný!"

"já vím. Pane generále, zkazil jsem to."

"Kdepak," odtušil Rodgers. "Vedl sis dobře. A tohle se spraví -"

"To nemyslím. Já... ztratil jsem telefon."

Ta slova Rodgerse zasáhla jako úder blesku.

Zleva náhle zapráskaly výstřely. Tu krátkou dávku vypálil Friday.

"Hoši se zase rozhýbali!"

"K zemi!" zařval Rodgers.

Nebude se s nimi mazlit. Sáhl do vesty pro jeden ze dvou válcových "osmikuličkových" granátů, které měl také s sebou, granátů, v jejichž blízkosti se nikdo nechtěl ocitnout. Útočné. Bez otálení vytrhl pojistku; čepice odskočila a generál napjatou paží vrhl granát proti stěně, ne výhradně s úmyslem nějaké Indy zabít, nemohl si ale dovolit ztrácet čas, určitě ne, když je Samuel zraněný.

Přikrčil se a stáhl Nandu k zemi. Po několika vteřinách granát vybuchl. Rachot se odrážel ozvěnou od skal a země se otřásla. Stále ještě se chvěla, když Rodgers již vytáhl nůž s třiadvacet centimetrů dlouhou čepelí. Neprodleně si stanovil pořadí, co udělat. Nejprve zarazit Indy. Zastavit krvácení ze Samuelova zranění. Potom přemýšlet, jak to provést s telefonem.

"Se mnou se nezdržujte," řekl Samuel. "Nic mi není."

"Střelili tě přece," odtušil Rodgers.

Rozřízl Samuelův kabát, vsunul dovnitř ruku a hmatem pátral, kde je Samuel zraněný.

Nalezl ránu hned pod levou lopatkou. Druhou rukou přejížděl po zemi kolem sebe a hledal rukavice. Našel je, odřízl měkkou podšívku, přiložil ji na ránu a pevně přitiskl. Nic jiného ho nenapadalo.

Otřesy země po explozi granátu ustaly a prostranství opět ztichlo. Z protější strany se neozývalo žádné sténání, žádné výkřiky, všude jen mrtvé ticho. Čas míjel a vytrácely se i možnosti, z nichž se dalo vybírat, co podniknout dál. Bez telefonu se nemůže ani spojit s Augustem, ani napojit na anténu. Hledat přístroj ve tmě bude stát hodně času, i kdyby jej bylo možné vůbec nalézt. Vydat se jej hledat s pochodní se rovnalo sebevraždě. A když přijdou o Samuela, ztratí takové úvahy stejně smysl.

Celý ten plán nebyl špatný. Jako na posměch však všechno mohlo dopadnout líp, kdyby se bývali řídili instinkty člověka, který docela dobře může být zrádce.

Mike Rodgers se krčil za balvanem, paže svěšené. Stále tiskl neumělý obvaz na ránu a doufal, že krev pod ním zmrzne; potom se může pokusit dostat telefon zpět, i kdyby ho to mělo stát život.

Pravým loktem zavadil o cosi na opasku.

Vmžiku si uvědomil, co to je.

Věc, která je možná zachrání.

61 KAPITOLA

Základna Siačen 3, Kašmír pátek, 03.22

Mikojan Mi-35 dosedl na malou tmavou čtvercovou přistávací plochu. Tvořila ji vrstva asfaltu krytá vrstvou bavlněné tkaniny a další vrstvou asfaltu. Tkanina bránila, aby led pronikal zespodu do svrchní vrstvy.

Sotva pilot vypnul rotor a vrtuli, přišlo mu do sluchátek hlášení.

"Kapitáne, právě přišel příkaz od majora Purího," sdělil mu velitel spojařů základny. "Máte si doplnit palivo, odstranit led a vrátit se."

Kapitán a druhý pilot si vyměnili rozladěné pohledy. Pilotní kabina měla mizerné vytápění, a navíc byli oba unavení po předchozím namáhavém letu. Do nějakého dalšího úkolu se jim vůbec nechtělo.

Pilot vyhlédl přes rameno svého kolegy ven oknem na pravé straně a spatřil dvě obslužná vozidla. Přijížděla k nim cisterna s palivem a nákladní auto naložené tlustými hadicemi a sudy s roztokem chloridu sodného a kyanoželeznatanu železitého.

"Jaký je cíl?" zeptal se kapitán.

"Buňka, za kterou jste se vydali," odpověděl velitel spojařů. Jedna Purího jednotka ji drží v pasti. Podle odhadu to jsou čtyři osoby, ale neví se, jak silnou mají výzbroj."

Při té zprávě zaplavila kapitána vlna uspokojení. Neměl rád, když ho někdo převezl, třebaže obdivoval, jak je dokázal zahnat jediný člověk ozbrojený pistolí.

"Kde jsou?" zeptal se. Současně s otázkou si v počítači načetl mapu.

"Na náhorní planině Čittisen," odpověděl důstojník a sdělil mu souřadnice.

Pilot vložil údaj do počítače. Ti zločinci jednoduše pokračovali dál podél hory. Planina je vysoko položená, zvlášť studená a nehostinná část ledovce. Přemýšlel, jestli tam šli úmyslně nebo zda tam skončili nějakým omylem. Pokud úmyslně, nedokázal si představit, co by tam mohlo být. Snad nějaký utajený úkryt nebo tajné skladiště zbraní.

Ať je to cokoli, může ledovec obletět po jihozápadní straně a dostane se tam za pětačtyřicet minut.

"Až je najdeme, jaké jsou rozkazy?" zeptal se.

"Máte naložit jednotku majora Purího a potom dokončit původní úkol."

Kapitán potvrdil přijetí rozkazu.

Za deset minut už byl ve vzduchu a mířil k cíli. Tentokrát s těmi teroristy skoncuje.

62 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 03.23

Samuelova krev v ráně již začínala mrazem tuhnout; Rodgers to cítil konečky prstů, jedinou částí těla, která zůstala teplá.

Když už nemusel obvaz přidržovat, sebral nůž a naklonil se těsně k Nandě. "Potřebuju, abyste šla se mnou."

Jistě."

Společně se plazili přes prostor mezi ledovou bariérou a vstupem do sila.

"To jsem já s Nandou," zašeptal Rodgers hlasitě, aby si Friday nemyslel, že ho obklíčují Indové.

"Něco nového?" ozval se Friday.

"Samuela postřelili," odpověděl Rodgers.

"Nějak těžce?"

"Dost."

"Vy vole jeden!" zaklel Friday. "A já jsem ještě větší vůl, když jsem s takovou bandou blbů zůstal."

"Už asi ano," poznamenal Rodgers. Posunul se bokem k Fridaymu a podal mu nůž. Jestli jste se svým raportem hotov, jdu pro Samuela. Vy tady zatím začněte vyhrabávat díru do země před vchodem do sila."

"Tak se chcete dostat k tomu kabelu?"

Jo, tak."

"Může být tři metry hluboko!" vykřikl Friday.

"Nebude," odtušil Rodgers. "Led tu taje a zase mrzne, a ten vodič

pravděpodobně hodně praská. Tak hluboko by ho neuložili, jinak by se k němu těžko dostávali, když ho potřebujou opravit."

"No dobrá," připustil Friday, "ale prohrabat se metrem ledu, k tomu bude potřeba -"

"Prostě to udělejte," přikázal mu Rodgers.

Jděte s tím do prdele!" utrhl se na něj Friday. "Jestli zhebne on, tak s náma je konec zrovna tak. Asi si půjdu popovídat s našimi indickými sousedy, kouknu se, jestli se něčeho nedobereme."

Odhozený nůž tlumeně cinkl.

V příštím okamžiku Rodgers uslyšel zaškrábání čepele o led.

Já to udělám," ozvala se Nanda a začala nožem do ledu sekat.

Tohle Rodgers vůbec nečekal. Její hlas zněl pevně - první známka, že je "zpátky", a rovněž první kousek štěstí. Přišel ve vhodnou chvíli; lepší si Rodgers ani nemohl přát.

Fridayho neviděl, slyšel však jeho chraptivě sípavý dech. Generál měl pravou ruku v kapse kombinézy. Byl odhodlán Fridayho zastřelit, když bude muset. Ne za to, že je chce opustit, na to má Friday právo. Bál se však, co by takhle promrzlý, unavený a hladový člověk mohl vyzradit o jejich situaci.

Fridayho dech se ozýval stále ze stejného místa. To, co Nanda udělala, ho muselo zahanbit; anebo možná Rodgerse zkoušel. Stává se, že to, co člověk v odpověď na výhrůžku neřekne, o něm poví víc než nějaké šermování mečem před očima, a takové mlčení je navíc ještě nebezpečnější.

"Jdu pro Samuela," pronesl Rodgers vyrovnaným hlasem.

Vydal se zpátky přes krátký úsek dělící ho od místa, odkud před chvílí přišel. Indové nic nepodnikali. Rodgers si nyní říkal, že je to zřejmě předsunutá průzkumná hlídka, která má rozkaz zadržet nepřítele na místě, dokud nepřijdou posily. Snad se tak nestane dřív než za hodinu. Když všechno ostatní půjde tak, jak si improvizovaně naplánoval, víc času potřebovat nebude.

Dostal se k Samuelovi. Pákistánec prudce oddechoval. Rodgers nebyl lékař, takže nevěděl, je-li zrychlený dech dobré nebo zlé znamení. Za daných okolností bylo dobré, že vůbec dýchá.

Jak je ti?" zeptal se.

"Moc dobře ne," odtušil Samuel. Mluvil sípavě a znělo to, jako když má v hrdle krev.

"Jsi jen trochu mimo. To je tím zraněním," lhal Rodgers. "Až tu budeme hotovi, dáme tě do pořádku." "Co můžete bez telefonu dělat?"

Rodgers pod něj vsunul paže, že ho zvedne ze země, a mluvil dál: "Ještě máme vysílačku pro spojení mezi dvěma body," řekl. "Půjde to s ní?"

"Mělo by, je konstruovaná skoro stejně jako mobil."

"No, myslel jsem si to. Dostaneme se ke kabelu, já odtrhnu zadní stěnu vysílačky a ty mi pak řekneš, jak ji napojit na tu parabolu."

"Počkejte," zarazil ho Samuel.

Rodgers se ho již chystal zvednout; zarazil se.

"Poslyšte," pokračoval Samuel. "Tam pod zemí hledejte červený vodič, červený je vždycky na audio. Ve vysílačce si najděte největší čip. Z něj budou vyvedené dva vodiče. Jeden jde k mikrofonu, druhý k anténě. Ten, co vede k anténě, přerušte a napojte k němu ten červený od paraboly."

"Dobrá."

"Rozumíte, jak to celé udělat?"
"Rozumím," ujistil ho Rodgers.
"No, tak jděte."
Pákistáncův hlas zeslábl. Rodgers ho dál nepřemlouval, jen mu krátce stiskl ruku, otočil se a spěchal zpátky k ledové desce.

63 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 03.25

Z toho, co se odehrávalo od chvíle, kdy je vrtulník napadl, si Nanda moc nepamatovala. Věděla, že její dědeček umřel, ale potom už její mysl bloudila, okolí sice vnímala, avšak duší byla kdesi jinde. Šok z dědečkovy smrti musel ochromit její kundalini, Matku sílu; to způsobilo, že se vlády nad Nandou musela ujmout Sakti. Tato ženská božstva ochraňují pravé věřící v časech strádání. Šakti svými tajnými mantrami a mandalami, mystickými slovy a kruhovými diagramy, bděla nad její životní silou, dokud ji nedokázala vrátit k životu Nandina vlastní oslabená životní energie.
Šok z explozí a třaskání výstřelů ten proces urychlily, a horečná činnost generála Rodgerse během těch posledních několika minut jej dokončila. Veškerá pohotová činorodost, kterou projevovala po celou dobu, kdy pracovala se Speciálními pohraničními silami, se jí vrátila. A Nanda byla ráda, že se tak stalo. Návrat do přítomnosti jako kdyby rozehnal všechno to napětí, narůstající mezi Rodgersem a druhým Američanem.
Dál tesala, sekala a vrtala do ledu. Dobývala se do něj pravou rukou a do levé nabírala odštěpky a vyhrnovala je ven. Současně hmatem pátrala po něčem, co by mohl být kabel nebo vodič. Při všem jejich "štěstí" jej najdou, a určitě bude z oceli nebo nějaké sloučeniny, která nepůjde prorazit.
Ať už vše dopadne jak chce, sekání do tvrdého ledu jí v téhle chvíli dělalo dobře, pomohlo jí rozproudit krev a udržovalo trup a paže poměrně v teple.
Rodgers byl pryč snad jen dvě minuty. Vrátil se sám.
"Kde máte toho vašeho mládence?" zeptal se Friday.
"Moc dobře mu není," odtušil Rodgers. "Ale pověděl mi, co udělat." Přisunul se těsně k Nandě. "Počkejte chvilku, zkusím tu rýhu."
Nanda přestala pracovat; slyšela, jak Rodgers přejíždí rukou kolem obvodu desky.
"Tohle je dobré; díky. Teď oba ustupte dozadu, podél stěny. Tam si lehněte, nohy přitiskněte k bradě, paže přitlačte k trupu a zacpěte si uši. A ať je z vás vidět co nejmíň."
"Co chcete dělat?" zeptala se Nanda.
"Mám ještě jeden oslepovací granát, stejný, jaký jsem použil před chvílí. Dám ho sem. Bude působit dostatečnou silou směrem dolů, a horko při výbuchu by mělo rozpustit na všech stranách pár metrů ledu."
"Pověděl vám ten váš přítel terorista co dělat, když ten kabel bude mít pět centimetrů tlustý pancíř?" zeptal se Friday.
"V tom případě uložíme do země ruční granát, který ještě mám. Ten by měl udělat pořádnou díru do každého pouzdra," prohlásil Rodgers. "Dám se do toho."
Nanda se sunula po kolenou směrem ke stěně, ruce natažené před sebe. Půda byla samý ostrý výčnělek, plná kusů ledu a kamení, které jí zraňovaly kolena. Byla však ráda, že to bolí. Před lety jí jeden hrnčíř, řemeslník patřící k nízké kastě Sudra, řekl, že je lépe něco cítit, byť i hlad, než necítit vůbec nic. Nyní, když myslila na své utrpení a vzpomínala na dědečka, konečně pochopila, co tím ten člověk chtěl vyjádřit. Když byla u stěny, schoulila se na ledě tak, jak Rodgers přikázal. Neušlo jí, že si Američan našel vteřinku na to, aby jí poděkoval za práci, kterou vykonala. Uprostřed všeho zmatku a

pochybností, pri hrůzností toho, co se odehrálo, i toho, co může ještě přijít, mělo jeho slovo vůni nádherné růže.

Tato krásná představa jí vstoupila do mysli v okamžiku, kdy země jako by se prizvedla. Záda pod oděvem jí zaplavilo horko, řev exploze se prodral rukama a jako úderem zvonu jí rozechvěl lebku od týla až po čelist.

64 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 03.27

Rodgers se nevzdálil od místa výbuchu tolik jako ostatní. Věděl, že mu exploze neublíží, třebaže v její blízkosti bude horko. Na to však spoléhal, nechráněné prsty mu znecitlivěly zimou, a bude si je potřebovat zahřát, aby mohl pracovat. Posunul se jen ke hraně desky, tam se posadil s obličejem zabořeným mezi zvednutými koleny; jejich vnitřní stranou si zakryl uši. Kolena si objal pažemi a zapřel se, aby odolal nárazu tlakové vlny, až granát vybuchne.

Než zaujal své místo, ještě se přesvědčil, že nůž má v kapse vesty a vysílačku bezpečně připevněnou k opasku. Naklonil se co nejvíc doleva. Kdyby ho tlak výbuchu překotil, nechtěl na ni padnout.

Exploze, jejíž síla se soustředila dolů do země, byla silnější, než si představoval. Led pod ním se zavlnil, ale neporazil ho. Výbuch však urazil hranu desky. Rodgers slyšel, jak ten kus ledu Svištivé vyrazil do výšky. Zvuk to byl tak pronikavý, že se prořízl dunivým řevem detonace, připomínajícím hukot přílivové vlny. Kus desky dopadl kamsi nalevo. Rodgers předpokládal, že Indové si v první chvíli budou myslet, že na ně kdosi zaútočil minometným granátem, a až v příští vteřině si uvědomí, že nepřítel nechal vybuchnout další oslepovací granát.

Jak granát dál hořel, následovala série menších záblesků a třesknutí, jako práskání bičem. Než vše utichlo, Rodgers se už stačil vrátit k desce. Exploze v ní vyrvala díru o něco větší než metr krát metr; napadaly do ní úlomky rozměklého ledu. Kousek od jejího středu byl přerušený kabel vedoucí k parabole.

Na okraji díry ještě dohořívaly poslední kousky granátu. Rodgers se již vrhl na břicho a hrábl po konci kabelu. Uvnitř třináct milimetrů tlustého plastového pláště byly tři vodiče, červený, žlutý a modrý. Rodgers vytáhl nůž a červený vodič odpáčil od ostatních. Odřízl mokrý konec a špičkou nože chvatně strhl z vodiče vrstvičku gumy. Byl téměř hotov, když světlo od posledního hořícího zbytku granátu dohasínalo. "Friday, sirky!" Odpověď nepřišla. "Friday!"

"Není tady!" ozvala se Nanda.

Rodgers se ohlédl dozadu. Aby viděl až tak daleko, na to bylo příliš tma. Agent se buď schovává, dokud neuvidí, kam to celé povede, anebo očekává, že se věc nezdaří, a je na cestě směrem k Indům. Tak či tak, Rodgers si nemohl dovolit zabývat se jím. Přihnul kabel tak, aby odkrytý konec neležel v roztátém ledě, potom rychlými, avšak hospodárnými pohyby, přitom však se strachem, jaký ještě v životě nepoznal, vytáhl z kapsy vesty mapu. Obrátil jeden list směrem pryč od vyhasínajícího kousku granátu, aby nezpůsobil pohyb vzduchu, zadržel dech, nahnul se a okraj papíru opatrně přiložil k poslednímu, dosud matně žhnoucímu hořčíkovému vláknu; měl strach, že když se jej dotkne příliš silně, vlákno zhasne. A když se jej dotkne příliš lehce, list se nevznítí.

Na tomhle vláknu nyní závisel osud dvou národů: jediný člověk zde má v rukou první a nejprimitivnější formu "techniky", jakou lidské bytosti vůbec kdy ovládly. Tehdy představovala výhled do dalších čtyřiceti tisíc let

budoucího vývoje lidstva. Stále ještě jsme masožravci, úzkostlivě chránící své teritorium a choulící se v temných jeskyních.

Z papíru se zakouřilo a jeho okraje zrudly. Za okamžik na tištěný obraz Kašmíru vítězoslavně přeskočil oranžový plamínek. Jako připomínka skutečnosti. "Nando, pojďte sem!"

Dívka se k němu chvatně přiblížila. Jestli Indové dvojici nenapadnou přímo, bude pro tuto chvíli v bezpečí, zbylý kus ledové desky jim oběma poskytne dostatečnou ochranu, pokud zůstanou na místě.

Rodgers podal zapálený kus papíru Nandě. Sundal si svrchní část kombinézy, odložil ji na led vedle díry a Nandu vyzval, aby mapu polož-

la na kombinézu. Ta hořet nebude, řekl jí - je třeba nalézt něco jiného, co hořet bude.

"A rychle," dodal.

"Počkejte!"

Sáhla do kapsy a vyndala svazeček upanišad, který u sebe neustále nosila. Vyňala z něj dokumenty, které, až by byli teroristé zajati, měla předložit, aby přispěly k prokázání jejich účasti na atentátu.

"Tyhlety devocionálie zachrání víc duší, než kolik si bráhmani kdy představovali," prohlásila.

Očividně prožívala stejné duchovní a atavistické pocity jako Rodgers. Nebo možná byli oba stejně vyčerpaní.

Papíry hořely, a Rodgers vyňal ze smyčky na opasku vysílačku, položil ji na kombinézu a nahnul se nad přístroj.

Pouzdro sestávalo z jediného kusu vytvarovaného ve vakuu. Rodgers si byl vědom, že je nedokáže rozlomit, aniž bude riskovat poškození komponentů, které potřebuje. Vtlačil špičku nože do rýhy kolem mluvítka a opatrně je odpáčil; potřeboval se dostat ke kablíku hned pod ním a k čipu, k němuž je připojený.

Naslouchal, co se děje na druhé straně prostranství, a přitom nožem lovil čip připájený k mluvítku. Nesměl jej odtrhnout od tělesa vysílačky, jinak by čip neměl zdroj proudu. Potřebný proud bude dodávat baterie ve vysílačce, nikoli akumulátor za parabolou. Musel mít jistotu, že pro přípoj přeruší ten správný kablík. Vytáhl mluvítko co nejvíc a otvor natočil ke světlu. Před dvaceti lety by to byl beznadějný úkol. Tehdy byly vysílačky nacpané tranzistory a vodiči, ve kterých nebylo možné se vyznat. Vnitřek téhle vysílačky byl poměrně volný, pouze pár čipu a kablíku.

Uviděl baterii a vodič spojující ji s mikročipem a mluvítkem. Potřebuje přerušit druhý vodič, vedoucí k anténě vysílačky.

Opatrně položil vysílačku zpátky na kombinézu a vodič přeřízl co nejblíž k anténě. Tak bude mít ke své práci délku asi pět centimetrů.

Přisedl na bobek. Špička boty mu posloužila jako podložka, na které bude řezat. Potom drátek odizoloval a z přerušeného kabelu, vedoucího od paraboly, nehty odloupal plastovou izolaci. Když měl volný asi jeden a půl centimetru, oba konce měděných vodičů spletl dohromady a vysílačku zapnul. Ustoupil dozadu a mírným, avšak naléhavým pokynem vyzval Nandu, aby k ní šla ona.

To, co Rodgers nyní před sebou viděl - poprvé za všechny ty roky služby u armády - bylo to nejprapodivnější, nejprovizornější zařízení, něco jako obludný přelud z nějakého filmu s Frankensteinem. Na tom mu však nezáleželo. Záleželo pouze na jediném.

Aby fungovalo.

65 KAPITOLA

Washington, D.C. čtvrtek, 18.21

Něco takového Ron Plummer ještě nezažil. Okamžik nejvyšší euforie, po němž

následoval okamžik tak ohromující, až pod jeho dopadem doslova ztratil představu, kde se vůbec nachází.

Když z Islámábádu přišel ten telefonát, velvyslanec Simathna chvíli jen poslouchal; potom se široce usmál. Plummer ani nepotřeboval, aby hovor šel do reproduktoru. Věděl, čeho se týká.

Miku Rodgersovi se to podařilo. Spojení se jakýmsi způsobem dostalo na pákistánskou základnu, která silo sleduje, a odtud šlo vysílání do pákistánského ministerstva obrany. Záznam převzala CNN a jeho obsah vyslala do světa.

Jmenuji se Nanda Kumarová," říkal vysoký, chraptivě zastřený a zadrhávající hlas. Jsem indická občanka z Kašmíru a patřím k Síti civilních agentů. Několik měsíců jsem spolupracovala s indickými Speciálními pohraničními silami na ochromení činnosti skupiny pákistánských teroristů. Lidé od Speciálních pohraničních sil mi řekli, že moje činnost přispěje k zatčení teroristů. Zpravodajské poznatky, které jsem shromáždila, však Speciální pohraniční síly použily k tomu, aby na Pákistánce nastražily léčku - měla na ně padnout vina za čin, který nespáchali. Teroristé se dopustili mnoha hrozných činů. Za středeční bombový útok na autobus s poutníky a na hinduistický chrám na šrínagarském tržišti však odpovědnost nenesou. To bylo dílo Speciálních pohraničních sil."

Velvyslanec Simathna zářil. Odložil telefon a naklonil se ke druhému

přístroji s příposlechem. Linka vedla do kanceláře Paula Hooda v Operačním centru.

"Pane Hoode, slyšel jste to?"

"Slyšel. Právě to běží na CNN."

"To je velmi důležité. Blahopřeji vám, i vašemu generálu Rodgersovi. Nevím, jak zprávu té ženy dostal ven, ale je to působivé."

"Generál Rodgers umí silně zapůsobit," souhlasil Hood. "Sami bychom rádi věděli, jak to dokázal. Bob Herbert mi říká, že se plukovník August marně pokouší s Rodgersem spojit. Generálův mobilní telefon musel nějak přijít k úrazu."

"Pokud jen mobilní telefon -" zažertoval Simathna. "Indové budou samozřejmě prohlašovat, že Pákistánci slečně Kumarové vymyli mozek, ale podobnou propagandu generál Rodgers už uvede na pravou míru."

"Generál Rodgers řekne pravdu, ať je jakákoli," potvrdil Hood diplomaticky.

Zatímco mluvil, pípl druhý telefon. Simathna se omluvil a zvedl sluchátko.

Koutky velvyslancových úst se zachvěly a jeho úsměv zvadl. Hubený obličej ztratil téměř všechnu barvu. Ron Plummer se ani neodvažoval vůbec si i představit, co se velvyslanec právě dozvěděl, jeho mysl náhle zachvátilo zoufalství; probleskla jí myšlenka, že došlo na pákistánský jaderný útok.

Simathna mlčel, jen naslouchal. Po několika vteřinách zavěsil a pohlédl na Plummera. V očích měl hluboký smutek.

"Pane Hoode, mám pro vás bohužel špatné zprávy," řekl.

"Jaké špatné zprávy?"

"Jak se to jeví, deska nad vchodem do sila byla při činnosti generála Rodgerse buď odstraněna, nebo značně poškozena."

"To mi ani neříkejte," vypravil ze sebe polekaně Hood. "Zatraceně, nic takového vůbec ani nevyslovujte!"

Simathna ani nic říkat nemusel. Všichni věděli, co to znamená.

Nálože, umístěné kolem sila k jeho obraně, se automaticky aktivovaly. A pokud někdo uvnitř sila nezadá příkaz k deaktivaci, exploze je jen otázkou minut.

Washington, O.C. čtvrtek, 18.24

Paul Hood se bránil myšlence, že Mike Rodgers dospěl až takhle daleko, že dokázal dokonce snad zázrak. A to všechno jen proto, aby nakonec vyletěl do povětří kvůli něčemu, čemu se bývalo dalo zabránit. Ale zabránit tomu se dá jedině tak, že s ním navážou spojení. Hood, Herbert i Coffey seděli mlčky, v nitru však prožívali hlubokou beznaděj. Přes veškerou vyspělou techniku, kterou mají k dispozici, jsou bezmocní, jako kdyby se ocitli v době kamenné.

Hood seděl zhrouceně ve svém koženém křesle, hleděl do země, pokořený tímhle u něj nebývalým pocitem bezmoci. V minulosti se vždy našla možnost, jak se uchýlit k jinému scénáři, vyskytl se někdo, koho mohli přivolat ku pomoci, čas, během něhož mohli své prostředky přesunout na jiné výchozí místo, a když už opravdu nic jiného, alespoň měli nějaký způsob spojení. Nyní ne. A obával se, že Mike, Nanda i ti ostatní tím, že zabránili jaderné válce, již vyčerpali čas, který si jejich anděl strážný stanovil na jejich ochranu. Nedomníval se, že modlit se za jejich spásu by nyní pomohlo. Možná že jejich životy, jakož i životy lidí z jednotky Striker, jsou cenou, kterou musí zaplatit. Přesto však v duchu vzýval všechna křesťanská, hinduistická i muslimská božstva, která skupinu provázela až takhle daleko, a žádal je, aby ty, kdo jsou nyní tam na ledovci, aspoň ještě chvíli provázela. Nesmířil se s tím, že o Mika přijde. Ještě ne.

"Možná že Mike a ta dívka udělali svou práci a z té oblasti odešli," pronesl Coffey.

"Možné to je," připustil Herbert. "Ale jak Mika znám, s vysíláním nepřestanou hned, budou nějakou dobu pokračovat. Nemůžou s jistotou vědět, jestli se ta jejich zpráva dostala ven."

Coffey se zamračil.

"A i kdyby odtamtud odešli, nemůžu tvrdit, že by se dostali dost daleko," pokračoval Herbert.

"Proč ne?" zeptal se Coffey.

"Je tam tma, hluboká noc. Tipnul bych si, že až tam skončí, Mike nejspíš bude hledat nějaké místo, kam se zašijou, a zůstanou tam ještě dlouho po východu slunce, dokud se trochu neoteplí. A jestli je někdo zraněný, Mike si určitě dá práci s tím, aby mu poskytl první pomoc. Zakopaný pes je v tom, že nevíme přesně, kolik času zbývá do výbuchu. Mike se očividně nějak dostal do sila a odtud vysílal. Ty nálože se odjistily, když tou deskou pohnul. To znamená, že odpočet už pěknou chvíli běží."

"Nechce se mi věřit, že by ho ti mizerové v Pákistánu nedokázali zastavit," prohlásil Coffey.

"Mně ano," opáčil Herbert. "A povím vám, co se právě teď děje; přemýšlel jsem o tom. Vsadím se, že tam vybudovali celou síť raketových sil, všechna propojená tunely. A raketa se teď automaticky přesunuje jinam."

"Myslíte něco jako podzemní Scud," podotkl Coffey.

"Přesně tak," potvrdil Herbert. "Jak bude raketa z dosahu, silo i každý, kdo ho objevil, budou na cucky. V tom, co tam zůstane, nebude po nějaké raketě ani stopy. Můžou tvrdit, že tam bylo přístřeší pro vědce, co studovali ledovec, nebo pro vojáky, kteří tam hlídkovali, anebo cokoli, co se jim zamane."

"Nic z tohohle rozumování nám ovšem nepomůže dostat Mika odtamtud pryč," poznamenal zachmuřeně Coffey.

Zatímco Herbert hovořil, ozval se telefon. Zvedl jej Hood. Volal Stephen Viens.

"Paule, jestli je Mike ještě na planině Čittisin, širokoúhlá kamera zachytila něco, o čem by měl vědět."

Hood zapnul reproduktor a napřímil se. "Tak povídejte, Stephene!"

"Před pár minutami jsme viděli světelný bod, míří do té oblasti. Myslíme si, že je to indický Mi-35, možná ten samý, se kterým je tam už předtím

honili. Doplnil si palivo a nastoupil do dalšího kola."

Hood a Herbert si vyměnili rychlé pohledy plné naděje. Nemuseli nic říkat. Náhle se ukázala možnost volby. Otázkou zůstávalo, zda je dostatek času na to, aby jí využili.

"Stephene, zůstaňte na lince," řekl Hood. "A děkuju. Moc děkuju."

Herbert chvatně popadl svůj telefon, zabudovaný do vozíku, a rychlovolbou se spojil s důstojníkem, který mu zprostředkovával styk s indickou armádou.

I Hood cosi udělal: ve svém nitru, zcela v soukromí.

Rychlovolbou vzdal tiché díky tomu, kdo nad Mikem bdí.

67 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 04.00

Rodgers se krčil za deskou, pistoli v ruce, a dával pozor na protější skalní stěnu ohraničující prostranství. Nanda dál vysílala, oheň však Rodgers nechal vyhasnout. Indové na ně sice nezaútočili, nechtěl jim však sloužit jako cíl, kdyby si to rozmysleli. Napadala ho spousta důvodů, proč by se to mohlo stát.

Jestli se Nandina zpráva dostala ven, vojáci by mu to už určitě dali nějak najevo. Nechce se jim riskovat, že někteří budou zastřeleni, právě tak jako nechce riskovat on. Zůstávají v klidu, a to by mohlo znamenat, že buď čekají na nějakou Rodgersovu chybu, nebo na příchod posil. Anebo možná čekají, až se rozední, a potom zaútočí. Mají zbraně s delším dostřelem, potřebují jen světlo, aby mohli vyšplhat nahoru po srázech a vyhlédnout si cíl. Není vyloučeno, že se k nim již pomalu a opatrně stahují. Ron Friday možná k Indům přešel a výměnou za poskytnutí azylu vyzradil, kde se Rodgers a ostatní skrývají. Rodgerse by to nijak nepřekvapilo. Friday se prozradil, když nedal najevo žádný údiv nad tím, proč Fenwick odstoupil. Že je Fenwick zrádce, věděli jen Hood, prezident, viceprezident, první dáma a Fenwickův asistent.

Friday to však věděl také - protože tomu ksindlovi nejspíš v Baku sloužil coby předsunutý agent. A Rodgers nebyl dalek myšlenky, že Friday měl možná prsty v atentátech na agenty CIA, kteří tam pracovali. Tak či tak, Friday se bude zodpovídat. Rodgers ho buď dostane sám přímo zde, nebo na konci vysílání sdělí své podezření Hoodovi.

Nyní, když oheň uhasl, měl Rodgers další problém. Obětoval rukavice a kombinézu, a nyní měl ruce zkřehlé zimou a paže i hruď mu mrzly. Jestli s tím něco neudělá, brzy zemře na podchlazení.

Krátkým pohledem se přesvědčil, jestli to, co zůstalo z desky, ochrání Nandu před palbou, a potom se odplazil za ledovou bariéru, kde nechal Samuela.

Pákistánec byl mrtev.

Nepřekvapilo ho to. Překvapil ho však smutek, který se ho zmocnil, když nalezl jen tělo bez života.

Na Samuelovi bylo cosi, co nezapadalo do šablony představ o teroristovi, zaslepeně jdoucím za svým cílem. V posledních okamžicích života, kdy se měl modlit k Alláhovi, aby přijal jeho duši, radil Rodgersovi, jak spojit parabolu s vysílačkou. A to Rodgerse dojalo stejně jako to, že Samuel s tak úpornou odhodlaností putoval horami společně se dvěma dávnými, historicky danými nepřáteli.

Nyní bylo na Samuelovi, aby Rodgersovi zachránil život i po své smrti. Generál měl další důvod, proč mu být vděčný. Svlékl mrtvému kabát a rukavice. Obírání mrtvých nepřátel o oděv nebo o zbraně k válce vždy patřilo, avšak svým spolubojovníkům vojáci jen zřídkakdy berou věci, i když jde o takové, které sami potřebují. Zde to Rodgersovi připadalo spíš jako dar než jako olupování mrtvých.

Generál klečel vedle mrtvého a oblékal si jeho kabát. Byl již téměř hotov, když ho začala brnět kolena; nejprve ho napadlo, že to je zimou, potom si však uvědomil, že se to zachvívá země. V následujícím okamžiku uslyšel tlumený, dunivý řev.

Chvění i rachot připomínaly rozjíždějící se lavinu. Rodgers si říkal, jestli exploze nenarušily soudržnost srázů a ty se na ně nesesouvají. Pokud ano, pak úpatí stěn není to nejbezpečnější místo.

Vstal a běžel zpátky k Nandě. Rachot a otřesy cítil až v břiše. Ten pocit tu již jednou zažil. A rozpoznal, co to je.

Nebyla to lavina. Bylo to něco horšího. Proto Indové s útokem vyčkávají.

Ve světle, rozlévajícím se od severu, v té chvíli zřetelně vystoupily obrysy vrcholů okolních ledových štítů. Rachot a řev nyní přešly v pravidelný rytmus otáček rotoru blížícího se indického Mi-35, jehož posád-

ka je předtím pronásledovala a pokoušela se je zabít. S tím měl Rodgers počítat. Vojáci vrtulníku rádiem sdělili, kde se uprchlíci nacházejí.

Vklouzl za desku k Nandě a klekl si obličejem k ní. Ve tmě nahmatal její tváře, podržel je v dlaních a natočil si její hlavu tak, že měl ústa těsně u jejího ucha, aby ho přes rachot rotoru slyšela.

"Zkuste se dostat ke vchodu, já zatím zaměstnám ten vrtulník. Projít kolem těch vojáků nebude snadné, ale může to být vaše jediná naděje."

"To je tak jisté, že nás zabijí?"

"Není," připustil Rodgers. "Ale je líp zjistit to tím, že se pokusíme o útěk, než tím, že se vzdáme."

"To se mi zamlouvá," odtušila.

Z jejího hlasu Rodgers vycítil, že se usmívá.

"Jděte podle stěny, co je za mnou," řekl. "Když nám bude přát štěstí, vrtulník třeba strhne na jejich straně lavinu."

"Doufám, že ne," odtušila Nanda. "Patří k mému národu."

Dostalas mě, pomyslel si Rodgers.

"Ale děkuju vám," dodala. "Díky, že jste tenhle boj bral jako svůj boj. Hodně štěstí."

Generál ji potřepal po tváři a Nanda se vydala na cestu. Rodgers dál sledoval vrtulník, snášející se níž. Náhle se ruský stroj zastavil. Vznášel se nad středem prostranství, vzdálen stejně od Rodgerse jako od Indů. Uplynulo snad dvacet vteřin, když tu vrtulník náhle prudce vystoupil do výše a zamířil k jihu. Zmizel za jedním z vrcholů útesu nedaleko vchodu; úzkou jeskyní se lila dovnitř záře jeho reflektorů.

Rodgers pokradmu vyhlédl přes desku. Vrtulník přistál. Posádka se možná obávala, že uvolní lavinu, a vojáci na zemi se rozhodli zaujmout jiné pozice. Potom by bylo zcela vyloučeno vchodem projít. Generál okamžitě vstal a rozběhl se za Nandou; musí ji zadržet a vymyslet jinou strategii. Třeba s těmi lidmi nějak vyjednat, aby ji pustili ven; jak říkala, patří přece k jejímu národu.

Stále ještě běžel, když tu spatřil něco, co ho udivilo. Hned vpředu -tři indičtí vojáci se hnali ven. Ne proto, aby útočili. Byla to evakuace.

To, co následovalo, ho udivilo ještě víc.

"Generále Rodgersi!" zakřičel kdosi.

Rodgers pohlédl ke vchodu. Stál tam člověk napůl skrytý za balvanem ledu.

No dobrá, pomyslel si Rodgers. Tu návnadu vezmu. "Ano?" zakřičel v odpověď.

"Vaše zpráva je venku!" řekl Ind. "Ale musíme odtud hned pryč!"

Rodgersovy nohy, duch i mozek jako kdyby dostaly injekci adrenalinu; běžel dál, přeskakoval trhliny a vyhýbal se kupám ledu. Buď se k Indovi dostal Ron Friday a nabídl mu zatraceně dobrý obchod, nebo ten člověk mluví pravdu. Tak či tak, Rodgers do toho půjde; jiná možnost zřejmě neexistuje.

Viděl, že Nanda se už dostala ke vchodu a běží dál ke světlu. On sám tam doběhl několik vteřin po ní. Indický voják, seržant, tam byl současně s ním, pušku přehozenou přes rameno. Na rukou měl rukavice, žádnou zbraň v nich však nenesl.

Oba vběhli do vchodu. "Musíme si pospíšit," pobízel Rodgerse Ind. "Tohle všude kolem je pákistánská časovaná bomba, jakýsi arzenál, a vy jste nějakým způsobem spustil obranné systémy."

Možná tím, jak jsem se vrtal v tom propojení, pomyslel si Rodgers. Anebo, což je pravděpodobnější, je pákistánská armáda chtěla všechny zničit, aby své raketové silo udržela v tajnosti.

"Nechce se mi věřit, že jste tam byli jen vy dva," prohlásil voják, zatímco uháněli úzkým tunelem. "Měli jsme za to, že vás je víc."

"Bylo." Rodgers pohlédl na vrtulník před sebou; vojáci právě pomáhali Nandě dovnitř. Uvědomil si, že Friday je opustil. Jsou mrtví."

Vyběhli z tunelu a utíkali zbývajících pětadvacet metrů k vrtulníku. Skočili do otevřených dveří, stroj se rychle vznesl a současně se stočil pryč od základny, která se nyní stala horkou půdou.

Dveře vrtulníku se za Rodgersem zasunuly. Generál vrávoral dozadu do nákladového prostoru. Nebyly tu žádné sedačky, rozeznával jen obrysy prochladlých, unavených těl. Cítil, jak nával adrenalinu náhle vyprchal. Nohy se pod ním podlomily, padl na podlahu. Nanda tu už byla také, zhroucená na bedničce s municí. Rodgers k ní sklouzl po nakloněné podlaze. Vrtulník vyrovnal let a hnal se k severu. Rodgers uchopil Nandu za ruku, schoulil se vedle ní a jeden druhého podpírali. Indové seděli kolem nich, zapalovali si cigarety a dýchali si na ruce, aby si je zahřáli.

Teplota v kabině byla jen něco málo nad nulou, ale už tohle poměrné teplo působilo na Rodgerse blahodárně. Kůže se mu i tou trochou

tepla napínala. Oční víčka mu klesla; nedokázal tomu zabránit. I myšlenky se mu začínaly kamsi propadat.

Než se však propadly úplně, generála zaplavil pocit uspokojení; byl rád, že Samuel aspoň zemřel na místě, jež bylo podle jména jeho vlastí: silo, arzenál - ať už tomu Islámábád říkal jakkoli - vybudovali Pákistánci.

Pokud šlo o Fridayho, byl rád také. Ten člověk zahyne na opačné straně světa, daleko od země, kterou zradil.

Radost nad osudem teroristy. Nenávist vůči Američanovi.

Tyto úvahy ale raději nechá na někdy jindy.

68 KAPITOLA

Ledovec Siačen pátek, 04.07

Rona Fridayho při pohledu na odlétající vrtulník zprvu zachvátil zmatek.

Jeho plán byl prostý: kdyby se tomu vyznamenanému superskautu Rodgersovi podařilo z tohohle vyváznout, řekne mu, že se odplížil stranou, aby dával pozor, jestli Indové nezaútočí. Kdyby vyhráli Indové, jak také očekával, řekne jim, že se snažil dostat k nim, aby přispěl k ukončení patové situace.

Nenadál se, že obě strany dospějí k jakémusi náhlému přiměří a odletí společně. Nenadál se, že zůstane na vzdálené straně prostranství jako trosečník vyvržený na břeh, kde se jeho křik utopí v bubnování listů rotoru. Nečekal, že tu takhle uvízne.

Sledoval vzdalující se vrtulník, přesto však se necítil oklamaný ani neměl vztek. Připadal si osamělý, to pro něj ale nebylo nic nového. Jeho hlavní starostí byl odpočinek a to, jak přežít zbytek studené noci. Až se mu obojího dostane, hned následujícího dne se vydá zpátky k bojové linii. Tam se chtěl dostat v prvé řadě.

Až se tak stane, najde už způsob, jak tohle všechno obrátí ve svůj prospěch. Stále ještě je klíčovým účastníkem operace, jež zabránila jadernému konfliktu v Kašmíru. Během ní se dozvěděl věci, které budou užitečné pro obě strany.

Nacházel se zhruba při severovýchodní stěně ohraničující prostranství, když se reflektor vzlétajícího vrtulníku ztratil za vrcholy štítů. Viděl, že k Indům se připojili jen dva lidé. Znamenalo to, že jeden, pravděpodobně Samuel, leží mrtvý nedaleko vstupu do sila. Pákistánec už svůj oděv nebude potřebovat, a když se Fridaymu podaří nalézt nějaký výklenek, ten oděv před něj zavěsí tak, aby dovnitř nemohla pronikat zima. A ještě má zápalky. Třeba objeví něco, z čeho rozdělá alespoň ohníček. Dokud člověk žije, má vždy ještě naději.

V následujícím okamžiku se země vzepjala a naděje Rona Fridayho skončila v chaotické změti ledu a ohně.

69 KAPITOLA

Pohoří Himáčal pátek. 04. 12

Brett August a William Musicant se krčili za balvany na hraně planiny. Viděli, a poté i slyšeli vzdálenou explozi; otřásla planinou a na vrcholy štítů a do oblohy na severovýchodě vyvrhla temně rudou záři. Augustovi připomínala zažhnutí vyhasínajících uhlíků, když se při opékání masa prohrábnou klacíkem. Záře se vinula v krvavě rudých pramíncích na všech stranách stejně intenzivně zbarvených.

Sledoval, jestli z ohňů vystoupí chvost spalin, žádný však neviděl. Nebyla tedy odpálena raketa. Zážeh se ukázal ve směru, jímž se vydal Mike Rodgers. August doufal, že ať se tam stalo cokoli, jeho dávný přítel je od toho pryč, že se nestal obětí.

Pekelná výheň po několika okamžicích rychle vyhasla. August se nedomníval, že se na ledovci nachází nějaké velké množství hořlavého materiálu. Unavenýma očima, v nichž ho bolestivě bodalo, se zadíval do údolí. Tam dole jsou lidé, kteří zabili jeho vojáky. Sestřelili je z oblohy, aniž jim dali šanci tasit zbraň. Nepřál si, aby se situace vyhrotila, ale v skrytu duše toužil, aby Indové zaútočili. Horečně toužil pomstít svůj tým.

Ledová bouře utichla, neutichl však vítr. Ztiší se a změní směr teprve, až se vzduch zahřeje slunečním teplem. Zatím dotíral na zem ledovými nárazy, úžasnou silou a s hrůznou, neměnnou vytrvalostí. Nejhorší byl jeho neustávající hvízdot. August si říkal, jestli právě vítr neinspiroval vznik legend o Sirénách. V některých příbězích zpěv těch mořských víl přiváděl mořeplavce k šílenství. August nyní chápal, jak se jim to mohlo přihodit.

Jeho sluch byl už natolik otupený, že nezachytil pípnutí telefonu TAC-SAT. Naštěstí si všiml blikajícího červeného světélka. Rozepnul límec, jímž si chránil obličej a kořen nosu. Nejprve zesílil zvuk a až potom se ohlásil. Bude potřebovat každičký decibel, aby Boba Herberta slyšel.

"Ano?" zakřičel do mluvítka.

"Plukovníku, je po všem," řekl Herbert.

"Opakujte to, prosím!" zahulákal August; domníval se, že Herbert tím myslí, že je po všem zde.

"Mike tu zprávu dostal ven," řekl Herbert hlasitěji a přitom i výrazněji artikuloval. "Indické jednotky z bojové linie jejich velení stahuje. Pro vás při východu slunce přiletí vrtulník."

"Rozumím. Před chvílí jsme viděli nějakou explozi na severovýchodě. To Mike?"

"V jistém smyslu se to tak dá říct," odtušil Herbert. "Až vás vrtulník vyzvedne, dostanete o všem zprávu."

"Co lidé ze Strikeru?"

"Na tom budeme muset zapracovat," odpověděl Herbert.

"Bez nich nepůjdu."

"Plukovníku, tady Paul. Musíme si vyjasnit, pod čí pravomoc to údolí -"

"Bez nich nepůjdu," opakoval August.

Následovalo dlouhé ticho. "Rozumím," řekl nakonec Hood.

"Brette, vydržíte tam asi tak do dopoledne?" zeptal se Herbert.

"Ano, ať to stojí cokoli."

"Tak dobrá. Vrtulník může vzít desátníka Musicanta, a já slibuju, že situaci vyřešíme co nejrychleji," řekl Herbert.

"Díky, pane. Jaké rozkazy mám ohledně těch tří Pákistánců?"

"Přece mě znáte," odtušil Herbert. "Teď, když dosáhli svého, bych byl nejradši, kdybyste jim všem do těch jejich vrahounských palic vpálil kulku. Moje manželka na cestu, vedoucí tam nahoru, vidí. Postará se, aby to ten autobus na cestě do ráje otočil a jel zpátky."

"Morálku teď necháme stranou. Existují ještě právní a politické okolnosti, které je třeba vzít v úvahu, a navíc také možnost ozbrojeného odporu," zasáhl Hood. "Operační centrum nemá nad Domobranou svobodného Kašmíru žádnou zákonnou pravomoc a Indie ohledně zbytku buňky nepředložila žádný oficiální požadavek na vyšetřování. Ti

lidé můžou udělat, co chtějí. Jestli se rozhodnou vzdát, jsem si jistý, že je Indové zatknou a postaví před soud. Jestli něco podniknou proti vám, musíte odpovědět tak, jak uznáte za vhodné."

"Paul má pravdu," ozval se Herbert. "Nejdůležitější teď je dostat vás a desátníka Musicanta do bezpečí."

August odpověděl, že rozumí. Dodal, ať vrtulník přiletí s jídlem a vodou, všechno se bude hodit. On se potom vydá do údolí Mangala hledat ostatní ze skupiny Striker.

Domluvil a pomalu se zvedl na zimou ztuhlé nohy. Rozsvítil baterku a přešel přes ledem pokrytou skalní lavici k Musicantovi. Sdělil mu tu dobrou zprávu, načež se vrátil k Sarab a jejím dvěma společníkům, choulícím se za balvanem. Ti, na rozdíl od příslušníků jednotky Striker, neprodělali výcvik v zimních podmínkách ani neměli tak teplé oblečení jako on a Musicant.

Přisedl na bobek vedle nich. Jak na ně dopadlo světlo baterky, ucukli před ním. Plukovníkovi připomínali malomocné, uhýbající před sluncem. Sarab se třásla, oči měla zarudlé a pohled skelný. Vlasy a obočí jí pokrýval led, beztvaré rty měla rozpraskané a tváře jasně rudé. August se nedokázal ubránit pocitu lítosti. Její dva druzi vypadali ještě hůř, nosy do krvava rozedřené ledovou krupicí, uši omrzlé tak, že o ně zřejmě přijdou. Jejich rukavice pokrývala tlustá vrstva ledu. August pochyboval, že vůbec dokážou pohnout prsty.

Při pohledu na Sarab a ostatní dva si August uvědomil, že nebudou klást odpor ani nikam neuprchnou. Nahnul se k nim.

"Generál Rodgers a Nanda splnili svůj úkol," řekl.

Sarab jen upírala oči před sebe. Z očí jí začaly téct slzy, nechráněná ústa se tiše pohybovala. Asi se modlí, pomyslel si August. Oba muži ji zesláblýma rukama drželi za paže a také pronášeli tichá slova.

"Při východu slunce přiletí indický vrtulník," pokračoval August. "Desátník Musicant s ním odletí, já se vrátím do údolí hledat zbytek mého týmu. Co chcete dělat vy?"

Sarab na něj stočila uslzeně oči; v jejím ztrhaném pohledu se zračilo hluboké zoufalství. Když promluvila, její hlas zněl přerývaně a ochraptěle. "Amerika... pomůže nám při... aby Kašmír byl pákistánský?"

"Myslím, že po tom, co se za posledních několik dní sběhlo, se věci změní," připustil August. "Ale co moje země řekne nebo udělá, nevím."

Šarab se dotkla ledem pokrytou rukavicí jeho paže. "A... pomůžete nám? Oni... tam... zabili vaše... lidi."

"Můj tým zabila zloba mezi vašimi zeměmi," opáčil August.

"Ne," odporovala Sarab. Hněvivým gestem ukázala k hraně planiny. "Zabili je... ti lidé... tam dole; neznají boha... páchají zlo."

O podobnou diskusi August nestál. Určitě ne s někým, kdo vyhazuje do povětří veřejné budovy a strážce pořádku.

"Sarab, až do téhle chvíle jsem pracoval s vámi. Víc dělat nemůžu. Když se vzdáte, dojde na soudní přelíčení, a při slyšeních můžete z té kauzy pro svůj lid hodně udělat."

"To... nepomůže," namítala Sarab.

"Bude to začátek," odtušil August.

"A když... půjdeme dolů... z té hory? Co uděláte?"

"Nejspíš vám dám sbohem."

"Nepokusíte se... nám v tom zabránit?"

"Ne," ujistil ji plukovník. "A teď mě omluvte. Jdu za svým vojákem."

Ještě na okamžik se zadíval na vzdorovitě se tvářící Pákistánku; jejími vyčerpáním a zimou ztuhlými rysy se Propalovala nenávist a vztek. V životě už viděl odhodlané bojovníky. Vietcong. Kurdy, příslušníky hnutí odporu. Lidi, bojující za své domovy a rodiny. Tato sálající pec však budila hrůzu.

Otočil se a šel zpátky přes kluzkou, větrem bičovanou skalní lavici. Soudní tribunály budou dobrým začátkem; má-li však to, co nyní stojí mezi Indií a Pákistánem, zmizet ze světa, taková věc si vyžádá víc. Vyžádá si buď válku, takovou, jakou se jim nyní jen taktak podařilo odvrátit, anebo nebývalé a vytrvalé úsilí mezinárodního rozsahu, jež potrvá po celé generace.

Na krátký, smutný, pomíjivý okamžik August prožíval něco podobného jako Sarab.

Hluboký pocit beznaděje.

70 KAPITOLA

Washington, D.C. úterý, 07. 10

Paul Hood seděl sám ve své kanceláři. Díval se na počítač a v duchu probíral proslovy, které v deset hodin pronese při smutečním vzpomínkovém obřadu k uctění památky lidí z jednotky Striker.

Jak Herbert slíbil, podařilo se mu přimět Indy, aby pro mrtvá těla příslušníků týmu Striker vypravili od bojové linie vrtulníky. Páky, které k tomu použil, byly prosté: Pákistánci souhlasili s tím, že se budou držet mimo tu oblast, třebaže prohlašovali, že údolí patří jim. Také přesvědčil Dillí, že nechat Pákistánce vyzvednout mrtvoly Američanů zabitých Indy by nebyl dobrý nápad. Vedlo by to k politickému prohlášení, které si ani Spojené státy, ani Indie nepřály.

Když v pozdním páteční odpoledni dorazily do údolí dva Mi-35, plukovník August je tam už čekal. Těla vojáků ležela v řadě, přikrytá padáky. August s nimi zůstal až do neděle, kdy byla letecky přepravena do Quantika. Teprve potom se uvolil jít do nemocnice. Mike Rodgers ho tam přišel navštívit.

Od doby, kdy bylo Operační centrum ustaveno, měli Hood i Rodgers za sebou až příliš mnoho takovýchto smutečních shromáždění. Rozumělo se samo sebou, že Mike Rodgers výmluvně hovořil o povinnosti a o službě v armádě, o hrdinství a tradici. Hood se vždy snažil nalézt okolnosti, do nichž se dá přinesená oběť zařadit. Záchrana některé země, životů, odvrácení války. Vždy bez výjimky zanechaly v truchlících pocit naděje místo marnosti, pocit hrdosti, zmírňující smutek ze ztráty.

Dnes tomu však bylo jinak. Vzpomínalo se na víc než jen na životy lidí z jednotky Striker.

Dillí veřejně poděkovalo Operačnímu centru za odhalení pákistánské buňky. Pod štíty pohoří Himáčal byly nalezeny mrtvoly zbylých teroristů; zřejmě cestou po nějaké skalní římse uklouzli a zřítili se do hloubky dole. Jejich totožnost byla zjištěna podle záznamů uložených v kartotéce Speciálních

pohraničních sil.

Také Islámábád veřejně poděkoval Operačnímu centru za pomoc při odvrácení jaderného úderu na Pákistán. Třebaže major Dév Purí i další uvedli ministra obrany Johna Kabira jakožto člověka, který za spiknutím stál, Kabir veškerá tato tvrzení popíral jako nepodložená a zapřísahal se, že se bude bránit všem obviněním, která indická vláda případně vznese. Hood se domýšlel, že ministr i ti další jednoduše odstoupí, a tím to skončí. Dillí všechny důkazy zlovolného jednání spíš pohřbí, než by Pákistánu poskytlo možnost nějak důvěryhodněji promluvit před soudem, představovaným světovým míněním.

Hoodovi dokonce telefonicky poděkovala Nanda Kumarová; volala z Dillí a generála Rodgerse chválila jakožto hrdinu a džentlmena. Přestože nedokázal zachránit jejího dědečka, je si vědoma, že udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby mu cestu horami ulehčil. Vyslovila naději, že až ji pustí z nemocnice, navštíví Hooda i Rodgerse ve Washingtonu. Třebaže, technicky řečeno, Nanda patří k indické zpravodajské službě, Hood nepochyboval, že vízum dostane, její prohlášení ji proslavilo v mezinárodním měřítku. Zbytek života stráví proslovy a psaním o svých zážitcích. Hood doufal, že dvaadvacetiletá dívka je moudřejší, než jak odpovídá jejímu věku, a že přístup do médií využije k propagování míru a snášenlivosti v Kašmíru a ne k posílení zájmů Indie nebo svých vlastních.

Chvála ze zahraničí byla jediná, jíž se Operačnímu centru dostalo. Třebaže odvrátilo pohromu, Hood i jeho lidé jako obvykle dostávali co proto, že se zapletli do záležitostí jiného státu - jako se stalo ve Španělsku, Severní i Jižní Koreji, na Blízkém východě i všude jinde, kde řešili nějakou krizi.

Přes veškerou chválu zvenčí, na domácí frontě dostávalo Operační centrum nebývalé údery. Nejvíc jich přišlo od Hanka Lewise a od Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností. Chtěli vědět,

proč generál Rodgers odešel z ledovce Siačen bez Rona Fridayho. Proč skupina Striker podnikla výsadek do vojensky nebezpečné zóny ve dne namísto v noci. Proč se do operace zapojil Národní úřad pro průzkum a nikoli CIA nebo veškeré prostředky Národního bezpečnostního úřadu, který měl na místě svého operativce. Hood i Rodgers šli do Kapitolu s úkolem Lewisovi, Foxové i ostatním z Kongresového výboru pro dohled nad výzvědnou činností všechno vysvětlit.

Tam jako kdyby s nimi všemi mluvili tatarsky. Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností stačil dospět k jednoznačnému závěru, že vedle již dříve projednávaného snížení počtu lidí si Operační centrum nebude nadále udržovat vojenskou jednotku, a skupina Striker se rozpustí. Plukovník August a desátník Musicant budou přeřazeni jinam a roli generála Rodgerse výbor "přehodnotí".

Hoodovi bylo sděleno, že Kongresovému výboru pro dohled nad výzvědnou činností bude podávat hlášení denně, nikoli dvakrát týdně. Výbor chce vědět o všem, co agentura podniká, počínaje situační analýzou až po fotografický průzkum.

Hood měl podezření, že jediné, co zatím ještě Operační centrum chrání, je prezidentova přízeň. Lawrence, společně s generální tajemnicí Spojených národů Malou Čatterdžíovou, Paulu Hoodovi a jeho týmu blahopřál k nestrannému úsilí, které vyvinuli v zájmu humanity a světového míru. Takový dokument nemohl Kongresový výbor pro dohled nad výzvědnou činností ignorovat, zvlášť ne v situaci, kdy Čatterdžíová předtím tak rozhořčeně odsoudila způsob, jakým se Hood vypořádal s krizí při obležení sálu Rady bezpečnosti. Hood si ani nedokázal představit, jaký tlak musel prezident Lawrence uplatnit, aby takové prohlášení vymohl. A také mu vrtalo hlavou, co si Čatterdžíová asi doopravdy myslí. Indka smýšlí pacifisticky, a její země se přitom pokusila zahájit jadernou válku proti svému sousedovi. Pokud nemíní vše úporně popírat, odhodlat se k přiznání tohoto pokusu bude pro ni hodně těžké. Nepřekvapilo by ho, kdyby rezignovala a ucházela se o politickou funkci doma. To by zcela

určitě znamenalo dobrý krok k míru v té oblasti.

Všechny tyto události přispívaly k tomu, že se časy velmi změnily a že smuteční vzpomínkový obřad nabyl zcela jiné povahy. Bylo to naposledy, kdy Paul Hood a původní Operační centrum něco vykonají jakožto tým. Ostatní to ještě nevědí.

Paul Hood však ano. Chtěl říci také něco, co se týká nové ztráty, kterou všichni brzy pocítí.

Znovu si přečetl zahajovací větu svého proslovu.

"Ztratil jsem v několika měsících už druhou rodinu -"

Větu smazal. V proslovu je příliš mnoho o něm samotném. Příliš mnoho o jeho vlastní ztrátě.

Donutilo ho to však k úvahám. Třebaže se Sharon a s dětmi už nežije, stále mu připadá, jako by svým způsobem byli spolu. Ne-li fyzicky, tedy alespoň v duchu.

A potom na něj vše dolehlo plnou silou. Věděl, že ta věta říká pravdu, protože se mu zadrhlo hrdlo, když ji zkusil vyslovit.

Psal dvěma chvějícími se ukazováčky a pokoušel se dívat přitom na monitor. Písmena viděl rozmazaně, protože mrkáním zaháněl slzy nad tím, co vše se stalo a co nemělo být ničím jiným než pouhou prací.

"Je to pro mě poučením," psal s přesvědčením. "At kohokoli z nás osud zanese kamkoli, vždy zůstaneme rodinou -"

??

??

??

??